DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

CLARE SAGER

A PROMISE OF LIES

SHADOWS OF THE TENEBRIS COURT 3

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENTS

İçerik Uyarıları Önsöz

1. Bastian
2. Bastian
3. Bastian
4. Kat
5. Kat
6. Kat
7. Bastian
8. Bastian
9. Kat
10. Kat
11. Kat
12. Bastian
13. Kat
14. Bastian
15. Kat
16. Kat
17. Kat
18. Kat
19. Kat
20. Kat
21. Bastian
22. Kat
23. Kat
24. Bastian
25. Bastian
26. Bastian
27. Kat
28. Kat
29. Kat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

30. Bastian
31. Bastian
32. Kat
33. Kat
34. Bastian
35. Kat
36. Kat
37. Bastian
38. Bastian
39. Kat
40. Bastian
41. Kat
42. Kat
43. Bastian
44. Bastian
45. Kat
46. Kat
47. Kat
48. Bastian
49. Kat
50. Bastian
51. Kat
52. Bastian
53. Kat
54. Bastian
55. Kat
56. Bastian
57. Kat
58. Bastian
59. Bastian
60. Bastian
61. Kat
62. Kat
63. Bastian
64. Bastian
65. Kat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

66. Kat
67. Kat
68. Kat
69. Kat
70. Bastian
71. Kat
EpiloGuE

Yazar Notu
Teşekkür
Ayrıca Clare Sager - Set in the Sabreverse 41 2
2
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

A PROMISE OF LIES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENT WARNINGS

Lütfen güvenle okuyunuz - bu kitap yetişkinlere yönelik temalar ve cinsel içerikli sahnelerin yanı sıra bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği aşağıdaki içeriği de içermektedir:

- Ölüm, idam dahil, bazıları grafik. Cinsel
- şiddet tehdidi.
- Şiddet ve cinayet.
- Önyargı ve ayrımcılık. Kadın
- düşmanlığı.
- Alkolizm.
- Şişmanlık utancı (MC'ler
- tarafından değil). Sevilen
  birinin kaybı.
- Ailesel istismar.
- Hamilelik (FMC değil).
- Kısırlık.
- Şimdiki ve geçmiş travmalarla başa çıkma.

OceanofPDF.com

Bir kahraman beklemekten yorulan kadınlar için.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

BASTIAN

Kan ellerimi kaplıyor. Bu benim kanım. Göğsüm parçalanmış gibi hissediyorum. Hâlâ nasıl ayakta durduğumu bilmiyorum; içimin onları tutan ince duvara baskı yaptığını *hissedebiliyorum*.

Babamın gözleri üzerimdeydi. Karnıma doğru kayıyor. Soluklaşıyor.

Bu çok kötü.

Nefes alıp veriyorum, elimi sıkıyorum. Ben öldüm. Tek sorun tam olarak ne zaman düşeceğim.

Ama onu durdurana kadar pes

edemem. "Bastian," diye başladı.

"Neden?" Kılıcımı savuruyorum ve o da kılıcımı kolaylıkla geri çeviriyor.

"I..." Dişlerini sıkıyor, yarım adım geri atıyor, sanki beni bitirmek istemiyormuş gibi. "İsteyerek yapmadım, ben..." Başını iki yana sallayıp, bana açtığı kanlı yaraya bakıyor.

"Kendimi kastetmiyorum, demek istediğim..." Başım dönüyor. Şimdi geri , aşağıya bakma şansım oldu. Ham ve kırmızı, kasların koyu kızıllığı, deri zırhımı kestiği yerdeki yağ ve etin açık sarısı. Kötü ama...

Ama daha fazla kan olmalı.

Yerde olmalıydım, unutulmaktan bir nefes uzaktaydım.

Buraya çıplak bir bıçakla geldiği şeyi yapmak için yanımdan geçip gidiyor olmalıydı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Boğuk bir sesle söyledim. "İhanet. İhanet." Başkalarının onunla bağdaştırdığı ama benim asla bağdaştırmadığım kelimeler.

Ve işte burada, kraliçeyi öldürmeye geldi. Yıllar önce uğruna diğer tarafa ihanet ettiği kraliçeyi. Onun seçtiğini sandığım kraliçe.

Bugün burada olmamam gerekiyordu. Bugün izin günüm. Ama davranışlarında bir gariplik vardı ve dün onu zırhını temizlerken yakaladım. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama.

Buraya geldiğimde onu bir düşmanla karşı karşıya bulacağımı, yardım edeceğimi ve kraliçeyi korumak için yan yana savaşacağımızı sanıyordum. *Ama bu* olmadı.

"Ben-"

"Anlamıyorsun." Ölmek üzere olmadığımı fark etmiş gibi doğruldu. Yüzyıllardır giymediği eski zırhının içinde, efsanevi generalin her bir parçasına benziyor. Ve tekrar konuştuğunda, general olarak konuşuyor. "Kenara çekil, Bastian. Hâlâ yapabiliyorken bir şifacıya git. Bırak yapılması gerekeni ben yapayım."

"Bizi kaosa sürükleyebilesin diye mi?" Gülüyorum, mizahsız ve kanlı bir şekilde ve dudağımdaki kesik acıyor. Her kalp atışında artan göğsümün ve midemin acısıyla kıyaslandığında bu soluk bir acı. Görüş alanımın kenarında karanlık titreşiyor, sanki kendi gölgelerim içeri dalmaya hazır.

Ama hâlâ hareket edebiliyorum, kılıcımı kavrayıp doğrulabiliyorum. "Kaos değil." Kaşları gerilir. "Adım at-"

"Hayır." Kılıcımı yukarı ve karşıya doğru savururken acıdan sakarlaşıyorum. Kılıcı yakalayacak, ama onu yeterince oyalarsam, biri kavgamızın sesini duyacak. Birileri gelecek.

Ama zaman bir kiriş gibi uzadıkça, inceldikçe, bir şekilde daha az gerçek oldukça, Gölge Kılıcımın karanlığı havayı kesiyor ve onu karşılamak için hiçbir çelik yükselmiyor.

Çenesini kaldırıyor, bronz-kahverengi teni bir heykel gibi ışığı yakalıyor ve karşı koyamıyor.

Kalbim feryat ediyor, acı tüm varlığımı sarıyor. Benden önce o anlıyor.

Duramıyorum. Kılıcım eti kesiyor, kemiği öğütüyor. Sanırım bir ses çıkarıyor, ama gürleyen nabzımdan başka bir şey duyamıyorum.

Üzerime sıçrayan kan, benimkine karışıyor.

Benimkiyle eşleşen bir yaranın ağırlığı altında sendeliyor.

Beni durdurabilirdi. Durdurmalıydı. Neden?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bıçağını asla köreltme. Bu bana milyonlarca kez öğretildi. Asla geri çekilme. Çeyrek verilmez. Borçlu olunan merhamet yok. Ve kesinlikle en keskin silahınıza zarar vermeyin.

Şu anda bile kafamın içinde talimatlar yağdıran ses onun sesi.

Yine de tek dizinin üzerine düşerken, kılıcının ucunu sanki bilenmiş bir bıçak değil de bir bastonmuş gibi tutuyor. Metalin taş üzerindeki çınlaması kulaklarımdaki uğultuyu kesiyor.

Bir kez başını sallıyor, acı yüz hatlarını kırıştırıyor, sonra yere düşüyor, çelik önemsenmeden kıvılcımlar saçıyor.

Gölgelerim onu kucaklamak için koşuyor.

Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim bakmak oldu. "Neden beni engellemedin?" Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Oğlumu öldüremem. Bunun için bile."

"*Baba*, sen..." Başımı salladım. "Beni durdurabilirdin. Yapabilirdin..."

"Bugün beni durdurdun." Doğru söylüyormuş gibi başını sallıyor ve nefes alış verişi titriyor. "*Athair'*ine söyle... hatırlasın..."

Dizlerimin üzerine çöküp yarasına bastırmaya çalışıyorum ama görmemem gereken yerlerini görebiliyorum ve kanı ellerime bulaşıyor. Cebinde yaşayan söğüt düğümüyle bu kadar kanamaması gerekirdi - onu seven biri tarafından hediye edilmiş, tek bir ölümcül darbeye karşı bir koruma. *Atamdan* bir hediye. "Tılsımın... nerede?"

"Ona sözümüzü hatırlamasını söyle..." Elini benimkinin üzerine koyuyor, tam olarak kapanmıyor ve gözlerini kırpıştırırken kararan gözleri pelerinime takılıyor.

Kıvrımlarında saklı cebe dokunuyorum ve kömürleşmiş bir koku yayan, ufalanmış bir şey buluyorum. Kokuyu biliyorum.

Ash. Cazibesi beni kurtarmaya yetti.

"Sen..." Başımı sallıyorum.

Çenesini eğiyor. Bir itiraf.

Kendini kurtarmak için saklamak yerine cebime koydu. Yaralarımın verdiği güçsüzlük şimdiden azalmaya başladı. Boğazım acıyor, bu yüzden "Neden?" kelimesini zar zor mırıldanabiliyorum.

Onu durdurmaya çalışacağımı biliyordu. Ona ihanet edeceğimi ya da kraliçeye sadık kalacağımı biliyordu. Aynı madalyonun iki yüzü.

"Sen uğruna ölmeye değersin. Uğruna savaşmaya değer." Sesi göğsündeki bir törpüden daha fazlası değil. "Her şeye değer." Gülümsüyor. "Oğlum benim."

Bana bir emir daha verdi, ki bu itaat etmesi en zor olanı olabilir. Ve sonra hiçbir şey söylemiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzı, göğsü, gözleri, hepsi boş. Adam gitmiş.

Ben yalnızım.

Tılsımın büyüsünden gelen güç beni ayağa kaldırıyor ama diz çökmek istiyorum. Ölmek istiyorum.

Burada ölmeliydim. O benden daha tecrübeli, daha yetenekli, *her şeyiyle* benden daha iyi.

Ama ayakta kalan tek kişi benim ve burada kalıp babamın yasını tutamam. Geri dönüp kraliçeye ulaşmalıyım. Zırhımın durumuna bakan ama emirlerimi hemen yerine getiren bir grup sadık muhafız bulup sarayda ilerlemeliyim.

Ve tüm bu süre boyunca *Athair*'e nasıl söyleyeceğimi merak ettim.

Ne yaptığımı mı?

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

BASTIAN

Ellerime göz kırptım. Temizdiler. Kan yoktu, sadece kulaklarımdan akan kan vardı. Ama parmak uçlarımı birbirine sürttüğümde, kanın hayaletinin üzerlerinde kaydığını *hissedebiliyordum*.

"Bastian." Asher'ın sesi, alçak bir uyarı ve yakındı.

Ancak o zaman diğer sesleri -kalabalıktaki fısıltıları- fark ettim ve nerede olduğumu anladım. Nerede olduğumu.

Taht odası. Tutulmanın son anları. Şimdi, o zaman değil.

Yıllar beni babamdan ve onun son emrinden ayırdı.

Yaşamalısın.

Denemiştim. Tanrılar aşkına, denedim.

Ama burada kendimi bir kez daha taht odasında ölürken buldum, sevdiğim bir insan daha benden alınırken içim içime sığmıyordu.

Hayır.

Bu sefer değil.

Kan yoktu ama dünya kırmızıydı ve damarlarım yanıyordu.

Ay güneşi geçtikten sonra uykuya yenik düşmeye hazır bir şekilde Alacakaranlık'ta kaybolmadan önce Braea'nın söylediklerinden hiçbir şey duymadım. Ama Cyrus'un başını eğip "misafirlerini" sarayın Şafak tarafına götüren muhafızları takip ederken yüzündeki sırıtışı gördüm.

Babamın canını aldığımda, bir şeyleri değiştirmeye gücü yetmeyen bir çocuktum. Ama şimdi.

Taht odasında Alacakaranlık'a değil, Şafak'a doğru yürüdüm. Bedenim bana ait değildi, korkunç bir ateşle çalışan bir makineydi. Gölgeler benimle birlikte yükseliyordu, dumanlı ve yoğun.

Kalabalık dağıldı ve korku dolu ifadeleri belli belirsiz fark ettim ama gözlerim Kat ve Cyrus'un kaybolduğunu gördüğüm kapıya sabitlenmişti.

Bundan o sorumluydu. Onu kaçıran oydu. Onu

elinde tutamayacaktı. Soluk zırhlı muhafızlar

yolumu kesmeye çalıştı.

Denedim.

Aralarından geçtim, gölgelerim ve ben bir bütün olarak çalışarak grubun içinden hayaletlermiş gibi geçtik.

Belki de hayalet bendim. Bir hayalet kadar kolay hareket ediyordum. Taş kapıdan geçip Şafak'a doğru adım atarken neredeyse hiç yavaşlamadım. Ben aralarından geçerken ikinci bir muhafız grubu dağıldı.

Tepesinde uyumlu bir taç bulunan altın saçların parıltısını yakaladım ve "Cyrus!" diye bağırdım.

Döndü, gözleri bir an için büyüdü. Dawn'da olmamam gerekiyordu.
Güzel. Bırak şok olsun. Korksun. Bırakalım altına sıçsın.

Onu öldürecektim.

O ateş varlığımın her zerresinde zonkluyor, yaramı sızlatıyordu.

Sonra onunla yüz yüze geldim, parmaklarım yakasını ısırana ve duvara çarpana kadar yürümeye devam ettim. Korumaları bir düzine silah çekerken metal sesleri duyuldu.

Silaha ihtiyacım yoktu. Bunu çıplak ellerimle yapacaktım ve bu arada gölgelerim muhafızları uzakta tutacaktı.

Cyrus geride durmalarını işaret etti, sonra yavaşça gülümsedi. "Dikkatli ol Bastian. Artık kral benim."

Gölgeler etrafımızda kaynarken bir kahkaha attım. " gibi mi görünüyorum?" Sesim artık insan sesi değildi; vahşi bir hırıltıydı, alçak ve ölümcül. "Ne yapacağını sanıyorsun?"

Tutuşum karşısında omuz silkti. "*Sana* hiçbir şey yapmayacağım." Sesinde tehlikeli bir hafiflik vardı.

Öfkeme rağmen, o ses kaydı doğru ilerleyen bir iğne.

Kirpiklerini kırpıştırdı, başını bir yana eğdi. "Öte yandan Katherine..."

Sesi bir iğneyse, sözleri de bir yumruktu. Kulaklarımdaki kanın uğultusu patladı, onları çınlattı ve sonra katı bir sessizlik bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir zamanlar olduğum çocuk değildim, hayır. Artık gücüm vardı. Tenebris'in Piçi'ydim. Yılan. Kraliçeme, ülkeme irili ufaklı binlerce şekilde hizmet etmiştim. Hayatlar kurtardım ve onları aldım.

Ama ben kral değildim. Ve Katherine Cyrus'un kontrolündeyken, bir hiç de olabilirdim.

Onu bir kelimeyle öldürtebilirdi. Bir hareketle onu asabilir.

İçgüdülerimle hareket edemezdim. Kat'in peşinden koşamazdım ya da en azından her parçam, bedenim ve ruhum bunu talep etse bile, onun kaçırılmasına öfkelenemezdim.

"Şimdi, *izinsiz* olarak Dawn'a ne için saldırdın?" Cyrus kaşlarını kaldırdı ve giysisinin içinde sıkılı duran yumruğuma baktı.

Gölgelerimi kendime çektim ve parmak eklemlerimi çözerken onları bastırdım. Bir adım geri çekilerek cevap vermeden önce öfkemden kopan parçaları yutmak zorunda kaldım. "Hiçbir şey."

Bir yavaş gülümseme daha, sonra başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Duvarla aramdan çekildi, sonra neredeyse burun buruna gelene kadar benim alanıma girdi. Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde sırıtan eğlencesi kayboldu. "Git buradan Bastian. Oynayacak yeni oyuncaklarım var. Seni eğlendirecek başka bir şey bulman gerekecek."

Şifa Salonu'na doğru ilerlerken saray ve şehir sıcak bir pus içinde -garip, uzak bir sürrealite- yanımdan geçip gitti. Kendimi mermer sütunlarına bakarken bulana kadar gideceğim yeri fark etmemiştim. Yıldızlara şükürler olsun ki bir parçamın aklı hâlâ başındaydı.

Saldırıdaki cesetleri tasnif ve inceleme için buraya toplamışlardı. Kurbanların aileleri -kan bağıyla ya da kendi tercihleriyle- sevdiklerini teşhis etmek ve sahiplenmek için buraya geleceklerdi.

Ama aradığım ceset bir kurban değildi.

Kısa talebim üzerine daha genç bir yardımcı başını salladı ve beni aşağıya doğru inen bir merdivene yönlendirdi.

Döne döne takip ettim, zihnim ve ruhum daha hızlı, daha uzağa dönüyordu, sanki gezegenden fırlayıp yok olacaklarmış gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzayın hiçliği.

Kat gitmişti. Alındı. Verilmiş.

İsteyerek verildi.

Bilgi yaktı. Ben bir aptaldım.

Kontrolün bende olduğunu sanıyordum. Tahtadaki taşları tanıdığımı ve en azından bazılarını kontrol ettiğimi sanıyordum. Vezirimde bir müttefikim olduğunu, diğer taşları hareket ettirmek için benimle *birlikte* çalışacak biri olduğunu düşündüm.

Ama benim için en değerli kişiyi feda etmişti.

Sarmal merdivenin dibine ulaştığımda başım dönüyordu ve dik durabilmek için tırabzana tutunmak zorunda kaldım. Karanlığa doğru uzanan loş bir alana çıktım.

Her şeyin dönmeyi bırakması ve yerdeki şekillerin ne olduğunu anlamam bir an aldı. Sıra sıra cesetler.

Elthea'nın krem rengi örgüleri, giysilerinin düğmelerini açarken birinin üzerinde sallanıyordu.

Omzunda bir ışık kümesi sürükleniyordu.

Kahretsin. Bunu yalnız yapmak daha iyi olurdu ama en azından serin hava kafamı ve kalbimi rahatlattı. Kafasını kaldırıp kaşlarını kaldırdığında biraz olsun sakinleşmiştim.

"Yılan'ı buraya ölülerle oynamaya getiren nedir?"

"Yaptığın şey bu mu? Oynuyor musun?" Yaklaşırken acele etmedim, dizilmiş cesetlere öylesine bakıyormuş gibi yaptım. Ama gözüm kafası oyulmuş bir cesede takılmıştı.

Kimsenin diğer benliğimin yüzünü tanımamasını sağlamıştım ama sırtımızı kaplayan dövmeyi ya da önümüzdeki yara izini gizlemek için yeterli zamanımız olmamıştı. Bütün öğleden sonra sarayda mahsur kalmıştım, bu yüzden onu geri almak ve kimsenin bölünme yeteneğimi keşfetmesini engellemek için ilk şansım buydu.

Ayrıca, yorgunluğuma rağmen dikkatimi dağıtmaya uykudan daha çok ihtiyacım vardı.

Elthea'nın yumuşak homurtusu odanın yankılanan karanlığına karıştı. Bu morg, Şifa Salonu'nun altındaki alanı dolduruyordu ve uzaklara uzanan sütunlara bakılırsa, bundan daha da uzağa uzanıyor olmalıydı.

"Oynamıyorum, *çalışıyorum*. Bak." Ölü fae'nin saçından bir tutam tuttu.

-Neredeyse benimki kadar siyah. "Ve yine de..." Şaşırtıcı bir nezaketle, pantolonlarını oradaki saçları ortaya çıkaracak kadar açtı. "Sarışın." Kaşlarını çatarak topuklarının üzerinde geriye doğru eğildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En yakınımızdaki cesetleri gözden geçirme fırsatını değerlendirdim. hepsi kefenlere sarılmıştı, giysileri düzgün bir yığın halinde katlanmıştı; öndekiler hâlâ savaş giysilerini giyiyordu. Siyah saçlar, koyu renk zırhlar, karın ve göğüslerde kesikler, boğazın etrafında kabuk bağlamış kan. Ezilmiş kafalar yoktu.

"Şuradaki"-yanımızdaki sarılı bedeni işaret etti-"açık kahverengi vücut kılları vardı. Şuradaki"-diğerini işaret etti-"yeşildi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ama Yükselenler'in saçları simsiyahtı."

Uzun bir nefes aldı ve içini . "Ben de Yılan'ın çok kurnaz ve zeki olması gerektiğini düşünürdüm."

Küçümseyen bakışları yüzüme çarptığı anda demek istediğini anladım.

"Boyalı.

Saçları boyalıydı."

"Sanırım öyle." Cesedi ters çevirerek sırtını kontrol etti. "Teyit etmek için saldırganlardan bazılarını daha yakından inceleyeceğim, ama kesinlikle öyle görünüyor. Kulaklarında koyu renkli bir kalıntı buldum." Küçük kavanozlar ve şişeler içeren sert deri bir çantaya doğru başıyla işaret etti. İçlerinde siyah mumsu bir madde, farklı renklerde saç kırpıntıları, soluk benekler, kıpkırmızı bir sıvı vardı. Örnekler.

"Sana daha fazlasını anlatacaklarını mı düşünüyorsun?" Diğer benliğimi aramaya geri döndüm.

Önündeki bedenin ensesindeki saçları kaldırarak soğuk bir gülümseme verdi. "Onlar istemeyebilir ama ben onları zorlayacağım."

"Ürpertici." Birkaç sıra ötede tanıdık bir şekil gördüğümde tepkimi gizlemeye çalışarak alay ettim. Boyun, etli bir karmaşanın içinde kayboldu.

Eğer ona ulaşır, giysilerini soyar ve ters çevirirse, sırtında *çok* belirgin bir dövme bulacaktır. Ondan önce göğsümüzdeki yara izini de muhtemelen tanırdı. Ne de olsa o yarayı tedavi eden ve tamamen iyileştirmek yerine iz kalmasına izin veren oydu.

En azından Innesol'da öldüğümde, Korkular diğer benliğimin büyüsünü tüketmiş ve bedenimi tanınmaz hale getirmişti. Onu aramak için Korku bölgesine geri dönecek değildim.

"Yılan'ın ölümden bu kadar etkileneceğini düşünmemiştim, ne de olsa ölümden çok çekmedi mi?"

Dikkatimi bedenimden ayırdığımda Elthea'nın tek kaşını kaldırmış bana baktığını gördüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kat'e kalbini asla açığa vurmamasını söylememiş miydim? Şimdi burada bir an Cyrus'u öldürmeye çalışıyor, bir an sonra da saklamam gereken cesedin peşinden bakıyordum.

"Bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor." Tek omzumu silktim, kayıtsızdım. "Kendi başına inceleyeceğin bir sürü ceset var."

"Diğer herkes yaralılara ve ailelere yardım ediyor. Ancak ben burada daha faydalı olabilirim."

Sanki bir işaretmiş gibi, spiral merdivenlerden bir çift çıktı ve bir yardımcı onları kefenlenmiş cesetlerden birine götürdü.

"Yardım edebilirim."

Gözleri kısıldı. Yeterince soğukkanlı davranmamıştım. "*Sen*, yardım et *Ben* mi?"

"Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir." Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'nin dikkatini gerektirmeyen bir görev olsa bile fiziksel çalışma yardımcı olabilirdi.

Yavaşça beni aşağı yukarı süzdü ve zihinsel olarak beni katalogladığını hissedebiliyordum. "Hmm. Sanırım bir bağlılık oluşturmamak zor olurdu. Cazibesi var, kabul ediyorum." Başını eğdi ve Kat'ten bahsettiğini anladığımda yutkundum. "Bu kadar endişelenmemelisin. Onun dayanıklılığı bir insan için etkileyici." Ellerini silerek ayağa kalktı. "Pekâlâ. Yardım edebilirsin. Siviller, savunmacılar ya da saldırganlar üzerinde dövme, yara izi ve diğer tanımlayıcı işaretleri arıyorum."

Yara izleri ve dövmelerden bahsedildiğinde ifademi nötr tuttum ve itaatkâr bir asistan gibi başımı salladım.

"Bir not yazın ve sarılmış cesedin yanına bırakın. Siviller ve savunucular, ailelerin onları gömmek üzere alabilmesi için bir kenara ayrılıyor."

Büyülerinin toprağa geri sızabileceği geri döndüler.
Elfhame daha güçlü olabilirdi ama bugünden sonra biz daha zayıftık.

İnsanların ceset yakma yöntemini kullandığını duymuştum ama biz bunu barbarca buluyorduk; yakma sırasında bir şeyler kayboluyordu. Ama Topluluk saldırganların cesetlerini yakmayı kabul etmişti; düşman lekesinden kurtulmak için son çare. Ve bu sırrımın kanıtlarını saklamama yardımcı olacaktı.

Elthea sıranın dışında duran birkaç sarılı formu gösterdi. "Onlarla pek ilgilenmiyorum. Ama Yükselenler... Onlar bir bilgi hazinesi olabilirler."

Burnumdan soludum. Sadece Elthea ölü insanlarla dolu bir oda görüp "hazine" diye düşünebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ceplerinde kişisel eşya olup olmadığını kontrol edin ve boya izi arayın. Test için o kalıntıdan daha fazla örnek alabilirim. Teorimi doğrulayacak kanıtlar istiyorum ve yeterince bulursam hangi boyayı kullandıklarını anlayabilirim."

Boş kavanozları ve kalıntıları kazımak için kullanılan küçük metal aletleri göstermeden önce bana bir kâğıt ve kalem uzattı. Yakındaki bir arabada, soyulup kontrol edildikten sonra cesetlerin etrafına sarılmayı bekleyen katlanmış çarşaflar duruyordu.

Başladığımda, diğer benliğimin cesedine doğru bir adım atmadım. Onun yerine, sıradaki en yakın cesede, bir saldırgana gittim. Tıpkı sarayda gözlemlediğim gibi, siyah saçları ve Sura'nın Kat'e verdiğiyle pek uyuşmayan Hydra Ascendant amblemi vardı. Dövme ya da kayda değer bir yara izi yoktu. Yine de, Elthea'nın gözlemlediği gibi, vücut kılları da uyuşmuyordu. Bu durumda, saman sarısıydı - Alacakaranlıktan çok Şafak.

Çatışmalar durduktan sonra şüpheler artmış olabilirdi ama Kat haklı olmalıydı. Bu Hydra Ascendant'ı taklit eden bir gruptu ve amblemlerin yanı sıra bu da bir başka kanıttı. Saç rengini not ederken, Sura'nın birilerinin kendi motivasyonlarını gizlemek için grubunu taklit ettiği gerçeğine ne anlam vereceğini merak ettim.

Daha da önemlisi, saç boyası konusunu Elthea'ya nasıl açacaktım?

Bunun Şafak Mahkemesi'nin Alacakaranlık gibi görünmeye çalışması olduğunu söyleseydim, suçu kendi halkımdan uzaklaştırmaya çalışıyormuşum gibi görünürdü.

Yine de, eğer boyayı fark etmiş ve araştırıyorsa, bir şey söylememe gerek var mıydı? Gerçeği kendisinin tespit etmesine izin vermek daha iyiydi. Şafak Divanı'ndan, özellikle de bilimsel yaklaşımıyla tanınan böylesine saygın bir şifacıdan gelen bir haberin kabul edilmesi daha olasıydı.

"Bilimsel yaklaşımının" Kat'e ne yapmasına neden olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Kat'i hiç düşünmemeye çalıştım.

Ama yorgun zihnim hain bir şeydi ve kefeni bedenin etrafına sardığımda, form daha kısa, daha yuvarlak, daha yumuşak görünüyordu. Baharın hayali kokusu etrafımı sardı.

Kat değil. Kat değil.

Dişlerimi sıktım ve kendime tekrar tekrar söyledim.

Bir sonraki cesede dönmek için minnettardım, ta ki bu cesedin zırh giymediğini, sadece bir hizmetkârın zarif kıyafetini giydiğini görene kadar. Kendimi çelikleştirerek, ona baktım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzü. Tanıdık biriydi, onu son gördüğümde sıcak bir gülümseme takınmış ve beni kraliyet düğününe davet etmişti.

Kat'in adı açıklandığından beri içimde sürünen sıcak şey sonunda söndü. Kemiklerime buz girdi.

Masum biri bugün işe gitti, muhtemelen sevdiği biriyle vedalaştı, hatta belki daha sonra prensinin evliliğini kutlamak için kadeh kaldırmaya söz verdi. Ve saatler sonra, burada yatıyordu, soğuk ve hareketsiz, asla sözünü tutmayacaktı.

Yavaşça başımı kaldırdım ve sıralar ceset olmaktan çıktı; bunlar insandı. Her biri, hatta saldırganlar bile. Ben Alacakaranlık ve onların çoğu Şafak olabilir ama *hepsi* benim halkımdı ve bugünden önce çok azımız kalmıştık. Şimdi...

Azalan sayımız belimi büktü.

Daha önceki savaşlardan dersimizi almamış mıydık? Kendi aramızda savaşmayı göze alamazdık. Hayatta kalmak istiyorsak olmaz.

Derin bir nefes alarak gözlerimdeki yanmayı söndürdüm ve işime devam ettim. Tanımlayıcı işaretleri katalogluyor, insanların ceplerindeki mücevherleri veya evrakları yazdıkları isimleri not ediyor, Elthea'nın faydalı bulabileceği kanıtları kontrol ediyordum. Sonunda her birini, eğer izin verilseydi kendi babamı saracağım gibi özenle kefenledim.

Diğer benliğime ulaştığımda hiçbir duygum kalmamıştı. Ya da belki de çok fazla duygum vardı ve hepsi başımı kaldıramadığım çalkantılı bir kütleye dönüşmüştü. Yara izini kataloglamadım. Hiçbir evrak işi daha iyi değildi.

Hâlâ giyinik olan onu sararken, aslında kendi bedenim olan bir şeye dokunmaktan rahatsızlık duyup duymayacağımı belli belirsiz merak ettim. Ama Kat için duyduğum korku ve ölüler için duyduğum keder beni tamamen sarmışken buna yer yoktu. Tekrar ayrılabilmem için iki ya da üç hafta geçmesi gerekecekti ama bu gecikme düpedüz ölmekten daha iyiydi.

Diğer benliğimi sardığımda, etrafımızı saran bedenler kadar üşümüştüm.

"Bunu tanıyorum," diye seslendim Elthea'ya. "Onu ben alırım."

Bana doğru baktı ve kefenin içine sızan kanı gördü. "Ah, kafası ezilmiş olan. O bir savunmacı o zaman? Hmm." Başını salladı ve defterine bir şeyler not etti. "Onlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Hızlı bir ölüm oldu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neredeyse özür dileyen bir gülümsemeyle dudaklarını büzdüğünde, kendine has tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olmaya çalıştığını fark ettim. Tam olarak "başın sağ olsun" demiyordu ama yakındı.

Karşılığında boğazımı temizledim ve başımı salladım. Tam olarak "teşekkür ederim" demedim ama yakındı.

Bir yardımcı, cesedi zemin kata kaldıracak bir bölmeye ve oradan da Şifa Salonu'nun cenaze arabalarından birine yerleştirmeye yardım etti. Şoför tekliflerini reddettim ve işim bittiğinde onu geri getireceğime söz verdim.

Ahırın avlusundan çıkarken yüzümü soru sormaya davet etmeyen sert bir ifadeye büründürdüm ve iki hindiyi kararmaya başlayan sokaklara doğru ittim.

Sonra, Tenebris'e dönerken şehre bakan bir yamaçta Bastian Marwood'u yaktım.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

BASTIAN

Daha sonra saraya geri döndüm ve Vespera'yı kontrol etmek için durdum. Çeşitli muhafızlar ve hizmetliler beni durdurup günün olayları hakkında konuştukça yolum kesildi. Sonunda, saraya ulaşmayı başardım.

Kraliçe'nin odasında, güneş battıktan sonra ona raporumu sunmaya hazırdım.

Ama hazır değildim. Onun yüzünü, sakin ve rahat, sanki bu sadece başka bir akşam ve başka bir rapormuş gibi görmemek. Bu, Cyrus'ta alevlenen korları daha da alevlendirdi.

"Bunu nasıl ?" Bir parçam konuşmak gibi ısırdım, ama kelimeler ezici bir fırtınaydı.

Gece için kıyafetlerini seçerken başını kaldırıp baktı. Önce gözleri büyüdü, ama başını soru sorar gibi eğince yavaş yavaş küçüldü.

"Onu onlara nasıl verirsin?"

Uzun bir süre beni izledi, sanki yeni bir şey fark etmiş ve ne olduğuna karar verememiş gibiydi. "Sanırım oraya bir 'Majesteleri' eklemek istediniz."

Gölgelerim sanki ne yapacağımı görmek için bekliyorlarmış gibi hareketsiz kaldılar. Bakırımsı bir tat ağzıma dolana kadar yanağımın içini ısırdım, kanımız yere karışırken babamın başında durmamızı anımsattı.

Tıpkı o gece olduğu gibi, bir adım geri atmam gerekiyordu.

"Majesteleri, Albion bu işin peşini bırakmayacaktır. Katherine onların tebaası. O ittifakı yeniden kurmam için beni *aylarca* oraya gönderdin. Şimdi de ona

Dawn'a rehine olarak verirsen mutlu olmazlar." *Ben mutlu olmayacağım.* Bu aklından geçmemiş miydi?

Boğazını temizledi ve şeffaf bluzu çekmeceye geri koydu. Sert bir *tıkırtıyla çekmeceyi* kapattı ve çenesini kaldırarak doğruldu. Sabahlık giymesine rağmen, artık her santimiyle Gece Kraliçesi'ydi. "Her şeyden önce, o bir rehine değil. O saygın bir misafir, tıpkı Dawn'dan gelenler gibi."

Semantik. Ama dilimi ağzımın içindeki sivri kesiğin üzerinde gezdirdim ve sessiz kaldım.

Yaklaştı. "İkincisi" -bir parmağını göğsüme sapladı- "onu görevlere götürdün. Benden süresiz olarak kalmasına izin vermemi istedin. *Ona bir yüzük verdin*. Bunun bir anlamı olduğunu biliyorsun." Her suçlama bir dürtmeyle noktalanıyordu.

Her azarlamayı ve ortaya çıkan imaları göğsümün içinde hissettim.

"O senin, sen de onunsun. Kimsenin fark etmeyeceğini mi sandın? Bunun Albion kraliçesine senin üzerinde, bana da kız üzerinde nasıl bir hakimiyet sağlayabileceğini düşünmedin mi?"

Başımı zar zor sallayabildim. Buna ben sebep olmuştum. İzin vermiştim. Onu ateş hattına sokmaya yardım etmiştim. Öfkem kendi üzerine döndü, hasta olacakmışım gibi sıcak ve fokurduyordu.

"Yoksa sadece pantolonunuzun içindekilerle mi düşündünüz?" Kraliçe dudağını büktü ve bir an için onun düşmanı olmanın ne demek olduğunu hissettim.

İyi değildi.

Hayatımı ona hizmet ederek geçirmişken olmaz. Gölgesi olarak, Queensguard'ın bir üyesi olarak ve ondan önce daha fazlası olmayı hayal eden bir seyis olarak.

Şimdi, bir an için dışarıda durdum. Onun bakışları karşısında, şimdiye kadar yaptığım her şey yıkılıp gitti.

Sanki evimden bir kar fırtınasının içine fırlatılmış ve kapı arkamdan çarpılarak kapatılmış gibiydim. Ve tıpkı kar fırtınasındaki sığınak gibi, ona ihtiyacım vardı. Alemin ona ihtiyacı vardı. O bir istikrardı, değişmezdi. O ve Lucius bizi korkunç veraset savaşlarından kurtarmış ve bin yıl boyunca barış içinde yaşamıştık. Şimdi Lucius gitmişti ve geriye sadece o kalmıştı.

Uzun bir nefes aldı ve soğuk öfkesi yerini hayal kırıklığına bıraktı. "Ancak siz Albion'da değilsiniz ve insan kız burada, *benim* krallığımda. Belki de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hala Albion'un bir tebaası, ama yaptıklarınız onu Elfhame'in de bir tebaası haline getirdi."

Ve işte oradaydı.

Acı verici gerçek.

Bu benim hatamdı. Kat'e iyilik yaparak onu açığa çıkarmıştım ama onu güvende tutmak için yeterince adım atmamıştım.

"Cyrus onu istedi," diye devam etti Braea, soğuk kraliçeden biraz daha kendisiydi. "Onu reddedemezdim."

Sikeyim. *Siktir!*

Ona bir yüzükten fazlasını vermeliydim. Ona yemin etmeliydim. Düzgünce. Bir evlilik. O zaman bizi ayıramazlardı. Cyrus onu alamazdı.

Boğazımı yalayıp geçen acı tadı geri yuttum. "Saldırganların Alacakaranlık'tan geldiğini düşünürsek
pazarlığa gelince. Eğer seni isteseydi, hayır demek için kendimi zor tutardım." Braea arkasını dönerken iç çekti.

Çekmeceden bir bluz çıkardı ve onunla eşleştirmek için bir pantolon buldu, sonra da giyinme perdesinin arkasında kayboldu.

Elthea saç boyasını kaldırdığında durumumuz düzelebilirdi. Bu küçük de olsa bir teselliydi. Bu arada, dilimi ısırmak ve keşfini paylaşmasına izin verme planıma sadık kalmak zorundaydım.

Braea ortaya çıktığında, kendi gölgelerimden oluşan dar bir havuzun içinde duruyordum.
Daha çok bir çukurun içinde duruyormuşum gibi hissettim.

Soluk mavi bluzunun manşetini ilikledi. "Belki de en iyisi budur." Tam zamanında kafasını kaldırdı ve bu yorum karşısında irkildiğimi gördü. Kaşları düğümlenerek bana sert bir bakış attı. "Daha fazla dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacın yok. Bu saldırının işaretleri olmalı. Sen onları kaçırdın."

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi. Elfhame. Katherine.

Düşüncelerim dönüp dururken o çukurun derinliklerine düştüm, tıpkı morga inmek kadar baş döndürücüydü. Ancak şimdi, aşağıda bekleyen dipsiz cehennemlere doğru inmeye devam ettim.

"Oh, Bastian." Braea omzumu sıktı. "Unutma, bu sadece geçici." Az önceki sertliğini yumuşak bir gülümsemeyle örttü. "Ve kim bilir? Belki de Albion'la olan bağlantıları Cyrus'u dizginlemesini sağlar."

Homurdandım ve belli belirsiz başımı salladım.

Bırakmadan önce bir kez daha sıktı. "Yatağa git. Ayaklarının üzerinde duramıyorsun ve şenlik ateşi kokuyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tartışacak enerjim bile yoktu. Tek kelime daha etmeden odama geri döndüm. Ceketimi silktim, asmak gibi basit bir rutine kapıldım ve oturma odasının kapısında gerinerek yatağa girmeye hazırlandım. Hiç düşünmeden, "Kat?" diye seslendim.

Ama cevap gelmedi.

Hatırlamanın sarsıntısı yorgunluğumu yarıp geçti.

Bakışlarım onun kıvrılıp kitap okumayı sevdiği kanepeye sabitlendi. Tüm sihirlerime rağmen ortaya çıkmadı.

Nefesimi tuttum ve dinledim. Banyo yaparken ya da duş alırken mırıldanan bir melodi yoktu.

İşte bu kadar. O gitmişti. Gerçekten gitmişti. Ve ben bunu durduramamakla kalmamış, buna sebep olmuştum.

Az önceki o korkunç, yakıcı sıcaklık üzerime çöktüğünde göğsüm kabardı. "Sikerim böyle işi." Bir kolumu yan masaya doğru salladım ve ıvır zıvırlar uçuştu.

Duvara çarptılar ve bu iyi hissettirdi. Sıcak, korkunç ve yıkıcı, tıpkı içimde daha iyisini hak etmeyen şey gibi.

Yan sehpayı odanın öbür ucuna fırlattım. Cam çınladı. Ahşap çatladı.

Ne yaptığımı zar zor anlıyordum. Düşüncelerim gittikçe kontrolden çıkarken onları zar zor anlıyordum ve kendimi vahşi bir öfkeye teslim ettim.

Oda parçalara ve kıymıklara ayrılırken feryadım sözsüz hale geldi.

Cyrus'u siktir et. Dawn'ı sikeyim. Bunun olmasına izin verdiğim için beni siktir et.

Sonunda kırılacak bir sonraki şeyi arayana kadar ne kadar süre patladığımı sadece Yıldızlar biliyordu.

Ve hiçbir şey kalmadığını gördüm.

Bir sandalye ayağını sopa gibi tuttum, kaslarım gergin ve hazırdı. Ama ortada vurulacak bir düşman ya da küçük parçalara ayrılacak bir nesne yoktu.

Hâlâ çerçeveye yapışmış ayna parçalarında kendi bakışlarımla buluştum. Saçlarım darmadağındı. Gözlerim, altında biriken koyu halkaların üzerinde bir tür kutsal olmayan ateş gibi parlıyordu.

Ama gölgelerim sadece etrafımda toplanmıştı. Onlar yıkıma katılmamışlardı, sanki serbest bırakıldıklarında tam olarak yapacakları şeyi yapıyormuşum gibi.

Etrafım bir harabe krallığıyla çevriliyken, herkesin korktuğu o kötü, vahşi görünmeze benziyordum.

Yüzümü buruşturarak yansımama döndüm. Bütün bunları çalışma odama taşıyabilirdim. Yarın, tamir etmeye başlayabilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama hayır, onlar sadece bir şeydi ve onları düzelterek bir şey elde edebileceğimi düşünmekle aptallık ediyordum.

Sandalyenin ayağını ateşe fırlattım ve kıvılcımlar uçuştu.

"İşin bitti mi?"

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

BASTIAN

I döndüm, botlarımın altında cam kırıldı ve Faolan'ı kapının girişinde buldum. Rose, Ella ve Perry etrafına baktılar ve ben de Asher'ın saçlarının karanlık pırıltısını ön odaya geçerken gördüm.

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes aldım ve arkadaşlarımın içeri girebilmesi için gölgelerimi kullanarak en kötü yıkımı odanın kenarlarına süpürdüm.

"Plan nedir o zaman?" Faolán sanki o kadar basitmiş gibi sordu.

Rose ellerini birbirine kenetledi ve gözleri yaşlarla savaşıyormuş gibi parıldamasına rağmen kararlılıkla başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa
-Yardım edeceğim."

Birinden diğerine göz kırptım. "Yani... bir kurtarma mı?"

"Elbette." Faolan sanki çok açıkmış gibi bir omzunu kaldırdı. "İçeri girip onu alacağız. Gizli geçitleriniz ve diğer casusluk malzemeleriniz var, değil mi? Böyle bir anda kullanamayacaksan tüm bunların ne anlamı var?"

"Bastian." Asher halının üzerinde kalan ince döküntüleri karıştırırken Faolán'a sert bir bakış attı. "Kim olduğunu unutma. Bundan daha iyisini biliyorsun. Daha kurnaz olmalıyız. Bir lodos taşına bindiği anda onu uzaklaştıracağız."

Perry onun omzunda yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle kaşlarını çattı. "Beklemenin zor olduğunu biliyorum ama bu sana makul bir inkâr edilebilirlik sağlar. Bunu bir adam kaçırma gibi gösterebiliriz."

"Peki bunun için ne kadar beklememiz gerekiyor?" Faolán'ın bronzlaşmış yüzü yukarı bir parıltıyla öyle ki daha zayıf bir kişi çiş yapardı

kendilerini. Ama Asher, şekil değiştiren bir adım daha yaklaşıp, "Onu orada bırakamayız," diye homurdanırken bile sağlam durdu.

Tartışmaları devam ederken Ella sessiz kaldı, kollarını kavuşturdu. Faolán'ın yarısı kadar olmasına rağmen, beni başka tarafa bakmaya zorlayan şey onun bakışlarıydı. İnce bir noktaya kadar bilenmiş bir şeydi - en güçlü zırhlarda bile bir boşluk bulabilecek türden.

O anda benden nefret etti.

Ve bunu hak etmişti. Gece Kraliçesi'yle yaptığım konuşma sırasında kafama dank eden şeyi anlamıştı. Arkadaşının şu anki durumundan benim sorumlu olduğumu biliyordu.

Söyleyeceğim şey benden daha fazla nefret etmesine neden olabilir. Ama şu anda Kat için yapabileceğimiz en iyi şey buydu.

Suyun derinliklerine dalacakmışım ve belki de hiç yüzeye çıkmayacakmışım gibi uzun bir nefes aldım. "Hayır."

Faolan döndü. "Ne?"

"Kurtarma girişimi olmayacak."

"*Ne*? Ciddi olamazsın."

Rose'un rengi soldu ama çenesindeki bir kas sertleşti.

Asher iç çekerek başını salladı. "Kolay değil ama doğru karar bu. Mükemmel ana kadar beklersek, bir plan oluşturabiliriz-"

"Hayır." Sözünü kestim. "Sinsice adam kaçırma da olmayacak."

Koyu renk gözleri irileşti ama konuşan Perry oldu. "O zaman... ne yapacağız?"

"Oyunu oyna," dedi Ella'nın sesi sessizliği yararak. Bakışları sanki diğerleri yokmuş gibi hâlâ içimdeydi. "Fısıltılar. İncelik. Kurallara sadık kal ama onları öyle bir çarpıt ki zar zor fark edilsinler. Fae'ler böyle yapmaz mı?"

Kulağa iğrenç bir şeymiş gibi geliyordu, oysa biz tam da öyleydik. Damarlarımızda pazarlıklar dolaşıyordu, her biri onları tanımlayan yasalara sahipti.

Başımı öne eğdim. "Öyle."

"Güzel." Kelimeyi ısırarak söyledi. "Çünkü oyunu oynamazsan bedelini Kat ödeyecek. Ve sen şimdiye kadar berbat bir iş çıkardın."

"Ella!" Rose bir adım öne çıktı. "Bastian'a karşı biraz acımasızsın. O-"

Ella bir bakışla onun sözünü kesti. "Yine de doğru, değil mi? Özellikle de bu öğleden sonra taht odasındaki o küçük gösteriden sonra. Burada nispeten yeni olabilirim ama insan ve fae saraylarında geçerli olan bir şey var; asla *kalbinizi açığa vurmayın*."

İrkildim: Bana karşı kullanılan kendi kelimelerim karnıma inen bir yumruk gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzüme parmağını doğrulttuğunda onu cüceleştirdiğimi umursamadan yaklaştı. "Kraliçeniz onu almasına izin verdi. Tek bildiğimiz Kat'in gönüllü olduğu."

"Hayır. Bana Cyrus'un onu istediğini söyledi."

Ama Ella homurdandı. "Ve sen onun gerçeği çarpıtmış olabileceğini düşünmüyor musun?" "O ." Bu daha çok Sura'nın tarzıydı - sanki Braea Nyx'i öldürmüş, Kat'i tek bir yalan söylemeden kandırmıştı. Gözlerimi kapattım ve bu düşünceleri bir kenara iterek nefes aldım.

Tekrar baktığımda Asher kaşlarını çatmıştı, bakışları uzak ve sıkıntılıydı. Faolan ağzı açık bir şekilde Ella'ya bakıyordu. Rose dudağını sıkıyor ve ellerini ovuşturuyordu. En azından bazıları Ella'nın suçlamalarının doğru olabileceğini düşünüyordu.

Sonunda başımı eğdim, düşüncelerim kontrol altındaydı, bedenim artık öfkeyle uğuldamıyordu. Onun yerine gözlerimin arkasına uğultulu bir ağrı yerleşti. "Haklısın. Kraliçe konusunda değil ama oyunu oynamam gerekiyor."

Kim olduğunu hatırla. Tenebris'in Piçi kişiliğini oluşturmak için yıllarımı harcamıştım. Şimdi Kat'i güvende tutmak için bunu kullanmak zorundaydım.

"Yine de yardımınıza ihtiyacım olacak, hepinizin." Mırıltılarla onaylayarak eğildiler.

"Sadece yatağımı ısıtıyormuş gibi davranacağız. Onu önemsemediğimi düşünürlerse düşmanlarım için daha az değerli olur."

Ella alay etti ama artık beni işaret etmiyordu. "O kadar iyi bir aktör olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sana yemin ederim" -omuzlarını tuttum- "Kat'i güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. *Yemin ederim*."

Normalde bakışlarımı kaçırırdı, parıltıdan rahatsız olurdu ama sefer bakışlarını kaçırmadı. Sonunda başını eğdi. "Beni o demir parçası için madencilik zorunda bırakma, Marwood."

Daha önce bir keresinde, Kat'e zarar verirsem kendi demir kılıcını dövüp beni avlamak için kullanmakla tehdit etmişti. Bu sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Onu bırakmadan önce omuzlarını sıktım ve tüm gruba baktım. "Bu söylentileri yaymama yardım et. Dawn'da kullanabileceğimiz her türlü müttefiki kullanmamız gerekiyor - çok fazla müttefik yok." Casusum vardı, muhtemelen Elthea, ama herhangi bir durumda hangi tarafta olduğunu söylemek zordu. Sadece deneylerini önemsediğinden şüpheleniyordum.

Asher alt dudağına vurdu. "Peki ya Caelus?"

Burnumu kırıştırmaktan kendimi alamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, ondan hoşlanmıyorsun." Gözlerini devirmeye direnir gibi göz kapakları titredi. "Ama Kat'i seviyor gibi görünüyor ve hiçbir zaman Cyrus'un hayranı olmadı. Onu güvende tutmakla ilgileniyor, bunun kendisine biraz minnettarlık kazandıracağını düşündüğü için olsa bile."

Caelus'tan hoşlanmamak doğru kelime değildi. Kötü birine benzemiyordu ama... "Ona güvenebileceğimizden emin değilim."

Perry, "Bizim hayatlarımızla değil belki," diye ekledi. "Ama Kat'in hayatıyla? Sanırım yapabiliriz."

Asher ona bir adım daha yaklaştı, belki de bunu yaptığının farkında değildi. "En azından bunu düşün."

Homurdandım ve başımdaki çarpıntı artarken burnumun kenarını sıktım. "Peki. Bunu düşüneceğim. Ama şimdilik hepiniz dışarı çıkabilir misiniz, böylece ben de yatabilirim?"

Rose gerginliğin azalmasıyla rahatlamış gibi kıkırdadı. "İnce bir ipucu aldım." Ayrılmadan önce bana hızlı ve sert bir şekilde sarıldı. Diğerleri kapıya doğru ilerlerken omzuma vurdular ya da kolumu sıktılar, ta ki sadece Faolán ve ben kalana kadar.

"Kurtarma olmasa bile onu geri getireceğiz," dedi, sesi her zamankinden daha hırçındı, sanki zorlamak zorundaydı. Çenesi ve dudakları gergin bir şekilde başını salladı, sonra beni sadece onun sarılabileceği türden bir kucaklamanın içine çekti. "Ona güven," diye mırıldandı kulağıma. "O güçlüdür. Bunu atlatabilir."

Onu sıktım, gözlerim yanıyordu. Cevap vermek için kendime güvenmediğimden omzuna doğru başımı salladım.

Sırtımı tokatladı ve geri çekildi. "Biraz uyu Bastian. Bok gibi görünüyorsun." Ama kapıya yönelmeden önce yarım gülümsemelerinden biriyle bunu yumuşattı.

"Ben de seni seviyorum Faolán," diye

seslendim . Çenesini eğdi ve gitti.

Ellerimi yüzümde ovuşturarak yatak odama doğru yürüdüm. Yarın elimden geldiğince ortalığı toparlamam, ardından da temizlik personelinden büyük bir özür dilemem gerekecekti. Hediyeler, ikramiye, fazladan bir gün izin; hiçbir şey yeterli görünmüyordu.

Yatağa girdiğimde bu düşünceler uzaklaştı ve ışıkların sönmesini istedim.

Karanlıkta yatağın diğer tarafına uzandım ama hiçbir şey yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

KAT

Nereye yönlendirilirsem oraya gittim. Gösterişli dekorasyonun belli belirsiz farkındaydım, ancak her şey süzülüyor gibiydi, tam olarak gerçek değildi, yerçekimi yasalarına tam olarak uymuyordu

Yine de, Kiros'un yaptığı gibi yasalar önemsiz görünüyordu. *Kral* Cyrus olduğu zaman.

Sarayın Dawn'ın tarafında olmaktan endişe duymuyormuşum gibi hafif bir gülümseme yerleştirmeyi başardım. Sanki her şey yolunda gidecekmiş ve ben tamamen güvendeymişim gibi çünkü ev sahibime sonuna kadar güveniyordum ve onların da bana güvenmemesi için hiçbir neden yoktu.

Hepsi gayet iyi.

Her şey kesinlikle, tamamen, olumlu, tamamen iyiydi.

Ama kalbim gerçeği biliyordu, çok sert ve çok hızlı çarpıyor, boğazıma bir şey takılmış gibi hissettiriyordu. Ya da belki de hasta olacaktım.

Yine de gülümsedim ve yürüdüm.

Cyrus, muhafızlar ve misafirlerden oluşan küçük kafilemize yetişerek ön tarafa doğru ilerledi. Şafak'ın altın tacı fae ışıkları altında parlıyordu. Henüz resmi olarak taç giymemişti ama bunun bir önemi yok gibiydi.

-Onu giydi ve itiraf etmeliyim ki iyi de giydi.

Bu gerçekti, sersemliğimi kıran bir parıltıydı.

Bakışlarımı o ışıltılı metale sabitledim ve parmaklarım Bastian'ın yüzüğüne acıyla çarpsa da ellerimi sıkıca kavradım. Tutundum

gerçeği hatırlatan şeylere tutunmaya çalıştım. Ne kadar cazip olursa olsun, gitmeyi göze alamazdım.

Belki de yeni kral bakışlarımı hissetti, çünkü arkasına baktı ve beni bakarken yakalayınca gülümsedi. Keskin, beyaz dişleri neredeyse tacı parlıyordu.

Başımı eğdim - bir kralın gözüne bakacak kadar cesur olmaya cesaret edemeyen itaatkâr bir kız.

İtaat burada işime yarayacaktır. O iyi aşınmış yollara geri çekilebilirim.

Göz ucuyla, yaşlı kralın yardımcısı Adra'nın Cyrus'un yanındaki yerine geçip bir şeyler söylediğini gördüm.

"Saat kaç?" Başını savururken Cyrus'un sesi koridoru doldurdu. "Saat neden umurumda olsun ki?"

"*Majesteleri*, Uyku." Kül rengi sarı saçları sallanırken gözlerini ona dikti.

"Lanet olası uyku." Durdu ve topuklarının üzerinde dönerek bize göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Sevgili konuklarım, berbat ev sahipliğimi bağışlayın ama artık sizden ayrılmalıyım. Eminim hepiniz Dawn Court'un sunduğu her şeyi çok *merak* edeceksiniz." Sanki bizi bir hapishaneye değil de bir partiye davet ediyormuş gibi ellerini iki yana açtı ve bakışları grup üzerindeki gezintisine ara vererek benim üzerimde durdu. Gözlerini kaçırmadan ağzını Adra'nın kulağına yaklaştırdı ve bir şeyler mırıldandı.

Özellikle dikkat. Benim üzerime. Kahretsin.

Eğer babasını öldürenin kendisi olduğunu bildiğimi anlarsa, ölmüştüm.

Bu yüzden gülümsememi biraz daha geniş, biraz daha parlak olmaya zorladım ve süpürüp gitmeden önce Adra'ya onaylayan bir baş selamı verdiğinde bunun iyi bir şey olduğunu söyledim kendime.

Adra bizi koridorlarda çalkalanan midem beni şimdi ve burada sabit tuttu. Solgun hizmetkârların ve kırmızı çerçeveli gözlerinden ağladıkları belli olan saray mensuplarının yanından geçtik.

Yas tutuyorlardı... ve farkında olmasalar bile aynı zamanda tehlikedeydiler.

Bu saldırıyı Cyrus düzenlemişti. Bütün o insanları *öldürtmüştü*, *kendi* insanlarını. Hepsi babasını öldürmek ve tahtı ele geçirmek içindi. Neydi o? Beklemekten sıkılmış mıydı?

Sebepleri ne olursa olsun, bu Fae'ler onun gözünde harcanabilirdi. Bugünden sonra sayılarının yeniden artması ne kadar sürer?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bastian'ın bana savaşlarını, kaybettikleri hayatları ve nüfuslarının nasıl bir daha toparlanamadığını anlatırken duyduğu üzüntüyü hatırlayınca göğsüm çatladı. Yüzünü, içindeki kederi, bir daha böyle bir şeyin olmasına asla izin vermemek için duyduğu çaresizliği görebiliyordum.

Bu sırada Cyrus bunu yaptı ve gülümseyip havalara girdi.

"Katherine? Katherine Ferrers?"

Kendimi düşüncelerimden sıyırıp durduğumuzu fark etmem bir anımı aldı. Adra defterinden başını kaldırıp bana bakabilsin diye diğer "konuklar" ayrıldı. "Bu gece burada kalacaksın."

Adra başka bir konuğa dönerken bir hizmetçi kapıyı açtı ve onlara karşıdaki odayı tahsis etti.

İçeri alındım, kilit arkamdan şangırdadı ve böylece Dawn'da yalnız kaldım.

ODAYI KARANLIK ve günün duyusal karmaşasından sonra hiçliği memnuniyetle karşılayarak ona göz kırptım.

Ama dışarıdan tanıdık bir ses gelince bu kısa sürdü. "Leydi Katherine'i görmeye geldim."

Caelus mu?

"Bırakın geçeyim."

"Korkarım hayır," diye cevap verdi bir kadın. "Prens-ah, *kral* ziyaretçi kabul etmemelerini söyledi."

İçimde bir umut ışığı parladı. "Caelus," diye seslendim kapıdan.

"Katherine?"

Dışarıda metal şıngırtıları duyuluyordu; birbirine çarpan mızrakların sesini tanıdım ve yolunu kesen muhafızları hayal edebildim.

"Güneş ve Yıldızlar, oraya zorla girecek değilim, sizi aptallar," diye homurdandı. "Sakin olun. Eminim Majesteleri'nin emirlerinde biriyle kapıdan konuşamayacağı yazmıyordur, değil mi?"

Bir anlık sessizliğin ardından Caelus, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Sonra, daha yüksek sesle, "İyi misin?"

İçimde parlayan ve sinirlerimi yatıştıran umuda rağmen dilimi ısırdım. Şafakta bir müttefik olabilir mi? Olabilir mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana daha önce de yardım etmişti. Yani, muhtemelen?

Sonra yine ona *arianmêl* vermiş ve unCavendish'in inci çiçeği kolyesi hakkında cevaplar almak için etkilerinden yararlanmıştım.

Her iki durumda da, şimdi söyleyeceğim her şey gardiyanlar ve yakınlardaki herkes tarafından duyulacaktı. Teselli aramanın ve korkularımı itiraf etmenin zamanı değildi.

"Ben... Ben iyiyim."

Ama o kelime beni kırdı.

Sanki bunu söylemek tüm adrenalinin sonunda akıp , vücudumun titremesine ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Yalnızdım. Bastian ve arkadaşlarımdan farklı bir gerçeklik düzlemiyle ayrılmıştım.

Kapana kısılmıştım. Cyrus ve Bastian'dan nefret eden ve bugün bizi dans ederken gördüğüne şüphe olmayan kaç tane fae olduğunu Tanrı bilirdi.

Güvensizdim. Belki de hayatım boyunca en güvensiz olduğum andı.

Çünkü bunlar Fae'ydi. Benim hayal bile edemeyeceğim zalimlikleri hayal etmek için yüzyılları vardı. Benim sihrimi bir cehennem karşısında zavallı bir mum alevi gibi gösteren bir güce sahiplerdi. Benim hayatımı sona erdirebilecek binlerce yaratıcı yöntem varken, onlar sadece demir, akonit veya fae işi silahlarla .

"Eğer eminsen?" Caelus geri seslendi. "Majesteleriyle konuşacağım, eminim sizi görmeme izin verecektir."

"Harika. İyi geceler." Avuçlarımı kapıya doğru iterken göğsümün her nefeste soluk soluğa kalma isteğine karşı savaşarak daha fazla cevap veremedim.

Sertlik. Ahşap. *Bu şeylere odaklan. Ne hissedebiliyorsun? Ne görebiliyorsun?* Kafamın içinde Bastian'ın sesi vardı.

Pürüzsüz cila. Yanaklarımdaki nem.

Üç şey daha. Bu beni bu sarmaldan kurtaracak.

Nefesimi içime çektim, tuttum ve sonra boğulurcasına "*Lumis*" demeyi başardım. Fae ışıkları ortaya çıktı.

Yosun yeşili halı. Kapıdaki altın yeşili süs, kavak yapraklarının rengi.

Kapıdan uzaklaşmadan ve kendime sıkıca sarılmadan önce daha düzenli bir nefes almayı başardım, sonra bir tane daha.

Kollarımı kendime doladım, ellerim pazularımı sıkıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş şey. Gerçek. Burada. Şimdi. Bastian'ın bana Lunden'deki odasında çok korktuğumda ve kırıldığımda gösterdiği gibi.

Beni bir havluya sarıp sarmalamasına ihtiyacım vardı. Yakınımda olduğunu, kaba bir aristokrata adımı ağzına almamasını söylemeye hazır olduğunu bilmem gerekiyordu. İhtiyacım olan...

Ona ihtiyacım

vardı. Ama...

Bu imkansızdı. Güçsüz bir dilek. O

burada değildi.

Uzun bir nefes aldım ve tuttum.

Belki de onu yönlendirebilirdim - onun yapacağı şeyleri kendim için yapabilirdim. Kendimi daha da sıktım ve başımı salladım.

Lady of the Lake'e yaptığımız yolculukta olduğu gibi odayı kontrol ederdi. Girişler, çıkışlar, casus delikleri.

Bunu yapmalıyım.

Bir esneme beni ele geçirdi ve bir günün yorgunluğu üzerime çöktü...

Çok sıcak gözlerimi ovuşturdum. Düğün, saldırı, Kral Lucius'un öldüğünü öğrenmek, Bastian'ın sarayda saldırganları aramasına yardım etmek... taht odası. Gerçekten sadece bir gün müydü?

Bir süre oturduktan sonra güvenlik kontrolümü yapacaktım - bunun bir zararı olmazdı. Krem ve yeşil tonlarında özenle dekore edilmiş olsa da küçük bir yatak odasıydı. Ortasındaki yatak beni çağırıyordu. Kenarına oturdum, örtüler etrafımda kabarırken iç çekmeme engel olamadım ve her saniye daha da derine batıyormuşum gibi hissettim.

Esnerken ve ayakkabımı tekmelerken kendime sadece bir dakika dinleneceğimi söyledim.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

KAT

I Yorganın üstünde uyandım, bir ayakkabım hala ayağımdaydı, perdeler yükselen güneşe açıktı.

Hızlı bir dinlenme için çok fazla.

Gözlerimi ovuşturarak odayı kontrol ettim. Küçüktü, basitti, neredeyse sadeydi - kesinlikle özel bir şey değildi. Gizli kapılar ya da casus delikleri yoktu, sadece tuvalet ve lavabonun bulunduğu küçük bir odaya açılan bir kapı vardı. Belki de bana özel bir ilgi gösterilmiyordu.

Bu bana uyuyordu. Başımı eğecek ve her şey bitene kadar beladan uzak duracaktım.

Hizmetçiler gelip kahvaltıyı hazırladıklarında lavabonun üzerinde çamaşır yıkıyordum. Meyve ve hamur işlerinin arasında Kral Cyrus'un bir aylık kutlamaları için bir davetiye buldum. Kutlamalar bugün diğer konuklar ve Şafak Sarayı'nın bazı seçkin üyeleriyle birlikte çay içerek başlayacaktı.

Rehin tutulmanın bu kadar medeni olabileceğini kim bilebilirdi?

Bana ait olmasa da bir sandık giysi de teslim ettiler. İçinde soluk leylak ve pembenin çeşitli tonlarında elbiseler vardı -güzeldi ama renkler beni hasta gibi gösteriyordu.

Sap yeşili bir elbise bulana kadar tüm sandığı karıştırdım. Onu giydim, saçımı topladım ve odamın kapısında durup yakasını çekiştirdim.

Aylar önce Riverton Sarayı'na geldiğimden beri açık kıyafetlere alışmıştım. Ama bu elbise biraz küçük ve çok uzundu, sanki kısa bir insandan ziyade uzun fae kadını için dikilmiş gibiydi.

Etekleri iğnelemiştim, neredeyse kasıtlı gibi görünen bir çağlayan etkisi yaratmıştım. Omuzlarımın her hareketinde, göğüslerimin patlamak üzere olduğu gibi belirgin ve nahoş bir hisse kapılıyordum.

Ariadne ve Blaze, cömert göğsüm için taşma tehlikesi olmadan cüretkâr kıyafetler yapabiliyorlarsa, sanatlarının gerçekten ustalarıydılar.

Burnumun arkası gıdıklandı. Ari'yi görmem ne kadar zaman alacaktı? O çalışırken ve Rose sohbet ederken atölyesinde oturmak ve Fluffy'nin ayaklarımın üzerinde uzanarak ayak parmaklarımı ısıtması. Basit bir zevk olabilirdi ama özlemini çektiğim bir şeydi.

Gereksiz bir dileği daha yuttum ve yola koyuldum.

Bir anda, soluk fısıltılı gri giysili bir muhafız omzuma doğru adım attı ve ona bir bakış attığımda, bana keskin bir bakışla karşılık verdiğini fark ettim. Amandine - Luminis'teki ilk günümde köprüden saraya geçmemizi engellemeye çalışan fae.

Harika.

Kaba bir şekilde, güvenliğim için görevlendirildiğini ve her yerde bana eşlik edeceğini söyledi. "Her yerde" derken fazlasıyla memnun görünüyordu.

Ah, demek beni güvende tutmak için olduğu kadar bana göz kulak olmak için de görevlendirilmiş bir tür "muhafız "dı.

Her hareketi keskindi ve yürürken bakışlarının beni nasıl delip geçtiğini hissedebiliyordum. Köprüdeki sahne tek seferlik değildi. Bastian'dan ve dolayısıyla benden nefret ediyordu. Burada yardım bulamazdım, muhtemelen Dawn'da da bulamazdım. Caelus beni görmeye çalışmış olabilirdi ama çok geçmeden müttefikim olmanın ona beladan başka bir şey getirmeyeceğini anlayacaktı.

Tek umudum Dusk'tan gelen diğer konuklarda yatıyordu.

Elbisemi çekiştirmemeye çalıştım. Kolları koltuk altlarıma kadar uzandığından ve beli benimkinden daha uzun, kolları daha ince biri için yapılmış olduğundan, bu kaybedilmiş bir savaştı.

Çay servisinin yapıldığı odaya ulaştığımızda, kendi derimle savaşıyormuşum gibi hissediyordum, bir rahatsızlık sefaleti içinde sıkışıp kalmıştım.

Yanlış olan kıyafetler, sen değilsin. Kendime hatırlatmaya çalıştım ama gerçeklik aynı fikirde değilmiş gibi hissettim.

Yine de kapı açıldığında yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Bastian'ın beni uyardığı gibiydi*; kalbiniz en büyük zayıflığınızdır*. Zırhımda en ufak bir çatlak olsa, ben ölene kadar onu gagalayacaklardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunun yerine içeri girdim -yürüyüşüm yakayı açıkta bırakmayacak şekilde tasarlanmıştı (yaka derken *büst* kastediliyor), ama bu beni telaşsız ve kendinden emin gösteriyordu.

İttifak yapma zamanı.

Dün onlar hakkında fazla bir şey öğrenmediğimi itiraf etmekten utanıyordum ama şimdi bunu düzeltme şansım oldu.

Odada gülümseyerek dolaşırken ve beş havalı bakışın beni soyduğunu, beni değerlendirdiğini, ne kadar değerli olduğumu hesapladığını gördüğümde hatamı anladım.

Dusk'tan olsun ya da olmasın, kendi serbest bırakılmalarını sağlamak için beni satacaklardı. En iyi ihtimalle, benim de onlara aynısını yapacağımdan korkuyorlardı.

Saçları neredeyse Bastian'ınki kadar koyu renk olan minyon bir adam yanındaki kadına doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Beni izlerken başını salladı ve üst dudağının kıvrılma şekli beni Gece Kraliçesi'nin benim onuruma verdiği partiye geri götürdü.

Oathbreaker. Birinin bu kelimeyi ve Bastian'ın adını aynı anda söylediğini duymuştum ama o sırada konuşmacıyı teşhis edememiştim. Ama kalabalığın içinde dudağı aynı şekilde kıvrılmış bir kadın görmüştüm. Mal varlığım üzerine bahse girerim ki hakareti eden oydu.

Onun adını ağzından uzak tut. Yüzüne doğru tıslamak istedim, belki kelimeleri zehirli bir dokunuşla bağlamak istedim ama...

Hayır. Baş aşağı. Sorun yok. Saldırgan olmayan ve fark edilmeyen. En iyi stratejim buydu. Özellikle de kolay ittifaklar olmayacağı için.

Ve neşe, Dawn'ın Albion'daki birliğinin bir parçası olan gül altın saçlı kız kardeşler de buradaydı. Büyük olanı inci çiçeği kolyemi çıkarmış, beni Bastian'ın cazibesiyle sayıklamaya bırakmıştı - hatırlamak istediğim bir gece değildi. Şimdi kız kardeşine bir şeyler mırıldanıyordu, o da bana zalimce bir gülümseme verdi, ben de ona on katıyla karşılık verdim. İhtiyacım olan türden müttefikler değillerdi.

Sonra köşede midemi bulandıran bir yüz gördüm. Rufus Amca.

Lanet olası Rufus Amca.

Rakibi az önce kendisine oyunu kazandıracak ölümcül hatayı yapmış bir satranç oyuncusu gibi gülümsedi.

Korumama bir göz attım; bana dokunursa ya da uygun şekilde sıkıntılı görünürsem müdahale ederdi herhalde? Kapının yanında bekliyordu, gözleri ileriye sabitlenmişti.

Belki de değildir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eminim bu kadar insanın önünde bir şey denemezdi. Güvendeydim... *yani*.

Çay ve kahve kapları, fincanlar ve tabaklarla dolu bir masaya yaklaştım. Balık göleti şeklinde bir şekerlik bile vardı; kırmızı beyaz bir sazan balığı kafasını şekerin içinden çıkarıyordu. Daha küçük yan masalarda minik tuzlu ve tatlı hamur işleri ve bir dizi kekle kaplı kek standları duruyordu.

"Günaydın." Temiz bir fincan alıp kendime şekerli ve bol kremalı bir kahve koyarken gruba başımla selam verdim.

Menekşe saçlı Alacakaranlık misafirlerinden biri ve Şafak fae'lerinden bir çift başlarını sallayarak bana doğru baktılar. Kalan iki Alacakaranlık misafiri, göz bandı olan bir kadın ve şaşırtıcı leylak gözleri olan bir fae, çay servisindeki dekorasyonla ilgili yapmacık konuşmalarına devam ettiler. Üzerimdeki dikkatlerinin sınırlarını hissedebiliyordum ve kahvemi yudumlarken kadının fincanının kenarından bir bakış çaldığını yakaladım. Altın sarısı saçlı kız kardeşlerden daha genç olanı beni izliyordu. Tırnakları törpülenmiş ve fincanına vuran noktalar haline getirilmişti.

Amcamı kesinlikle görmezden geldim. En azından pasta vardı.

Elimde kahvem ve küçük ama dikkatlice dengelenmiş bir tabakla bir şezlongun ucuna tünedim. Kahveli sünger, limonlu kek ve üzeri krema ve altın varakla süslenmiş küçük bir ahududulu tart seçmiştim. Kimse tabağımın ne kadar dolu olduğuna bakmadı.

Evet, pastamı alacağım ve yiyeceğim, çok teşekkür ederim.

Çay servisindeki konuşma kesildiğinde, Dawn'daki adamlardan biri sessizliğe doğru başını salladı ve neredeyse bir konu aradığını görebiliyordum. "Dünkü düğün... oldukça ilginçti."

Odayı anlaşma mırıltıları doldurdu. Şafak fae'lerinden biri konuya el attı ve müzik, tören, kıyafet ve dekor, tutulma gününün seçimi gibi ayrıntılar üzerinde durdu.

Her nasılsa, düğünün nasıl sona erdiği konusundan kaçındı. Kendimi onun sesinin rahatlatıcı şarkısına bıraktım, dünyanın geri kalanı kayboluyordu.

Bu yer, bu durum - güvende değillerdi. Özellikle de müttefik eksikliği ve tahtta bir düşman varken. İki tahtta da düşman vardı. Braea Şafak'a gitmem için gönüllü olmadıysa bile, en azından Cyrus sorduğunda itiraz etmemişti. Gittiğimi görmekten çok mutlu olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bastian'la konuşmam gerekiyordu. Braea hakkında değil. Düşmanlığını bir yüz ifadesinde *hissetmemi* ya da kızı Nyx hakkında masum görünen bir konuşmanın satır aralarında duymamı nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Ama Cyrus'u bilmiyordu ve bu bilgiyi bir mesaja emanet edemezdim. Buradan uzaklaşıp ona geri dönmem gerekiyordu.

Belki bu yeterince uzak değildi. Malikâneye kaçabilirdim. Sessiz yalnızlığı kesinlikle çekiciydi. En azından şimdilik benimdi. Kraliçe hâlâ Robin'in ölüm haberine cevap *vermemişti* ve hayatta kalan akrabalarından da haber yoktu.

Eğer korumam bu sabah olduğu gibi her zaman yatak odamın dışında bekleyecekse, pencereden dışarı tırmanabilirdim. Bastian'a gider ve gitmesi için yalvarırdım. Gelip benimle malikanede yaşayabilir. Ya da satıp kendi evimizi alırız.

Kaçabildiğim sürece umurumda değildi.

Şezlong eğildi ve beni planlarımdan alıkoydu.

"Sevgili yeğenim, konuşmamız gereken bazı konular var." Rufus Amca pantolonunun yünlerini düzeltti, sesi odanın geri konuşmanın altına düştü. "Bilmesem, benden kaçtığını söylerdim."

Yutkundum, ağzım aniden kurudu. İtaatkâr bir yeğen amcasından kaçmazdı, özellikle de cezadan kaçmak istiyorsa.

Ama artık Katherine Ferrers'in içinde ne kadar itaat kaldığından emin değildim. Belki de Bastian'a itaat etmek benim seçimim olduğunda ve benim yararıma olduğunda hepsini kullanmıştım.

Yine de Rufus Amca'nın sesindeki soğukluk, tabağımda kalan kekleri, sabrecat bokuyla buzlanmış bayat bisküviler kadar iştah açıcı hale getirdi.

"Rufus Amca," diyebildim boğazımdaki yumrudan, "eminim sen ve babam bana bundan daha iyisini öğrettiniz."

"Eminim öyledir." Bakışları beni delip geçti ama ona karşılık veremedim. "En azından şimdi ikimiz de aynı *mahkemedeyiz* - bir aileye ait olarak birlikte."

Yani sadece Cyrus'la değil, onunla da baş başa kalmıştım. Kahvem yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyordu.

"Aileden bahsetmişken," diye devam etti, "kocanızın zamansız ölümü ışığında, Markyate Hücresi'ni tartışmamız gerekiyor."

Sarsılarak ayağa kalktığımda fincanım tabağında şangırdadı, ancak daha fazla misafirin gelmesi gürültüyü bastırdı. "Benim mülküm mü?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burnunun bir anlık kırışması bana bu şekilde anılmaktan hoşlanmadığını söyledi. Hayır, ölü bir adamın ona sahip olduğunu düşünmek onun için yaşayan bir kadından daha kolaydı.

İçimdeki isyankar taraf cesaretlendi ve kendimi "Mal *varlığımla* ilgili ne konuşmamız gerekebilir ki?" derken buldum.

Burun delikleri seğirdi ve yanaklarındaki kızarıklık bir uyarı bayrağıydı, boğazımı sıktı.

"Leydi Katherine," diye parlak bir ses amcamın katı sessizliğini böldü. "Ne muhteşem bir elbise!" Zita başımızda dikiliyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı ama kara gözlerinde keskin bir şey parlıyordu. "Benim için de yer var, değil mi?" İkimiz de cevap veremeden, Rufus ile benim aramdaki boşluğa girdi.

"Prenses Zita." Başımı eğdim.

"Yok öyle bir şey, Katherine." Kalçamı sıktı. "Hâlâ sadece Zita.
Belki de artık sana Kat diyebilirim?"

"Tabii ki." Kelimeleri zar zor söyleyebildim ama o elbisemin yakasını parmaklıyor, göğsüme dokunuyordu.

"Ne kadar güzel bir kumaş. Ariadne'nin kreasyonlarından biri mi? Seni neredeyse sadece onun giydirdiğini duydum."

Şezlongun en ucunda, Rufus Amca'nın diğer tarafında Prens Sepher duruyordu. Kollarını kavuşturarak gözlerini devirdi ve "Bütün insan kadınlar böyle midir?" diye mırıldandı.

Zita'ya nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Kendi kıyafetlerim olmadığını itiraf etmek zayıflığımı kabul etmek anlamına gelebilirdi. Ari kıyafetlere büyü dikmesiyle tanınırdı; eğer herkes elbiselerimin onun tarafından dikildiğini düşünürse, benimle karşılaşmadan önce iki kez düşünebilirlerdi.

Ama Zita zevki ve tarzıyla tanınırdı. Yıllarını sahnede geçirmişti, orada kendisine bakılması onun işiydi - bu elbisenin ona uymadığını görmeliydi.

Bu durumda, iltifatlar yanlıştı. Yine de ses tonunda bir iğneleme yoktu, sanki şaka konusu benmişim gibi. O zaman neyin peşindeydi?

Rufus Amca, Sepher'e kadınların uçarılığı hakkında mırıldandı.

Prens karşılık olarak kayıtsız sesler çıkardı. Yaptığı yorum, karısıyla olan davranışlarına dair gördüklerimle uyuşmuyordu. Rengine çok yakışan avcı yeşili bir gömlek giymişti ve yakası fiziğini gösterecek şekilde düşük kesilmişti, belli ki görünüşüne önem veriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni Rufus'tan kurtarmak için mi devreye girmişlerdi? Yoksa artık Bastian'dan uzakta olduğum için Zita daha önce yaptığı yatakta onlara katılma teklifini kabul edeceğimi mi umuyordu?

Eğer ikincisiyse, bunun mümkün olduğunu düşünmelerine izin vermek bana Dawn'da ihtiyacım olan müttefikleri kazandırabilirdi - hem de güçlü müttefikler.

Zita elbisemi elleriyle incelemeye devam ederken gülümsedim. "Bu seferlik değil. Ariadne'nin kreasyonlarından birinin çay için aşırıya kaçabileceğini düşündüm."

Güldü, Sepher'e bir el salladı ve tek bir hareketle Rufus'u dışarıda bıraktı. "Gördün mü aşkım? Sana onun çok zevkli olduğunu söylemiştim."

Belki de bu bir kurtarma girişimiydi. Rufus Amca kesinlikle kızgın görünüyordu.

Ka

palı Kibarca gülüyordum ki omzumdan narin bir *öhöm* sesi geldi. Adra, bir

. zamanlar Kral Lucius'un yardımcısıydı, şimdi ise görünüşe göre Kral Cyrus'un,

başını eğdi. "Katherine." Dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi ama gözlerinde profesyonel bir ilgisizlik vardı. "Size ihtiyaç var."

Rufus Amca'dan kurtulmuştum ama şimdi de kralla başım belada mıydı?

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

KAT

Adra, muhafızım peşimizdeyken beni çaydan uzaklaştırırken Zita'nın olası yardımını ve bunun ne anlama gelebileceğini merak ettim. Bir müttefik aramıyor muydum? Ama o ve Sepher'e güvenilebilir miydi? O bir

Ne de olsa Cyrus'un kardeşi.

Koridorlardan geçerken odama geri dönmediğimizi fark ettim. Yine de rotada tanıdık gelen bir şeyler vardı. Saldırı sırasında sarayın bu kısmından geçmiş olmalıydım.

Odaları temizleyen, kırık mobilyaları kaldıran ve kendi başlarına hareket ediyor gibi görünen paspasları denetleyen hizmetkârların yanından geçtik. Sihirlerinin uğultusu açık kapılardan koridora yayılıyordu.

Sonunda, içinde devasa yaldızlı bir ayna bulunan bir ön odaya açılan bir çift kapıya ulaştık. Muhafızımı dışarıda bırakan Adra beni içeri aldı. "Majesteleri dün gece kaldığınız yerin kötü durumu için özür diler."

Yani burası onun kişisel odasıydı. Bu da büyük boy aynayı açıklıyor.

Onun önünde kahramanlık pozları verdiğini hayal edebiliyorum.

Bu görüntüyü ne kadar komik bulsam da, o artık kraldı ve çok daha tehlikeliydi. Yutkundum ve doğruldum, Majesteleriyle özel bir görüşme için hazırlanıyordum. Sakin, tehditkâr olmayan insan kadını görün. Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Adra, krem tonlarında döşenmiş, mermer panelli duvarları altın ve pembe damarlı bir oturma odasına geçti. Eğer sarayda Dawn'ın tarafında olduğuma dair bir şüphe olsaydı, şömine bunu ortadan kaldırırdı. Yapılmış

Aynı mermerden, odanın bir duvarına hükmediyordu; pembe renkli ateşten yayılan oymalı ışınlar, sanki doğan güneş gibiydi.

Kesinlikle bir fae kralı için yeterince büyüktü ve bir kez olsun babamın ve sayısız mürebbiyenin katı eğitimine minnettardım, çünkü kıpırdanmamı engelliyordu.

"Önceki sakinlerini boşaltmak zorunda kaldık, ancak şimdi onayınızı alacağına inandığımız yeni odalar hazırlandı." Adra kollarını açarak takdim etti.

Gülümsedim. Göz kırptım. Yavaşça, korkunç bir

şekilde anladım. Bunlar *benim* odalarımdı.

Ne kadar önemsiz ve zar zor fark edilir olduğumu anlatan küçük, rahat bir oda değil, cömertçe dekore edilmiş koca bir süit. İki yatak odası, bir çalışma odası, özel bir yemek odası ve iyi döşenmiş üç banyosu olduğunu anlatmaya başladı.

Her atışta boğazımı yumruklayarak dışarı çıkmaya çalışan kalbimi yuttum. Gücümü sıkı bir dizginle tutmama rağmen büyü tenimde karıncalanıyordu. "Kral çok ama çok cömert. Buna gerek yok. Eminim-"

"Eminim Leydi Katherine de bu odaları kullanmaktan en az benim kadar zevk alacaktır." Cyrus'un sesi arkamdan geldi ve haykıran kalbimin bile uzun bir süre hareketsiz kalmasına neden oldu. "Hepsi bu kadar Adra. Hanımefendiye etrafı gösterebilirim. Ayrıca konuşmamız gereken küçük bir mesele var."

"Majesteleri," diyebildim bir solukta, ona dönüp eğilirken. Yüzümde memnun ve yatıştırıcı bir gülümseme vardı; Cavendish benim korkumdan hoşlanmıştı ve Cyrus'un da öyle olduğunu hissediyordum. Eğer herhangi bir şey gösterirsem, bu sadece beni daha fazla korkutmaya çalışması için onu cesaretlendirirdi.

Mükemmel misafir rolünü oynamak zorundaydım.

"Seni burada görmek büyük bir zevk, Katherine." Bana doğru sırıttı. Ondan güç yayılıyordu -daha önce hissettiğim karıncalanma- eskisinden çok daha fazlaydı, sanki Dawn'a hükmettiği için güç kazanıyordu.

"Size etrafı göstermeme izin verin. Bu süiti özellikle sizin için seçtim." Gözlerinde bir parıltıyla bana yol gösterdi, sanki beklentiyle beni izliyor gibiydi.

Onu yatıştırmak için odaların büyüklüğü karşısında gözlerimi büyüttüm ve dekorasyona hayran kaldım, ancak sarayın Dusk'ın tarafındaki rahatlığı tercih ettim. Şafak çok parlak, çok hafif, üzerinde sürüklenip gidebileceğim ve bir daha asla geri dönemeyeceğim büyük bir bulut gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüm bunlar olurken aklımın bir köşesinde bir şeyler dönüp duruyordu. Mekânda tanıdık bir şeyler vardı, bana bakışında da. "Ve bu da turu tamamlıyor." Kollarını iki yana açtı ve ana yatak odasının ortasında.

Tül perdeli kocaman yatağa bakarken garip bir his omurgamda gezindi.

"Çok güzel. Majesteleri beni çok onurlandırdı - böyle muhteşem bir süit oda *ve* kişisel bir tur. Böyle bir ilgiyi hak etmediğime eminim." Son derece alçakgönüllü bir şekilde yere baktım.

"Oh, ama öylesin, değil mi?" Yavaş bir gülümsemeyle yaklaştı. "Pek çok açıdan özel birisin - Gece Kraliçesi'nin Gölgesi tarafından korundun, sadece zehirden kurtulmakla kalmayıp büyü de kazanmış bir insansın. Oldukça inanılmaz."

Bunu takip eden uzun duraksamada, onun yakın ilgisini hissedebiliyordum ama buna karşılık vermeye cesaret edemedim. Yeteneğimi o kadar çok kullanmıştım ki, haberin ona ulaşmış olması sürpriz değildi. Yine de Bastian'ın beni "sevgili" gibi başka bir kelime yerine "saklı" olarak gördüğünü fark ettim.

"Bu da beni şu küçük meseleye getiriyor." Elini iç cebine attı ve mücevher kutusuna benzeyen düz bir kutu çıkardı, ancak bu kadife kaplı değil, donuk, gri bir metaldi. Bir mücevher kutusundan çok bir hapishane kilidine benzeyen kutu tıkırdayarak açıldı ve içinden sağlam, menteşeli bir bilezik ile küçük bir anahtar çıktı. Kaskatı kesildi ve uzun bir nefes aldı.

Sonra hissettim. Demir lekesi.

Gümüşle kaplanmış olsa bile, büyümün dağılmasına, tedirgin olmasına neden oldu. Göğsüm daraldı.

"Böylesine... ölümcül bir güç elimdeyken neden işimi şansa bırakamayacağımı anladığınızdan eminim."

Büyümü engellemek istedi.

"Elbette, Majesteleri." Sesim son derece düzgün çıkıyordu. "O zaman bu onuru bana bırakın. Sadece güvenli olduğundan emin olmak için."

O eldivenlerini giyip bileziği kutusundan çıkarırken ben bileğimi uzatıp dudaklarımdaki gülümsemeyi sabitledim. Yumuşak bir *klik* sesiyle bileğime takıldı ve etrafımdaki büyünün sürekli titreşimi kayboldu. Sanki aniden duyamaz olmuştum ve kulaklarımı açmaya çalışırken kendimi yutkunurken buldum.

Küçük anahtarı çevirerek *bir tıkırtı* daha çıkardı, sonra gülümsedi. "*İşte oldu.*" Omuzları çöktü ve yüzündeki rahatlamayı okuyunca şok oldum.

Korkumu saklamak için yaptığım tüm gösterilere rağmen, o...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçma görünüyordu ama benden korkuyordu. Onu bir düşünceyle zehirleyebileceğimi biliyordu. Belki de öyle yapmalıydım, sonuçlarına katlanmalıydım.

Ancak bu büyük olasılıkla Alacakaranlık ve Şafak arasında savaşa yol açacaktır - kendi ölümümden bahsetmiyorum bile.

Anahtarı kaldırdı ve inceledi. "Ne kadar küçük bir şey ama yine de çok önemli." Bakışları bana kaydı. "Ve artık *benim*." Anahtarı iç cebine koydu ve okşadı. "Yakınımda tutacağımdan emin olabilirsin."

Midem bulanıyordu ve kusmak için tuvalete koşmadan önce "Affedersiniz" diye mırıldanacak vaktim bile olmamıştı. Bu iğrenç şeye daha önce nasıl alışmıştım?

Yüzüme su sıçrattıktan sonra dışarı çıktım. Cyrus yatak odasında dolaştı, önceki odamdan getirilen giysi sandığına dokundu, parmaklarını tuvalet masasının üzerindeki saç fırçasının üzerinde gezdirdi.

Bir sandalyenin arkasına yerleştirilmiş ipeksi bir sabahlığı parmaklarken bir mide bulantısı dalgasını daha yuttum. Ütüyle başa çıkabilirdim. Bunu daha önce de yapmıştım ve yine yapabilirdim. Derin nefesler alarak midemdeki burkulma hissini bir kenara ittim; önemli olmayan uzak bir şeydi.

"Yılan'ın küçük insanı için mükemmel bir oda." Cyrus yüksek pencerelerden birine doğru ilerlemeden önce bana keskin bir gülümseme daha attı.

Gün ışığı altın saçlarını ve tacını haleliyor, tenini yaldızlıyordu. Nefes kesici bir manzara olduğunu inkâr edemezdim ama bunu hep bilmiyor muydum? Fae'ler en güzel olduklarında en tehlikeli olurlardı.

Daha önceki kaçma dürtüsü beni tekrar vurdu. Pencereden tırmanabilir, ahırdan Vespera'yı alabilir ve sınırdan güneye doğru at sürebilirdim.

Ama o zaman Albion'da olurdum. Amcam beni kolayca takip edebilirdi ve Robin ölmüş olabilirdi ama orası onun gibi adamlarla doluydu.

Kaç kadın o kırık cam parçasını bulmayı başaramamıştı?
Kaç tanesi kendi Robin'leri tarafından öldürülmüştü?

Bir kez daha, içinde bulunduğum koşulları değiştiremedim, sadece hayatta kalabildim. Sadece bir bok yığınından diğerine geçtim. Ve Cyrus sadece sonuncusuydu.

Albion'a kaçmak çözüm değildi. Orası da Elfhame kadar tehlikeliydi. İki krallık da halkını güvende tutmuyordu.

Sura ne demişti? Barışın bir bedeli vardı, hizmet etmedikleri tarafından ödenirdi.

Yine de şiddetin de bir bedeli olduğunu, Cyrus'un bu sayede kazandığı şehri seyrederken fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorun tahtlardaki insanlar ya da tahtların kendisiydi.
Belki de Sura haklıydı - sistem burada ve Albion'da bozulmuştu.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi kral döndü. "Bu niyetli bir bakış." Göz kapaklarını indirdi, pencere kenarına uzanırken sırıtışında kendini beğenmişlik açıkça görülüyordu.

Onu görmekten zevk aldığımı sanıyordu.

Burnumu kırıştırmaktan zor da olsa kaçınmayı başardım. "Buraya geldiğimden ve sarayın eşsiz yapısını öğrendiğimden beri merak ediyorum - pencereden dışarı çıkarsan ne olur?"

Yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Misafirperverliğimden bu kadar çabuk kaçmayı mı planlıyorsun?"

Böyle bir şey yapmam aptallık olurmuş gibi güldüm. "Daha çok korumam kapıda beklerken ne kadar güvende olduğumu merak ediyorum. Biri içeri tırmanabilir. Ya da özellikle cesurlarsa, bir Alacakaranlık penceresinden atlayıp buradan içeri girebilirler."

"Ben tavsiye etmezdim. Onlar yapılandırılmış lodestonlar değil. Bedeniniz farklı düzlemler arasında dengesiz bir kanaldan geçecektir. Temiz hava ve ışık alabilecek kadar sağlam, dolayısıyla Luminis'i görebiliyorsunuz." Dışarıdaki kuleleri işaret etti. "Sizin de belirttiğiniz gibi, tüm pencereleri sabit geçitler haline getirmek bir güvenlik riski oluşturacaktır."

"Peki, vücuduna ne olacak?" Risk buna değebilir. "Uçaklardaki boşluklardan geçmeye zorlanırsınız. En iyi senaryo, sen
belki zarar görmeden atlatabilirsiniz, ama bu bir mucize olur. En kötü ihtimalle parçalara ayrılırsınız."

Yutkundum. "Peki ya orta senaryo?"

"Parçalarınız dağılırdı. Bir kıyma makinesinden geçirilen et gibi, düzlemler arasındaki perdenin parçaları tarafından doğranırsınız. Hayır, daha çok ağdan geçirilen yumuşak bir şey gibi." Kulağa ne kadar dehşet verici gelse de bunu kayıtsızca söyledi.

Pencereden dışarı baktı, terli avuçlarımı önlüğüme silmem ve midemdeki bulantı hissini atlatıp nefes almam için bana bir şans verdi.

"Pekâlâ," dedi sonunda ve pencere kenarındaki tüneğinden kalktı, "Adra'nın bana hatırlatmak için can attığından emin olduğum gibi yapmam gereken önemli, krallara layık işlerim var. Ama umarım bu odaları böylesine saygın bir konuk için çok daha uygun bulursunuz." Gülümsedi, ne tam olarak yardımsever ne de tam olarak kendini beğenmiş. Pencereye doğru bir işaret yaptı. "Tanıdık bir manzaraya sahip olmanın hoşunuza gideceğini düşündüm. Tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım."

Başını salladı ve ben de o dışarı çıkmadan önce zar zor bir selam vermeyi başardım, aklım hâlâ az önce söylediklerindeydi.

Pencereye doğru yürüdüm ve sanki sadece gökyüzü değil de dışarıdaki kuleler göğsümü deldi.

Çünkü bu manzarayı saraydan biliyordum.

Her ikisi de aynı olan iki taraf, sadece en ince bariyerle ayrılmış. Bir başkası Dawn'ın kütüphanesindeyken aynı anda sarayın bizim versiyonundaki kütüphanede olabilirsiniz ve diğer kişinin orada olduğunu asla bilemezsiniz. Aynı mekan ama farklı düzlemlerde.

Bunlar Bastian'ın odalarıydı, en azından Şafak versiyonları. Alacakaranlıkta tam yanımda duruyor olabilirdi ve ikimiz de bunu asla bilemezdik.

OceanofPDF.com

7

BASTIAN

Tüneş kraliyet balkonunun önündeki meydana vuruyordu, sanki bugünün, Cyrus'un kral olarak ilk kez halkın karşısına çıkacağı günün, Şafak Sarayı için bir gün olduğunu biliyormuş gibi. kısa ve güven verici bir konuşma yapması, ardından da en nüfuzlu kişilerin kendisine bağlılık yemini etmek üzere taht odasında toplanması kararlaştırılmıştı. Her şey onun gücünü göstermek için tasarlanmıştı.
ve destek, yepyeni bir krala karşı hareket edebilecek herkesi caydırmak.

Sıkıcı ama gerekli ve Kat'i eve götürme planım üzerinde çalışmamı tamamen engelliyor.

Balkonun kenarında biriken gölgede kaşlarımı çattım. Gölgelerim sis gibi puslanarak beni kısmen gizliyordu. Aşağıda, Alacakaranlık fae'leri kümeler halinde toplanmıştı, Şafak Sarayı'ndan gelenlerle aralarında geniş boşluklar vardı. Her biri diğerine güvensiz bakışlar fırlatıyordu. Havanın dikenli oluşu bu bakışları hissedilir kılıyordu.

Konvansiyon üyeleri bile mahkemeye göre gruplanmıştı. Şansölye ve Şehrin Mareşali yanımdaydı. Kasa Sahibesi, Büyü Ustası ve Saha Mareşali güneşin altında duruyordu. Elthea, Sepher'in Zita da dahil olmak üzere neredeyse herkesin üzerinde yükseldiği yerden çok olmayan bir tarafa konuşlanmıştı.

Faolán Alacakaranlık'ın kapılarını koruyordu. Asher, kraliyet ailemizin kalan son üyelerinden biri olarak yanımdaydı ve Dawn'la dayanışma içinde olduğumuzu gösteriyordu. Diğer tarafımda ise Ella ve Perry sırasıyla Albion ve Korsan Kraliçe'yi temsil ediyordu - suçlayıcı gözlerin onlara yönelmesi ihtimaline karşı daha fazla dayanışma.

Sonunda Şafak'ın kapıları büyük bir tantanayla açıldı ve saçları her zamankinden daha da parlak olan Cyrus dışarı fırladı, maiyeti de onu takip etti. Aralarında, alev alev yanan kızıl saçlar dikkatimi çekti, her ne kadar uzun boylu fae'lerin arasından zar zor görünse de.

Tüm varlığım ona doğru gerildi, aramızda açık bir hava bulmak için bedenler arasındaki her küçük boşluğu aradım. Gölgelerim kalabalığın arasından süzüldü ama fazla uzaklaşmadan onları geri çektim.

Kalbinizi asla açığa vurmayın.

Kelimeleri zihnimde tekrarladım ve bakışlarımı onun yüzünü görmeye çalışmaktan uzaklaştırdım. Onu ve diğer konukları buraya getirmişti. Neden getirmişti?

Maiyetindekileri ararken gözleri kısıldı. Yavaş bir gülümsemeyle, duyamadığım ama "İşte " gibi görünen bir şey söyledi. Bir an ortadan kayboldu ve Kat'le birlikte ortaya çıktı, eli Kat'in sırtındaydı ve onu balkonda gezdiriyordu.

Vücudumdaki her kas o kadar gerilmişti ki, kemiklerimden ayrılacaklarını sandım.

Orada kaskatı kesilmiş bir şekilde durdum, üzerine yürüyüp gölgelerim ve ellerimle onu parçalamak istemekle hüküm süren bir hükümdarı öldürmeme ihtiyacı arasında kaldım.

Leylak renginin pembemsi bir tonunda solgun görünüyordu ama başını dik tutuyordu ve kalbim gururdan patlayabilirdi. Güçlüydü. Dawn'ın yapabileceklerinden korkmak onu yıldırmamıştı.

Onu yakında eve götüreceğim. *Getirirdim*.

Lodosta toplanan kalabalığı gözden geçirdi ve beni bulduğunda göğsüm sıkışmıştı. İyi olup olmadığını sormak istedim ama tek yapabildiğim soru sorarcasına gözlerimi büyütmek oldu. Başını salladı, bir kez, küçük bir şekilde ve kalbim onu bu kadar kontrollü gördüğüm için biraz daha kırıldı.

Kaburgalarıma bir şey saplanınca irkildim.

"*Lütfen* onu gözbebeklerinle becermeyi keser misin?" Ella tısladı.

Dikkatimi başka yöne çektim. *Oyunu oyna. O önemsizmiş gibi davran. Kim olduğunu hatırla*.

"Oldukça sakin görünüyor," diye fısıldadı Perry.

O benim Kat'imdi. Sadece bunu biraz daha sürdürmesi gerekiyordu. Gece uyandığımda onu birkaç gün içinde eve getirecek bir planım vardı. Bir gün değil.

Kurtarma, ama kuralları bizim yararımıza kullanan bir şey. Cyrus'un geldiğini asla göremeyeceği bir şey.

Korkuluklara ulaşan Cyrus el salladı ve başını savurarak güneşin tacında parıldamasını sağladı. Gri bir kuşak ve kemerle beyaz giymişti; yas tutmaya bir selam niteliğindeydi ama yine de efsanevi bir şövalye gibi parlak ve ışıltılı görünüyordu.

Klasik Cyrus, şov yapıyor. Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Zar zor.

Diğer konuklar bir kenarda, korkuluklara yakın bir yerde toplandılar. Aşağıda, Şafak'tan gelen halk biraz sakinleşmiş görünüyordu, sanki rehinelerin görüntüsü Dusk'ın bundan kurtulmasına izin verilmeyeceğini hatırlatan hoş bir hatırlatmaydı.

"*Luminis*'in ve Tenebris'in iyi insanları." Yan taraftan bile olsa, halkını-şehrini incelerken gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Yeni kralınız olarak bu hafta başında yaşanan olayların bir daha yaşanmasına izin konusunda sizi temin etmek için karşınızdayım. Arkadaşlarınızın, ailenizin, *sevdiklerinizin* - halkımızın - intikamı *alınacaktır*."

Cazibe diğer fae'lerde işe yaramasa da, Cyrus' bir tür cazibesi vardı ve aşağıdaki kalabalık onun etkisi altında seslerini yükseltti. Bir kraldan istedikleri buydu - güneşin altında duran ve her santimiyle kahraman gibi görünen biri.

Tezahüratlar kesilince, "söylentileri ve yanlışları bastırmak için" kardeşinin düğününde anlatmaya devam etti. Saldırganlar "siyah saçlı" olarak tarif edildi.

"Hmm." Asher yaklaştı ve fısıldadı, "Saç boyasından hiç bahsetmedin mi?"

Elthea'ya baktım. Gözlerini Cyrus'tan ayırmıyordu ama dudakları birbirine yapışmıştı.

"Görünüşe göre öyle değil. Soru şu ki, Dawn'ı korumak için mi sessiz kaldı yoksa bunu rapor etti ve yukarıdaki biri onu susturdu mu?"

"Doğrudan Mored'e rapor veriyor, yani..." İkimiz de Sihir Ustası'na bakarken Asher ellerini iki yana açtı.

"Ya da onun üstünde biri." Yeni kralı gösterdim. Boyadan haberi vardı da sessiz mi kalıyordu? "Bilginin nerede kesildiğini bilmek faydalı olacaktır." Bu bana düşmanlarımın kimler olduğunu söyleyecekti; Dawn'ı korumak için gerçeği feda etmeye hazır olanlar. Hatta Sura'nın organizasyonunu taklit etme komplosuna karışmış olabilecekleri bile.

Cyrus saraya yapılan ve tüm Şafak kraliyet ailesini yok etmeyi amaçlayan kana susamış bir saldırının resmini çizmeye devam etti.

"Aferin bu arada," diye mırıldandı Asher.

Soru sorarcasına başımı eğdim.

"Kat'i görür görmez üzerine atlamadın ve sadece Ella'nın küçük bir hatırlatmasına ihtiyaç duydun."

Alay kaşlarımı çattım. "Şimdi zamanı değil."

"Ben ciddiyim. Gerçekten nasıl hissettiğini saklamak zordur." Haksız değildi.

Cyrus saç boyasını rahatça atlayarak anlatmaya devam ettikçe kaşındım. Eğer bir şey söylersem, boşa kürek çekiyormuşum, Dusk'ı korumak için umutsuzca parmağımı Şafak'a doğrultmaya çalışıyormuşum gibi görünecekti. Tansiyon zaten yeterince yüksekti. Bunun yerine dişlerimi sıktım ve Elthea'yı ziyaret etmeyi aklıma not ettim.

Cyrus kendini yaralı bir kahraman olarak resmederken içimden inledim. Taç onu daha da çekilmez mi yapmıştı? Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama işte konuşmasının beşinci dakikasındaydık ve görünürde bir sonu yoktu.

"Tahmin etmeniz gerekse, Lucius'un ölümünden Dawn'dan kimin kazançlı çıkacağını söylerdiniz?" Asher'a yaklaştım, sesim bir nefesten biraz daha fazlaydı. Kendi düşüncelerim çok meşguldü ve tarafsız olmaktan çok uzaktı.

"Bu bir varsayım mı yoksa Majestelerinin çizdiği resimden daha kötü niyetli olduklarını düşünmek için bir nedeniniz var mı? Bahsettiğiniz şu ele geçirilmesi zor saç boyasıyla ilgili bir şey olabilir mi?"

"Sadece beni şımart."

"Peki, şimdiden en çok kim kazandı?" Bakışları Cyrus'a kaydı. "Ama bu çok açık olabilir-oğul babayı öldürür, tahtına sıçrar. Dawn'ın bile bundan daha incelikli olduğunu düşünmek istiyorum." Omuz silkti. "Belki de bu daha uzun bir oyundur. Prens Sepher'i tahta bir adım daha yaklaştırdı. Yine de bunun onun istediği bir şey olduğundan emin değilim."

Sadece profili görünen Sepher, gözleri yarı kapalı bir şekilde şehre bakıyordu. Kesinlikle ilgisiz görünüyordu.

"Yeni evliyim." Düşünceli bir ses çıkardım. "Ve bir insanla."

"Kraliyet soyunu güvence altına alacak varisler üretme olasılığı çok daha yüksek."

Kendimi başımı sallarken buldum. Zita'ya karşı samimi duygular besliyor gibi görünüyordu ama bu onun *aynı zamanda* avantajlı bir evlilik seçeneği olmadığı anlamına gelmiyordu. "Taht için oynanan bir oyunun parçası olabilir."

"Mm-hmm. Cyrus'un da aynı nedenle çabucak evlenip evlenmeyeceğini görmek ilginç olacak. Eğer bir varis bulursa, bu kardeşini daha da geriye iter.

çizgi. Taht için değilse, başka neden biri Lucius'un yoldan çekilmesini istesin?"

Mükemmel bir soru.

Balkonda toplananları taradım; krallığın en nüfuzlu kişileri. Kasanın Hanımı ve Alan Mareşali birbirlerine yakın durmuş, fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Toplantı üyeleri mi?"

Asher yanımda seğirdi. "Sanırım kral kim olursa olsun pozisyonlarını koruyacaklar."

İhanet ya da başka büyük bir rezalet dışında, koltukları ömür boyuydu. "Ve Cyrus'un babasından daha kolay yönetilebileceğini düşünüyor olabilirler."

"Kendine düşkün prens kolayca kukla kral olabilir ve bu da onlara daha fazla fiili güç sağlar. *İlginç.*"

"O zaman daha kişisel bir bakış açısı olabilir." Daha dik durdum, zihnim sadece Cyrus'u ve ona karşı öfke duyma ihtiyacımı görmek yerine stratejik ve mantıklı tanıdık yollarda dönerken omuzlarım gevşedi. "Lucius'un kendi sarayındaki düşmanları hakkında bir şeyler bulabilecek misin bir bak." Casusumdan kendi başına biraz araştırma yapmasını isteyecektim.

Cyrus kollarını açtı ve kalabalık beklenti dolu bir sessizliğe gömüldü. "Bu saldırıdan Hydra Ascendant'ın sorumlu olduğu aşikâr, ancak içiniz rahat olsun, yeni kralınız bir eylem adamı. Selefimin hareketsiz kalıp halkını tehditlere karşı korumadığı yerde, *ben* düşmanlarımızın işledikleri suçların yanlarına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

Asher yüzünü buruşturdu ve içten içe ben de aynısını yaptım.

Toplananlar arasında dalgalanan heyecana aldırış etmeyen Cyrus devam etti. "Derhal geçerli olmak , Hydra Ascendant üyeliği ve her türlü Hydra ikonografisinin sergilenmesi yasaktır."

Yüzümü sabit tuttum ama omurgam sertleşti. Bu, kararlaştırılan duyurunun bir parçası değildi. Diğer Konvansiyon üyelerine baktım ama onlar da benimki kadar nötr ifadelerle onu izliyordu.

Böyle bir yasayı nasıl uygulamayı planlıyordu? Yükselenler üyelik belgesi taşımıyordu ki.

"Ayrıca," diye mırıldandı, sesi derinleşerek, "özel konutlarda altı kişiden, kamusal alanda ise dört kişiden fazla izinsiz toplanılmayacak."

Bir iniltiyi bastırdım. Bu daha da az uygulanabilirdi.

"Bu önlemler sizi güvende tutmak, hain unsurların bir araya gelip bize karşı komplo kurmasını engellemek içindir." Omuzlarını geriye çekti, artık askercilik oynayan aptal prens değildi. "Açık olun, Luminis'in iyi insanları, öldürülen benim babamdı ama Hydra Ascendant yaşam tarzımıza zarar vermek istiyor. O gün bizden kaç kişinin alındığını gördünüz, hâlâ onların yasını tutuyoruz."

Aşağıdaki kalabalık mırıldandı ve başını salladı.

"Ve adaletle yüzleşecek olanlar sadece Hydra Ascendant değil. Hayır." Ciddiyetle başını salladı ve etkili olması için durakladı. "O gün taht odasında ihanet vardı. Benim de yara almadan kurtulamadığımın farkındasınızdır." Yarası hâlâ ona acı veriyormuş gibi bir elini yan tarafına koydu.

Ne boktan bir durumdu, mükemmel bir şekilde iyileşmişti, en ufak bir yara izi bile kalmamıştı.

"Kendi hizmetkârım ve bir zamanlar dostum olan Krae beni tam da bu odada bıçakladı ve kanımı kutsal mermer zemine döktü."

Bir taraftan acı gülümsemesini yakaladım. "Ama yine de, bir şekil değiştiriciye güvenirsen böyle olur."

Kalabalıktan mırıltılar yükseliyordu ama bunun onaylama mı yoksa karşı çıkma mı olduğunu anlayamıyordum. Cyrus, Krae'nin başına astronomik bir ödül koyduğunu açıkladığında, Faolan'a dönmemek için başımı zor tuttum. Bu sadece dikkatleri onun üzerine çekerdi.

"Ayrıca," diye devam etti Cyrus, "içimizdeki düşmana karşı koymak için, tüm şekil değiştirenler bu deftere kaydedilecek."

Mükemmel bir zamanlamayla bir kaide öne doğru sürüklendi ve Adra üzerine kocaman bir defter yerleştirdi. Çıkan gümbürtü balkondaki tüm fısıltıları susturdu.

"Bu sayede sıkı bir sokağa çıkma yasağına uymalarını sağlayabileceğiz."

Tüm şekil değiştirenleri suçlamak mı? Ve sadece onlar için sokağa çıkma yasağı mı? Toplantılardan bile daha savunulamaz. İnsanlar bununla nasıl yaşayacak ve çalışacaktı? Faolán aklını kaçıracaktı. Onu eğitim alanına götürmek için bir not aldım, böylece şüphelenmeyen bir alıştırma mankeni üzerinde hıncını çıkarabilirdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Cyrus'u balkondan atmam söz konusu olmadığına göre, biraz stres atabilirdim.

"Ve tabii ki ailem bile kanunların üstünde değildir. Bu nedenle, defterdeki ilk isim öz kardeşimin olacak." Cyrus bir kenara çekildi ve kaidenin kendisi ile Sepher arasında süzülmesine izin verdi.

Sepher'in sarı gözleri ona dikilince hava durdu. Zita bir heykel gibiydi.

Nabzım hızlandı, bedenimi harekete hazır hale getirdi. Yanımdaki Asher kaskatı kesildi ve Perry duruşunu düzeltti. Cyrus tarafından kısmen engellenen Kat'i bir anlığına gördüm. Bileğindeki bir şeyle oynuyordu ve onu kraliyet kardeşlerinden uzaklaştırma ihtiyacına karşı yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım.

"Bu tehditler ışığında, toplumun bazı unsurlarının izlenmesi gerektiğini anlıyorsunuz." Cyrus bunu o kadar yumuşak bir şekilde söyledi ki, kulağa dünyadaki en makul şeymiş gibi geldi. "Herkesin güvenliği için." diye eklerken sesi tekrar alçaldı.

Bu kez, Toplantı üyelerinden birkaçı bakışlarımı karşıladı. Şehrin Mareşali başını salladı ve Şansölye'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Buna gizli bir toplantıda karar vermemişlerdi.

Sepher'in kuyruğu sonunda gülümsemeden önce bir o yana bir bu yana seğirdi. Gerçi bu güven verici bir şey değil, hortlakça bir şeydi, sanki kardeşinin kafatasını tam olarak nasıl kıracağını hayal etmiş gibiydi.

Onu suçlayamazdım.

"Elbette öyle." Sepher kalemi pençeli parmaklarının arasına aldı ve Cyrus'un kendini beğenmiş bakışları altında deftere yazdı.

Zita da Cyrus'u gözünü ayırmadan izliyordu, kara gözleri için için yanıyordu. Casuslarım bana ilk buluşmalarında Sepher'e suikast düzenlemeye çalıştığını söylemişlerdi ve ben de buna inanabilirdim.

Elleri titreyerek Cyrus'u işaret etti ve "Hak ettiğin adalete her zaman sahip olman dileğiyle" diye tısladı.

Balkonda sessizlik çınlıyordu. Bakışlar Zita'dan ona ve tekrar Zita'ya kayarken tek hareket Cyrus'un duruşunu düzeltmesiydi.

Adra boğazını temizledi ve gözlerini Zita'ya dikerek ondan açıklama yapmasını istedi.

Zita gönülsüzce omuz silkti ve ardından "*Majesteleri*" diye ekledi.

Cyrus yol göstermesini istercesine Adra'ya baktı, kendinden emin dış görünüşünde bir tereddüt vardı.

Kiminle evli olursa olsun, Zita'ya borçluydum. Cyrus'un dengesinin bozulduğunu görmek büyük bir zevkti.

"Sepher?" dedi sonunda, ikinci hecede belli belirsiz bir tereddüt vardı. "Karın az önce ne yaptı?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Bu bir lütuf - saltanatınızın hak ettiğiniz kadar uzun ve adil olmasını sağlamak."

Sepher ellerini iki yana açtı. "Karım yeteneklidir."

"Hmm. Şey." Cyrus sanki her şeyin yolunda olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Kısa ve sert bir gülümseme takındı ve defteri doldurmaya devam etmesi için Sepher'e el sallayarak geri çekildi.

İlginç. Bütün bunlar Sepher ve Cyrus arasındaki gerginliğin kardeş kavgasından çok daha derin olduğunu gösteriyordu.

"İşte." Sepher sözlerini bitirdiğinde, Cyrus sanki bu iyi yapılmış bir işmiş gibi eliyle işaret etti.

Alkışlar aşağıdaki meydandan yükseldi, öncekinden daha sessizdi.

Yanıt beklediği kadar coşkulu değilmiş gibi kralın kaşları çatıldı ama kısa süre sonra başka bir gülümsemenin ardında kayboldu. "Sıradaki kim?"

Faolán yanımdan geçip gitti, sakalının arasından çenesinin gerginliği görünüyordu.

Kolunu yakaladım ve "Durun" diye mırıldandım. İleriye doğru adım atarak gölgelerimin ayaklarıma batmasına izin verdim. Meydanda, Alacakaranlık rengine sahip grupları seçtim. Başlarını kaldırdılar ve dikkatlerinin bana döndüğünü hissettim.

"Dusk kendi kayıtlarını yönetecek," diye duyurdum. Bu bana, bu gece uyanır uyanmaz Braea ile bu konuyu konuşmak için zaman kazandıracaktı. "Dawn'ın tüm bu işleri tek başına yapmasını istemeyiz, özellikle de yas döneminde. Dusk bu yükün bir kısmını memnuniyetle taşıyacaktır."

Bir tezahürat değildi ama aşağıdaki sesler yükseldi ve birçok kişi başını salladı, Cyrus'un bir kas seğirdi, gülümsemesi yüzünde kalsa bile. Böylesine makul bir teklifi geri çeviremezdi - bir zorba ya da aptal gibi görünmeden olmazdı.

Yanımda, Faolán alametifarikası olan sözsüz homurtularından birini çıkardı, bu seferki her zamankinden daha gürültülüydü. En azından Rose teknik olarak bir kurtadamdı -değiştirilmiş bir insan- ve bir şekil değiştirici değildi. Bu terim sadece doğuştan bu yeteneğe sahip olan fae'ler için geçerliydi. Kayıt yaptırmasına gerek yoktu, bu yüzden endişelenmem gereken sadece bir kurt vardı.

Sonunda Cyrus başını eğdi. "Tenebris'in Piçi'nden ne kadar cömert bir jest." Aşağıdaki kalabalığa dönmeden önce gülümsemesi bir an için alaycı bir ifadeye dönüştü. "Luminis ve Tenebris'in iyi insanları, bugünkü bildirilerim sizin çıkarlarınızı en iyi şekilde düşündüğüm konusunda sizi rahatlatsın. Bu tehditlere karşı güçlü olacağız - her ne gerektiriyorsa."

Bir iniltiyi bastırdım. Kukla kral için çok fazla.

OceanofPDF.com

8

BASTIAN

A Balkondaki grup dağıldığında, aklım Braea'ya vereceğim rapora odaklanmıştı ama Kat'e bakmaya cesaret edebildim. Kibar gülümsemesine sinen gerginlik, aklımdan geçenleri yansıtıyordu Vücudum.

"Bu beklediğimden de kötü oldu." Asher iç çekti. "Tam bir bok gösterisi. Hadi eve gidelim." Gitmek için döndüm.

"Eve mi?" Cyrus kıkırdadı ve bir an için bizi duyduğunu sandım ama kasadan kardeşine bakıyordu. "Ev adresini buraya yazmışsın. Saraydan ayrılmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Asher'ın kolunu tutarak oyalandım.

Sepher ancak nadiren reddedilen bir prensin yapabileceği şekilde kaskatı kesildi. "Neden olmasın?"

"Ne olursan ol, bir çocuğum olana kadar sen benim varisimsin." Cyrus sanki her şey apaçık ortadaymış ve bekleniyormuş gibi başını eğdi. "Ve *sevgili kardeşimin* başına bir şey gelmesine izin veremeyiz, değil mi? Babamın trajik ölümünden sonra güvenliği her zamankinden daha fazla düşünmemiz gerekiyor."

Şekil değiştiricinin omuzları gömleğine yapışmış halde krala doğru ilerlerken başka bir ses yükseldi.

"Elbette Sepher eve gidebilir." Balkonun uzak tarafından anneleri, Dul Kraliçe Meredine yaklaştı. Yanakları solgun olmasına rağmen yatıştırıcı bir gülümseme takındı. Koyu yeşil saçları her zamanki gibi pürüzsüz görünmüyordu, sanki uzun zamandır taktığı tacı özlemiş gibiydi. Lucius'un ölümünden sonra çıkarılmıştı ve Şafak'ta bir yerde duruyordu.

Cyrus'un eşini bekliyordu. "Kendi sarayında ona hiçbir zarar gelmeyecek."

"*Zararı yok* mu? Adam birkaç ay önce orada neredeyse suikasta kurban gidiyordu. Yoksa unuttun mu?" Cyrus başını sallayarak Adra'yı işaret etti.

Sepher her şey çok saçmaymış gibi oflayıp pufladı.

Meredine, "O kadar da ciddi değildi," diye itiraz etmeye çalıştı ama Cyrus'un dikkati asistanının üzerindeydi.

"Demirden bir bıçağı vardı anne." Yavaş, hüzünlü bir gülümsemeyle ona döndü ve omzunu okşadı. "Ama anlamadığın için seni suçlayamam. Adra, annemin odalarına geri götürülmesini sağla lütfen. Onun bakımını göz ardı ettim. Ne de olsa kocası daha yeni vahşice öldürüldü. Zavallı kadın bu tür devlet işleriyle meşgul edilmemeli."

Meredine ağzını açıp muhafızlar etrafını sarmadan önce bir "ama" demeyi başardığında midemde mide bulandırıcı bir his yükseldi. Nefes verdi, omuzları çöktü ve korumaların ona eşlik etmesine izin verdi.

Lanet olsun. Dusk ve Dawn arasındaki barışın zayıf olmasının yanı sıra, Dawn da Lucius döneminde olduğu kadar istikrarlı değildi. En azından kraliyet ailesi içinde birleşik bir cephe oluşturmayı ve sorunlarını gizli tutmayı biliyordu. Yeteneğini gizleme yeteneğini kaybettiğinde Sepher'i göndermesinin nedeni de buydu. İstenmeyen özellik halının altına süpürülmüştü.

Ne boktan bir durum.

Şimdi tek ihtiyacımız olan Sura'nın harekete geçmesiydi ve sonra felaketlerle dolu bir evimiz olacaktı. Bu onun için mükemmel bir zamanlama, bizim içinse en kötüsü olacaktı.

Sahte bir Hydra Ascendant saldırısının gerçek saldırının önünü açacak şey olması ironik.

"Bunu neden yaptın?" Sepher, muhafızlar uzaklaştığına göre Cyrus'un üzerinde yükseliyordu. "Neredeyse' değildi."

Cyrus alay ederek Zita'ya baktı. "Yine de ciddi bir girişim. Seni bizzat izleyebilecekken burada olmanı tercih ederim. Kendi güvenliğiniz için elbette."

Bu, Sepher'i yolumdan çekmem için bir fırsat olabilir ve bana bir iyilik borcu olabilir.

Cyrus'la yüz yüze gelmek kanımı kaynatırken dişlerimi sıkarak yanlarına yaklaştım. "Majestelerinin endişesi övgüye değer, ama onun

Saray'ın uzak konumu güvenliğini sağlamayı kolaylaştırıyor. Orada Luminis'te dolaştığından daha güvende."

Dikkati Cyrus'tan bana kayarken Sepher'gözleri kısıldı.

"Şehri saldırganlardan temizlediğimize *inanıyoruz*," diye açıkladım ellerimi açarak, "ama hâlâ bazılarının surların içinde saklanma ihtimali var."

Cyrus yüzündeki yumuşak gülümsemeyle bana döndü. "Marwood, yanlış anlıyorsun," dedi gerekenden daha yüksek sesle. "Şehirdeki girişimlerinizin bu tür tehditleri uzaklaştırdığına eminim. Ancak bugün hepimiz sevgili babamızın öldürülmesinden onun türünden birinin nasıl sorumlu olduğunu duyduk. Şekil değiştiren karşıtı duygular yükseliyor. Misilleme saldırıları olursa hiç şaşırmam. Gördüğünüz gibi, kayıt sadece masum insanları güvende tutmak için değil, aynı zamanda değiştirenlere göz kulak olmamızı da sağlıyor."

Sepher'in çenesi sertleşti ve eli Zita'nın omzuna uzandı. "Sana ya da sevgili eşine bir şey olursa çok yazık olur.

Çünkü iyi niyetli ama yanlış yönlendirilmiş bir tebaa, merhum krallarının intikamını sizin türünüzden alarak bana yaranabileceklerini düşündüler."

Neden bu kadar yüksek sesle konuştuğunu ancak o zaman fark ettim. Bu onun duyurusunun bir devamıydı.

Elbette, üçümüz de korkuluklara yakın bir yerde sergileniyorduk ve aşağıda, meydandan gelen kalabalık durmuştu. Yüzlerce iğne ucu kadar dikkat üzerimizdeydi.

Mide bulandırıcı his ikiye katlandı, midemde bir düğüm sıkılaştı.

Bu pislik, onun gözüne girmek isteyen herkese şekil değiştirenlere saldırma fikrini vermiş, Sepher ve Zita için durumu daha da tehlikeli hale getirmişti... ve şehirde yaşayan diğer tüm şekil değiştirenler için.

Ve kayıt defteri onlara üzerinde çalışabilecekleri bir isim ve adres listesi verirdi. Sadece rüşvetçi bir memur ya da kin besleyen bir gardiyan yeterliydi - sayfaları memnuniyetle incelemelerine izin verirlerdi.

Sepher kıpırdamadan durdu. Üstü kapalı tehdidi anlamıştı. Zita aşağıdaki kalabalığı izliyor, bunun hâlâ gösterinin bir parçası olduğunu anlamış gibi görünüyordu.

"Endişelenmene gerek yok. Ben seninle ilgileneceğim." Cyrus onun omzuna bir tokat attı, şehre dönerken geniş bir gülümseme dişlerinin güneş ışığında parlamasına neden oldu. "*Hepinize* göz kulak olacağım."

OceanofPDF.com

9

KAT

A Kraliyet balkonundaki duyurulardan birkaç gün sonra, Alacakaranlık'tan gelen diğer misafirlerin yanı sıra Cyrus ve Şafak'tan gelen favorileriyle akşam yemeği yedim. Onları çok kızdıracak şekilde, *beni*
Sanki göstermek istediği bir ödülmüşüm gibi. Gölge'nin insanı, burnunun dibinden çalınmış.

Ama Gündüz Kralı olarak yeni sınırlamalarına hâlâ alışamamıştı. Güneşin batmak üzere olduğunu ancak Adra gelip ona saati hatırlattığında, tam da tatlı istediği sırada fark etti. Küfrederek aceleyle uzaklaştı.

Bizim önümüzde büyülü uykusuna dalmak istemediğinden şüpheleniyordum.

-Bu kabul edilemez bir zayıflık göstergesi olur.

Sonra Amandine ve ben sarayda kimseyi görmeden yolumuza devam ettik. Ta ki ben odama giden koridora dönene kadar.

İlk defa, beni köşeye sıkıştırmadan önce onu fark ettim. Kızıl saçlı, bir insan için uzun boylu. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, durdum ve Amandine'in bana tuhaf bir bakış atmasına neden olacak şekilde eğilerek gözden kayboldum.

Rufus Amca, odamın yakınlarında takılıyordu. Beni yalnız istemesinin sebebi her ne ise iyi olamazdı.

"Onu uzak tutmanı istiyorum," dedim ona. "O... tehlikeli. En azından benim için."

Başını eğdi, gözleri kısıldı.

"*Lütfen*," diye fısıldadım, boğazım kelimenin etrafında sıkılıyordu.

Kaşlarını çatarak beni inceledi ve sonunda başını eğdi. "Anlıyorum." Bununla birlikte yoluna devam etti.

Rahatlayarak köşeden geri çekildim, amcamın ona yetişirken çıkardığı sese dayanamadım.

Amandine beni kurtarmaya geliyor. Bu sabah Vespera'yı gezdirmek için saraydan çıkmamı engellemesiyle tam bir tezat oluşturuyordu - beni Kaliban'ın evinin ve Ariadne'nin atölyesinin önünden geçirecek bir gezinti... hatta belki Bastian'la karşılaşabileceğim bir yer.

Onun düşüncesi sürekli bir dikendi. Ya da belki de bir zamanlar dikenin olduğu yer şimdi sadece çekilip çıkarıldığı yırtıktı. Saraydan ayrılma girişimlerim engellendiği için bu özlemden uzaklaşmak zorundaydım. Sarayda Dawn'ın yanından bile ayrılamıyordum. Amandine beni büyük salonun lodos taşından engellemişti ve sırıtarak "Kral'ın emirleri."

Cyrus'un en azından misafirmişim gibi davranıp bana izin vereceğini umuyordum.

Bir el ağzımı kapattı. Bağırmaya çalıştığımda keskin tırnaklar yanağıma battı ama elleri sıkıydı. Nabzım hızla atıyordu, sihrime uzandım ama hiçbir şey yoktu.

Şu lanet bilezik.

Dönmeye çalıştığımda, göğüs kafesimin hemen altına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir şey sırtıma saplandı. Dondum kaldım.

"İşte," diye kadınsı bir ses kulağıma üfledi. "Şimdi anlıyorsun. Sessizlik. İtaat. Senden tek istediğim bu."

Bu iki kelime tüm bedenimin itaat etmek için sıçramasına neden oldu. Kemiklerime kazındılar.

"*Urgh*." Arkamdaki form ürperdi. "Demir." Hafif bir hışırtı oldu, sonra gözlerimin üzerine karanlık çöktü. Bir silahın ucu hâlâ sırtıma değiyordu, kolumu kavradı ve beni ilerlemeye zorladı.

Cyrus peşimden birini mi göndermişti? Haberi var mıydı? Eğer davetsiz bir misafir tarafından öldürüldüysem, masum olduğumu iddia edebilirdi; benden kurtulmak için mükemmel bir yol.

Birkaç dakika yürüdük. Dinlemek için kendimi zorladım ama başka birine dair bir işaret ya da nerede olduğumuza dair bir ipucu yoktu, sadece ayaklarımın halı kaplı zemindeki boğuk sesi duyuluyordu.

Panik tehdidi boğazımda yutamadığım bir yumru olarak kaldı.

Bileziği çekiştirdim ama sabit durdu.

Kesinlikle sihir yok.

Ve silahım yoktu. Tabancamı ya da yayımı, güve saplı hançerimi özlemiştim. Şafak'a girerken silahlarımız alınmıştı ve Bastian'ın

onlarla birlikte orrery. Yapabileceğim en iyi şey birkaç saç tokasıydı - gözüne ya da boğazına iyi bir atış yapabilirsem biraz zarar verebilirlerdi. Faolán'ın deyimiyle yumuşak yerlerine. Doğru anı beklemek zorundaydım.

Eğer beni sessiz bir yere götürüp boğazımı keserse, sahte Hydra Ascendant'ın arkasında Cyrus'un olduğu bilgisi de benimle birlikte ölecekti.

Durduk ve hafif bir gıcırdama sesi duyuldu, ardından serin hava üzerime yayıldı.

Dışarıda. Beni bahçede öldürecekti; tarafsız bölge, Dawn'ı daha az suçlamak için.

Başlığı çıkarır çıkarmaz, saç tokalarımı alır ve-

Yumuşak altın ışık iyi tanıdığım bir avluyu ortaya çıkardı ve geçici silahlarıma uzandığımda donakaldım, çünkü ışık daha da iyi tanıdığım bir yüze dokundu.

İleri atılarak gülmekle hıçkırmak arasında sıkışmış bir ses çıkardım "Bastian."

Gerçek olduğumu ummaya cesaret edemiyormuş gibi kaşlarını birleştirdi, beni yarı yolda karşıladı ve havaya kaldırdı. Yanaklarını okşadım -sıcak, kirli sakallı, daha önce yüzlerce kez tuttuğum şeklin aynısı- boynunu, omuzlarını. Yüzümü onlara gömdüm ve ona daha önce hiçbir şeye sarılmadığım kadar sıkı sarıldım.

Onu içime çektim. Sedir, bergamot ve iş kokusunu. Kıyafetlerimin arasından sızan sıcaklığı. Beni göğsüne bastırırken göğsünün nefes nefese yükselip alçalması.

Ayrıldığımız zaman bir yaş gibi geldi ama yine de yeterince uzun değildi.

Bakışları üzerimde gezindi. "Sen iyi misin? Onlar-?"

"Ben iyiyim." Başımı salladım, gözlerim akmayan yaşlarla yanıyor olsa da gülümsedim. "Sen-?"

"Seni gördüğüm için çok daha iyiyim." Alnımı öpmeden ve beni tekrar sıkmadan önce, sanki bir kısmı uzun süredir tutulmuş gibi titrek bir nefes verdi. Gözyaşlarımın en azından birkaçı gömleğine bulaşmıştı. "Bekle." Ürpererek geri çekildi. "Ne-"

Bakışları bileziğe kaydı. "Demir. Ve onu sana *kilitledi*." Sözlerinin kenarına bir hırıltı yerleşti ve içimde yankılandı.

Bu hissi göğsümde tuttum, tekrar ayrıldığımızda saklayabileceğim bir şeydi.

Doğruldu ve bana baktı. "Bekçi seni gördü mü?"

Beni kaçıran kişi, "Amca dikkatini dağıttı," dedi. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

Kadın sesinde tanıdık bir şeyler vardı ama döndüğümde konuşan kişi Dawn'ın kapısının arkasında kaybolmuştu.

"Kim o?"

"Dawn'daki casusum. O da size geri dönerken eşlik edecek, ama muhtemelen kapüşonla." Kapının kapanmasını izlerken ağzı bir tarafa doğru eğildi. "Onun kimliğini bilmemen hem onun hem de senin için daha iyi."

Bu pratiklik zihnimi harekete geçirdi. Ona Cyrus'tan bahsetmeliydim. Sepher ve Zita ile bir ittifak olasılığı. Ayrılmama izin verilmediği gerçeğini-

"Seni eve götürmek için bir planım var."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, yüzlerce kelime boğazımda düğümlendi. Bir plan. *Eve*. Onunla, Ella'yla ve diğer arkadaşlarımızla birlikte. Dawn ve Cyrus'tan kaçmak. Tanrılara şükürler olsun.

Tanrılara şükürler olsun.

İçimdeki her kas sarktı ve eğer omuzlarımı tutmasaydı düşebilirdim.

"Tabu yeterince uzun süre aleyhimize işledi, ama şimdi onu kendi yararımıza kullanabiliriz." Bakışları gözlerimin arasında gezinirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Boğazı uzun ve yavaş bir şekilde inip kalktı, sonra derin bir nefes aldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Katherine Ferrers." Sanki ismim tam bir cümleymiş gibi söyledi.

-Başlı başına bir hikâye. Gümüşi gözleri beni delip geçerken kalçalarımı tuttu. "Evlen benimle."

OceanofPDF.com

10

KAT

I kelimeleri duydum. Sonunda ne anlama geldiklerini anlayana kadar onları kafamda tekrar oynattım.

Bastian'la evlilik.

Midem bulandı ve aynı anda kalbim sanki birbirlerinden kaçmaya çalışıyorlarmış gibi boğazıma kaçtı.

"Eğer evliysek, bizi ayrı tutamazlar. Bu bir tabu, bir kral için bile." Kalçalarımı sıkarak teşvik etti. "Hemen eve gelebileceksin. Bir kadını kocasından uzak tutamazlar."

Karısı. Koca. Mide bulantısı mideme dolanırken, sarmaşıklar sıkıca düğümlenirken, tenim kelimelerle önce sıcak sonra soğuk bir şekilde kızardı.

Sevdiğim adam dizlerinin üzerine çökmüş, evlenme teklif ediyordu ve benim kendimi mutlu hissetmem gerekiyordu. Kalbimin sevinçle çarpması, midemin takla atması, gözlerimin yaşlarla dolması gerekiyordu.

Ama başım önce yavaşça, sonra giderek hızlanarak sallanırken, nefes alamadan ona bakakalmıştım. "Hayır. Yapamam."

Kaşlarını çattı ve ellerimi birbirine kenetlenmiş halde yakalayarak hafifçe sıktı. "Kat. Bunun çok romantik bir teklif olmadığının farkındayım ama bu konuda pratik olmalıyız. Seni eve götürmenin tüm yollarını düşündüm ve bu en hızlısı ve işe yarayacağı garanti olan tek yol. Seni buradan çıkarmalıyız-"

"Yapamam."

"Hayır, Katherine, yapamam. Dawn'da yaşamanı izleyemem. Seni güvende tutamam. Onların pençesinde olduğunu bilmeye dayanamam.

Bu kadar kolay. Cyrus'un Dusk'a zarar vermek için seni kullanmaktan çekinmeyeceğini biliyorsun.

-Bana zarar vermek için mi?" Çatık kaşları derinleşti, çizgileri geçen bir fae ışığıyla karardı. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyor olmalı. Bu bir yana, sırf senin acını görmekten zevk almak için bile sana zarar verebilir. Sepher'in Zita'ya ne yaptığını, onu nasıl aşağıladığını duydun. Cyrus daha beter. Çok daha kötü."

Kaşları gevşedi ve yüzünde farklı bir şey belirdi - sadece acıdan çıldırmış bir halde bilincim gidip gelirken hatırladığım bir şey.

Korku.

"Evet de ve eve dön. Gururunun seni tehlikede tutmasına izin verme. Sana milyonlarca kez teklif edeceğim, her biri bir öncekinden daha romantik olacak ama şu anda *eve* dönmene ihtiyacım var."

"Gurur mu?" Öfke beni tehditkâr paniğimden uyandırırken kelimeyi ısırarak söyledim. "*Romantizm* mi? Beni hiç tanımıyor musun Bastian Marwood? Beni evet demekten alıkoyan şeyin *gurur* olduğunu mu sanıyorsun?" Ellerimi tuttuğu yerden çektim. Tanrılar aşkına, onu tokatlayabilirdim.

Belki de ses tonumdan bunu anladı çünkü gözlerini kırpıştırdı ve sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. Titreyen ellerimi ve kollarımdaki dikkat çekmeye çalışan narin tüyleri görünce beni nihayet görmüş gibiydi.

"Ne oldu? Sorun ne?" Sesi yumuşadı, hayal kırıklığı her kelimede azaldı, ama hâlâ oradaydı, toprağın altındaki kaya gibi hecelerin altında sertti. "Konuş benimle. Anlamama yardım et. Çünkü şu anda neden evlenmememiz gerektiğini anlayamıyorum. Birbirimizi seviyoruz. Bu seni eve götürecek. Seni güvende tutacak. Buna karşı tek bir neden bile göremiyorum."

Dilimi ısırdım, öfkemi bastırmaya çalıştım çünkü sesi çok makul geliyordu. Evet, onu seviyordum ve Dawn'dan kurtulmak istiyordum. Ama yine de... Beni daha fazla ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı ve omuzlar. "Bana anlatabilirsin."

Başımı sallayarak dilimi serbest bıraktım. Karşımdakinin kim olduğunu hatırlamam gerekiyordu; sinirli olabilirdi ama ben güvendeydim. Bana yarım bir yemek servisi fırlatacak değildi. "Seni seviyorum Bastian, ama... seninle evlenemem."

Kırışıklıklar derinleşti, sanki anlamak için mücadele ediyordu. "Eğer benimle evlenmek istemiyorsan, sorun değil. Evleniriz, seni eve götürürüz, sonra da güvende olur olmaz evliliğimizi feshederiz. Bunun... bunun bir anlamı olduğunu insanlara söylemek zorunda değiliz."

Ofladım, bu da göğsümün gevşemesine yardımcı oldu. "Az önce 'Bir şey ifade etmek zorunda değil' demeye çalıştın, değil mi? Ama yapamadın."

Düzleşen ağzı ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Seninle evlenemeyeceğimden değil. Ben *kimseyle* evlenemem. Bütün bu fikir bana iğrenç geliyor. Eminim bunu anlayabilirsin."

Gözleri başka yöne kaymış olsa da omuzları dik ve sıkı duruyordu. "Seni seçiyorum Bastian. Seni daha önce yüzlerce kez seçtim.
Bu gece ve her fırsatta seni seçeceğim. Ama asla evliliği seçmeyeceğim ve bir daha buna zorlanmayacağım."

Gözlerini kocaman açarak, sanki bu sefer karnına bir yumruk atmışım gibi kısa ve keskin bir nefes verdi. Omuzları çöktü, son hayal kırıklığı da buharlaştı. "Kahretsin. Siktir." Gözlerini kapattı ve yüzünü tekrar tekrar ovaladı. "Zorla. Tabii ki yapmayacaksın. *Tabii ki*. Özür dilerim, durup düşünmemiştim bile... Tek düşünebildiğim seni eve götürmekti. Çok özür dilerim."

Ellerini yakaladım ve kendimden uzaklaştırdım. "Böyle devam edersen yüzüne zarar vereceksin. Ve ben senin yüzünü çok seviyorum."

Başını sallarken dudaklarından bir kıkırdama döküldü. "Buna sevindim. Ve düşüncesiz bir aptal olduğum için gerçekten özür dilerim." Avuçlarını yanaklarıma dayadı, parmak uçlarını saçlarımın arasına soktu ve beni öptü.

Dudakları yavaşça dudaklarıma değdiğinde ürperdim, sanki o tek bir kişi değil de bütün bir dünyaydı. En son öpüşmemizin üzerinden sadece bir hafta geçmişti ama buzun beni oyduğu buzul çağları da olabilirdi.

Çok geçmeden geri çekildi ve alnını benimkine bastırdı. "Yukarıdaki yıldızlar, sizi hak etmek için ne yaptım?"

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum ve sıktım. "Her zaman 'Siktir git hak et' dediğimizi sanıyordum."

Alay etti. "Belki de bu yüzden böyle söylüyoruz. Sadece hak ettiğimi alsaydım, o zaman sana sahip olamazdım. Ve senden vazgeçecek kadar asil değilim."

"İşte benim kötü adamım." Avucunu öptüm, teninin tuzunun tadını çıkardım.

Boğazından kısık bir ses çıkardı. "Ben. Her zaman. Ve seni geri getirmek için planlar ve entrikalar çevireceğim." Beni banka götürdü ve kucağına çekti, beni yakında eve götürmek için deneyebileceğimiz yollardan bahsetti.

"Braea'ya bir pazarlık teklif edebilirim. O senin geri dönmeni talep eder, ben de ona... bilmiyorum, ödeme olarak *bir şey* öneririm. Gerçi zaten sahip olmadığı ne verebileceğimden emin değilim." Sırtımda daireler çizerken, sanki beni benden gibi avludaki fıskiyeye kaşlarını çatarak baktı. "I

Bu arada bu elbiseden nefret ediyorum. Sanırım bu onun seçimi." Bakışları bana kaydı, sonra başka fikirlerle devam ederken tekrar çeşmeye döndü.

Yine de hiçbiri işe yaramazdı. Gerçekten işe yaramaz.

Son birkaç gün içinde değil, aylar ve hatta belki de yıllar içinde her şey netleşmişti. Güvenlikle ilgili tüm takıntılarıma rağmen aslında hiç güvende olmamıştım.

Kraliçe'nin Lunden'e çağrılmasından önce aslandan saklanmıştım ama ondan kurtulamamıştım. Şimdi, Şafak Sarayı'nda yaşarken, kendimi bir aslanla birlikte yaşarken buldum. Yaltaklanmanın tek yaptığı, şimdilik onu lezzetli bir lokmayla yatıştırmaktı. Bir dahaki sefere acıktığında, bir kez daha tehlikede olacaktım.

Çocukken, aslanın pençesinden diken çıkaran bir adam hakkında bir hikaye duymuştum, bu yüzden daha sonra aslan hayatını bağışladı. Tatlı bir hikâye ama merhamet Cyrus'un kelime dağarcığında yoktu. Bu yırtıcı hayvanın tamamen ortadan kaldırılması gerekiyordu. "Bastian." Kalçama dokunmasını engelledim, sanki bu onun düşüncelerini susturabilirmiş gibi. "Bu planların hiçbiri işe yaramayacak -iyi olmadıkları için değil planlar, ama... çünkü benim Dusk'a dönmem çözüm değil."

Çeşmeden bana döndü, göz kapakları titriyordu. "*Ne* oldu?"

"Geri dönsem bile, Cyrus tehlikesi hala üzerimizde olacak, değil mi?"

"En azından onun mahkemesinde . Bu onu durduracak-"

"Suikastın arkasında o var. Ve buna dair kanıtım var ya da en azından kanıtı *gördüm*." Elimde olsaydı, hayat daha kolay olabilirdi. Cyrus'un parmak eklemlerini öpmek için eğildiğimde gördüklerimi açıkladım - sahte Hydra Ascendant rütbeleriyle mükemmel bir şekilde eşleşen altın ve kırmızı iplik. "Başkalarına kanıtlamak için yeterli olmayabilir ama o olduğunu biliyorum. Ve eğer bu kanıt varsa, daha fazlası da *olmalı*."

Bastian kaşlarını çattı, uyluğumdaki desenleri izlemeye geri dönerken bakışlarını kaçırdı.

"Eğer eve dönersem, birlikte olacağız - ve inan bana, daha fazlasını istemiyorum - ama Cyrus hala tahtta olacak. Kendi sarayından sayısız masumla birlikte kendi babasını da öldürdü. O Lucius'tan çok daha tehlikeli."

Bastian'ın göğsünden alçak bir gümbürtü sesi geldi. "Çünkü barışı koruyan yerleşik kurallar onun umurunda bile değil."

"Aynen öyle. O her şeyi yapabilir. Suçluluğunu kanıtlamalı ve onu tahttan indirmeliyiz."

"Kral Sepher ile daha iyi olacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Belki mi?" Omuzlarımı salladım. "Bu durumda, bilinmeyen bir miktarı Cyrus'a tercih ederim."

Bastian derin bir iç çekti, sanki sadece beni güvende tutmak ve diğer her şeyi siktir etmek istiyormuş gibi beni kendine çekti.

Onu suçlayamazdım. Kendimi onun kucağında, avlumuzda kaybetmek ve başka hiçbir şey yokmuş gibi davranmak çok cazipti. Gözlerimi kapattım, kollarımı boynuna doladım ve bu fanteziye kendimi kaptırdım.

Sadece bir saniye sürdü, sonra kulağına bir parmağımı sarsılmasını sağladım. Umarım dikkatini kollarımızın çemberinin ötesine uzanan daha geniş dünyaya geri çekmiştir. "Taç'tan haberi olabilir ve onun peşinden gidebilir. Bir hükümdara karşı başarı elde ettiğine göre, bir başkasına suikast düzenleyebilir. Planlıyor olabileceği bir düzine şey var."

"Bunu bilemezsin."

"Aynen öyle. *Bilmiyoruz*. Ve birlikte çalıştığı kişi dışında, Dawn'da saldırıların arkasında onun olduğunu bilen tek kişi benim."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu büyük sorunu çözmek uzun vadede daha güvenli. Daha iyi bir şeye ulaşmak için, mahkemelerinizi üzse bile bu mücadeleden geçmek zorundayız." Tam olarak "aptal küçük mahkemeler" *demedim* ama ses tonumdan bu duygu anlaşılıyordu.

Kaslar sertleşti. "Sence mahkemelerimizde bir sorun mu var?"

"Görmüyor musunuz? Ayrılığın güvensizliği ve tam da bu tür bir komployu nasıl beslediğini göremiyor musun? Cyrus saldırıyı Dusk'ı sorumlu için tasarlamadı mı? Dürüst olmak gerekirse, sistemin bu kadar uzun süre dayanması bir mucize."

Gözleri kocaman açılmıştı ama ben dilime dikkat edemeyecek kadar yorgun ve onun yanında rahattım. Kafamın içinde yarım yamalak dolaşan düşünceler dökülüverdi. "Bir ülke, halkına hizmet etmek için olduğu kadar onların da kendisine hizmet etmesi için vardır. Onların güvende olmasını sağlamak içindir. Yine de Cyrus kaç kişinin ölümünden sorumlu? Ve şimdi de Dusk'ı ve şekil değiştiricileri suçluyor. Halkınızı daha da bölüyor, böylece kimse ona bakmayı düşünmüyor."

"Ne demek istiyorsunuz? Mahkemelerden kurtulmak mı istiyorsunuz?"

"Ben öyle demedim." Ama sözlerimin arasında mı yatıyordu? Başımı iki yana salladım. Bu çok büyük bir fikirdi ve istesem bile gerçekleştirmem imkânsızdı. Düşünmeye değmeyecek bir başka dilek. "Cyrus'tan kurtulmamız gerek.

Asıl mesele bu. Suçlu olduğuna dair kanıt bulabilirsem, bu işimi görür, değil mi?"

Altımda gerildi ve kayıtsız bir homurtu çıkardı. "Neden söyleyeceğin şeyden mahkemelerden kurtulma fikrinden daha çok nefret edeceğimi hissediyorum?"

Göz kapakları düşene kadar kulak memelerinin yumuşak derisini yatıştırdım. "Kısa bir süre önce casusluk yapmak için işe alındım ve bu işte çok iyi olmayabilirdim

-Çok kötü bir dili olan oldukça yakışıklı bir Fae lordu yüzünden dikkatim çok dağılmıştı ama şimdi bir şansım daha var. Cyrus'u gözetleyeceğim."

Kulakları üzerinde çalışmama rağmen, alçak sesle sinirlendi ve beni böyle bir şey yapmaktan men edeceğinden emindim. Ama sanki bu fikri düşünüyormuş gibi hiçbir şey söylemedi.

"Zaten orada sıkışıp kaldım. Hep birlikte yemek yediğimizde yanına oturmamı sağlıyor. Eminim ona daha da yaklaşabilirim."

Bastian kıpırdamadan durdu, ama burun deliklerinin küçük parıltısını yakaladım. "Bu fikirden mahkemeleri dağıtmaktan daha çok nefret ediyorum."

"Ama iyi bir fikir, değil mi?"

Bir iniltiyle bana sarıldı. "İşte yüzden nefret ediyorum."

Sırtını okşadığım sırada Dawn'ın kapısı açıldı. "Onu özleyeceğiz," diye seslendi casusu.

Yanağımın altında göğsü derin bir iç çekişle inip kalktı. "Birkaç dakika daha."

Gözlerim yanıyordu, dişlerimi sıktım. Kendimi bize o kadar kaptırmıştım ki, bunun geçici bir kavuşma olduğunu unutmuştum. Sıkı bir gülümsemeyle geri çekildim. "Bazı planlar yapsak iyi olur. Kilit açacaklarına ihtiyacım olacak. Sanırım Ella'da biraz var."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Cebinden bir set çıkarırken kaşlarını küstahça kaldırdı.

"Evet ama sizinkiler saç tokasına benziyor mu? Ella'nın kılık değiştirebilen bir seti var."

Homurdanarak kabul etti ve bileğimi, bileziğin hemen yanını ovdu.

"Ayrıca Krae'yi muhafızlardan önce bulmamız gerekiyor." diye devam ettim.

"Mm. Eğer Cyrus onları önce ele geçirirse, sorgulanamadan ölürler."

"Aynen öyle. İşin içinde olduklarına eminim ama komployu onların planladığına *ya da* Lucius'u onların öldürdüğüne bir an bile inanmıyorum."

Yavaşça başını salladı, gürül gürül akan fıskiyeyi izliyordu. "Cyrus onlara sırtını döndü ve onları günah keçisi ilan etti."

"Eğer durum buysa, bu onları zayıf halka yapar. Hayatlarından endişe ediyorlar ve biz de bilgi karşılığında güvenliklerini sağlayabiliriz."

Borcunu ödemeye inandıklarını zaten göstermişlerdi - onları tuzaktan kurtarmıştım ve onlar da beni ve Vespera'yı sabrecat yarışında düşmekten kurtarmışlardı. Bu da adil bir karşılıkla çalıştıklarını gösteriyordu ki bu da beni Cyrus için sadakatle çalıştıklarından şüpheye düşürdü. Büyük olasılıkla bu sadece bir işti ya da Cyrus'un onlar üzerinde bir etkisi vardı.

Bastian bana yan gözle baktı. "Belki senden iyi bir casus çıkarabiliriz."

Kaburgalarına dirsek attım ve başımı salladım. "Bastian Marwood, şimdiye kadar sahip olduğun en iyi casus olacağım."

"Sen zaten benim favorimsin. Ne yazık ki, seninle *konuşmak* için zamanımız yok.

Sen. Bir dahaki sefere."

"Bu sözleri verip duruyorsun. Düğünde dans ederken söylediklerini unuttuğumu sanma."

Bana öyle yoğun bir bakış fırlattı ki, içimde bir yol açtığına yemin edebilirdim. "Bu sözün her kelimesini hatırlayacağına güveniyorum, aşkım."

Kapı tekrar çalındı ve ben içimdeki arzu soğuyarak ofladım. "Planlama, Bastian. *Odaklan*."

"Oturduğunuz yere bakılırsa biraz zorlayıcı."

Elbette, kıpırdandım ve kıçımda bir şeyin sertleştiğini hissettim. "*Anlıyorum*." Boğazımı temizleyerek bir tarafa kaydım. "Sepher ve Zita."

Bu, gözlerindeki ateşi zar zor söndürdü. "Peki ya onlar?" Koltuğunda kıpırdandı, dikkati dağılmıştı.

"Bugün saraydan ayrılmaya çalıştılar ve durduruldular. Cyrus dalga geçmiyor. Ama... geçen gün bana yaklaştılar ve emin olamıyorum ama beni kazanmaya çalışıyorlarmış gibi *hissettim*. Bir çeşit ittifak kurabilirim. Düşmanımın düşmanı..."

Dudaklarını düzleştirdi, odağı keskinleşti. "Onlardan uzak durmalısın. Sepher kardeşinden nefret ediyor olabilir ama o da benden nefret ediyor. Gerçi... küçükken kuyruğunu kıranın Cyrus olduğunu ."

İrkildim. Prensin tüysüz kuyruğundaki yara izini görmüştüm; pürüzsüz, çizgili teninde solgun bir şekilde göze çarpıyordu. "Gücü uyandığında Cyrus'un ona karşı döndüğünü söylediğini hatırlıyorum. Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Bunun kasıtlı olduğundan emin değilim ama balkonda gördüklerimden sonra aralarındaki husumetin şüphelendiğimden daha güçlü ve güncel olduğuna bahse girebilirim. Yine de"-kaşları çatıldı-"Kraliyet kardeşleri arasında kalmanı istemiyorum. Bu çok tehlikeli."

"Dawn'da hiç müttefikimiz olmamasından daha mı tehlikeli?"

Sessizleşti, çenesi bir o yana bir bu yana hareket ederken bakışları başka yöne kaydı. "Sadece seni benim için önemsiz göstermemiz gerekiyor. Ella, Rose ve Ariadne senin sadece yatağımı ısıttığına dair dedikoduları yaymaya yardım ediyor." Özür dileyen bir gülümseme takındı.

Köşesini öpmeden edemedim. "Yalanları yaymak için insanları kullanmak. İşte benim piçim." Belki de bununla yapabileceğimiz daha fazla şey vardı - aslında Ella'nın yapabileceği daha fazla şey. Aklımda bir plan belirdi. "Bir fikrim var..."

OceanofPDF.com

11

KAT

Bastian'ı gördüğüme sevindim ve ertesi gün işe koyuldum. Öğle yemeğinde Kral Cyrus'a karşı en çekici, en dikkatli, en yaltaklanan halimi takındım. Ortadan kaybolmaya çalışmak yerine şakalarına güldüm ve hikâyelerini övdüm. Groteskti, ama kendimi bir gülümsemeyi bastırırken buldum.

bir alay.

Çünkü onu mahvedecektim ve bunun geldiğini asla göremeyecekti.

Ancak öğle yemeği ilerledikçe onda temkinli bir şeyler fark ettim ve bu benim memnun sırıtışımı bastırmaya yetti. Belki de şüpheleniyordu. Şimdiden mi? *Çok* mu mükemmel davranıyordum?

Hayır. Sorun değişimdi. Çok ani ve çok aşırı. Ona göre ben Bastian'ındım ve ona sadıktım. Tabii ki yaltaklanmam şüpheliydi. Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'ne sırtımı döndüğüme kralı ikna etmem gerekiyordu.

Asıl soru, nasıl? Durup onun hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmaya başlarsam, bu daha da şüpheli görünecekti. Majestelerine aramızda aşılmaz bir engel olduğunu *göstermek* için bir fırsata ihtiyacım vardı ve bu sadece benim bir mahkemede, onun başka bir mahkemede olmasından kaynaklanmıyordu.

Ve hayır, umutsuzca kaçınmaya çalıştığım kralın ilgisini şimdi istemenin ironisi benim için kaybolmamıştı.

Öğle yemeğinden sonra, sürekli gölgem Amandine dışında kendi halime bırakıldım. Canım sıkılıyormuş gibi davranıyordum (aslında bu bir yalan değildi, çünkü

yapacak çok az şey -ziyaret edecek arkadaş ya da bileyecek sihir yok), ondan bana kütüphaneyi göstermesini istedim.

Dusk'ınki gibi bu da çok büyüktü. Tavan, yüksek raflara erişim sağlayan farklı seviyelerde yürüme yolları ve kavernöz odanın derinliklerine doğru uzanan bir kitaplık labirenti ile tepeden tırnağa yükseliyordu.

Heyecan verici macera romanlarından eski tarih kitaplarına kadar her türden kitabın bulunduğu raflar arasında dolaştım. Amandine kapıların yanına konuşlanmıştı, bu da bana rafların arasından geçip kısa bir süreliğine gözden kaybolma fırsatı verdi. O beni aramaya geldiğinde elimde kalın bir peri masalları antolojisi vardı. Babamın deyimiyle "anlamsız" bir okumaydı ama içinde eski efsanelerden oluşan daha küçük bir kitap vardı.

Küllerin Tacı'nı unutmamıştım. Dusk'ın arşivlerini taramıştık ama Dawn'ın daha fazla bilgiye sahip olup olmadığını görmek için bir şansımız vardı.

Ben de kendimi bir koltuğa attım ve gizemli eşyadan bahsedilip bahsedilmediğini araştırarak okumaya başladım.

İLERLEYEN GÜNLERDE, Cyrus'un uzak durması da dahil olmak üzere bu benim düzenim haline geldi. Bu yeni rutinde bir mola vermek için yoluma devam ederken aklımda bu sorun vardı. Amandine omzumda, Şafak'ın gök mavisi ve altın rengi koridorlarından geçerek, *büyük Kral Cyrus*'un bir başka kutlamasının bizi beklediği bahçelere doğru ilerledik.

Bütün sabahı kütüphanede geçirmiştim ve öğle yemeğini onun yanında yemiştim, o ise kazanma çabalarıma sadece soğukkanlılıkla gülümsemişti. Bu fırsata ihtiyacım vardı, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Bana nereye kaybolduğunu söyleyecek misin?" Bahçeye açılan kapıya ulaştığımızda Amandine'in sesi düşüncelerimi böldü ve eli kapı koluna kilitlendi.

Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Beni amcanın peşinden gönderdiğinde." Kaşları gerildi. "Aldırmazdım ama gerçekten yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm, o..." Başını iki yana salladı. "Ama beni kandırdın - sadece başka bir yalancı insan."

İncinmiş görünüyordu. Sanki aldatılmam kişisel bir hakaretmiş gibi.

Yine de sorusuna cevap veremedim. "Ben... Biliyorum ortadan kayboldum ama yemin ederim sana söylediklerim doğruydu."

"Gönüllü olarak cevap vereceğini umuyordum ama günler geçti ve hiçbir şey yok. Şimdi soruyorum ve hala söylemiyorsun." Kaşlarını çattı ve bana doğru baktı. "Eğer bana söylemezsen, krala bir yerlerde nasıl kaybolduğunu anlatırım."

Kahretsin.

Güzel. Beni tehdit edebileceğini sandı. O kadar da savunmasız olmadığımı öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Gölgesinin içinden çenemi uzattım ve bakışlarına iki kat karşılık verdim. "Lütfen yap. Eminim Majesteleri emirlerine itaat etmediğinizi ve beni yakından izlediğinizi öğrenince çok sevinecektir."

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı, gözleri yuvarlaktı, sanki karşılık vermemi beklemiyormuş gibiydi. Kapıyı açtığımda nefes nefese kaldı ve güneşli günle çelişen soğuk bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik.

Bahçelerde dansçılara ve akrobatlara parlak bir müzik eşlik ediyordu ama benim dikkatim onları atlamıştı. Şehrin sıcaklığının sihirle artmasıyla güller pembe, sarı ve beyaz bir cümbüş içinde erkenden ortaya çıkmıştı. Babamın o kitaplar için söylediği gibi anlamsızdı ama yine de... Onları sevmekten kendimi alamıyordum.

Dansçıları hayranlıkla izleyen bir grup konuğa yaklaşırken, elbisemin ince kadifesini parmakladım ve bunun yaprakların yumuşak dokunuşu olduğunu hayal ettim. Dusk'tan biri, bir zamanlar güllerime katmayı hayal ettiğim koyu menekşe rengini giymişti.

Her partide olduğu gibi bana da bir içki teklif edildi, ben de kabul ettim ama kalabalığın kenarında duran Amandine dışında tek başıma içtim.

Şafağın ortasında alacakaranlıktaydım, bu yüzden Cyrus'un adamlarından hiçbiri benimle konuşmazdı. Dusk rehineleri ilk gün kurdukları soğuk mesafeyi korudular. Ve Dusk'tan başka fae'ler de burada olmasına rağmen, bu kutlama her iki tarafa da açık olduğu için, sadece sert baş sallamalar ve özür dileyen gülümsemelerle bana doğru baktılar.

Aynı yerde olabilirdik ama bu karışabileceğimiz anlamına gelmiyordu. Giymek zorunda pastel pembe elbisenin sert bir şekilde belirttiği gibi, ben yasak bölgedeydim. Üzerime (zar zor) oturan seçeneklerim tükeniyordu.

çektim ve içkimden mümkün olan en küçük yudumu aldım. Kafamı toplamam gerekiyordu ve fae içkilerinin gücünü ölçmek zordu.

Sonra öyle bir şey gördüm ki, içkinin geri kalanını yudum yudum içmek istedim. İnanılmaz derecede koyu renk saçlar kalabalığı yarmıştı. Bastian. Sıkılmış görünüyordu,
Benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuşurken gözleri yarı kapalıydı. Ella kolunu kavradı ve ona doğru eğildi.

Kalbim takıldı ve düştü.

"Oh, Bastian!" Ella onun göğsüne vurdu ve içine düştü. Bastian onu zahmetsizce yakaladı, dudağında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sen kesinlikle iflah olmazsın!"

Gözler onlara çevrildi. Başlar birlikte eğildi. Arkalarından mırıltılar yükseldi. Bakışlar bana doğru kaydı.

Onları suçlayamazdım -Bastian ve Ella mükemmel bir gösteri sergiliyorlardı. Onları çok iyi tanıdığım için Ella'nın sesindeki gerginliği ve Bastian'ın sırıtışındaki gerginliği fark ettim.

Ella'ya Bastian'ın yeni sevgilisi gibi davranmasını önerdim. Beni umursamadığına herkesi ikna etmek için daha iyi bir yol var mıydı?

Buna rağmen, içimdeki tepki *fiziksel-gerçekti*. Tükettiğim az miktardaki alkolün de etkisiyle, en yakın sanatçının üzerine kusmama ramak kalmış gibi hissediyordum.

Ama onları tespit ederken verdiğim bu fiziksel tepki işe yarayabilirdi. Eğer onu kullanırsam, bu aradığım fırsat olabilirdi.

Cyrus'un yakınlarda olup olmadığını kontrol etmek için kalabalığı gözden geçirdim. Evet, o altın saçlar ve zalim taç tam şurada parlıyordu. Mükemmeldi.

Bastian ve Ella'ya bakarken nefesimi tuttum ve yumruklarımı kristal bardağın etrafında sıktım. Bu gerginliği içim titreyene ve nabzım boğazıma ve yüzüme baskı yapana kadar sürdürdüm. Tenim şimdiye kadar kızarmış olmalıydı.

O korkunç batma hissini hatırla, dedim kendi kendime ve bardağı yere fırlattım.

Çınlaması tüm gözleri bana çevirdi ve bu benim hücum için işaretimdi.

"Bunu nasıl yaparsın?" Ella'ya dönmeden önce Bastian'a patladım. "Ya *sen*? Arkadaşım olduğunu sanıyordum." Gözyaşlarımı tam olarak toplayamadım ama sesimi inandırıcı bir şekilde titrettim.

Ella bir an için bana göz kırptı, sonra anlayınca gözleri büyüdü. "Bu ne cüret? Gerçekten bu kadar bencil misin? *Senden* başka birini isteyebileceği bir dünya hayal edemiyor musun?" Güldü, dudakları Ella'ya hiç yakışmayan zalim bir şekilde kıvrıldı. "Gerçekten çok özel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bastian hafif bir alaycı ses çıkardı ama doğrudan yalan söyleyemediği için bu kurnazlıkta pek yardımcı olamadı. "Beklememi mi bekliyordun?

Sen yokken tek bir kişiye bile dokunmadın mı?"

"Şimdi, şimdi, Bastian, sevgilim." Ella'nın sesi daha da yükseldi, iğneleyici. "Dürüst olmalıyız aşkım. Bu yeni bir şey değil. Sadece senin yolumuzdan çekilmeni bekliyorduk."

Oh, çok iyi, Ella. Bıçağı daha da saplayarak, başından beri arkamdan iş çeviriyorlarmış gibi gösteriyor. Benden bile daha sinsi olabilir.

Buna inanmaya çalıştım, nasıl hissettireceğini hayal ettim, kendimi onun karanlığına attım. Değer verdiğim insanlardan uzak tutulduğum ve onları görebildiğim tek seferde de bu aptal pandomimi sergilemek zorunda kaldığımız için hayal kırıklığı içinde debelenip durdum.

Gözlerim yaşlarla doldu ve Bastian'a baktım. Donup

kalmıştı.

"Hayır," dedim sahne fısıltısıyla. "Öyle olmadığını söyle-"

"Ondan uzak dur," diye homurdandı Ella ve bir de baktım ki havada uçuyorum, kolları beni sarmış.

olsun, bunun bir temas sporu fark etmemiştim.

Etrafımızı saran soluklar kesinlikle umduğum etkiyi yaratmıştı ama Ella üstümdeyken yerde olmamam gerekiyordu.

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadı biz yuvarlanırken. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın," diye haykırdı ve sesini tekrar alçalttı. "Kilit açacaklarını sakladım. Sana söyleyecek kadar yaklaşmak için bunu kullanabileceğimi düşündüm."

Bir taşla iki kuş.

Seyircilerimizi kötü bir performansla baş başa bırakamazdık. Ağırlığımı kullanarak onun üstüne çıktım. "Artık nerede olduğunu bildiğim için ona dokunmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Ella kısa ve keskin bir sırıtış fırlattı, sonra saçımı tuttu. İyice avuçladı ve kulağımı ağzına yaklaştırırken ben de onu takip ettim. "Büyük ağaçların yanında, yosunlu bir taşın altındaki bank, altı inç genişliğinde."

Sanki kulağıma akla gelebilecek en kötü hakareti fısıldamış gibi irkildim ve geri çekildim, sonra da tokat atmak için kolumu geri çektim.

Onu incitmeden nasıl ikna edici bir vuruş yapacağımı düşünmeme gerek kalmadan güçlü bir el bileğimi sardı. Güneşin arkadan aydınlattığı, gölgede kalmış yüze göz kırptım. Nazikçe sıktı ve daha net göremeden kim olduğunu anladım. Bastian.

Son dokunuşumuzdan bu yana neredeyse bir hafta geçmişti, ama daha çok aylar gibi gelmişti.

"Kimsenin benim olana zarar izin vermeyeceğim," dedi, beni kolaylıkla ayağa kaldırırken sözlerinin kenarında bir hırıltı vardı. Ve bir anlığına, göz açıp kapayıncaya kadar, yüz hatlarında bunu ne kadar kastettiğini gösteren umutsuz bir gerginlik vardı. Herkes farklı bir şey duyarken o tek bir şeyi kastediyordu.

Onlara göre, Ella'yı incitmeme izin vermeyeceğini

söylüyordu. Ama gerçek tamamen başka bir şeydi.

Aramızdaki mesafe ne olursa olsun, hatta farklı bir varoluş düzlemi bile olsa. Kimin bölgesinde yaşadığımın önemi yok. Tehlikeler ne olursa olsun. Beni güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Beni itmek de dahil, ki şimdi bunu yaptı. Başparmağı bileğimin yumuşak derisini bir saniye kadar ovuşturduktan sonra beni bıraktı.

Uzun zamandır kendimi en güvende hissettiğim andı ve boğulan bir adamın can simidine tutunması gibi ona tutundum. Bastian'a sanki gerçekten benim yerime geçmiş gibi bakarken arkamdan Ella'nın kalkmasına yardım eden başka birinin sesi geliyordu.

Üzerimde yükselmiş, dik dik bakıyordu. "Sanırım duygularım hakkındaki gerçeği kabul etmenin zamanı geldi, Katherine. Ella artık benim yanımda ve sen kendini utandırıyorsun."

Çenemi sıktım, çenem titredi, sonra ofladım, topuklarımın üzerinde döndüm ve Büyük ve Büyük Meşe'ye doğru gözden kayboldum.

Hepsi bir yalandı, saçma bir performanstı ama kalbim her kelimesi doğruymuş gibi çarpıyordu.

Bakışlarımı iki ağaca sabitledim. Gökyüzüne hükmediyorlardı; meşenin yeni yaprakları sarı yeşil, porsuğun sabit iğneleri ise daha serin bir mavi-yeşil renkteydi.

Büyük Porsuk, Alacakaranlık Sarayı'nda duruyordu. Ari'nin bir keresinde bana söylediği gibi, gövdesi iki yüzyıl önce yıldırım çarpması sonucu yarılmış, ama ölmek yerine uzamış ve genişlemişti.

Yanındaki Şafak Sarayı'nın Ulu Meşesi daha taze ve dinç görünüyordu, tek gövdesi kalın ve lekesizdi. Bu tazelik sadece parlak bahar yapraklarının açtığı bir hileydi.

Yakınlarda bir bank duruyordu. Belki de ağaçlar kutsal olduğu için hiçbir sanatçı buraya kurulmamıştı. Bu benim işime yaradı; alan bana kalmıştı ve diğer parti müdavimlerinin görüş alanının dışındaydım.

Arkama bir bakış attım. Amandine. Lanet olsun. *Tamamen* yalnız değildim. Kurnaz gerekiyordu. Kendimi geniş eteklere özlem duyarken bulacağımı hiç düşünmemiştim ama kilit açacaklarını alırken ne yaptığımı gizlememe yardımcı olacakları kesindi.

Sıraya doğru döndüğümde kendimi Cyrus'la yüz yüze buldum.

Nefesim kesildi ve göğsümü tutarak dikkatleri göğüs dekolteme çektim. Fae kadınları daha ince hatlara sahip olma eğilimindeydi ve birçok fae'nin kıvrımlarıma baktığını fark etmiştim. Egzotik. Çekici. Kullanabileceğim araçlar.

"Majesteleri!"

Başımı eğerken, içimden bir küfür savurdum. Amandine bana göz kulak oluyor, Cyrus da yolumu kesiyordu. Kilit açacakları için geri gelmem gerekecekti.

Cyrus yavaşça sırıttı. "Katherine." Gözleri bir tarafa kaydı. "Gidebilirsin." Elini sallayarak Amandine'i uzaklaştırdı. "Ne kadar ilginç bir parti olduğunu kanıtlıyor."

Kalbim kendi kendine çarptı. Neyin peşinde olduğumu biliyor muydu? Eğer fae kulağı Ella'nın fısıltısını duyduysa.

Kirpiklerim titreyerek, neyi kastetmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi başımı eğdim - kesinlikle sadece birkaç adım ötedeki kilit çubuklarını kastetmiyordu.

"Sizinle Yılan ve onun yeni insanı arasındaki değiş tokuş."

Nefesimi tuttum, rahatladığımı görmemesi için bakışlarımı kaçırdım. Onun yerine kaşlarımı çattım ve sert iç çekişimin Bastian ve Ella için olduğunu düşünmesine izin verdim.

Uzun süren sessizlikten sonra başımı kaldırmaya cesaret ettiğimde beni izliyordu, dikkati kesecek kadar keskindi. Gözlerindeki parıltı beni kıvranmaya itti ama bu onu ele verdi.

Küçük gösterimiz hoşuna gitmişti. Aramızdaki sözde çatlağı ve herkesin nasıl baktığını görmek hoşuna gitmişti.

Keyfinin ne kadar derin olduğunu merak ediyordum. Test etme zamanı.

Çenemi salladım. Zavallı insan, çok etkilenmiş, gözyaşlarına çok yaklaşmıştı.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar yakınına eğildi ve ağzının bir köşesi kalktı.

Gösterimiz hoşuna gitmişti ama beni üzgün ve zayıf görmeye *bayılıyordu*. Bildiğim iyi oldu.

Ağzının kenarındaki o kalkık ifade büküldü. "Gösterişli Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'ni mi özledin?" Alaycı tonu tüylerimi diken diken etti ve bu hissi performansıma aktardım.

"Artık değil." Başımı sallayarak başka tarafa baktım. "Öyle mi?"

"Çok garip, tüm bunlardan önce bile, ben... şimdi ondan uzaktayım, kendimi... farklı hissediyorum." Umarım bu, son zamanlardaki davranışlarıma farklı bir ışık tutar. Bastian'ın beni büyülediğini düşünüyorsa, bu ani fikir değişikliğimi açıklamaya yardımcı olurdu.

Düşünceli bir ses çıkardı. "Neredeyse... zorlanmış gibiydin. O hiç-?"

"Kral kardeşim, işte buradasın." Başımı kaldırdığımda gördüğüm ilk şey Sepher'in keskin köpek dişlerini gösteren geniş gülümsemesiydi.

Zita yanına yaklaştı ve başıyla kısa bir selam vererek bana doğru baktı.

"Sepher," dedi Cyrus iç çekerek. "Ne... Şey, ben ona
ama bu kelime ağzımdan bir türlü çıkmıyor. *İşte buradasınız* - bunu söylemek benim için yeterince doğru."

"Aynı şeyleri hissettiğimize çok sevindim." Sepher'in bakışları kardeşine yöneldi ve şiddet vaadi beni kendimden uzaklaştırdı. "Majesteleriyle bir meselem var."

"Muhafızlarınız saraydan çıkmamıza izin vermiyor." Zita'nın sesi kocasının bakışından daha az tehlikeli değildi.

Cyrus'un yüzü allak bullak oldu. "O bir hafta önceydi. Neden şimdi beni bununla rahatsız ediyorsun?"

Aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı.

Sepher bir adım daha yaklaştı, Cyrus'un üzerinde yükseliyordu - Bastian'ın üzerinde yükselecek kadar uzundu ve o kadar geniş olmasa da Faolán'dan bile uzun olabilirdi. "Çünkü seni o gün görmüş olsaydım, tacın hâlâ yerindeyken o güzel kafanı omuzlarından ayırırdım."

"Elbette" -Zita zehirli bir limonlu tart kadar tatlı ve keskin bir gülümseme takındı- "Katherine varken bu konuyu konuşmamayı tercih ediyorsanız, eminim kocamı bunu daha özel bir yere taşımaya ikna edebilirim."

Nefesimi tuttum ve soğukkanlı görünmeye çalıştım. Eğer başka bir yere giderlerse, maymuncukların peşinden gitmekte özgür olacaktım.

Cyrus ofladı pufladı. "Bu tartışmayı şimdi yapmaya kararlı olduğunu görebiliyorum. Sadece kafamı koparmadığın için sana teşekkür etmemi bekleme. Kimin kral olduğunu unutma, Sepher." Alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Sevgili Leydi Katherine, sohbetimiz tam da ilginç bir hal almaya başlamışken yarıda kesildiği için özür dilerim. İzninizle."

"Elbette, Majesteleri." Başımı eğdim, alçakgönüllü ve ağırbaşlı... ve kesinlikle görevime devam etmek için heyecanlı değildim.

Cyrus daha da yaklaştı, kalabalıklaştı. "Bir dahaki sefere seni kendime saklamak için sabırsızlanıyorum." Bunu söyledikten sonra dönüp kasıla kasıla uzaklaştı ve kardeşine onu takip etmesini söyledi.

Sepher omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Hmm?" Havayı kokladı, burun delikleri genişledi, bir şey ararken burnu kırıştı. Sonunda demir bileziği fark etti. Kardeşinin peşinden yürümeden önce alçak sesle bir şeyler söylerken yüzündeki tiksinti açıkça belli oluyordu.

Gümüş kaplama olmasına rağmen demirin kokusunu almıştı. Faolán'ın koku alma duyusu çoğu fae'ninkinden bile güçlüydü - aynı şey Sepher için de geçerli olmalıydı, bir şekil değiştirici olarak. Belki de fae'nin demirden hoşlanmamasını kendi avantajıma kullanabilirim. Gelecek için not etmeye değer.

Zita usulca gülerek başını salladı. "Sana bunu yaptığına inanamıyorum. Korkak herif."

"Daha kötülerine de katlandım."

"Eminim öyledir." Sanki bunun nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi söyledi. Kadınla sadece birkaç kez konuşmuş olsam da, o an için bir şeyler paylaşmıştık.

"Burası sana ait." Başını sallayarak geri çekildi ve bunu yaparken göz kırptığına yemin edebilirdim.

Amandine ortalıkta görünmüyordu, ben de tezgâha koştum, Ella'nın tarif ettiği taşı ters çevirdim ve küçük bir rulo siyah kadife aldım.

Onu elbisemin altına sokuştururken, Sepher ve Zita'nın dikkatimi dağıtmasının bana yarayan bir tesadüf mü yoksa yardım etmek için kasıtlı bir oyun mu olduğunu merak etmek zorunda kaldım.

İster müttefik olsunlar, ister sadece zamanlamaları iyi olsun, önüme çıkan fırsatları değerlendirirdim.

OceanofPDF.com

12

BASTIAN

"T saç boyasını hâlâ halka açıklamadı." Braea'nın yanında koridorda ilerlerken kaşlarımı çattım.

"Tabii ki yapmadılar." Gözlerini devirdi ve bir esnemeyi bastırdı.

Güneş batalı çok olmamıştı ama bir toplantı vardı, bu yüzden biz oraya giderken ben de ona "uyanma" raporumu veriyordum. İdeal değildi ama günün bu kadar erken saatinde bir toplantı da değildi.

"Ve ne yazık ki," diye devam etti, "bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Elimizde kanıt olana kadar hiçbir şey söylemiyoruz. Boşuna çabalayan aptallar gibi görüneceğiz ve şu anda her şey yeterince sallantıda." Kendi sözlerimin bana tekrarlandığını duymak rahatlatıcıydı. Haklıydım ve o da aynı fikirdeydi. Kat hakkında daha önce sorduğum sorular unutulmuştu, ve aramızdaki her şey bir kez daha pürüzsüz oldu.

Ayrıca Cyrus'un suçunu ondan saklamak konusunda da içim rahatladı. Dawn'a karşı davranışlarını etkileyebilecekken ve elimizde bunu destekleyecek hiçbir şey yokken, kanıt olmadan ona gelmek istemedim. Ne kadar az kişi bilirse, biz ona karşı bir dava hazırlamadan önce söylentilerin ortaya çıkma tehlikesi o kadar azalırdı.

Bir köşeyi döndüğümüzde Braea dudaklarını büzdü. "Yine de bilgiyi aldığın için tebrikler. Birileri bize *ve* Hydra Ascendant′a komplo kurmaya çalışıyor. Ama bu boya meselesi bir yerlerde kanıt olduğu anlamına geliyor; tek yapmamız gereken onu bulmak."

Cyrus'un ilanından beri Şifa Salonu'na birkaç kez gitmiştim ama Elthea her zaman hastalarla birlikteydi ya da orada değildi. Kaçındığı süre uzadıkça

her şey daha da şüpheli hale geldi.

"Cyrus bunu bastırıyor olmalı. Tahmin ettiğimden daha zekiymiş," diye mırıldandı Braea. Sonra elini sallayarak bana baktı. "Şimdilik Cyrus'u entrikalarıyla baş başa bırak. Bahsettiğimiz *küllere* odaklanmanı istiyorum." Tek kaşını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

Lucius'un ölümü ve Dawn'daki değişikliklerin etkilerine ayak uydurmak için yapabileceğim tek şey buydu. Taç'ı aramak için de sadece sözde hizmet verebilecek kaynaklara sahiptim.

"En önemli öncelik, unutma," dedi sanki tekrar yola getirilmesi gereken bir gençmişim gibi eğilerek. "Eğer buna sahip olursak, daha fazla güce sahip oluruz, o zaman aşırı büyümüş prenslikler ve aptal küçük ayrılıkçı gruplar bir tehdit oluşturmaz."

"Elbette. Lysander'dan da yardım istedim. Gözleri şehrin dışında."

Bir bakıma doğruydu, ondan şehir surlarının ötesindeki tilki şekil değiştirici Krae'yi aramaya yardım etmesini istemiştim. Kendi malikanesinde yaşayan Lysander'ın geliş gidişleri gözetim altında değildi, oysa ben şehri terk edersem kraliçe ve diğerleri tarafından fark edilirdim.

Yine de Braea'nın minnettar bakışları karşısında bir suçluluk duygusu hissettim. "Ona sen mi sordun? En kolay ilişkiye sahip olmadığınızı biliyorum, bu yüzden fedakârlığınızı daha da takdir ediyorum. Bağlılığınıza daha fazla değer vermeliydim."

Bu istek boğazıma düğümlenmişti. Aramızda her zaman bir sürtüşme olmuştu - gölgelerimin ona kendi soyundaki görünmez mirasla ilgili fısıltıları hatırlattığından şüpheleniyordum. Ne de olsa o bir gölge avcısıydı, karanlığın içinde kaybolup başka bir yerde yeniden ortaya çıkabiliyordu. Ama yardıma ihtiyacım vardı ve bunu yapabilecek en uygun kişi oydu.

Bu kadar sorun üst üste yığılmışken, seçici olmayı göze alamazdım.

Yıldızlar isterse, Krae'yi bulacaktık ve Cyrus'un suçunu kanıtlamak için ihtiyacımız olan delile sahip olacaklardı. Bu gerçekleştiğinde, Braea Küllerin Tacı'nı ararken yaptığımı düşündüğü "fedakârlıklar" için olduğu kadar benim küçük aldatmacam için de minnettarlık duyacaktı.

Son bir köşeyi döndük ve kendimizi toplantı salonuna açılan çift kapının önünde bulduk. Üçte biri gündüz, üçte biri gece ve üçte biri de aradaki alacakaranlık olan kubbeli çatının altında, büyük oval bir masa diğer Toplantı üyelerini barındırıyordu. Başlarını eğerek girişimizi onayladılar.

"Majesteleri," dedi Kasanın Hanımı Deema, "sizin için erken olduğunu bildiğim bu toplantıda bize katıldığınız için teşekkür ederim. Bastian'ın raporuna göre konuşacak çok şeyimiz varmış, bu yüzden mümkün olduğunca fazla zaman ayırmanın en iyisi olacağını düşündüm." Pastel mavi saçları yıldızlı duvar apliklerinden gelen ışıkta parıldarken, bir tarafta duran çay ve kahve demliklerini işaret etti.

Tabaklara dizilmiş nefis hamur işleri Kat için kalbimi sızlattı. Ahududulu frangipane tart ya da çikolata ve fındık girdabı arasında seçim yapamazdı, bu yüzden her birinden bir tane alırdı. Sonra üzerine krema sürülmüş tarçınlı çörekleri görür ve onlardan da bir tane alırdı.

"Sizin için erken olabilir," diye devam etti Deema biz yerimize otururken, "ama bizim için geç, bu yüzden esnemelerimizi bağışlayacağınızı umuyorum. Orucunuzu henüz açmadıysanız diye size biraz yiyecek gönderdim." Gülümsemesi o kadar çekiciydi ki, Kat'le ilgili düşüncelerimden kurtulmaya çalışırken kendimi ona karşılık verirken buldum.

"Evet, evet," dedi Mored, Sihir Üstadı, elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "hepsi çok rahat, eminim. Ama ilgilenmemiz gereken işler var Deema ve Majesteleri'nin zamanı çok değerli."

Diğerleri mırıldanarak onaylarken, Mored'in "Benimki de öyle" diye mırıldandığından emindim.

Şansölye Lucan, kahve fincanının narin sapını parmaklarının arasında çevirdi. "Sanırım ilk işimiz Majesteleri tarafından dile getirilen bir konu. *Konunun* ışığında, bu toplantıyı Prens Sepher olmadan gerçekleştirmenin en iyisi olacağını düşündük."

"Aslında Bastian'ın eşyasıydı." Braea masanın bende olduğunu işaret etti.

Saha Mareşali Tor bana baktı ve başıyla onaylar gibi bir işaret yaptı.

Kahve fincanımı yerleştirdim ve üzerinde çalıştığımız noktaları özetledim. Kısacası, Cyrus'un yeni yasalarını denetlemek imkânsızdı, şekil değiştirenler için adil değildi ve Hydra Ascendant üyesi olmakla suçlanabilecek herkes için potansiyel olarak zarar vericiydi. Eski düşmanlıkların yanlış suçlamalara yol açması için çok fazla fırsat yaratıyorlardı. Bir komşuya üyelikle ilgili sözde kanıtların yerleştirildiği bir vakayla zaten karşılaşmıştık.

Tor ve Lucan çoğunlukla tepkilerini kontrol altında tuttular. Aynı fikirde olup olmadıklarına dair hiçbir ipucu yoktu. Deema'nın yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı ama bir iki kez başını salladığını fark ettim. Şehrin Mareşali,

Galiene, Lucan'a bakıp duruyordu. Onu her yakaladığımda ayağa fırlıyor ve sanki başından beri dikkatini bana vermiş gibi gözlerini bana dikiyordu. Mored kaşlarını çattı.

Her zaman olduğu gibi, bu toplantı da kolay olmayacaktı.

"Dahası," diye devam ettim, "bu yasalar kimseyi daha güvenli hale getirmeyecek bile. Savaşan komşular örneğinde görüldüğü gibi, bu durum muhtemelen halkı *daha az* güvenli hale getirecek. Kayıtların suiistimal edilme potansiyelinden bahsetmiyorum bile. Hepimiz biliyoruz ki, ne kadar çok kişi sadece oldukları için onlara karşı önyargı besliyor."

Braea öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamıştı. Bir noktada kollarını sıvamıştı, bu da ona işe koyulmaya hazır biri havası veriyordu. "Gölgem bu konuda benim adıma konuşuyor. Cyrus'un hakkını vermeliyim, beni şaşırttı. Her zaman yeni yasalar getirmektense kendi heykellerini dikmek ve gösterişli partiler düzenlemekle daha çok ilgileneceğini düşünmüştüm." Grupla bir sırıtış paylaştı. "Serseri mayın gibi."

Lucan yumuşak bir kahkaha attı ve Galiene de ona eşlik etti. Her ikisi de Dusk'tan geliyordu ve Dawn'ın temsilcisi buradayken Toplantı'da sayıca azınlıktaydılar. Tek sayı, oylama sırasında çıkmaza girilmemesi anlamına geliyordu. Ancak Sepher ya da Cyrus olmadan Braea ve benim katılmam bir kez olsun bize avantaj sağladı.

Braea ellerini iki yana açtı. "Mahkemelerin mevcut durumu göz önünde bulundurulduğunda, ne yapılabilir?"

Galiene sanki kendini toparlıyormuş gibi uzun bir nefes verdi. "Bu hassas bir konu. Majesteleri konuşmasında tek taraflı hareket etti." Sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Ancak-"

"*Ancak*," diye araya girdi Mored, "bu açıkça sadece bir gençlik coşkusu vakası. Yeni yönetimine kendi damgasını vurmak istiyor."

Cyrus'un benimle aynı yaşta olduğunu hatırlatan bir cevap vermemek için çenemi sıktım ama yine de etrafta bir pislik gibi davranmıyordum. Onun peşinden Dawn'a doğru koşmam dışında.

Ancak Dawn'dan Mored'in kralını desteklemesi sürpriz olmadı. "'Gençlik coşkusu' toplumun bir kesimini lanetlemek için bir bahane değildir.
nüfus." Deema kahverengi ellerini masanın üzerine yayarak Mored'e bir bakış attı.

Adam onun bakışlarını tuttu ama normalde solgun olan yanakları kızardı.

İkisi de başka tarafa bakmadan Lucan söze girdi. "Kendi babasının başına gelenlerden sonra harekete geçme ihtiyacı hissetmesi şaşırtıcı değil. Ayrıca, şekil değiştirenlerin yarısı hayvandır; belki de en iyisi onlara güvenmemektir."

Lucan'ın sesi sanki darbeyi yumuşatmak istercesine Magic'inkinden daha yumuşaktı ama yine de beni şaşırttı. Onun tavırlarını arka sokaklarda duymayı beklerdim ama o, Alacakaranlık Sarayı'nın bir üyesi, bu konuda Dawn'la aynı fikirdeydi. Deema da bizimle aynı fikirdeydi. Bu saray çizgisinde bir bölünme değildi.

Galiene özür dileyen bir gülümsemeyle başını eğdi. "Nüfus seviyelerine göre daha fazla şekil değiştireni tutuklama eğilimindeyiz. Sadece şiddete ve diğer hayvani eğilimlere normal fae'lerden daha yatkınlar." Benden alçak bir hırıltı geldi - Faolán'ın gurur duyacağı bir hırıltı. Evet, Çıplak elleriyle bir kelpie'yi parçalayabilirdi -Rose buna tanık olmuştu- ama babamın anılarında şekil değiştirici olmayan düzinelerce fae tarafından işlenen vahşeti görmüştüm.

İhtiyaç duydukları tek şey, düşmanlarını insan yerine koymayan liderlerden izin almak ve akranlarının kışkırtmasıydı. Kim daha çok öldürebilir? Kim kurbanına en yüksek sesle çığlık attırabilir? Kimin sakatlaması en yaratıcı?

Hatıralar beni öyle bir yakaladı ki konuşamadım, midemde kahve çalkalandı.

Eğer "normal" Fae olsalardı, bana her gün anormali verirlerdi.

Tor boğazını temizledi. "Şekil değiştirenlerin şehri terk ettiğine dair söylentiler var."

"Belki de en iyisi budur," diye mırıldandı Galiene. Deema ve ben dikkatimizi ona verdiğimizde doğruldu ve koyu kahverengi saç örgülerini yüzünden uzaklaştırdı. "Yani onların güvenliği için."

Tor kaşlarını çattı, kaşları öyle şiddetle çatıldı ki bir an için bana *babamı* hatırlattı. Bir zamanlar, veraset savaşlarından çok önce, bir hain olarak damgalanmadan çok önce Meclis'teki o koltuğa oturmuştu.

"Onların ya da bizim güvenliğimiz için *değil*," dediler. "En iyi adamlarımın çoğu şekil değiştirenlerdir; gözcüler, savaşçılar, liderler. Küçük önyargılarınızın kararlarınızı gölgelemesine izin vermeniz basiretsizlik. Galiene, değerlendirmen beni özellikle hayal kırıklığına uğrattı - eminim Şehir Gözcüleri' pek çok değerli üyesi şekil değiştiricidir. Hepsi korktukları için ayrılırsa şehir ne hale gelir?"

Mored homurdanarak sandalyesinin koluna yaslandı. "Madem bu kadar yetenekliler, neden korksunlar ki?"

General öne doğru eğildi, dudakları düzdü ama araya giren Deema oldu. "Sahte suçlamalar sizin için yeterli değil mi?" Sesi yaklaşan bir fırtına gibi yumuşaktı. "Geçen hafta bir tartışma oldu. Birisi bir şekil değiştiriciye saldırdı, ihanet diye bağırdı, ona katil dedi. Başka biri de onları bebekleri yemekle suçladı." Bakışları masanın etrafındaki yolu kesti. Mored bile ona ulaştığında gözlerini kaçırdı. "*Bebekleri yemek*." Sesindeki sessiz öfke sanki fırtına yaklaşıyormuş gibi titriyordu. "Diğerleri onları korumak için araya girdi ama daha fazlası da saldırıya katıldı. Sokaklarda bir düzine insanın öldüğü bir kavgayla sonuçlandı."

Bu, odayı sessizliğe boğdu.

"Bu kadar çok kişiyi kaybetmeyi göze alamayız." Lucan başını eğdi.

"Daha bitirmedim." Deema'nın dişleri, bir sonraki kişinin ağzından çıkacak bir kelimeye batırmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi parladı. "Bu sabah uyandığımda kapımızda bir tehdit yazısı buldum."

Galiene'in kara gözleri büyüdü. "Kapınız mı? Bununla ilgili bir haber duymadım. Ben-"

"Peki bunu size neden bildirelim?" Deema alay etti. "Sonuçta, kocamın şehrinizden gitmesi 'en iyisi' değil mi? Bu tüm 'normal' Fae'ler için her şeyi temiz kılacak, değil mi?"

Kıpırdanmalar ve yere eğilmiş bakışlarla dolu bir sessizlik daha açıldı.

Deema'nın kocasının bir şekil değiştirici olduğunu zaten biliyordum ama görünüşe göre diğerleri bilmiyordu. İleride evlerine göz kulak olması için birini görevlendirmeyi aklıma not ettim. Halkımın aptalca önyargılar beslemeyeceğine Şehir Gözcüleri'ne güvendiğimden daha çok güveniyordum.

"Özür dilerim," dedi Galiene sonunda. "Konuyla bizzat ilgileneceğim." "Bu... talihsiz bir durum," diye ekledi Lucan.

Deema sert bir cevap verecek gibi görünüyordu, ben de araya girdim. "İşlerin bu noktaya gelmesine izin verildiği için üzgünüm Deema, sen, kocan ve Tenebris-Luminis'i evi olarak gören diğer tüm şekil değiştirenler için. Bu açıkça bir sorun haline geldi ve artık harekete geçmeliyiz."

"Bastian haklı," dedi Braea, parmaklarını dikleştirerek öne doğru eğildi. "Çözümlere ihtiyacımız var, tartışmaya değil."

Lucan yüzünü buruşturdu. "Bu yasaları bu kadar çabuk yürürlükten kaldırmanın mümkün olacağından emin değilim. Mevcut koşullarda mümkün değil."

"Ayrıca," diye mırıldandı Mored, "evrak işlerini bir düşünün."

Tor ona sert bir bakış fırlattı. "Ne yazık ki şu anda içinde bulunduğumuz durum çok zor bir durum. Söylediğim için beni bağışlayın Majesteleri ama eminim saldırganların hepsinin Dusk kökenli olduğunun farkındasınızdır."

"İddiaya göre." Kendime engel olamadım. Kaşlarını kaldırarak bana döndüklerinde, bunun sadece boş bir dedikodu olduğunu ve bir şüphe tohumu ekme girişimi olmadığını düşünerek kahvemden bir yudum aldım. "Saldırganlardan bazılarının saçlarını boyadıklarını duydum."

Mored'den bir kahkaha patladı. "Oh, gerçekten mi? Şimdi de sahtekâr mı oldular? Duyduğun her şeye güvenemezsin, Marwood."

Galiene ağzını büktü. "Ne yazık ki o güne ait raporlar biraz karışık görünüyor. Bana ulaşan ilk raporlardan birinde cesetlerden birinde Göksel Yılan dövmesi olduğu belirtiliyordu, bu da Dusk'tan olduklarını düşündürüyordu."

Kahretsin. Kahvemden bir yudum daha aldım ve kendimi fincanın arkasına sakladım. Bu diğer benliğimin cesedi olmalıydı - ben onu morgdan çıkarmadan önce birileri dövmeyi görmüş olmalıydı.

Galiene şöyle devam etti: "Bir Şafak Mahkemesi üyesinin Dusk'ı taklit etmek uğruna bu kadar kalıcı bir şey yaptığını düşünemiyorum. Doğru ya da değil, cesetlerin daha sonra yeniden incelenmesinde bu dövmenin varlığını doğrulayamadık."

Braea derin bir iç çekerek tüm yüzyıllarını hatırladı. "Bu kadar, değil mi? Yeni kralın altını böyle aleni bir şekilde oyamayız."

Lucan'ın siyah saçları başını eğerken parıldıyordu. "Korkarım bu tavsiye edilmez. En azından şu anki ortamda."

Koltuğumun kollarını sıktım, keşke Cyrus'un boğazı olsalardı diye düşündüm. Saldırı ve suikasttan, buna karşılık çıkardığı boktan yasalara kadar *tüm bunların* sorumlusu oydu. Yıldızlar bana yardım etsin, onu bir daha gördüğümde suratına yumruk atma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Braea başını sallayarak çay bardağını aldı. "Zavallı çocuk gördüklerinden sonra aklını kaçırmış olmalı."

Saldırının ne kadar korkunç olduğuna dair genel bir mırıldanma vardı ama kimse Braea'nın kullandığı ifadeyi fark etmemiş gibiydi. Hiç kimse Kral Lucius'tan "zavallı bir çocuk" diye bahsetmezdi.

"Yine de bu yasalar şekil değiştirenlerin yaşamasını ve çalışmasını imkânsız hale getiriyor." Deema ile bakıştık - kocası da Faolán ile benzer sorunlarla karşılaşmış olmalıydı. İtirazları savuşturmak için ellerimi kaldırdım. "Yasayı yürürlükten kaldıramayacağımızı anlıyorum. Bunu anlıyorum. Ama ya biz... ona ekleme yaparsak?"

Braea fincanı yarısına kadar ağzına götürmüşken durakladı. "Aklında ne var?"

"Deema, kocan için yasaların en zor kısmı neydi?"

Yavaşça nefes verdi ve kendini toparladığını görebiliyordum. Sonunda cevap verdi, "Sokağa çıkma yasağı. Artık herkes nerede yaşadığımızı biliyor - onu şişeye geri koymak için çok geç. Ama sokağa çıkma yasağı onu her gün etkiliyor. Annesine bakmaktan zamanında dönmek için mücadele ediyor. Arkadaşlarını ziyaret edemiyor. Akşam yemeği için dışarı çıkamıyoruz."

Yavaşça başımı salladım. "Ajanlarımdan biri de benzer bir durumda. Hayatı bu yüzden acı çekiyor ve eğer başka hiçbir şeyi umursamıyorsanız, kraliyet için yaptığı iş de öyle. Günde sadece birkaç saat dışarı çıkmasına izin verilirse adam işini yapamaz."

"Belki de serbestçe dolaşmasına izin verilmemesi en iyisidir," diye mırıldandı Mored kahve fincanının arkasından.

Braea ona öyle soğuk bir bakış fırlattı ki yaktı. "Çalışanlarımdan birine iftira atmadığına eminim, *Mored*."

Gözlerini kırpıştırırken boğazı yavaşça düğümlendi. "Elbette, asla aklımdan bile geçmez-"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ona aynı soğuklukta bir gülümseme verdi.

"Biliyor musun?"-Galiene başını salladı-"Bence sokağa çıkma yasağı konusunda bir şeyler yapabiliriz. İnsanlar muaf olmak için izin başvurusunda bulunabilirler."

"Bu... aslında mükemmel bir fikir." Lucan doğruldu ve Galiene'in yanakları kızardı.

Onlar izinlerin nasıl uygulanacağı, kimlere izin verileceği ve neden reddedileceği konularına dönerken ben içkimi yudumladım. Başvuran herkese izin vermeye niyetli olduğumu bilmelerine gerek yoktu.

Braea bana doğru eğildi ve uzlaştırıcı bir tonda, "Cyrus için endişelenmemeye çalış. O idare edilebilir. Sadece paranoyasını biraz dizginleyin ve herkes bizim düşünce tarzımıza gelecektir."

Gözlerimi kısarak ona yan gözle baktım. "Onun aptal gibi görünmesini mi istiyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Acıtır mı?"

"Bazı insanlar, evet." Bu durum Deema ve kocasını zaten incitmemiş miydi?

Bahsettiği şu bir düzine ölü fae mi?

Yudumlamadan önce fincanını eğerek yorumumu geçiştirdi.

Kaşlarımı çattım. Cyrus'u aptal, hatta dengesiz göstermek için ne kadar ileri gitmeye hazırdı? Müdahale etmeden önce onun ne yapmasına izin verecekti?

"O bakışı görüyorum. Beni her zaman mahkemelerin istikrarını düşünmem konusunda uyarmıyor musun? Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Yapılanları geri alamayız. En azından henüz." Elindeki fincanı bıraktı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Sabır, Bastian. Sabırlı ol."

Boğazım ağrıyarak onu inceledim. Kelimeler birbirine karışmıştı ama ne olduklarını seçemiyordum. Parçaları yuttum ve cevabımı ittim. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

"Harekete geçmek için her zaman uygun bir an vardır. O an geldiğinde, bunu ."

Sıktığında omuzlarım gevşedi. Haklıydı. Bu, mahkemelerin sık sık talep ettiği gibi bir stratejiydi - Ella'yla yaptığım numaradan farklı değildi.

Köşeye sıkışmıştık. Cyrus başka birine zarar vermeden önce bir çıkış yolu bulabileceğimizi umuyordum.

OceanofPDF.com

13

KAT

Her adımımda demirin soğukluğu içimi titretiyordu. Ella'yla yaptığım sahte tartışmadan sonraki birkaç gün boyunca mümkün olan her anımı pratik yaparak geçirmiştim ve artık o küçük, çetrefilli kilidi açabiliyordum.

bilezikte. Amandine, Cyrus'un ofisine bir celp ile geldiğinde tam da bunu yapıyordum.

Bileğimi saklarken gülümsemek ve başımı sallamak için vücudumdaki tüm aldatıcı kemiklerimi kullanmıştım. Süitimin kapısı kapanırken bileğimi yerine oturtmayı başarmış ve sesi gizlemeyi başarmıştım.

Ama bileziksiz geçirdiğim birkaç dakikadan sonra, demirin yan etkileri beni yeniden etkiledi ve Cyrus'un benden ne isteyebileceği sorusuyla karıştı.

Dövüşün olduğu gün, Elthea'yı herhangi bir yaram olup olmadığını kontrol etmesi için göndermişti.

Bana insanların "kırılgan" olduğunu anladığını söylemişti.

Bahçedeki karşılaşmamızdan beri her gün kendimi olabildiğince güzelleştirmek için çalışıyordum. Saç yağı, narin parfüm, ince makyaj. Açık ten rengimi solgun gösteren kıyafetler seçmiştim. O zayıflığı severdi, ben de kendimi olabildiğince *kırılgan* gösterdim.

Babasına ait olan resmi ofisin değil, kişisel ofisinin kapısına vardık. Midem demir ve endişeyle fokurduyordu.

Lütfen hasta olma.

Adra göstermelik bir gülümsemeyle Amandine'in sözünü kesti. "Orada bekleyebilirsin." Nefesimi tutarken bana Cyrus'un ofisini göstermeden önce masasının yakınındaki bir oyuğu işaret etti.

Zahmet etmeme gerek yoktu, orada değildi.

"Majesteleri birazdan bizimle olacak." Pelüş bir sandalyeye doğru bir başka etkili hareket.

Benimle beklemek niyetindeydi. Ki bu benim planlarıma pek uymuyordu. Cyrus'un ofisini gözetleme fırsatının boşa gitmesine izin veremezdim.

Bu yüzden genişçe gülümsedim ve sandalyeye doğru gitmek yerine ona yaklaştım. "*Çok* teşekkür ederim Adra. İlgini ve Dawn'ın bu kadar sorunsuz çalışmasını sağlamak için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum." Uzanıp omzunu sıktım ve hemen burnunu kırıştırıp ürpererek elimi çektim.

Kocaman gözleri elime takıldı ve tiksintisinin kaynağına doğru ilerledi. Demir bileziğe.

Gülümsememem yerinde sabit kaldı.

Kül rengi, boğazını temizledi ve geri çekildi. "Sanırım dışarıda bekleyeceğim." Kapı arkasından çarptı.

En azından bu bilezik bir işe yarıyordu.

Yine de kutlama yapmak için vakit kaybetmedim ve doğruca masaya yöneldim. Burası Cyrus'un özel bilgilerini sakladığı en olası yer gibi görünüyordu. En azından ben yatak odasına girene kadar. En üst çekmeceyi karıştırırken, bu düşünce karşısında burnumu kırıştırdım.

Kalemler ve mürekkep. Kağıtlar ve balmumu çubukları. İlgi çekici bir şey yoktu ama bir an için küçük bir makas çalıp giysilerimin altına saklamayı düşündüm. Fae işi bir makas, bir fae'yi hançer kadar kesin bir şekilde öldürürdü, değil mi? Ama Cyrus'un büyüsüne kapıldığımı ve onun sarayında olmaktan memnun olduğumu gösterecek bir şeyle bulunmayı göze alamazdım.

Bir sonraki çekmecede, açtığım kağıt parçaları vardı. Çizimler... kendisinin... bir kaide üzerinde. Bir heykel için tasarımlar mı? Gözlerimi devirdim ve aramaya devam ettim.

Önce alt çekmecenin boş olduğunu düşündüm ama el yordamıyla içeri girdiğimde, eklem yerlerine sıkışmış katlanmış bir mektup buldum.

İlginç. Cyrus'un duygusal, mektup saklayan bir tip olduğunu düşünmemiştim. Belki de atmak için diğer kağıtları çıkardığında bu gözden kaçmıştır.

Bir kurye tarafından teslim edilen türdendi; dışında adres yoktu. Mühür kopmuş, beyaz balmumu kırıntıları kalmıştı. Zarif, seyrek bir elle yazılmıştı.

Sevgili Cyrus,

Henüz tanışamadığımız için üzgünüm. Sarayda benim kötülüğümü isteyenler var, bu yüzden koşullar değişene kadar kendimi size açıklayamam. Yine de senin tahtta olmanı kesinlikle isterim. /Çok zekisiniz, anlayacağınızı biliyorum.

Anladığım kadarıyla senin /ather ile. Birçok kişi onu çok eleştiriyor /Dusk ile dostluk. Ama haklısınız, her düşmana karşı harekete geçmek sizin göreviniz.

Ancak, yanlış insanlara odaklanıyorsunuz. Gözlerinizi eve daha yakın bir yere çevirirseniz, dilediğiniz her şeyi yapabilecek güce sahip olacaksınız... ve bunu yapmak için ölümsüz bir süre beklemek zorunda kalmayacaksınız.

Her şeyden öte, bir zamanlar Majestelerinin veraset savaşlarındaki müttefikiydi - en iyisini / ya da Şafak'ı tek başına gerçekten güvenilebilir mi?

/hiç izlemedim.

Mektuba göz kırptım. Tekrar okudum.

Bu kişi bir şey mi ima ediyordu...?

Derin bir nefes aldım ve bir kez daha okudum.

Cyrus babasını öldürmüştü... ama bu fikri ona başka biri mi vermişti?

Yutkundum ve kendimi bunu gösterecek, benimle aynı şeyleri görüp görmediğini soracak birini ararken buldum. Ella ya da Bastian bunu aklı başında bir şekilde okuyabilirdi. Demir bilezik yüzünden hâlâ kendimi yarı hasta hissediyordum ve kendime güvenmiyordum.

Ama buradaki tek kişi bendim. Güvenecek tek kişi.

Haklı olduğumu varsayarsak, o zaman bu mektuptan başka ne öğrenebilirdim? İmzasızdı, bu yüzden dışını bir kez daha kontrol ettim. Kâğıtta filigran ya da başka belirgin bir işaret yoktu. Kısmi bir mühür bile yoktu, sadece beyaz balmumu kalıntıları vardı.

Bir kralı öldürmeye teşvik etmek gibi tuhaf bir şeyi yazıya dökmek. Yine de, yazar Kiros'la tanışmamış gibi görünüyordu ve mektup, sinir bozucu bir şekilde, onlara geri dönecek hiçbir şey içermiyordu.

Gerçi bu onların ilk mesajı değilmiş gibi görünüyordu. Daha fazlası olmalı.

Tam çekmecenin arkasını yoklamak için eğildiğimde, dışarıdan biri daha derinden olmak üzere sesler süzüldü. Cyrus.

Mektubu yeniden katlayıp yerine koyarken hışırdayan kâğıda küfrettim ama sandalyeme doğru koşarken çıkardığım sesi bastırdığı için dizlerimin üzerine çöküp halıyı öpebilirdim.

Çok geç kalmıştım. Tam kapı açılırken topuklarımın üzerinde döndüm.

Tam olarak numara yapmadan soluk soluğa kaldım; önce bana, sonra da Adra'nın önerdiği koltuğa baktı. "Bu sandalye Leydi Katherine'in zevkine uygun değil mi?"

Boğazım işbirliği yapmıyordu ve ellerimin titrediğini bile görebiliyordum. Bu durumu *ve* kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Masasını karıştırdığımı öğrenmemeliydi, yoksa tüm bu çalışmalar boşa giderdi.

Belki bir parça gerçek yalanımı satmama yardımcı olur.

Başımı sallayarak gözle görülür bir şekilde kendimi toparladım. "Majesteleri, sorun sandalyede değil, *bende*. Ben sadece..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi elimle kendimi yelpazeledim. "Her gün bir kralın özel çalışma odasına çağrılmıyorsun." "Özel" kelimesi üzerine sesim alçaldı ve bakışlarımı yoğunlaştırdım.

Sadece bir andı, beni izlemesini izlerken göğsüm kabarıyordu ama zarları atmış ve bu tehlikeli oyunda nasıl düşeceklerini görmek için beklerken on yıl gibi gelmişti.

"Hmm." Yaklaşırken ağzı kıvrıldı. "Senin üzerindeki etkim bu mu?"

Gözlerimi açarak, ondan korkuyormuş gibi küçük bir adım geri attım. Kıvrım derinleşti. Çenemi kaldırdım ve görebilmesi için yavaşça yutkundum. "Majesteleri beni mi görmek istediler?"

"Hmm? Oh, evet. Artık ondan kurtulduğuna göre nasıl hissettiğini kontrol etmek istedim..." Sanki bir sinekten kurtuluyormuş gibi parmaklarını şıklattı. "İstenmeyen büyülü bir hastalık."

"Majesteleri çok naziksiniz. Gerçekten çok rahatladım. Böyle bir büyü eğitimsiz bir insan için çok güçlüdür - her zaman yanlışlıkla onu serbest bırakacağımdan çok korkmuşumdur." Bu bir zamanlar doğruydu ve yapabileceklerimden korkarak kendimi oraya geri koydum. Kaliban'ın cesaretlendirmesini ve alaycı sabrını, benden nasıl vazgeçmediğini düşündüm. Ve onu ziyaret edemeyeceğim gerçeğine lanet ettim. O nasıldı? Yemeği var mıydı? Düşünceleri çok gürültülü olmayan bir arkadaşı?

Onu terk ettiğimi mi düşündü?

Cyrus'a bakarken gözlerim acıdı. "Bu hediyeden çok lanet." Ah, bir zamanlar gerçekten böyle hissetmişken bunu yalan olarak söylemenin ironisi.

Yanakları hafifçe pembeleşirken kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi. "Öyle, değil mi? Seni zavallı küçük şey." Sanki savunmasızlığımdan etkilenmiş gibi yaklaştı, ama bakışları bileğime takılarak durdu. "Bilezik işe yarıyor mu? Kötü bir etkisi yok mu?"

"Büyüyü engelliyor. Zaman zaman kendimi biraz hasta ve güçsüz hissetmeme neden oluyor ama huzur için ödenmesi gereken küçük bir bedel, değil mi? Eminim en iyisini sen bilirsin."

Son kısımda, ona en büyük iltifatı etmişim gibi doğruldu.

Beni sadece zayıf değil, aynı zamanda itaatkâr buluyordu ve o anda Bastian'ı düşünmeden edemedim, her ne kadar aralarında bir karşılaştırma yaptığım için kendimden nefret etsem de. Bastian tartışmamızdan hoşlanmıyor olabilirdi ama benim ateşimi ve gücümü seviyordu. Sadece yatak odasında boyun eğmemden hoşlanıyordu ki bunu anlayabiliyordum; kontrol onun güvenlik anlayışıydı.

Ama Cyrus? Kirpiklerimin altından bunu görebiliyordum; kendini güçlü ve kuvvetli hissetmek istiyordu. Karıncalarla oynayan bir tanrı.

Başımı eğdim ve kendi içime kıvrıldım, sonra onaylamak için tekrar yukarı baktım.

Başını kaldırdı ve gözbebekleri zevkle büyürken yanaklarındaki o hafif kızarıklık daha da arttı.

Ben ne kadar zayıfsam, o o kadar güçlü hissediyordu.

Beni en güzel ya da en çekici bulmayabilirdi -fae güzelliğiyle boy ölçüşemezdim- ama kırılgan görünüşümü seviyordu.

Eğer bir canavarı cezbetmek için gereken buysa, olsun.

Göz kapakları kendini hatırlamış gibi titredi ve masaya yaklaşırken ellerini birbirine sürttü. "Böyle düşünmenize çok sevindim. Bilezik uzun vadede etkili olduğu sürece tek istediğim buydu."

Lanet olsun. Bu kadar çabuk mu kovuldun? Planımı yaptığımdan beri onunla en fazla yalnız kaldığım zamandı bu.

"Eğer ekleyebilirsem...?" Başımı soru sorarcasına eğdim ve bana dönmesini bekledim. "Geçen gün beni bizzat kontrol etmesi için Elthea'yı gönderdiğiniz için teşekkür ederim." Utanmış gibi gözlerimi kaçırdım ama çok hoşuna gitmiş olan o anı hatırlayınca dikkatinin üzerimde yoğunlaştığını *hissettim*.

"Kavga. Mm, evet." Yaklaştı ve beni duvara yasladı.

Tüylerim diken diken oldu ve tüm içgüdülerim başımı kaldırıp kaçmam için haykırdı ama bu dürtüyü bastırdım. Kendisinin avcı olduğunu ve benim de zavallı, masum bir av olduğumu düşünmesine izin verdim.

Sadece ayak parmakları neredeyse benimkilere değdiğinde durdu. Bir an için Cavendish'e geri döndüm ve elinin hayaleti saçlarımın arasından geçti. Ama çekiş yoktu ve hiçbir parçam kötü bile olsa herhangi bir ilgi isteyecek kadar dokunulmaya muhtaç değildi.

Bu yüzden donup kalmak yerine, onun yakınlığından etkilenmiş gibi göğsüm kabarırken üç saniye saydım. Ancak o zaman başımı kaldırdım.

Bu hıyar beni arkadaşlarımdan, aşkımdan, evimden uzaklaştırmıştı ama yine de dudaklarımı ıslatmayı ve ona davetkâr bir gülümseme vermeyi başarmıştım. Çünkü unCavendish ile karşılaşmalarımdan farklı olarak, bu durumun kontrolü *bendeydi* ve bunu *kendi* avantajıma kullanıyordum. Kullanılan değil, kullanan bendim.

Daha yakına eğildi, kolunu duvara dayayıp bana destek oldu. "Yılan ve yeni insanıyla yaptığın tartışmadan sonra nasılsın?" Sesi daha samimi bir hal aldı - bir kralın tebaasıyla konuşmasından ziyade, bir kişinin diğeriyle konuşması gibi. "Yaralanmadın, değil mi?"

Hafifçe homurdandım. "Sadece gururum." Sonra sanki altında yatan büyük acı yüzünden konuyla ilgili şaka yapmakta zorlanıyormuş gibi başka tarafa baktım.

"Ne oldu? Söyle bana." Bu tam olarak bir emir değildi.

Yutkundum. Daha önce ima ettiğim yalanı ona söyleme zamanı gelmişti. Eğer işe yararsa, Bastian'la tüm bağlarımı tamamen kopardığıma inanmasını sağlamak için ihtiyacım olan son şey olabilirdi.

"Ben... ondan bir süre uzak kaldığım için kendimi çok farklı hissediyorum. Sanırım benim üzerimde büyü kullanıyor olabilir. Bir keresinde duyarlı olduğumu söylemişti..."

"Oh." Sesi kahkahayla karışık çıktı. "Büyük Bastian Marwood seni etkilemek zorunda kaldı." Göz ucuyla onun sırıtmaya çalıştığını görebiliyordum. Boğazını temizledi, görünüşe göre savaşı kazanmıştı ve daha yumuşak bir şekilde devam etti, "Yapmış olmalı - mantıklı olan tek şey bu - ve şimdi demir giyiyorsun, artık bunu yapamaz. Seni geride tutuyordu ve ben seni özgür bıraktım."

Gülmekten kaçınmanın tek yolu nefesimi tutmaktı. Kendini gerçekten kahramanım olarak resmediyordu. Aman Tanrım.

Eğer egosunu okşamak ona yaklaşmama yardımcı olacaksa, olsun. Bileziğe dokundum, sonra göz kırparak ona baktım. "Beni kurtardın."

Gerçekten şiştiğini görebiliyordum. Biraz daha devam etse patlayacaktı. Kendini beğenmiş gururu dayanılmazdı ve kahkahadan boğulmama ramak kalmıştı. Sadece biraz daha, yalnız kaldığımda patlayabilirdim.

Yavaşça gözleri kısıldı ve kendini beğenmiş sırıtışı sinsileşti. İçim kıpır kıpır oldu, dikkatini bu kadar yakından çekebilmenin verdiği zafer ile o zalim gülümsemenin ardında her ne oluyorsa onun verdiği dehşet arasında gidip geldim.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu. Adra seslendi: "Majesteleri on dakika içinde toplantıya katılacak," dedi.

Cyrus düşünceli bir ses çıkardı. "Bu devam edecek." Duvardan uzaklaşarak çıkışa giden yolumu açtı.

Yola çıkmadan önce kendimi toparlamak ve elbisemi düzeltmek için bir gösteri yaptım.

Sesi bana ulaştığında parmaklarım kapının koluna kenetlenmişti. "Oh, ve Katherine?"

Utangaç bir gülümseme yerleştirerek durdum ve döndüm. "Unutma, kediyi merak öldürür."

İçimdeki korku kazandı, kurşun gibi soğuk ve ağır. Bir uyarı. Zayıflığımı göstermem hoşuna gitmiş olsa da, mazeretlerime *tam* olarak inanmamıştı.

Ofisini kurcaladığımdan şüphelenmişti. Başımı eğdim ve ayrıldım, ama bu his kemiklerimde çınlıyordu, uzak bir çan sesi gibi.

OceanofPDF.com

14

BASTIAN

"Şehre ve saraya yapılan saldırılarda kaç kişinin öldüğünü hatırlatmama gerek var mı?" Braea ofisinde volta atarken tersledi. "Ve raporunuzda insan kızın kısa bir süre önce silahlı bir şekil değiştirici gördüğü yazmıyor muydu?

suikast?" İçini çekti ve başını salladı, sesi yumuşadı. "Düşündükçe çocuğun haklı olduğunu daha iyi anlıyorum."

Cevap vermeden önce dişlerimi sıkmak ve ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım. "Peki ya Faolán? O benim en güvendiğim ajanım ve sana sadık olmaktan başka bir şey yapmadı-"

"Evet, o iyilerden biri." Omzumu okşadı. "Ama *hepsinin* iyi olduğunu düşünecek kadar saf olamazsın."

Derin bir nefes aldım. Sanki bu konudaki her konuşma aynı baş döndürücü döngüler içinde dönüp duruyordu.

Bu gece bunun nedeni Cyrus tarafından emredilen toplu tutuklamalarda birkaç şekil değiştiren ailenin toplanmış olmasıydı. Edindiğim bilgilere göre hiçbir suç işlememişlerdi ama yine de ayaklarımızın altındaki zindanlarda oturuyorlardı. Bu öğleden sonra, Faolan ve ben eğitim alanında iki saat boyunca birbirimizi dövmüştük. Bu artık alışkanlık haline gelmişti, daha önce hiç yapmadığımız kadar sıkı çalışıyorduk, hepsi de içimizdeki öfkeyi boşaltmak içindi.

"Unutma Bastian, senin iyiliğini düşünüyorum. Bu adamı sevdiğini biliyorum ve onun güvende olmasını sağlayacağım."

Bu düşünceyi bastırmak için burnumun kenarını sıktım ama yine de içeri sızdı. Evet, Braea Faolán'ın adını saklamak için bazı ipler çekmişti.

Herhangi bir kayıttan rahatlıkla. Ama o güvendeydi, kim olduğu ve hizmeti nedeniyle değil, arkadaşım olduğu için.

Daireler çizerek bir süre daha devam ettik ve sonunda iç çekti. "Görüyorum ki yine başın ağrıyor ve hiçbir yere varamıyoruz. Git ve biraz hava al."

Dengemi kaybederek aşağıya indim. Dünya ancak sarayın yan girişinden çıkıp gecenin serinliğinde birkaç derin nefes aldığımda düzeldi.

Brea'yla çatışma halinde olmak her şeyi tersine çevirmişti - sadece birkaç derece, ama bir şeylerin yanlış olduğunu derinlemesine hissettirmeye yetecek kadar.

Yine de buraya gelmek ve Tenebris'e doğru vadiye bakmak yardımcı oldu. Şehrin büyüklüğü ve gökyüzünün sonsuz yüksekliği bana bir bakış açısı kazandırdı ve bir çözüm bulacağımız konusunda beni rahatlattı. Çok az insanın kullandığı bu giriş bana o nadir şeyi verdi: sessizlik.

"İşte buradasın." Mırıldanan alçak bir ses bunu duymamı engelledi ve içimdeki sessizliği de bozdu çünkü bu sesin kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

"Sepher." Döndüm ve ancak o hareket ettiğinde, sarayın duvarlarını saran alçak ağaçların ve çalıların karanlığı arasında saçlarındaki soluk çizgileri seçebildim. "Etrafta dolanıyorsun, görüyorum." Sesimdeki küçümsemeyi gizleyemeyecek kadar yorgun ve sinirliydim.

Homurdandı. "Gölgeleri bir moda aksesuarı gibi takan bir adamdan zengin sözler."

"Çok komik." Gözlerimi devirdim. Barış için çok fazla. Elthea'yı aramak için Şifa Salonu'na da gidebilirdim. Bu noktada benden kaçtığı açıktı ama bu onun etrafında bir an daha geçirmekten daha az sinir bozucuydu. "İyi geceler Sepher. Git ve yakalayacak başka bir şey bul."

Ama köprüye doğru yola çıktığımda bana yetişti. "Saatlerdir seni bekliyorum. Nedenini bilmek istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Görünüşe göre bu kabul edilebilir bir cevap değildi, çünkü bildiğim bir sonraki şey, yedi fitlik şekil değiştirici yolumu engelledi.

Göğsümdeki hırıltıya engel olamadım. Son olaylar sabrımı iyice tüketmişti ve Sepher'in devasa varlığı karşısında gözümün korkmaması için Faolán'la yeterince dövüşmüştüm.

Görüş alanımın kenarında, seğiren kuyruğunu fark ettim. Bana uyumaya çalışan ve biri sürekli rahatsız ettiği için sinirlenen bir kediyi hatırlattı. Ama *beni* rahatsız eden oydu.

"Senin için bir şeyim var," diye ısırdı. Ben cevap veremeden etrafına bakındı ve bezle sarılmış bir paketi ellerime tutuşturdu.

"Eğer bu bir şakaysa, seni nehre atacağım." "Ne

nankörlük. Aç şunu, aptal."

Bezi geri çekmeden önce ona uzun ve soğuk bir bakış attım. Bir tahta parçası - bununla ne yapmam gerekiyordu? Ona ters bir bakış fırlattım, ama o nesneye gözlerini dikti. "Gölgeni üzerime düşürmeden önce ona iyice bir bak."

Geniş ve yassı, ince bir kitap olabilirdi, ancak kabukla kaplıydı. Ve ilginç bir şekilde, bu kabuğun iki farklı dokusu vardı - biri daha sarp, diğeri biraz daha pürüzsüz, ikisi de tanıdık. Belli ki bu şekilde büyümüş olmasına rağmen doğal değildi.

Bana eski bir taş tableti hatırlattı - arşivlerimizde eski metinlerle yazılı birkaç tane vardı. Kabuğun içinde saklı kelimeler olabilirdi. Onu eğdim, iki türünün birleştiği noktadaki garip oluşuma baktım ve oval şekil tanınabilir bir nesneye dönüştüğünde tepkimi bastırmak zorunda kaldım.

Yanan bir taç.

Küllerin Tacı, öyle olmalıydı. Bu Sepher'in bildiği anlamına mı geliyordu? Ve Braea'nın peşinde olduğunu biliyor muydu? Bu "hediye" saraydan çıkış yolunu satın alma girişimi olabilirdi - kral gitmesine izin vermezse, belki kraliçe izin verirdi. Bu da neden bir hizmetkâra emanet etmek yerine bizzat beni beklediğini açıklar.

Sanki az önce bu kadar ilgi çekici bir şey görmemiştim. "Bunu isteyeceğimi sana düşündüren ne?"

Omuz silkti. "Bu benim umurumda değil. Ama kardeşimin umurunda. Adamlarımdan biri onun uşaklarından oluşan büyük bir grubu evimden çok uzak olmayan bir yerde harabeleri ararken buldu. Bu onların merakını uyandırdı, bu yüzden kendi başlarına küçük bir arama yaptılar ve bunu ele geçirdiler. Ne olduğundan emin değilim ve açıkçası umurumda da değil ama eğer önemliyse kardeşimin eline geçmesini istemem." Dişleri geniş bir sırıtışla parladı; avantajın kendisinde olduğunu fark eden bir yırtıcı gibiydi.

"Yani şimdi beni kardeşine tercih mi ediyorsun?"

Burnunu kırıştırdı. "Pek seçenek yok, değil mi? Kat'e verirdim - onunla uğraşmak senden çok daha keyifli, ama o kardeşimin pençesinde, bu yüzden onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak için daha güvenli bir bahis gibi göründün."

Kıpırdamadan durdum, Kat'in Cyrus'a yakın bir yerde olduğunu düşünmek yerine nesneye odaklandım. Sepher beni kardeşine tercih edebilirdi, ama bu

Kat hakkındaki gerçekler konusunda ona güvendiğim anlamına gelmiyordu. Rol yapmaya devam etmem gerekiyordu.

Omuz silkerek belli belirsiz bir homurtu çıkardım. "Çoğu şeyi kardeşinin ulaşamayacağı bir yerde tutmalısın. Teşekkürler, sanırım." Arkamı dönerken ahşap tableti yeniden sardım.

Cyrus seslendiğinde birkaç adım uzaklaşmış ve paketi ceketimin içine sokmuştum, "Her zaman fae dokunuşlu insanların cazibeye karşı bağışıklığı olduğunu sanırdım."

Zihnim koşuştururken adımlarım duraksadı. O haklıydı. Bu Kat'le ilgili olmalıydı. Cyrus'un etkisi altındaymış gibi görünmek için cazibesini kullanıyor olabilirdi. İletişimimiz sınırlıydı, bu yüzden onun planlarını tam olarak bilemezdim.

Ya da Sepher'in varsayımı olabilir. Kat ve beni daha önce birlikte görmüştü, hatta evlenmemiz konusunda şaka bile yapmıştı. Birbirimiz için gerçekten ne ifade ettiğimize dair bir fikri vardı. Kat'in Cyrus'la yakınlaşmayı *seçtiğine* inanmazdı.

Kahretsin.

Düşüncelerime karşı nabzım hızla atıyordu. Kat deneyimli bir ajan değildi. Bu, onun üstlenmesine izin verilemeyecek kadar ileri bir görevdi. Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Sahada çok az desteği vardı ya da hiç yoktu; iletişimi riske atamazdık. Ben ne yapmıştım?

Endişelerimi yuttum ve döndüm. "Karınızdan bahsettiğinizden şüphelendiğim için Katherine Ferrers'ten bahsettiğinizi varsayıyorum." Tek omzumu silktim. "O bir fae-dokunuşu ya da fae-kanlı değil. Onun büyüsü... gizli bir kazanın sonucu. Olağan kuralların geçerli olduğundan emin değilim." Ona verdiğim yüzük sayesinde büyüye karşı bağışıklığı olduğunu çok iyi biliyordum ama söylediklerimin hiçbiri yalan değildi. Planını inandırıcı kılmak için cazibeye güvenmesi gerekiyorsa, bu güvenlik ağını elinden alamazdım.

"Hmm. İlginç." Bir an beni izledi, bakışları bir iğne ucu kadar kalınlaşana kadar gözleri hesaplamayla daraldı. "Onu kardeşimin yanında görmek seni *öldürüyor* olmalı. Ondan oldukça hoşlanıyor."

Oyunu oyna.

Yine tek omzumu kaldırdım, sanki omuz silkme zahmetine bile katlanamayacakmışım gibi. "Yatağımı ısıtmakta iyiydi. Ve kızıl saçın bizim için ne kadar ilgi çekici olduğunu herkes kadar iyi bilirsin. Hatırladığım kadarıyla da bir sürü sevgili kazandırmıştı. Zaten eninde sonunda onu paylaşmayı planlıyordum." Doğru, sadece onu diğer benliğimle paylaşmayı planlıyordum.

O niyetli bakışını hiç bırakmadı. "O zaman o sadece güçlü fae'leri topluyor ve sen de bir kralla takas ediliyorsun." Sırıtışı zalimleşti. "Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum" -göğsümü işaret etti- "ve senin bununla ne yapacağını."

Bu da tam olarak hiçbir şey demek.

Kraliyet tehlikeliydi. Dengemiz zaten karışıktı ve bu sadece işleri daha da kötüleştirecekti. Bana kalsa sonsuza dek gizli kalacaktı. Sadakatim her zaman olduğu gibi Braea'ya bağlıydı ama bu durumda bu sadakat onu kendinden korumak anlamına geliyordu.

Bu kabuk tabletini benden öğrenemezdi. Sadakat ya da değil.

OceanofPDF.com

15

KAT

Cyrus'un uyarısına rağmen, ofisinde yaptığım hareket işe yaramış görünmüyordu. Ertesi gün Amandine odamın önünde nöbet tutmuyordu, ben de yeni tasmamın uzunluğunu test etmeye karar verdim. Sabahı sarayın Şafak tarafında yürüyerek geçirdim, planın Alacakaranlık'ınkine benzediğini ama tam olarak aynı olmadığını fark ettim. Bir keresinde bile Amandine. Güzel.

Belki de arkadaşlarımdan bazılarıyla görüşebilirdim -Rose ve Ari gizliliğimi bozmazdı. Ella'nın *korkunç ihanetini* onlara anlatırken görülmek durumu daha inandırıcı hale getirebilirdi. Ama muhafızlar büyük giriş holü taşına ulaşamadan beni durdurdular ve şehre girmeden önce Amandine'i beklemem gerektiğini söylediler. Daha az iyi.

Yine de en azından bu yeni sınırların nerede olduğunu biliyordum.

Öğle yemeğinde Cyrus sandalyesinin kolunda bana doğru eğildi ve en iyi repliklerini bana doğru söyledi. Hatta tabağından bir lokma tatlı alıp bana yedirdi. Bir fino köpeğiymişim gibi beslenmekten nefret ediyordum ama kendime bunun planımın bir parçası olduğunu hatırlattığımda öfkemi yatıştırmaya yetiyordu.

"Ne kadar güzel bir şey," diye mırıldanarak ağzımdan bir kırıntı aldı.

Kirpiklerimi kırpıştırdım ve dokunuşunun baskısının dudaklarımı birbirinden ayırmasına izin verdim.

Tanrım, bana keskin Fae dişleri ver ki onun lanet parmağını ısırıp koparabileyim.

Tıpkı unCavendish gibi, bakışları yemekten önce mükemmel bir şekilde pürüzlendirilmiş olan dudaklarımda oyalandı.

Cyrus'un ofisinde olduğu gibi, unCavendish'e karşı her zaman yaptığım gibi donmuş ya da korkmuş hissetmedim. Bunun yerine, sanki onun varlığında omurgam jöleye dönüşüyormuş gibi daha da yaklaştım. Bu aynı zamanda ona elbisemin aşağısını harika bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Durum farklıydı, ama aynı zamanda... *Ben* de farklıydım.

Derin bir nefes alarak, gülümsememi engellemek istercesine dudağımı ısırdım ve alçak sesle mırıldanmasıyla ödüllendirildim.

Tahtada feda edebileceği bir piyon değildim. Hayır, bu lanet kralı alaşağı edecektim.

Öğle yemeğinden sonra Adra, Cyrus'u acil bir görüşme için götürdü ve ben de başarımın verdiği cesaretle şansımı denedim. İkisi de gidince ofisi boşalacaktı.

O mektuba bir kez daha bakmam gerekiyordu. Hatta onu ödünç alıp Bastian'a verebilir, sonra da gizlice çekmeceye geri koyabilirdim ama bu çok daha riskliydi.

Her şeyi teker teker. Önce ofisine girmem gerekiyordu.

Tanrılar benim yanımdaydı, çünkü oraya giden tüm koridor boştu ve görünürde tek bir koruma bile yoktu. Adra'nın dış ofisinin kapısına doğru aceleyle ilerledim.

Kilitli. Hiç şaşırmadım. Ama Ella'nın dersleri aklımda tazeyken saçımdaki kazmaları ve işe koyuldum. Basit bir mekanizma, koridor boyunca nöbet tutarken geçmem hiç zaman almadı.

Ancak içeride daha büyük bir zorluk vardı; Cyrus'un ofisinin kilidi daha karmaşıktı. Artık koridorun dışındaydım, yine de kapının yanına çömelebilirdim. Dudağımı ısırarak gergi anahtarını ayarladım ve birkaç dakika sonra ilk pimi kaldırdım. Hemen ardından ikincisi geldi. Birkaç tane daha kaldı.

"İlginç," diye bir ses geldi tam arkamdan, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Dondum kaldım, her parçam o gürleyen nabza odaklanmıştı.

Yürü, Katherine. Hareket etmek zorundasın. Yavaşça doğruldum ve döndüm.

Prens Sepher kollarını kavuşturmuş, bir bileğini diğerinin üzerine atmış, Adra'nın ofisinin kapısının hemen içinde, duvara yaslanmıştı. Gözlerimi kırpıştırdım.

korkunç hayaletten kurtulabilirdi, ama hayır, o gerçekti.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"İyi şanslar." Tek kaşını kaldırdı. "Oraya giremezsin. En azından bu şekilde değil." Başını eğdi, bakışları bir an için uzaklaştı. "Evet, kardeşimin bu tarafa geldiğini duyabiliyorum."

Hay sikeyim. *Bir bahane düşün.*

Ama burada kilidi açmam için hiçbir neden yoktu.

Kocaman eli omzuma kapandığında duvardan uzaklaştığının farkına bile varmamıştım. "Gel bakalım, benim küçük sinsi arkadaşım." Sonra beni koridor boyunca dışarı çıkardı. Cyrus'a doğru, beni ne yaparken bulduğunu söylemeye hazır bir şekilde.

Zihnim olası planları gözden geçirirken bakışlarım duvarlardaki yaldızlı sarmaşık yaprağı desenlerinin üzerinde gezindi.

Bileziğimi çıkarabilirsem onu zehirleyip kaçabilirdim. Bir prensi öldürmek iyi bir fikir değildi ve Zita'yı yeni kocasından mahrum etmek istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu. Ne olursa olsun, ellerim kilit açma aletlerimi bileziğe sokamayacak kadar titriyordu.

Bir köşeyi döndük ve ben başka bir kaçış yolu aradım.

Hiç yoktu. Şafak'ta kapana kısılmıştım ve Sepher onun prensiydi.

Ve, oh harika, daha da iyisi, bu lanet olası bir çıkmaz sokaktı. Belki de beni kendisi öldürecekti. Onu maymuncuklarımla tam yumuşak yerlerinden bıçaklamam gerekecekti.

Koridorun sonunda Sepher beni döndürdü ve neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğildi. "Dusk'ın casus şefinin eski sevgilisi Dawn'a geliyor ve kardeşimle flört etmeye başlıyor. Ve sonra onu ofisine girmeye çalışırken buluyorum. Nasıl bir oyun oynuyor?"

Göz kırptım. Eğer konuşmak istiyorsa, belki onu ikna edebilirdim ya da en azından bir bahane bulmak için kendime zaman kazandırabilirdim. "İnsanların öldüğünü anlıyorsun, değil mi? Bu bir oyun değil."

Başını arkaya attı ve güldü. "*Her şey* bir oyundur. Sadece bazı oyunlarda bahisler daha yüksektir." Gözlerini kısarak beni izledi, kuyruğu arkasında sallanıyordu. "Bence ne için oynadığının farkında değilsen yanlış masaya oturmuş olabilirsin."

"Masayı benim seçtiğimi varsayıyorsun."

"Hmm." Dudakları büzüştü ve nabzım normale yaklaşacak kadar yavaşlarken uzun saniyeler boyunca beni inceledi. "Yani sadece kardeşimin esareti altındaymış gibi mi *davranıyorsun*?"

Nefesimi tuttum. Hile yaptığımı kabul etmek ona güvenmek demekti. Beni yakalamışken inkâr etmek inandırıcı değildi. Cyrus'a sürpriz bir hediye bırakmaya çalıştığım hikâyesine inanacağından şüpheliydim.

Sepher'e güvenmek pek parlak bir fikir gibi görünmüyordu, en azından Bastian'a göre. Oysa o ve Zita çayda Rufus Amca'yla arama girmemişler miydi? Ve bahçede Cyrus'u uzaklaştırmışlar, Ella'nın maymuncuklarını almam için beni rahat bırakmışlardı. Bunu bir tesadüfe bağlardım ama belki de beni çözmeye çalışıyordu.

Çenemi kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü eğer ondan etkilenmezsen, benim işime yarayabilirsin."

Oflayarak bir kahkaha attım. Demek *o* da bir müttefik arıyordu... ya da bir alet.

Eğilip dekoratif bir sarmaşık yaprağını itmeden önce geldiğimiz yöne baktı. Sadece boyalı bir desen gibi görünen şey duvara bastırdı, ardından o kadar yumuşak bir klik sesi geldi ki gerçekten duyup duymadığımı sorguladım. Sonra duvarın bir bölümü karanlığa doğru savruldu.

Gizli bir geçit. Şafakta da var olduklarını biliyordum, tıpkı alacakaranlıkta olduğu gibi.

-Hatta Bastian'ın casusuyla birlikte taş avluya kadar gitmiştim. "Beni ele vermene izin veremem" diye mırıldanarak girişi göstermeyi reddetmişti. Kendi başıma bulma şansım da yoktu.

"Burası diğer yerlerin yanı sıra kardeşimin özel süitine çıkıyor. Yine de odalarına gitmemek en iyisi - bunu açıklamak mümkün olmazdı, değil mi?" Yavaş bir gülümsemeyle köpek dişlerini gösterdi. "Bir süre dönmeyeceğinden kesinlikle emin değilseniz tabii."

Neden bunun olmayacağını garanti edeceği hissine kapıldım? "Ama," diye devam etti, pençelerini temizleyerek, "eğer kendini orada bulursan, ben Yatağının başucunda duran altın dolmakalemi bana getirirsen üzülmem. Eminim seni etrafı koklarken bulduğumda sessiz kalmama yardımcı olacaktır."

Ah, işte buradaydı. Bana yardım etmek sadece kendine yardım etmek içindi. Bu ona güvenilebileceği anlamına gelmiyordu.

"Neden Yapma. sen yap o Kendin mi? Sen Biliyorum hakkında bunlar Gizli geçitler var ve benden çok daha hızlı ve sessiz hareket ." "Orada olduğumun kokusunu alırdı. Ama sen onun yanında oturuyordun. Bütün hafta boyunca, kıyafetlerinin senin koktuğunu söyleyebilirim."

"Peki ya koridorda Cyrus'la karşılaşırsam? Eminim bu çok iyi olur."

Homurdandı, sanki her an kardeşini görecekmiş gibi koridora baktı. "Ben de seni akıllı sanırdım. Gerçekten de altın çocuğun gizli geçitlere ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" Yaşlı öfke burnunu kırıştırıp kaşlarını aşağıya doğru çekerken neşesi azaldı. "Kardeşim gizli geçitler gibi şeyleri bilmeye ihtiyaç duymama ayrıcalığıyla büyüdü. Ben öyle değildim. İçimden bir ses senin bu konuda ondan çok bana benzediğini söylüyor."

Kaçış. Çocukken gizli geçitleri keşfetmiş olsaydım benim için anlamı bu olurdu. Avice'i yanıma alırdım ve babamın öfkesini gizli bir yerde beklerdik.

"Sola git ve düz devam et. Ve adımlarına dikkat et." Beni girişe doğru itti, tek bir loş fae ışığı çağırdı ve beni takip etmesi için gönderdi.

İçeri girdim, o gizli kapıyı iterken arkama baktım. Son ışık kırıntısında yüzü belirdi. "Yakalanırsan yardım etmeyeceğimi bil. Kendi başınasın."

Sonra kapı kapandı ve beni karanlıkta bıraktı.

OceanofPDF.com

16

KAT

Tfae ışığı ana koridora kıyasla çok loştu, gözlerimin karanlığa alışması uzun zaman aldı. Geçit sağa ve sola uzanıyordu, o kadar dardı ki bir tarafına dokunabiliyordum.
diğeri de dirseğimle. Duvarların içinde saklı olmalıydı.

Düşük ışıkta yavaş ilerliyordu. Onun talimatlarını izleyerek parmak uçlarımı duvar boyunca takip ettim. Uzun, derin nefesler alarak, örümcek ağları yüzümü gıdıklasa bile her adımı dikkatlice yerleştirdim. Durdum ve sessizce onları sildim. Gürültü yapma ve geçtiğim odalardan birinde birinin dikkatini çekme riskini göze alamazdım.

Sessizliği boğuk sesler bozdu ve sessiz bir nefes aldım, durup dinledim. Kelimeleri seçemiyordum ve kısa süre içinde burada, benimle birlikte geçitte olmadıkları, ötedeki odalardan birinde oldukları anlaşıldı.

İlerledim ve sesler daha da netleşti.

"-Casusluk şefinin kendilerini bana tanıtmamasının bir nedeni olmalı." Cyrus'un sesi kırpılmıştı ve sabırsızlıkla doluydu. "Tahta çıkalı iki hafta oldu. Onlara söylemiş olmalısın."

"Kim olduklarını bilmiyorum, Majesteleri. Onlara ne söyleyebilirim ki? Siz kral olmadan önce prensim olarak size yardım ettim. Hepsi bu." Tanıdığım ama tam olarak çıkaramadığım bir kadın sesi.

Yaklaştım. Nabzım kulaklarımı sağır edercesine atmaya başladı. Bastian, Dusk'ın casus şefi olarak bilinirken, Dawn'ın kimliği her zaman bir sır olarak saklanmıştı. Her kimlerse, bunu yeni krallarından da saklıyorlarmış gibi geliyordu.

"Ve sen babama ihanet etmedin mi?" Cyrus bir kahkaha attı. "Ne aptalım, yanlış hatırlıyor olmalıyım. Çünkü paramı aldığını ve insan sarayına casusumu yerleştirdiğini sanıyordum. Bana yalancı mı diyorsun Adra?"

Donup kaldım. *Onun* casusu. UnCavendish mi?

"Hayır, Majesteleri. Elbette asla yapmam."

Onu yatıştırmaya çalışarak devam etti, ama ben dönüyordum, Cyrus'un az önce açıkladığı şeyin ağırlığı altında kalıyordum.

Adra'nın unCavendish'in bana verdiği inci çiçeği kolyesinin temin edilmesine yardım ettiğini biliyordum ama eski kralın asistanı olarak bunun, Dönüşen'in arkasında Lucius'un olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Adra başından beri Cyrus için çalışıyordu.

Kahramanlık oynayan bir çocuk gibi saçlarını savurup duran aptal prens, tahmin ettiğimden çok daha uzun süredir ve çok daha derin planlar kuruyormuş.

Ama mantıklıydı. Lucius Alacakaranlık ve Şafak arasındaki hassas dengeyi anlamıştı. Bunu Bastian'ı zehirleterek riske atmazdı, Albion'da bile olsa, suçu bendeniz gibi terk edilmiş bir insan aşığa atabilirdi. Hayır. Bundan çok daha sabırlı, çok daha ihtiyatlı davranırdı.

Ama Cyrus?

Evet. Bu kesinlikle onun yapacağı bir şeydi. UnCavendish'in Bastian'a her zaman gıcık olmasına şaşmamalı; Bastian'dan *nefret eden* bir efendinin emirlerine göre hareket ediyordu.

Kahretsin. Onu uyarmalıydım. Sahte Hydra Ascendant saldırılarına rağmen, Bastian'ın Cyrus'u hala tamamen ciddiye almadığı izlenimine kapılmıştım, ama bunun ışığında dikkatli olması gerekiyordu.

Başımı salladım ve duvara yaslandım, daha fazlası için açtım. Konuşma o kadar netti ki, sesin geçmesi için bir yerlerde bir casus deliği ya da gizli bir ızgara olmalıydı.

Fae ışığını söndürüp karanlığa baktığımda, çevremde en zayıf ışık şeridini yakaladım. El yordamıyla aradım ve bir casus deliğini gizleyen ağır kadife bir kapak buldum. Parmak uçlarımda, içeri baktım.

Cyrus masasında oturmuş, ayaklarını masaya uzatmış, kollarını kavuşturmuş, başını eğmiş duran Adra'ya bakıyordu. Ama titremiyordu ve yüzünde korku ifadesi yoktu, aksine sabırla bekliyor gibiydi.

"Yeter," diye homurdandı Cyrus. "Anladığım kadarıyla casus şefimizi beklemeye devam etmem gerekecek. Belki de sadece kendilerini tanıtmakta gecikmişlerdir.

benim için. Böyle bir küstahlık için cezalandırılmalarını sağlayacağım. Daha önceki anlaşmamızı ifşa etmenin bedelini hatırlasan iyi edersin."

"Elbette, Majesteleri."

"Güzel." İşe koyulmaya hazırmış gibi oturdu ve ben de daha fazla sır duymaya hazır bir şekilde casus deliğine doğru bastırdım. "Diğer meselelere gelince, yapmamız gereken-"

Kapı çalındı ve ses duvarlarda yankılandı. Cyrus bir hışımla,

"Girin," diye seslendi.

Ve Sepher içeri girdi. "Adra." Selamlamak için başını salladı, sonra çenesini kapıya doğru salladı. "Kardeşimle konuşacak çok şeyimiz var. Bize içecek bir şeyler getirir misin?" Gözleri doğrudan bana döndü ve nefesim kesildi. "Bir süre meşgul olacağımızı sanıyorum."

Yani Cyrus'un süiti boş olacaktı ve bu benim keşfetme şansımdı.

Kadife örtüyü indirdim ve karanlık geçit boyunca devam etmeden önce fae ışığının geri dönmesi için fısıldadım.

Sepher gerçekten bana yardım ediyordu. Eğer başımın belaya girmesini isteseydi, bu mükemmel bir an olurdu, suçüstü yakalanmış olurdum.

İma ettiği gibi, sağımda dönüşler vardı ama onları görmezden geldim ve düz devam ettim, yine de bir tanesine baktım, fae ışığını ileriye göndererek onu ortaya çıkardım. Daha da dardı, belki on beş metre kadar devam etti, sonra iki geçit daha dallandı. Daha ileride tekrar dallandı.

Burası bir labirent gibiydi.

Işığı bana geri çağırarak, duvarların arasında kaybolmayı düşünmemeye çalışarak ana yol boyunca ilerlemeye devam ettim. Henüz başka bir kapı görmemiştim. Burası kolayca bir mezara dönüşebilirdi.

Geçit döndü ve yüzümden daha fazla örümcek ağını uzaklaştırırken, ayağımın yere değmediğini fark etmem uzun bir anımı aldı. Nefesim kesildi, boğulacak gibi oldum. İçgüdüsel olarak kollarım dışarı fırladı ve bir şekilde kendimi olduğum yere sıkıştırdım.

Fae ışığı etrafımda sürüklendi ve etrafımı anlamaya çalışarak karanlığa göz kırptım. Şekillerin ne anlama geldiğini anladığımda kalbim sarsıldı.

Altımda saf karanlığa doğru uzanan dik bir damla vardı. Bir ayağım boşluğun üzerinde asılı dururken, ağırlığımı ön kollarıma vererek duvarlara bastırdım.

Dehşet üzerime çöktü, buzdan daha soğuktu. Bir an için Dia'nın mezarının üzerinde sallanıyordum, nemli toprak kokusu burnuma doluyordu.

Sanki sadece zihnimde bir görüntüyü silmeye yardımcı olacakmış gibi gözlerimi sıkarak kapattım ve duvarlara daha sıkı bastırdım, bir tutamak ararken taş parmak uçlarıma karşı boyun eğmiyor sertleşiyordu.

Ben orada değilim. Bu uzun zaman önceydi.

Kaba duvarlar. Serin, durgun hava. Koltuk altımdan yanıma doğru akan ter.

Şimdi ve burada.

Tehditkâr anılar uzaklaştı ve uzun, sakinleştirici bir nefes aldım. Omuzlarım yanıyordu, ağırlığım sağlam zeminde kalan ayağıma binene ve çukurdan uzaklaşana kadar geriye doğru hafifledim.

Duvara yaslandım. "Lanet olası Sepher," diye nefes nefese kaldım. *Adımına dikkat et*?

Tanrı aşkına, bu yeterli bir uyarı değildi.

Neyse ki çukur geniş değildi, üzerinden atlayabileceğim kadar kolaydı ama geçitleri bilmeyen, karanlıkta beceriksizce ilerleyen birinin düşebileceği kadar büyüktü. O "biri" neredeyse ben oluyordum.

Ürperdim ama kendimi toparladım, örümcek ağlarının tozunu aldım ve boşluktan karşıya atladım.

Prens ya da değil, Sepher'i bir daha gördüğümde onu öldürecektim.

Taş duvardaki bir kapının loş hatlarına kadar başka bir olay olmadan geçit boyunca devam ettim. Gözlerimi kısıp etrafı yoklayınca taşa oyulmuş küçük bir güneş ortaya çıktı; tıpkı Sepher'in parmağındaki sarmaşık yaprağı gibi benim parmağımın ucunda da çukurlaştı ve kapı sallanarak lüks bir şekilde dekore edilmiş bir yatak odasına açıldı.

Buranın kimin odası olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa, yatak başlığından yayılan devasa, altın rengi güneş ışını ve etrafında asılı duran bulut benzeri perdeler bunu ortadan kaldırırdı. Kumaşın gerçek bulutlar gibi dalgalanışına hayranlıkla bakmak için bir an durdum. Fae büyüsü benim için asla eskimeyecekti.

Çukur olayından sonra gizli geçide güvenmediğimden, arkamdan kapanmasını engellemek için kapıya mermer bir heykelcik sıkıştırdım ve ancak o zaman Kral Cyrus'un odalarını keşfetmeye .

OceanofPDF.com

17

KAT

I Kaç oda olduğu ve ilk olarak nereyi aramanın daha iyi olacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığı için önce mekânı inceledim. Büyük yatak odası garip bir şekilde boş görünüyordu, sanki orada gerçekten kimse yaşamıyormuş gibi.

gardırop ve çekmecelerdeki kıyafetler. Sepher'in istediği altın kalemi bulması hiç zaman almadı. Pencerelerden süzülen güneş ışığında göz kırpıyordu. Onu aldım ve korsemin içine soktum. En azından şimdi arayışıma odaklanabilirdim.

Yatak odasının aksine, her yüzeyde parıldayan altın ve kristal süslemeler ve sanki yukarıdaki gerçek gökyüzüne açıkmış gibi süzülen bulutlarla gökyüzünün tavan resmi ile geniş bir salon çok doluydu. Yedek yatak odaları. Üç banyo aynalı fayanslarla, geniş duşlarla ışıldıyordu ve birinde yüzmek için yeterince büyük bir küvet vardı.

İki yemek odası vardı. Biri beyaz mermer sütunlar ve yirmi konuğu ağırlayabilecek büyüklükte uzun bir masa, diğeri ise dört kişilik yuvarlak bir masa ile çok daha samimi. Daha küçük olan yemek odasının tavandan tabana pencereleri doğuya bakıyordu ve Uyku, Gün Kralı'nın üzerindeki hakimiyetini kaybettiğinde güneşin doğuşunun kalıcı renklerini izlemek için mükemmeldi.

İşte o zaman fark ettim.

Burada kişisel bir şey yoktu. Kiros'tan iz yok, sadece kraldan var.

Kesinlikle "Tüm sırlarım için burayı arayın!" diye bağıran bir şey

yoktu. Yine de denemem gereken bir kapı daha vardı.

Burası Bastian'ın süitine benziyorsa (çok daha büyük olsa da), burası onun atölyesine eşdeğer olurdu. Nefesimi tuttum ve kolu çevirdim.

Kutular. Bir sürü kutu.

Ama bir depo gibi sırayla istiflenmiş değil, daha çok...

Yığınların arasına girdim ve bir duvarı kaplayan cam dolaplar ve bir dizi küçük çekmece ile diğer duvarı kaplayan ince yapılmış dolaplar buldum.

Daha çok birileri bu kutuları açmanın ve her şeyi yeni evlerine yerleştirmenin yarısındaymış gibi.

Yatak odasına doğru bir göz attım. Hizmetçiler tüm giysilerini kaldırmışlardı ama buradaki eşyaları kaldırmamışlardı.

Açık bir kutu beni yaklaşmaya çağırdı. Kenarından yarıya kadar sarkmış, sanki çıkarılmış ve sonra aceleyle atılmış gibi duran derin bir çerçevede bir düzine kelebek vardı. Tahtaya tutturulmuş küçük bedenlerinde hüzünlü bir şeyler vardı, yanardöner kanatları bir daha asla çırpınmamaya mahkûmdu. Bunun etrafına yığılmış diğer kutulara baktım ve başka böceklerin yanı sıra post koleksiyonları ve mükemmel bir şekilde temizlenmiş soluk kafatasları buldum.

Yine de bir şey beni kelebeklere geri çekti. Belki de o kalıcı hüzün.

Çerçevenin üzerinde durduğumda fark ettim ki... kanatları hareket ediyordu. Yavaşça açılıp kapanarak güzel renklerini gösteriyorlardı. Bacakları, üzerlerindeki iğnelere rağmen yürümeye çalışıyormuş gibi uzayıp bükülüyordu. Cam bir kafeste, oldukları yerde sabitlenmiş ama bir şekilde hâlâ hayatta oldukları düşüncesiyle midem bulandı.

Tam olarak ne yapmayı planladığımı bilmiyordum ama çerçeveyi - onların hapishanesini - kavradım ve bir çınlama olmadan önce bir anlık bir uğultu hissettim ve bir gök gürültüsü kadar ani bir sessizlik oldu.

Kelebekler kıpırdadı, sonra hareketsiz kaldı. Bu sefer gerçekten hareketsizdi.

Çerçeve onları hayatta tutmak için büyülenmiş olmalıydı ve ben bir şekilde onu bozmuştum. Bileğimde donuk bir parıltı bana göz kırptı. Demir bilezik. Çerçeveye çarpmış ve büyüyü bir anlığına engellemişti - vızıltıdan sonraki sessizlik.

Kahretsin. Cyrus burada olduğumu fark etseydi... Ama çerçeve kendiliğinden kırılsaydı...

Kutunun kenarına dayadım, sonra da ittim. Camlar yerde çınladı ve çerçevenin köşesinde tatmin edici bir çatlak açıldı. Tehlikeli bir şekilde dengede bırakmıştı ve öylece düşmüştü. Demir bilezikli meraklı insanlar işe karışmamıştı.

Kendim için olduğu kadar kelebekler için de rahatlayarak iç çektim ve bileziği çıkardım. Sihir içime doldu, yankısı bunaltıcıydı ve kendimi merak dolabında yakalamak zorunda kaldım. Düzgün görebildiğimde, bileziği kapının yanına bıraktım ve başka bir yığın denemeden önce kırık hayvan kutularına sırtımı döndüm.

Bu kutularda birbirine bağlayamadığım çeşitli nesneler vardı. Duman dolu bir küre. Melodisi kulaklarımı tırmalayan bir müzik kutusu. Parıldayan opalesan saçlar içeren bir madalyon. Büyüsü tenimin üzerinde vızıldayan ve mırıldayan her türlü garip nesne.

Bu Cyrus'un kişisel koleksiyonu gibiydi. Başkasının kaldırmasına güvenmediği bir şey. Tam olarak aradığım şey değil ama yakın. Sepher onu daha ne kadar meşgul edecekti? Her kutuyu aramak bütün gün sürerdi, belki de daha fazla.

Bir işaret ya da içgüdünün devreye girip bana *bu kutuya* bakmamı söylemesini umarak yığınlar arasında dolaştım - *işte o* buydu.

Ama odanın arka tarafına ulaştığımda hiçbir şey gözüme çarpmadı. Öfkeyle, sanki Cyrus burada oturup eşyaları ayırıyormuş gibi, etrafı daha küçük kutularla çevrili bir sandalyeye çöktüm.

Bu imkansızdı. Çok fazla şey vardı. Bir süre daha elimden geleni yapmalı, sonra başka bir gün gizlice geri dönmeliydim.

Sandalyenin üzerinde yavaşça dönerek odayı inceledim. Bir şeyler olmalıydı. Bunu başaramazsam, dikkatimi çeken ilk şeyi araştıracaktım.

Duvar apliklerinde kümelenmiş Fae ışıkları, bu arka duvarın koyu renkli ahşap panellerine sıcak bir ışık saçıyordu. Dawn'daki çoğu odadan çok daha rahat bir yerdi. Eğer Cyrus'un rahatsız edici koleksiyonu olmasaydı, burayı sevebilirdim.

Bakışlarım mükemmel dekoru bozan koyu renkli bir yara izine takıldı. Tahtada bir düğüm mü? Ya da gizli bir düğme? Eğer nereye bakacağınızı bilirseniz, bu saray gizli kapılarla dolu gibi görünüyordu.

Gözlerimi kısarak yaklaştım. Ama bu, süs olarak gizlenmiş pürüzsüz, oymalı bir düğme ya da bir düğüm değil, sanki duvara bir şey çarpmış gibi ham ve parçalanmış bir göçüktü.

Ve aşağıda, yarısı bir kutunun arkasına gizlenmiş bir ayna bana parlıyordu.

Kırılmış olduğunu düşünerek yavaşça çıkardım ama çerçeveyi süsleyen kuzgunlarda en ufak bir iz ya da kırılgan camda en ufak bir çatlak yoktu.

İlginç. Kenarı duvardaki oyukla eşleşiyordu ama yine de hiç hasar görmemişti. Cyrus onu neden fırlatmıştı? Olanın bu olduğundan oldukça emindim.

Buradaki pek çok eşya gibi bu da büyü ile yankılanıyordu ama bu odadaki diğer her şeyden daha derin bir uğultuydu. Onu kaldırdığımda kendimi göremedim. Kaşlarımı çatarak etrafta dolaştım, ışığı yakalamaya çalıştım ama yine de yansımamı bulamadım. Ve çerçeveyle ilgili bir şey... kapalı değil ama... anlamlı görünüyordu. Tasarım, kuşların arasında toplanan güveler ve mızraklarla Şafaktan çok Alacakaranlık kodluydu, öyleyse neden buradaydı?

Böyle duygusal bir tepki vermesi için bunun kişisel bir önemi olmalıydı. Diğer merak unsurlarından kesinlikle daha kişisel hissettiriyordu.

Açık bir kutu bulana kadar duvardaki oyuktan geri çekildim. Üstüne atılmış kağıt mendil, aynayı barındırıyormuş gibi görünüyordu. İçinde bir deste mektup buldum.

"*İşte,*" diye nefes aldım ve onları topladım. Cyrus'u babasını saf dışı bırakması için kim cesaretlendirdiyse ondan daha fazlası.

Ama ilkini açtığımda, "sevgilim" kelimeleri gözüme çarptı. *Aşk mektupları* mı? Cyrus'un bunu yapabileceğini sanmıyordum - duyduğum kadarıyla, çoğu insanın iç çamaşırı değiştirdiği kadar sık sevgili değiştirirmiş. Hiç bağlılığı yoktu. Bu, onunla flörtümü uzatmak için iyi bir nedendi -bana sahip olmak için duyduğu umutsuzluk onu daha uzun süre yanında tutacaktı. Eğer çok erken teslim olursam, beni bir kenara atardı.

Aynayı yere bırakıp sandalyeye oturdum ve mektuplar üzerinde çalışmaya başladım. Buluşma ayarlamaları. Onu bir daha görmek için ne kadar sabırsızlandıklarını. Dün gecenin ne kadar harika geçtiği. Standart aşk mektubu şeyleri. Ofisinde bulduğum mektubun aksine, bunların üzerinde mühür kalmıştı ama gri balmumundan sade bir diskti.

El yazısının eşleşip eşleşmediğini anlamak için diğer mektubun görüntüsünü çağırmaya çalıştım. Ama sadece bir dakikalığına görmüştüm. Emin olamadım.

Yine de bu mektup yığını aynayla aynı kutudaydı. Bu Dusk'tan biriyle ilişkisi olduğu anlamına mı geliyordu? Bunun şok edici olacağını anlayacak kadar Fae kültürünü biliyordum ama onu tahttan indirmeye yeteceğinden şüpheliydim.

Kalan notları karıştırırken, "Daha da acısı," diye mırıldandım.
Bu aşığın kimliği hakkında ipucu yok.

Onları bulduğum gibi bırakmaya özen göstererek mektupları kutuya geri koydum ve kendimi tekrar aynaya doğru çekilirken buldum. Belki de o gümüşi

Yüzey bana Bastian'ın gözlerini hatırlattı.

Onu özlemek sürekli fiziksel bir histi, daha da derine inen bir kıymık.

İçimi çektim, onu son gördüğüm zamanı düşünürken nefesim aynanın yüzeyinde buğulandı, güneşe karşı siluet halindeydi, beni yerden kaldırmaya yardım ediyor, sonra da itiyordu.

Ensemde bir şey gıdıklandı. İzlenme hissine yakın bir şey.

Gözlerim yeniden odaklandığında, aynanın temizlendiğini ve bu odayı değil, tamamen farklı bir yeri gösterdiğini fark ettim.

Koyu ve gri. Lake ahşap. Daha yakından baktım. Bu bir dolabın içi miydi?

Yakınlarda bir yerden bir erkek sesi geldi. Donup kaldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Buradan kapıyı göremiyordum, çok fazla kutu yolu kapatmıştı ama o kadar dikkatle dinledim ki kulak zarlarımın patlayacağını sandım. Zamanım dolmuştu. Cyrus geri dönmüştü.

Ses tekrar geldi, boğuktu, bu yüzden kelimeleri duyamadım. Ama ses koridordan gelmiyordu.

Aynadan geldi.

Geçmişi, geleceği ya da çok uzaklardaki yerleri görebilen büyü aynaları duymuştum. Bu da onlardan biri olmalıydı. Aramak için ağzımı açtım. Diğer taraftaki her kimse-

Bir kapı çarptı. Aynadan değil, arkamdan. Bu süitin içinde bir yerde.

"Kahretsin."

Burada bulunamazdım.

Hasarlı duvara doğru aceleyle ilerlerken ve aynayı bulduğum yere geri kaydırırken daha fazla küfür mırıldandım. Parmaklarım bir şeye takıldı ve canımı yakan acıyla tısladım-

Harika, bir kağıt kesiği. Aynanın arkasında, kancanın altına sıkıştırılmış katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu. Ön tarafa o kadar dalmıştım ki, fark etmemiştim.

Durup düşünecek zamanım yoktu. Onu aldım, aynayı yerine ittim ve odadan kaçtım, yolda demir bileziği aldım.

Salondan sesler geliyordu ve benim nabzım da buna karşılık atıyordu. Bir hizmetkârın beni burada, hiç de ait olmadığım bir yerde bulması yeterince kötü olurdu, ama Cyrus?

Ölmüş olurdum.

Ve kapının hemen diğer tarafından gelen ses yüzde yüz onun sesiydi.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koridorda aceleyle ilerledim, adımlarımı boğan kalın halıya şükrettim.

Lütfen bu tarafa gelme, diye içimden dua ettim. Yatak odasının kapısını olabildiğince hızlı açmak yerine yavaşça açmak acı vericiydi ama başka seçeneğim yoktu. Hız kadar sessizliğe de ihtiyacım vardı.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kendime derin bir nefes alma izni verdim ve aceleyle gizli geçide yöneldim. Mermer heykelciği kaidesine geri koydum, sonra bir kez daha karanlığa daldım.

Girişe doğru ilerlerken terli ellerimi kâğıt parçasının etrafında tuttum. Yolun bir yerinde Sepher'in benimle gönderdiği loş fae ışığını kaybetmiştim, bu yüzden zifiri karanlıkta yolumu bulmaya odaklanmak zorundaydım.

Kelebekler bir yana, her şeyi tam olarak yerine koymuş muydum? Bu soru her adımda bana işkence ediyordu.

Köşeyi döndükten sonra, çukuru bulana kadar ilerledim, üzerinden atladım ve yolun geri kalanını kapıya doğru koştum. Birileri iyi planlama yapmıştı, çünkü girişte bir casus deliği vardı, gizli geçitlerden çıkmadan önce ana koridoru kontrol etmek için mükemmeldi. Ani ışık gözümü yaktı ama yol açıktı.

Dışarı çıktım, üzerimin tozunu aldım ve odama doğru yürüdüm.

Ancak yatak odama girip kapıyı kapattıktan sonra kâğıdı açtım.

Sadece iki cümle, aşk mektuplarındaki el yazısının daha dağınık bir versiyonunu içeriyordu.

Bu aynayı sana emanet ediyorum. Kız kardeşimin aynasıydı ve annemin eline geçerse ne biliyorum.

Oh, Tanrım.

O aynayı biliyordum. Kız kardeşinin kim olduğunu biliyordum. Ve evet, annesi öğrenirse *çok öfkelenirdi*.

OceanofPDF.com

18

KAT

Öğleden sonrasının geri kalanında, bilgi içimde uğuldarken volta attım. Cyrus'un sevgilisi Sura'ydı. Bu ayna Nyx'in görünmez sevgilisiyle iletişime geçmek için kullandığı aynaydı.

Bu perili Ben hepsi Gece, çok, birleştirme ile Kâbuslar Yüzünün Cavendish ve Cyrus arasında gidip gelmesi dışında. Ertesi sabah, şöminenin üzerindeki orrer saat on biri dışarı çıktım. Sepher ve arkadaşlarının işgal ettiği özel bir bahçe odası vardı. Onu bulmak için en iyi yer orası gibi görünüyordu, böylece cebimde duran ve bir kraldan çaldığımın kanıtı olan dolma kalemi ona verebilirdim. Ondan kurtulmam gerekiyordu. Kırpılmış ayak sesleri saraya giden yol.

Cyrus'un ofisinden gelen mektubun arkasında Sura olabilir mi? Yazı farklı olsa bile, bir sekretere yazdırmış ya da el yazısını gizlemiş olabilir...

Başımı salladım, olasılıklar . Cyrus onun hayatta olduğunu biliyor muydu?

Ve ayna. Nyx'in sevgilisiyle bağlantı kurmak için kullanılabilir miydi? Braea'dan nefret etmek için her türlü sebebi vardı, ona karşı bir müttefik olabilir miydi?

Beni Cyrus'a teklif ettiğinden emin değildim ama buna şaşırmazdım. En iyi ihtimalle, beni seçmek için Cyrus*'la birlikte* çalışmış gibi görünüyordu. Cyrus Bastian'ın sevgilisini ele geçirirken, o da beni aradan çıkarmıştı.

Sarayın yan girişinde bana yaptığı üstü kapalı tehditten sonra, beni saraydan uzaklaştırmak için her fırsatı değerlendireceğinden hiç şüphem yoktu.

tahta.

Köşeyi döndüm ve bir oyuktan bir gölge belirdi. Uzun boylu ve kızıl saçlı, kısa bir an için Sepher'in beni bulduğunu sandım. Ama bu saçlar daha solgundu ve beni karşılayan gülümseme çok daha soğuktu.

"İşte sonunda geldi, benim ele avuca sığmaz yeğenim." Rufus Amca yolumu kesti.

"Amca." Zamanlaması o kadar sinir bozucuydu ki yarım bir sahte gülümsemeyi zar zor başarabildim. Çok daha büyük sorunlarım ve mücadele etmem gereken çok daha güçlü kötü adamlar varken itaatkâr bir yeğen gibi davranmak giderek zorlaşıyordu. "Seni görmek ne güzel. Ben de tam yoldaydım-"

"Beni görmek için, umarım. Bir haftadır sana ulaşmaya çalışıyorum. Mesajlarımı aldığınızdan emin misiniz?"

Onları okumadan yakmıştım. Elimde ondan gelen bir şey olduğu düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Gözlerimi kırpıştırarak, kafam karışmış gibi başımı eğdim. "Biliyor musun, öyle görünmüyor. Korumalarım bana neyin ve kimin ulaştığı konusunda oldukça gayretli." Amandine her an ortaya çıkabilirmiş gibi etrafıma bakındım ve bir kez olsun çıkmasını diledim.

Kısmen düşünceli, kısmen de küçümseyici bir ses çıkardı. "O zaman tahmin ettiğimden daha derinlemesine bir konuşmaya ihtiyacımız var." Çenesini kaldırarak benim alanıma girdi, ta ki ben oyuğa geri çekilmekten başka çarem kalmayana kadar. "Vikont Fanshawe'un mülkü hakkında." Duvara yaslanırken yavaşça gülümsemesi içimi kıpır kıpır etti. "Merhum kocanız ve ben onun mali sıkıntılarını hafifletecek bir anlaşma yaptık."

Kaskatı kesildim. Robin'in finansal felaketlerine maruz kalan bendim. Onları çözmek için kıçını yırtarcasına çalışan bendim. *Benim mal varlığıma* ne olacağı konusunda anlaşmalar yaparak ne halt ediyordu?

"Araziyi büyük bir meblağ karşılığında satın alacağım ve ömrünün geri kalanında ona adil bir fiyatla geri kiralayacağım konusunda anlaştık, bu anlaşmaya göre araziyi sizin birlikteliğinizden doğabilecek herhangi bir meşru çocuğa bırakacağım." Bakışları göbeğime doğru kaydı ve yardımsever gülümsemesini bir alay bozdu.

Robin'den hiç çocuk olmayacaktı. Ama aklım "ömrünün geri kalanında" takıldı. Artık ölmüştü, bu ne anlama geliyordu?

"Peki bu konuda imzalı bir anlaşmanız var mı? Ölmeden önce size sattı mı?"

İrkildi, gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bu bir centilmenlik anlaşmasıydı. Para el değiştirmedi."

Bu da bir şeydi. Ama hâlâ başka sorular vardı. Rufus Amca o kadar parayı nereden bulmuştu? Ve Robin'e neden yardım ediyordu?

Vikont Fanshawe.

Tabii ki. Nedeni buydu. Mülkün bir unvanı vardı. Rufus Amca'nın hep istediği bu değil miydi? Kardeşine miras kaldığı için bir ömür boyu mağdur olan ikinci oğul. Markyate Hücresi'ni satın almak, sonunda bir unvana, bir mülke ve Albion sosyetesinin en üst kademelerine dizginsiz erişime sahip bir lord olmanın yoluydu.

O kadar tahmin edilebilirdi ki, gülebilirdim.

"Ne yazık ki Rufus Amca, yazılı bir sözleşme ya da herhangi bir para alışverişi olmadan, sözlü anlaşmanız Vikont Fanshawe ile birlikte öldü ve Markyate *benim* olarak kaldı." Masumca gülümsedim, sanki sadece gerçekleri anlatıyormuşum ve her kelimeden zevk almıyormuşum gibi.

Yüzü kızardı ve daha da yaklaştı. Elim boğazıma kaçarken içimdeki her lif kıpırdandı, korkuyordum, beni tekrar yakalamasından çok ama çok korkuyordum.

Aptal kız. Yerimi hatırlamam gerekiyordu. Onun neler yapabileceğini. Ve en , sihrim olmadan dokunulmaz olmadığım gerçeğini.

"Hiçbir şeyiniz yok. Sen bir hiçsin." Sesi gürledi, oyuk duvarlarında yankılandı, artık centilmenlik kibarlığı tarafından sessiz tutulmuyordu. "Yoksa başka bir görev dersine mi ihtiyacın var?"

"Kardeşimin misafirlerinden biriyle bu şekilde konuşmak hiç hoş değil." Sepher'in sesi havayı yararak amcamın dikleşmesine neden oldu.

Rufus bir adım geri atıp döndü ve prensi onun arkasında, bir heykele yaslanmış, pençelerini temizlerken bulduk. Ama daha önce bana gizlice yaklaştığı zamanın aksine, az önce serbest bırakılmış bir yay kirişi gibi içinde bir gerginlik vardı. Görünüşe bakılırsa boş işinden başını kaldırdı ama pençeleri ışığa takıldı, hepsi kınından çıkarılmıştı.

Ne olduğunu ve silaha ihtiyacı olmadığı gerçeğini hatırlatan bir şey.

"Ekselansları." Rufus kısa ve gergin bir gülümseme verdi. "Bu bir aile meselesi." Sepher'i dışarıda bırakarak bana döndü.

"Elfhame'de işlerin nasıl yürüdüğünü yanlış anlıyorsun, küçük adam." Amcama doğru yaklaşan prensin sözlerine bir hırıltı karıştı. "O senin olmadan önce Dawn'ın."

Rufus gözlerini kırpıştırdı, yutkundu, döndü ve ben kendimi nefesimi tutarken buldum.

"Küçük anlaşmalar yapabilir, mallarımızı kendi halkına satabilirsin," diye devam etti Sepher, sesi korkunç derecede alçaktı. "İnsan standartlarına göre kendini çok zengin bile yapmış olabilirsin. Ama bunun seni önemli biri yaptığını sanma. Bizim sarayımızda yerin yok. *Sen* bir hiçsin. Sadece varlığına katlandığımız sürece buradasın ve şu anda sabrım çok az. Sabrım tükenmeden gözümün önünden kaybol."

Yine amcamın boğazı düğümlendi ve alnının terlediğini görmenin verdiği şiddetli haz içimde bir çöl çiçeği gibi şiddetli ve sıcak bir şekilde çiçek açtı. Sanki Sepher'in geri çekilmesini ve oyuğu terk etmesi için ona alan açmasını bekliyormuş gibi durakladı.

Sepher .

Onun yerine, Rufus Amca bana çok kez yaptırdığı gibi sıkıştırarak geçmek zorunda kaldı. Omzunun üzerinden bu işin bitmediğini söyleyen bir bakış attı ama o anda Sepher'i öpebilirdim.

Duvara yaslandım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne için? Bu adama katlanamıyorum. Sürekli kardeşime yaltaklanıyor ve çok çekilmez biri. Ondan kurtulmak kendimden başka kimseye bir iyilik değildi." Sinir bozucu sinekleri silkeleyen bir kılıçkuyruğu gibi gerginliğini silkeledi ve geri çekildi. "Sanırım benim için bir şeyin var. Gel bakalım." Bahçe odasının kapısını açtı ve beni içeri buyur etti.

OceanofPDF.com

19

KAT

İçeride Zita ve Celestine'i solgun yüzleriyle buldum. Celestine uzun boylu bir fae'ydi ve Şafak kıyafetlerim için tasarlanmış söğüt gibi bir vücudu vardı.

Sepher'le çocukluklarından beri yakındılar ama onun dışında hakkında çok az şey biliyordum. Biraz hastalıklı görünmeye meyilliydi ama normalde bu kadar kül rengi değildi.

Onlardan Sepher'e doğru kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

Zita doğruldu, dudaklarını birbirine bastırdı. "Adra-Cyrus'un asistanı, ondan önce de babamın."

Celestine'in kaşları birbirine kenetlenirken gözleri parladı, Sepher bir sandalyeye çöktü ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

Celestine'in tepkisinden, Zita'nın bir sonraki sözlerinden önce ne olacağını bildiğime dair korkunç bir his vardı içimde. "O öldü."

"Ne oldu ki? Onu daha dün gördüm."

Celestine öne doğru oturdu. "O..." Dudağı titrerken sesi çatladı ve devam edemeyerek başını salladı.

Sepher'in büyük eli, onu teselli ederken narin omzunu cüceleştirdi. Sorgulayan bakışlarım karşısında boğazını temizledi. "Biz çocukken babam bizi çağırması için onu gönderirdi. Başımız belada olsa bile cebinde her zaman bize gizlice verdiği şekerleri olurdu."

"O nasıl...?" Celestine'i üzmek istemiyordum ama bu soru içimi kemiriyordu.

Adra'yla ilgili çocukluk anılarını anlatırken Sepher'in yüzüne yayılan belli belirsiz gülümseme soldu. "Bir kaza. Görünüşe göre."

Celestine'in sırtını okşamaya devam eden Zita kaşlarını çattı. "Merdivenlerden düştü ve boynunu kırdı."

"Ne?" Gözlerimi ondan Sepher'e, sonra tekrar ona çevirdim. "Bu doğru olamaz.

Bir fae'nin tökezlediğini ne zaman gördün?"

Zita dişlerini gösterdi. Köpek dişleri bir fae'ninki gibi uzadığından -fae dokunuşlu büyüsünün işareti- vahşet ona yakışıyordu. "*Kesinlikle*." Kapıya bir göz attı. Kapı kapalıydı. "Bir merdivenin dibinde boynu kırılmış halde bulundu ama bir saniye bile düştüğüne inanmıyorum."

Akonit, fae işi silahlar, kırık bir boyun. Fae'lerde işe yaradığını bildiklerime bir ölüm nedeni daha ekledim.

"Bu açıkça cinayet." Sepher kaşlarını çatarak uzaklara baktı ve alt dudağını ovuşturdu. "Ama kim ve neden?"

Fiyatı unutma.

Cyrus yirmi dört saat önce onu tehdit etmişti. Lucius'un ölümünden önce onun için çalışıyordu: suikast planı hakkında bir şeyler biliyor ya da şüpheleniyor olması muhtemeldi. Cyrus sırrını saklamak için kesinlikle birini öldürtebilirdi. Özel muhafızlarından birine onu öldürmesini mi emretmişti, yoksa bu işi kendisi mi yapmıştı?

Ve Krae'nin suçlu olduğunu ilan ederek huzur bulamayacaklarını, tutuklanacaklarını ve hatta görüldükleri yerde öldürüleceklerini garanti altına almıştı.

Yarım kalmış işleri tamamlıyordu. Sırrını ortaya dökebilecek herkesi. Ve buna ben de dahilim.

Birkaç saniye nefes alamadım.

Cyrus babasına suikast düzenlediğini bildiğimi asla öğrenemezdi. En ufak bir fikre bile sahip olamazdı. *Her ihtimale* karşı beni öldürmekten çekinmedi.

"Kat?" Zita dizime dokundu. "İyi misin? Tuhaf bir renge bürünmüşsün."

"Cyrus'tu." Yutkundum ve beni boğmakla tehdit eden korkuyu üzerimden atmaya çalışarak başımı salladım. "Sana nedenini söyleyemem ama bundan eminim."

Celestine yumuşak, karanlık bir ses çıkardı, sanki Cyrus burada olsaydı onu çıplak elleriyle öldürecekmiş gibi. Zita sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre bakışlarımı tuttu.

"Kardeşim, tabii ki," diye mırıldandı Sepher. Uzun uzun iç geçirdi, sonra kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Kötü haber bir yana, benim için bir şeyin var mı?"

"Haberi veren sendin. Ama evet, biliyorum."

Boş ellerime bakarken gözleri kısıldı. "Ve tabii ki insanlar asla yalan söylemez. Gerçekten sende olduğunu nereden bileceğim?"

"Siz ikiniz buraya geldiğimden beri bana yardım etmeye çalışıyorsunuz. Az önce ve buradaki ilk günümde amcamı engellediniz. Bahçede Cyrus'tan kurtuldum."

Sepher'in yüzü donuktu ama Zita doğruldu ve ona bakarak onu ele verdi.

"*Neden*? Bana söyleyene kadar bunu alamazsın." Cebimden kalemi çıkardım ve havada sallandırdım, böylece aceleyle yapılan pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdiğimden şüphe duyulmayacaktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Sepher önümde duruyordu. Bu kadar büyük birinin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim, Faolán'ın bile. Üzerime eğildi, ellerini sandalyemin arkasına dayadı, dişlerini gaddar bir gülümsemeyle gösterdi. "Ya da onu senden alabilirim."

Ama boş boş oturmadım. Bileziğimin kilidini sadece dokunarak açabilmek için pratik yapmıştım. Bir anda yere düştü. "Oops. Ne kadar beceriksizim. Ama en azından bunu yapmama izin veriyor." Elimi kaldırıp mor zehrin parmaklarımın üzerinde gezinmesine izin verirken dişlerimi Sepher'e doğru gösterdim. Sihir içimde karıncalandı, iğneler ve iğnelerden sonra geri akan kan gibi.

Sepher bir hırıltıyla kolunun erişebileceği mesafeden bir adım attı.

Celestine'in nefesi kesildi, gözleri elime dikildi. "Aconite," diye mırıldandı, yüz ifadesi buruşarak bir kızgınlığa dönüştü.

Sepher'in kuyruğu sağa sola sallanıyordu ve geri çekilmiş olmasına rağmen hâlâ yükseliyordu, vücudu hazırlıkla gerilmişti. Ellerimi indirdiğim ya da zehrimi bastırdığım anda kalemi ve hatta belki de hayatımı alacaktı.

Ama benim iki katım olan ve güçlerinin her şeyi yapabilecekleri ve alabilecekleri anlamına geldiğini düşünen adamlar tarafından tehdit edilmekten bıkmıştım.

aranıyor.

Kesik gözbebekleri beni tedirgin etse de bakışlarını tuttum.

Uzun süren gerginlikten sonra Zita içini çekti. "Sepher, sevgilim, hıyarlık etme. Onu önce sen tehdit ettin. Otur yerine."

Ona sert bir bakış fırlattı, sonra bana daha da sert bir bakış fırlattı ama sonunda kollarını kavuşturarak sandalyesine oturdu.

Celestine başıyla onaylayarak koltuğuna geri yaslandı. "Sanırım yeni arkadaşımıza gerçeği itiraf edebilirsin." Bana kısa ve temkinli bir bakış fırlattı.

Gülümse.

Sepher alçak sesle homurdandı. "Kardeşimden memnun olmamak için kendime göre nedenlerim var. Çocukluğumun çok uzun yıllarını tatsız hale getirdi ve şimdi de aptal kitabını doldurmamı ve sarayında kalmamı sağlayarak yetişkinliğimi mahvediyor." Bakışları Zita'ya kaydı ve öylece kaldı. "Adaleti daha iyi tanısaydı kızmazdım."

Celestine sanki devam etmesini bekliyormuş gibi onu izledi ama başka bir şey söylemedi.

Belki de Cyrus'un Lucius'u öldürdüğünü biliyorlardı ama benim öldürdüğümden emin değillerdi. Fae yasalarına göre, Sepher kurbanla çok yakın akraba olduğu için, Cyrus'un canını almak onun hakkıydı. Sorun kanıttı. Eğer Cyrus'un suçluluğu kanıtlanmazsa, dünyanın geri kalanı bunu adil bir infazdan ziyade cinayet olarak değerlendirecekti.

Sonunda omuz silkti. "Onun cazibesi altında olduğunu düşündüm. Onun yanına gitmeni açıklayabilmemin tek yolu buydu. Ama görünüşe göre yanılmışım. Ve tam olarak nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum Kat, ama eğer biri kardeşimle oynuyorsa, yardım edeceğimden emin olabilirsin. Beni saraya hapsedecekse, sonuçlarına da katlanması adil olur."

Bu Cyrus'un suikast için ölmesini istediği anlamına gelmiyordu. Bilmiyordu.

Yine de Sepher'in söylediklerine kıkırdadım ve kalemi uzattım. "*Tüm* yaptıklarının karşılığını alsın."

"Sorun değil. Sende kalabilir." Ayağa kalktı, ödülü almak için hiçbir hareket yapmadı. "Ona gerçekten ihtiyacım yoktu. Senden istemek sadece bir testti."

"*Ne*? Beni oraya sadece *bir test* için mi gönderdin?"

"Kardeşimin gerçekten yanında mı yoksa karşısında mı olduğun konusunda cevabımı aldım. Eminim sen de kendi cevaplarını bulmuşsundur."

Zita ayağa kalktı ve onun kolunu sıktı. "Kocamın söylemeye çalıştığı şey şu: Sizinle ittifak yapmaktan memnuniyet duyarız, Katherine Ferrers. Ona karşı biz."

Düşünceli bir ses çıkardı, kuyruğu sonunda sakinleşti. "Kabul ediyor musun?"

Bir Fae prensiyle ittifak mı? Her türlü beklenmedik koşulla birlikte geliyor olmalı. "Bunu düşüneceğim."

Zita sırıttı. "Anlıyorum." Celestine ayağa kalktığında Zita kapıya doğru ilerledi, Sepher de onun yanındaydı ama uzun bacaklı adımları yavaşladı.

kaşlarını çatarak havayı kokladı.

Ancak onların gidişini izlemek için döndüğümde havanın karıncalanmaya başladığını hissettim ve bakışlarımın kapının yanındaki bir alana takılıp kaldığını fark ettim.

Orpha, Bastian için çalışan yarı Wraith ajanı. Onunla Bastian'ın ofisinden çıkarken tanışmıştım, asistanı tarafından tanıştırılmıştım. Şimdi duvara yaslanmış, belli ki diğerlerinin gitmesini bekliyordu. Wraith kanı onu görmeyi zorlaştırıyordu. Tam olarak görünmez değildi ama fark edilmeden geçebilirdi.

Başka bir tepkiyi bastırdım ve Zita ile Sepher onun yanından geçip koridora çıktılar.

"Ah." Celestine benimle aynı hizaya geldiğinde yumuşak bir ses çıkardı ve Orpha dondu kaldı. Celestine dudaklarını ayırmış, gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Solgun yanaklarında pembe bir kızarıklık belirmişti.

Orpha bana "Lanet olsun" der gibi bir bakış attı ve kapıyı çarptı. Silahını çektiğini fark edene kadar üç adım ilerledi.

" yok," diye geveledim, aralarına .

Orpha sivri dişlerinin arasından, "Burada olduğumu kimse bilmemeli," diye homurdandı. "Bu Dusk ve Dawn arasındaki tüm anlaşmaları bozar."

"Celestine'e güvenilebilir. Sen güvenemez misin?" Omzumun üzerinden umutsuzca bir bakış attım ve onu hâlâ Orpha'ya bakarken buldum.

Gözlerini kırpıştırdı, yutkundu ve sonra başını salladı. "Ah. Evet. Tabii ki." Arkamdan çıkarken ağzının kenarı kıvrıldı. "Bu ziyareti benden kimse öğrenmeyecek."

Orpha durakladı, hançer elinde dönerken Celestine'i tepeden tırnağa süzdü ve elbisesinin işlemeli eteklerine takıldı. "Peki." Silahını kınına geri koydu ve çenesini bana doğru salladı. "Tek kelime ederse, icabına bakarsın."

Celestine'i zehirlemek istemiyordum ama iş o noktaya gelmesin diye dua ederek başımı salladım.

"Sanırım ikinize de müsaade etmeliyim." Celestine kendinden emin bir kahkaha attı ve gözlerini ondan ayırmadan Orpha'nın etrafında döndü. Kapı eşiğinde durakladı. "Celestine. Yani benim adım."

Orpha omzunun üzerinden zar zor baktı ve omuz silkti. "Harika. Hoşça kal Celestine."

Burnunu kırıştırarak tekrar konuşmadan önce kapının kapanmasını bekledi. "Seni hiç bu kadar... *prenses* gibi arkadaşları olan biri olarak düşünmemiştim."

Başka bir kadının rahatça reddedilmesinden dolayı irkildim. "Prenses gibi" lafını hakaret gibi kullanan Orpha elbisemdeki mücevherli detaylara çok yakından bakıyordu.

Celestine'i pek tanımıyordum ama ne benim ne de Orpha'nın ondan hoşlanmamasını gerektirecek bir şey yapmamıştı. Hatta Orpha'ya karşı bana olduğundan daha dostane görünüyordu. Elfhame'de adını söylemek anlamlıydı. "Ayrıca oldukça cana yakın ve güzel. Bunu fark ettin mi?"

Orpha'nın kaşlarının arasında bir çatık oluştu. "Buraya bir mesaj iletmeye geldim, karşılaştığım kadınların güzelliği hakkında yorum yapmaya değil. Bastian Alacakaranlık'ta Krae'yi aramaktan hiç keyif almadı. Faolan ve Rose, Cyrus'u bıçaklamak için kullandıkları hançeri kullanarak kokularını takip etmeye çalıştılar. Köprüde onlardan hiçbir iz yoktu, bu yüzden..."

"Muhtemelen hâlâ saraydadırlar."

"Şüpheler bu yönde. Hâlâ bizim tarafımızdaki gizli geçitleri araştırıyor ama aşması gereken çok şey var."

"Ve riske girmeden Dawn'ın yanına gelemez-"

"Bir *sürü* boktan şey." Başını salladı, solgun gözleri irileşmişti. "O gün çok fazla kaos vardı, Krae Dawn'da bir yerlerde saklanıyor olabilir. Senden geçitlere bir giriş bulmanı ve bu tarafı araştırmanı istiyor ama sadece güvenliyse."

Biraz güldüm. Uzun zamandır sadece benim takıntım olan güvenliğim için bir başkasının da benim kadar endişelenmesi hâlâ bir yenilik gibi geliyordu. "Zaten bir giriş yolum var. Bugün aramaya başlayacağım."

Dikkatlice düşündüm, neredeyse düşmek üzere olduğum hayal ettim.

Kapıya baktı, açıkça gitmeye hazırdı, ama dönmek üzereyken kolunu yakaladım. Nefesi o kadar keskindi ki, onu inciteceğimden endişelenerek irkildim.

"Üzgünüm, ben-"

"Sorun yok." Kaşları birbirine çarparak kolunu ovuşturdu. "Pek çok fae wraith kanı taşıyan birine dokunmak istemez. Ben buna alışık değilim. Bir sorun mu var?"

Özür dileyen bir gülümseme verdim. "Bana başka bir şey söyleyebilir misiniz? Burada dış dünya hakkında pek fazla bilgi edinemiyorum. Arkadaşlarım, onlar iyi mi?"

Sorularım ona şefkat kadar yabancıymış gibi bana göz kırptı ve kalbim empatiyle sıkıştı. Kısa bir süre önce dokunmaya aç kalmıştım. Şimdi burada bunu özlüyordum, çünkü bu alıştığım bir şeydi.

"Rose biraz hasta ama ciddi bir şey gibi görünmüyor. İnsanların sık sık hastalandığını duydum. Diğerleri iyi. Sanırım en çok sarışın olan seni özlüyor."

"Ella." Boğazımın arkası aniden ağrımaya ve yutkunmak zorunda kaldım. "Peki ya şehir duvarlarının ötesi? Bastian'ın işi, *bizim* işimiz?"

Dudakları birbirine yapıştı. "İş meselelerini bu kadar açık bir şekilde paylaşmam gerektiğinden emin değilim."

Tanrılar aşkına, Fae mahkemelerinin entrikaları yüzünden Dawn'da kapana kısılmıştım - bu *benim* işimdi.

Dilimi ısırdım. Bastian bana Orpha hakkında ne anlatmıştı? Bir keresinde, kendisi için bir harabeden büyük miktarda kitap taşıdığı için ona fahiş bir prim ödemek zorunda kaldığından yakınmıştı, demek ki paralı askerlik eğilimi vardı.

"Buna değmesini sağlayabilirim."

Bakışları kapıdan bana doğru kaydı. "Benim için ne kadar değerli?"

"Ariadne ile bir sonraki rezervasyonumu sana vereceğim." Bu paranın satın alamayacağı bir şeydi ve bir fae için sahip olduğum her şeyden daha değerliydi. Ayrıca, şu anda gidip onu görebilecek gibi değildim.

Orpha'nın göz kapakları seğirdi. Cazip, ama yeterince değil.

"Faturayı da ben ödeyeceğim." Bastian bana ödeme yapmıştı ve malikânedeki Morag ve Horwich'e para göndermek dışında harcayacak pek bir şeyim yoktu.

Keskin dişlerle dolu ağzını göstererek sırıttı. "Bir anlaşmanız var. Bastian birkaçımıza Hydra Ascendant'ın faaliyetlerini kontrol ettirdi... ama çok az şey oldu. Büyük grupların harekete geçtiğine dair bir işaret yok." Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı.

"Ve? Başka bir şey daha var."

"Bana sorarsanız çok sessiz görünüyorlar. Tam ölçekli bir istila planladıklarını sanmıyorum ama *bir şeylerin* peşindeler."

"Elbette öyle." İçimi ve Ari'yle bir sonraki randevumun saatini ve tarihini vermeden önce ona teşekkür ettim, böylece bundan faydalanabilirdi ama aklım Sura'ya ve onun planlamış olabileceği şeylere takılmıştı. Zihnime ne yerleştirmiş ve sonra da kilitlemişti? Bana bunun Bastian'ın hayatını kurtaracağını söylemişti ama bundan daha fazlası olabilirdi. bize yardım edebilir... ya da tehlikeli bir şey.

Ancak zihnimdeki boşluk, hatırlamaya çalıştığımda düşüncelerimin kaydığı bir nokta olarak kaldı.

Umarım pişman olacağım bir anlaşma değildir.

Hydra Ascendant neyin peşindeyse, onu ortaya çıkarmaya yardım edemezdim, uğraşmam gereken bir kral vardı.

Bir keresinde çocukluğumda anlamadığım bir laneti içeren eski bir hikaye okumuştum.

Umarım ilginç zamanlarda
yaşarsınız. Şimdi her şeyi çok iyi
anlıyordum.

OceanofPDF.com

20

KAT

Orpha ile konuşmamdan birkaç gün sonra, erken bir akşam yemeğinden sonra odama dönüyordum. Geç gelen güneş ışığı koridoru kaplayan pencerelerden içeri süzülüyordu, sıcak ve parlaktı. Kapıların yaldızlı kenarları

Duvarlara boyanmış bulutlar ben geçerken parıldıyor ve ışıldıyordu. Bu gibi anlar, en azından şimdilik, gerçek bir sarayda yaşadığımı hatırlatıyordu.

Ama tabii ki Cyrus neyin peşinde olduğumu öğrendiğinde ya da Sura harekete geçtiğinde her şey her an yerle bir olabilirdi.

Neşe.

Bu kasvetli düşünce adımlarımı zorlarken ve dudaklarımda sahte bir gülümsemeyle süitime döndüm. Ancak kapıyı kapattığımda gülümsememin düşmesine izin verebildim.

Ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz yaşadığım yalanın bir başka hatırlatıcısını buldum.

Sehpanın üzerinde küçük bir kutu çikolata duruyordu. Kral Cyrus'tan bir hediye.

Pastayı tercih ederdim ama duygularımı tatmin etmek için bunlar da işimi görürdü. Özenle hazırlanmış çikolatalardan bir ısırık aldım.

Ve hemen geri . Yine de çiçek aroması ağzıma ve burnuma yapıştı.

"Kahrolası menekşeler." Banyoya koştum ve ağzımı suyla çalkaladım. Kim menekşe aromalı bir şeyi severdi ki?

Aynaya bakarken burnumu kırıştırdım ve gülümsedim. "Böylesine lezzetli bir hediye için *teşekkür ederim* Majesteleri." Kirpiklerimi kırptım.

Tanrım. Neredeyse kendimi ikna edecektim.

Hayatım bir krala yarı aşık bir kadın maskaralığına bağlı olduğu için bu da iyi bir şeydi.

Parça parça döktüm. Önce gülümsemeyi. Sonra bana verdiği, kulak memelerimi ağrıtan bir çift ağır küpeyi. Sonra, alaca gül rengi elbisem.

Banyoda çırılçıplak duruyordum. Sonunda kendimdim.

Yine de tenimde bu yapışkanlığı hissediyordum. Onun dokunuşlarından ve benim yalanlarımdan kalan bir leke.

Muslukları sonuna kadar açıp banyo yaparken kendimi iksir şişesinin kolyesini sıkarken buldum. Onu keseleyip temizleyecek ve en azından bu gece temiz uyuyacaktım.

Kendim olurdum. Benimki. Bastian'ın.

Kim olmayı seçtiğimi ve kendimi kime vermeyi seçtiğimi.

Banyonun dolmasını beklerken, süitte çıplak bir şekilde dolaştım ve kaçırdığım başka bir hediye olup olmadığını kontrol ettim.

Bu, Cyrus'un alışkanlık edindiği bir şeydi. Çiçekler. Mücevherler. Bir kutu çikolata. Başka birinden gelmiş olsalar güzel bir fikirdi ama bana özel olmaktan ziyade her zaman geneldi. Kadınların istediğini duyduğu bir . Ya da belki de veren kişi yüzünden nankörlük ediyordum.

Koridorda sesler duyduğumda donakaldım; korumam yaklaşan birini sorguluyordu.

"Az önce kralla birlikteydim ve o çağrıldı." Caelus.

Kapıyı çaldıklarında ipek bir bornoz kaptım ve aceleyle bir düğüm attım. "Evet?"

Caelus uzun bir sabahlık giyerek içeri girdi. Fae modası insanlarınkinden farklıydı ve koridorlarda cüppeler de dahil olmak üzere çeşitli soyunma hallerinde dolaşan insanlar görmüştüm. Ama kimse kapıma cübbeyle gelmemişti.

"Görünüşe göre uyuşuyoruz." Neşeli ses tonum kulaklarımda çınladı.

"Sana kendini kaplıcalar için hazırlamanı söylemem gerekiyordu." Bakışları
içimi süzdü. "Ama görüyorum ki zaten öylesin."

Gülümsedim ama içim içime sığmıyordu, tıpkı yırtıcı bir hayvan tarafından kapılmamak için birbirlerine sokulan av hayvanları gibi. Caelus ben banyoya fışkıran muslukları kapatırken onu takip etti.

Cyrus beni sarayın altındaki kaplıcalara çağırmıştı. Beni büyülemişti. Bana hediyeler verdi. Şimdi de parasını ödediği şeye sahip olmak istiyordu. Ella bana böyle erkeklerden bahsetmişti; birkaç hediye ve birkaç iltifatla daha fazlasını elde edebileceklerine inanırlardı.

Şaşkınlık içinde Caelus'u odamdan çıkana kadar takip ettim.

Uzaklara giderdim. Ne isterse yapmasına izin verirdim ve çok çok uzaklarda olurdum.

Aptal gözlerim yanıyor, geçtiğimiz koridorları bulanıklaştırıyordu. Bu bir pratiklik meselesiydi. Yapılması gereken şey. Bu beni kurtaracaktı, Bastian'ı kurtaracaktı, Elfhame'i kurtaracaktı ve Tanrı bilir başka kimleri kurtaracaktı.

Bazen bir şahı devirmek için bir taşın feda edilmesi gerekirdi.

Caelus güven verici olmaya çalışan bir gülümsemeyle konuştu ama kulaklarımın çınlamasından bunu anlayamadım.

İlk merdivenden inmeye başlamadan önce dışarıda güneşin alçaldığını belli belirsiz fark ettim. Eğer işleri yeterince uzatabilirsem, Uyku onu ele geçirecekti.

Ama bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemek olur.

Bunlar sadece beni yakalayan sonuçlardı. Bir zamanlar Caelus'la flört etmenin, amcamın beni ona sürüklemesinin sonuçlarıydı. Şimdi Cyrus, Caelus'un önderliğinde. Ne korkunç bir döngü.

Sarayın her katından aşağı indik. Çalkantılı mide bulantısından kararlılık ve umutsuzluk arasında gidip gelen uyuşuk bir durgunluğa geçtim.

Sonunda kaplıcaların kapısına ulaştık. Caelus bana bakan muhafızlara başıyla işaret etti ama geçmemize izin vermek için kenara çekildiler.

İçeri adım attığımızda dünyada anlık bir baş dönmesi oldu. Bir lodos taşı. Kaynakların sarayın iki yakası tarafından paylaşıldığını unutmuştum. Karnımı tuttum, neredeyse yemeğimi kaybediyordum.

"İyi misin?" Caelus omzumu tutarak mırıldandı.

İnce ipeğin arasından sıcak teninden kaçmak istedim ama kendime istenmeyen dokunuşlara alışmam gerektiğini hatırlattım. Bunun yerine midemi bulandıran duyguyu bastırdım ve başımı salladım.

"Bu taraftan." Beni dar, boğucu ve karanlık bir koridora götürdü.

Bir mağaraya açıldığında gözümü kırptım ve açgözlü bir nefes çektim. Ham kaya ve kristal parçaları altın ve leylak rengi fae ışıklarında parlayarak alanı çevreliyordu. Neredeyse karanlıkta uzayıp gidiyor, beklediğimden çok daha büyük buhar bulutlarının içinde kayboluyordu.

Caelus beni çeşitli büyüklükteki birkaç havuzun yanından geçirerek en uzaktaki havuza götürdü; ortasında ışıltılı siyah bir sütun olan büyük kare bir havuzdu bu. Şurayı işaret etti

Buharlı suya giden basamaklar.

Bornozu silktim. Bu işi bir an önce bitirmek en iyisiydi. Cyrus'u henüz göremiyordum ama Caelus'un dikkatini ve etrafımda dönmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Çabalarına rağmen, karanlık suya inerken onu izlerken yakaladım. Yutkundu ama sanki dikkatini başka yöne çekemiyordu.

Onun üzerinde gücüm vardı.

Bu hatırlatma, ılık suya omuzlarımı geriye çekmemi sağladı.

Bunu istemesem bile yapılması gerekiyordu. Sahip olduğum avantajları kullanıyordum, tıpkı erkeklerin fiziksel güçlerini benim üzerimde kullandıkları gibi. Bu da farklı değildi.

Kendime yeterince söyleseydim, belki de doğru olurdu.

Merdivenlerin dibinde Caelus'a dönüp baktım. Kralı neredeydi? Bana başıyla devam etmemi işaret etti ve ben de havuza doğru ilerledim, su göğüslerime çarpıyordu.

"Geldik," diye seslendi Caelus, ayaklarını suyun içinde gezdirerek kenara oturmak için alçaldı. Neden beni Cyrus'la yalnız bırakmıyordu?

Sütunun arkasından karanlık bir figür çıktı. İlk başta sadece gölgeler görebiliyordum, ancak buharın içinde dağıldıklarında kısık bir çığlık attım.

Bastian suyun içinden bana doğru itti, elleri saçlarımda, dudakları dudaklarımda, ben ne olduğunu tam olarak anlayamadan.

Çenemdeki kirli sakalın sıyrığı. Öpücüğünün morartıcı yoğunluğu. Parmaklarının kafa derimde izlediği yollar, sanki onu her zaman bana götürecek yollarmış gibi. Onları biliyordum. Hepsini çok iyi tanıyordum. Beni buraya Bastian çağırmıştı. Cyrus değil.

Farkına varmam çok uzun sürdü. Caelus beni buraya Cyrus'un çağırdığını hiç söylememişti. Sadece kralla birlikte olduğunu *ve* benim çağrıldığımı söylemişti. Muhafızların -ve benim- bu iki şeyi birbirine bağlamamıza ve çağrıyı yapanın da kral olduğunu varsaymamıza izin vermişti.

Fae aldatmayı gerçekten bir sanat haline getirmişti.

Bastian beni bıraktığında, öpücüğünü bırakıp kollarına yapıştım, o tanıdık kokuyu uzun uzun içime çektim ama omuzlarının daha da genişlediğine yemin edebilirdim. "Düşündüm ki..."

"Ne düşünmüş olabileceğini biliyorum." Saçlarımı okşadı, dokunuşu yatıştırıcıydı. "Özür dilerim. Biri duyarsa diye Caelus'un bir şey söylemesi riskini göze alamazdık." Alnımdan öptü, sonra Caelus'a düzgün bir bakış attı.

"*Teşekkür ederim*. Kalmak zorunda. Girişteki muhafızlar Cyrus'un burada olmadığını biliyor. Eğer giderse, burada yalnız olduğunu anlarlar."

İçimi çektim. "Ki buna izin yok. Dawn'ın dışında her zaman bana eşlik edilmesi gerekiyor."

Ağzı düzleşti.

Bastian'a dönüp meme ucunu çimdiklemeden önce Caelus'a sıkı bir gülümseme verdim ve onun inlemesine neden oldum. "Yine de *seni* öldürebilirim."

Elimi tuttu, avucumu öptü ve sonra yanağına götürdü. "Özür dilerim. Gerçekten. Seni yalnız görmeye ihtiyacım vardı ve ayrıca" -ağzının köşesi eğildi, küçük bir hınzırlık içeri sızdı- "seni seçtiği kıyafetlerle görmeye dayanamıyorum ve bu onlardan kurtulmak için düşünebildiğim en hızlı yoldu."

Kendime rağmen güldüm, ama beni havuzun uzak ucuna götürürken dirseğimle onu dürtmeye devam ettim. Saçımdaki kazmaları çıkardım ve bileziği çıkardım, aletleri ve ütüyü havuzun kenarına bıraktım.

Suyun sadece birkaç santim derinlikte yüzdüğü, kayaya oyulmuş bir rafın yanında durduk. Elini sığ suda gezdirdi ama gümüşi gözleri üzerimde gezinmeye devam etti. "Sen bu kadar muhteşem bir şekilde çıplakken iş konusunu açmaktan nefret ediyorum ama..."

"Sadece mesaj bırakmak yerine bu konuda gerçekten konuşmak için nadir bir fırsat." Anlamıştım ama bu saçlarımı omzumun üzerinden toplayıp vücudumun bir tarafını açıkta bırakmama engel olmadı. Bu akşam birini baştan çıkarmaya niyetlenmiştim ve en azından istediğim kişiyi baştan çıkarma fırsatını kaçırmayacaktım.

Caelus havuzun diğer tarafındayken ve suyun şırıltısı seslerimizi örterken Bastian'a Cyrus'un ofisinde ve süitinde yaşadığım, yazılı bir rapora ya da iletilen bir mesaja güvenmediğim maceralarımı anlattım. Adra'nın ölümünün Cyrus'un işi olduğundan şüphelendiğimi söylediğimde Bastian başıyla onayladı.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekerken, "Daha çok onları kesmek," diye mırıldandı. "İyi iş çıkardın, aşkım. Yine de onun odasına gizlice girdiğini düşünmek beni hasta ediyor. Eğer seni orada bulursa..." İçini bir ürperti kapladı ve bizi daha da yakınlaştırdı.

"Hmm, bu bana hatırlattı." Meme ucunu tekrar çimdikledim ama bu sefer sadece irkildi. "Bu beni gizli geçitlerdeki *çukurlar* gibi şeyler hakkında uyarmadığın içindi."

En azından yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Ah. Evet. Özür dilerim. Tüm yolları o kadar iyi biliyorum ki artık aklıma bile gelmiyorlar. Ve oraya girmenin bir yolunu bu kadar çabuk bulacağını bilmiyordum."

Sepher kadar ukala bir tavırla burnumu havaya kaldırdım. "Tabii ki yaptım. Becerikliyimdir."

Daha da yaklaşarak boynuma doğru kıkırdadı. "*Öylesin*. Etkileyici bir şekilde." Dudakları boğazımı sıyırdı ve beni zorlukla kontrol altına alınmış bir zevkle kıvrandırdı. "Ve o mektubu buldun. Acaba işleri kim karıştırıyor... ve başka neler planlıyor olabilirler? Onu benim için alabileceğini düşünüyor musun?"

Başımı geriye atarak, alay ettiği hassas tenime daha iyi erişmesine izin verdim. Vücudum buraya gelirken girmeye zorlandığım uykudan uyanmakla bu kadar meşgulken düşüncelerimi düzgün tutmak zordu. Sinirlerim alevlenmişti, tenime değen her nefesi, her sıyrık dokunuşu ve parmaklarının kalçalarımın yumuşak etine, gerçekten burada olduğuma dair kendine güvence verircesine saplanışını içime çekmeye hazırdım. Ama diğer elini sığ suda tuttu, sanki içimde tamamen boğulmasını engelleyen bir çapaymış gibi.

Her nasılsa, bir cümleyi bir araya getirmeyi başardım.

"Denerim." Karmaşık bir cümle olduğunu hiç söylemedim.

Henüz paylaşmadığım bir şey daha vardı, vücudunun benimkine doğru kayması dikkatimi dağıtmıştı, sudan kayganlaşmıştı ama son derece tanıdıktı. "Ayna."

"Hmm?" Kulak mememe öpücükler kondururken ses dudaklarından boğazıma doğru .

Yutkundum ve içimde körüklediği alevlerle savaşmaya çalıştım, ama bu kaybedilmiş bir savaştı ve cevabım soluk soluğa ve çaresizce geldi. "Tanımlamayı *tanıdım-ah*!" Kulak mememi ısırdığında sesimi bastıramadım.

Ardından karanlık bir kıkırdama geldi. "Raporuna devam et, asker."

Bir nefes çektim ama bu göğüslerimi ona bastırdı ve delindiğimden beri meme uçlarım neredeyse dayanılmaz derecede hassaslaşmıştı. Zevk içime işledi ve dizlerimin titremesine neden oldu.

Beni yakalayınca gözleri kararmış bir şekilde geri çekildi. "Dikkatin dağınık görünüyor. Bırak yardım edeyim." Ama onun yardımı beni duvara doğru manevra yaptırıp duvara çarptırmaktan ibaretti. "Devam et."

Sertleşen siki beni dürtüyor olsa bile, profesyonel davranacak ve söylemem gerekenleri söyleyecektim. *Söylerdim*.

Kollarımı yana doğru uzattım ve ellerimi arkamdaki rafın kenarına bastırdım. *Odaklan, Kat*.

"Bir teorim var. Nyx'e aitti. Sevgilisiyle iletişim kurmak için kullandığı. Arkasında da sevgilisinin el yazısıyla yazılmış ve aynayla ilgilenmesini isteyen bir not buldum. Aynanın sahibinden kız kardeşi olarak bahsediyordu."

Ayağa fırladı, gözlerini bana dikti. "Sura... Hayır." Başını iki yana salladı. "*Hayır*. Alacakaranlık ve Şafak bu şekilde karışmaz... özellikle de onların seviyesinde."

"Sura ve Cyrus." Başımı salladım, kararlıydım. "Onun kızı..." Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Oh kahretsin. Ona benziyor."

"Aynen öyle. Ve sarayları birleştirmekten bahsetmiyor muydu? İki kraliyet ailesinin bir çocuğu böyle bir plan için mükemmel bir figür olmaz mıydı?"

Göğsü, kendini ve genişleyen düşüncelerini zar zor zapt edebiliyormuş gibi kabardı. "Ve eğer Lucius'u öldürmesi için onu cesaretlendirirse, bu Dawn'ı halkın yeni bir rejimi memnuniyetle karşılayacağı kadar istikrarsız bırakır."

"Eğer sevgiliyseler, bu arzularını ve hayal kırıklıklarını ve dolayısıyla onu nasıl manipüle edeceğini bilecek kadar iyi tanıdığı anlamına gelir."

Bir kaşını kaldırdı. "Endişelenmeli miyim?"

"Benim çıkarcı olduğumu mu söylüyorsun?"

Yüzü , "hayır" olmayan bir ses çıkardı.

Yani, bir kralı bana yaklaşması için manipüle etme sürecindeydim. "Bu adil. Ama Sura'dan bahsediyoruz, benden değil. Cyrus ve kızlarıyla birlikte büyük ve mutlu bir aile olarak hüküm sürmeyi planlıyor. Tüm mektupları yazmış olması en muhtemel kişi o." Ofisinden gelen mektubu hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Henüz kendini açıklayamayacağını, bunun güvenli olmadığını söylüyordu. Ve Sura için de hayatta olduğunu açıklamak güvenli değil - annesi hâlâ etrafta ve güç elindeyken değil." Zaten bizimle pazarlık yapmasının nedeni de tam olarak bu değil miydi; özgürlüğümüz ama Braea'ya hayatta olduğunu söyleyemeyecek olmamız?

"O zaman aynı yazı mıydı?"

Gözlerimi kıstım, bulduğum tüm notları gözümün önüne getirmeye çalıştım. "Emin olamam. Bir kez daha bakmam gerek."

Başını salladı. "Ofisinden mektubu tekrar ele geçirmeye çalışmak için bir neden daha. Ama bunu *sadece* güvenli bir şekilde yapabilirsen. Anlaşıldı mı?"

"Ne zaman dikkatli olmaktan başka bir şey yaptım ki?"

Dudaklarını büzerken gözleri kısıldı. "Seni tanıdığım süre içinde kendini tehlikeye attığın durumları sıralamama gerek var mı *Katherine*? Bir bakalım. Zehir içmek var. Ve sabrecat ırkı. The-"

"Pekala. Pekâlâ." Parmaklarımı ağzına bastırdım, gerçi bu kadar önemsemesi beni değerli bir şeymişim gibi hissettirdi, değerli *biriymişim* gibi.

Boğazım aniden kalınlaşınca parmaklarımı çektim ve yerine dudaklarımı koydum. "Anladım," diye fısıldadım. "Dikkatli olacağım. Gereksiz riskler almayacağım. Söz veriyorum."

Gözleri kapalı, beni bir kez öptü, sonra alnını benimkine yasladı. "Tutamayacağın sözler verme, aşkım."

Hayır. Elimden geldiğince güvende kalacaktım. Hep bunun için yaşamamış mıydım?

Ama güvenliğimi en az benim kadar istediği için onu sevdim.

"Çok fazla endişeleniyorsun," diye mırıldandım. "İzin ver dikkatini dağıtayım." Parmak uçlarımla ağzına doğru yürüdüm, arkamdaki rafı dengede tutmak için kullandım, elimden geldiğince sevgimi topladım ve ona verdiğim öpücüğe kattım. Uzun ve derin. Önce rahatlatıcı ve sıcaktı, sonra dilimi ağzına kaydırdığımda bir ateş canlandı.

Ondan içime doğru alçak bir ses yankılandı ve aniden birbirine bastırılmış bedenlerimiz arasındaki mesafe molekülleri hala çok fazlaydı. Beni duvara doğru iterken ona doğru eğildim. Onun gibi olmaya ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye. Onu kontrol altına almaya. Dawn'a döndüğümde hatırlayabileceğim, tenime kazınmış bir şeye ihtiyacım vardı.

Caelus buradaydı ama siktir et. Daha önce fark etmemişti. . Bu adama taptığımı ve ne yapmak zorunda kalırsam kalayım onu seçtiğimi görsün.

Onu ben seçtim.

Aramıza uzandım ve elimi siki boyunca kaydırırken Bastian'ın çıkardığı iniltiyi yedim.

"İzliyor," diye nefes aldı öpücüklerin arasında.

Caelus'a bir bakış attım. Havuzun diğer ucunda oturmuş, dudaklarını ayırmış, bakışlarını bizden kaçırıyordu. Ama bornozunun kucağında nasıl kıvrıldığını, sert boyunun üzerinde nasıl çadır kurduğunu saklayamıyordu.

Dawn'dan kaçacak gücüm yoktu, henüz yoktu ama bunu ona yapacak gücüm vardı. Başparmağımı aletinin pürüzsüz başının üzerinde gezdirirken Bastian'ı titretecek güce sahiptim.

Burada. Şimdi. Altın kasvetinde, bu küçük güç ölçüsüne sahiptim.

Onu içtim. Her damlasını.

Başım dönerken Caelus'a seslendim, "İzleyebilirsin. Bunda utanılacak bir şey yok." Bastian'ın bir keresinde bana söylediği gibi, *sekste utanılacak* bir *şey yoktu*. "Benim rızam var."

Yavaşça bize döndü, yanakları kızarmıştı. Bastian'ı okşarken ona sırıttım ve nefes alış verişlerini düzensizleştirdim.

Bastian verdiğim izinden faydalandı, elleri yanlarımda ve göğüslerimin etrafında gezindi. Dikkati benden Caelus'a omzunun üzerinden bakmaya kayarken meme uçlarıma doğru yaklaştı. "Seni görmekten ne kadar zevk aldığını göstermesini ister misin, aşkım? Kendine dokunmasını söyleyeyim mi?"

Bastian'ın omuzlarını kullanarak kendimi kısmen sudan çıkarmak zorunda kalana kadar her kelimede tenim yandı. Buna kıyasla buharlı hava serindi, ama yine de basit kelimeyi oluşturmam birkaç saniye sürdü: "Evet."

Bastian hınzırca sırıttı ve omzunun üzerinden seslendi. "Kadını duydun, Caelus. *Göster ona*."

Sudan kaçmak için sikini bırakmak zorunda kalmıştım ve bu Bastian'ın soğukkanlılığını yeniden kazanmasını sağlamış gibi görünüyordu, çünkü bir elini kıçımın altına kaydırdı ve beni kaldırdı.

Şimdi göğüslerime daha iyi erişebiliyordu ve bundan tam olarak yararlandı. Dudaklarını meme ucuma değdirdiğinde, içimdeki hissin etkisiyle nefesim kesildi. Ağzını etrafına kapatıp emdiğinde, merkezime doğru koşan zevkle haykırdım, göz kapakları çırpınarak kapandı. Eğer güçlü kolları olmasaydı, geriye düşebilirdim.

Kendime geldiğimde Caelus'un gergin vücudunu sergilenirken buldum, bornozu atılmıştı. Nem altın ışığında tenini , bir elini yavaşça boyundan aşağı kaydırırken kolundaki kasları yakalıyordu.

"Sana söz verdiğim şeyin bu olmadığını biliyorum," diye mırıldandı Bastian kulağıma, "ama şimdilik bu kadar yeter."

Ne söz vermişti? Gözlerimi kırpıştırdım, zihnim cevaba doğru bulanık bir şekilde sürükleniyordu. Onun ikizi. Bana kendisinin iki parçasını da vereceğine söz vermişti. Ama Caelus buradayken sırrını açıklayamazdı.

Ona tembel bir gülümseme verdim ve her zaman nefesini kesen bir şekilde kulağının kenarını yokladım. "Sanırım seni affedebilirim."

"Güzel." Bir kesinlik vardı. *Bunun* bir başlangıç olduğunu söyleyen bir çizgi çizilmişti. Tam olarak neyin başlangıcı olduğundan emin değildim ama öğrenmek için nabzım hızla atıyordu.

Kalçalarımı sıktı, parmakları kenarlarımı sıyırdı, dokunuşu için zonkladığım yere çok yakındı. "Hazır mısın?"

Yutkundum ama yine de dilimi çalıştıramadım. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Ve Caelus'un bakışları içimizi yakarken Bastian başladı.

OceanofPDF.com

21

BASTIAN

I Kat'i havuzun sığ rafına kaldırdı ve sıcağın bronz tenini ne kadar pembeleştirdiğinin tadını çıkardı. Göğüsleri kabarmıştı, çok kışkırtıcı bir şekilde yerleştirilmişti.

Baştan çıkarıcı şeylere karşı koymakta hiçbir zaman iyi olmamıştım - en azından onun söz konusu olduğunda- bu yüzden başımı onlara doğru eğdim ve her bir meme ucunu sırayla ağzıma aldım, kıpırdayamasın diye kalçalarını kavradım. Gölgeleri bana yardım etmeleri için gönderdim, kollarını ve ortasını kavradım, saçlarını geride tuttum, böylece teninin istediğim herhangi bir yerine ulaşabildim.

Ve hepsini istedim.

Meme uçları bakımlarımın altında sıkıca çekildi ve dilimi üzerlerinde gezdirdiğimde, inleyerek tutuşuma karşı eğildi.

"Özlediğim o kadar çok şey tek bir kişide toplanmış ki," diye mırıldandım, onun tadı, onun hissi, onun sesi beni boğmakla tehdit ederken sesim kalınlaşmıştı.

Her gece boş yatağımıza uzanıyordum ve her gece yatak tamamen ona ait olan tüm bu şeylerden boşalıyordu.

Gözleri parlıyordu ama üzülmesini ya da ayrı kaldığımız zamanı düşünmesini istemiyordum. Yaşadığımız anla birlikte bunu silecektim.

Sadece silmek değil, yok etmek.

Gölgelerim onu yavaşça yere yatırdı ve ben de kalçalarını ayırdım. Kıpkırmızı saçları suyun üzerinde yüzüyor, görkemli, alevli bir haleyle etrafa yayılıyordu. Gölgelerim saç tellerinin arasında sürünüyordu, eşitlerini ve zıtlarını bulmuş ve ona yakın olmaktan başka bir şey istemeyen yılanlar.

Işıklar yakınımda kümelendi, sanki onlar da yakınımda olmak ve vücudunun kıvrımlarını, yüzünün düzlemlerini, uzun zamandır açlığını çektiğim tüm şekilleri aydınlatmak istiyorlardı. Onun etrafında dönüyorlar, yavaşça kırpıştırdığı yeşil gözlerinde parlıyorlardı.

Bakıyordum. Yine de kimse beni suçlayamazdı. Buna sahipken olmazdı.

Gerçi manzaranın tadını çıkarması gereken tek kişi ben değildim. Bir kenara çekilip Caelus'un közümü tüm ihtişamıyla görmesine izin verdiğimde su dalgalandı. Aleti elinde gerilirken dudakları aralandı.

"Onun üzerindeki etkisini görüyor musun, aşkım?" Gölgelerim başını ve omuzlarını destekliyor, iç uyluklarını okşarken onu izlemesine izin veriyor, yavaşça yukarı doğru ilerliyordum.

Gözbebekleri büyüyüp ikimizi de içine alırken taşaklarım sıkıştı. Onun içine gömülmek istiyordum. Onun içinde kendimi kaybetmek istiyordum. Bu odanın dışında bizi bekleyen her şeyi unutmak.

Bir parçam Caelus'a onun benim olduğunu göstermek istiyordu, Cyrus ne düşünürse düşünsün, bahçede yaptığımız o korkunç tartışma ne olursa olsun.

Ve başka, daha derin bir parçamın bunu kendime kanıtlamaya ihtiyacı vardı.

Gölgelerim yumuşak tenini ısırdığında, çünkü onlara karşı çok zorlanıyordu, parmaklarımın biraz daha yukarıya dokunması için çaresizdi, ona gülümsedim. "İstediğin bir şey var mıydı?"

Hayal kırıklığına uğramış küçük bir of çekti.

Onunla alay etmek çok tatlıydı ve nihai zevkini daha da tatlı hale getirdi. "Hmm?" Neredeyse parlayan ıslaklığına kadar yükseldim.

"Lütfen."

Göğsümden alçak bir gümbürtü geldi. Dudaklarından dökülen bu kelime asla sönük kalmayacaktı. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Bana öldürücü bir bakış attı ama başparmağım girişinin üzerinden klitorisine doğru kayarken kaşları hızla birbirine yaklaştı. Sanki bir ömür boyu beklemiş gibi derin bir inilti çıkarırken göz kapakları çırpınarak kapandı.

"İşte bu," diye mırıldandım, kalçalarını kaldırıp daha geniş açarak sınırlarını test ederken. Yaptığım her çemberle artan gerilim onu titretiyordu. Gölgeler onun üzerinde geziniyor, meme uçlarıyla alay ediyor, göğüslerini sıkıyor, onu daha da sıkı sarıyordu.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, çıkardığı her iniltide daha sert ve daha yüksek sesle atıyordu.

Benim aşkım. Benim aşkım.

Arkama baktım, Caelus'un yaklaştığını görünce vahşi bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim. Eli şimdi onun uzunluğunu pompalıyor, başparmağı parlayan ucun üzerinde kayıyordu. Onu istediği kadar düşünebilirdi ama o benimdi.

İki parmağımı amına sokarken onu izledim, başparmağım biraz daha hızlı dönüyordu ve etrafımda sıkılıp çözülürken attığı çığlıkla ödüllendirildim. Caelus parmak eklemleri bembeyaz olmuş halde havuzun taş kenarını kavrarken parmaklarımın etrafında nabız gibi atıyordu.

Bunu ona ben yapmıştım. Onun zevki benimdi. Vücudu benimdi. Ama en , kalbi benimdi. O bana her şeyini vermişti ve ben de böylesine değerli bir hediyeye layık olduğumu kanıtlamak için çalışacaktım.

Ben onu ikinci bir doruğa doğru çalıştırmaya devam ederken Caelus yanakları kızararak bakışlarımı karşıladı. Benim durduğum yerde olmak istiyordu. Benim hissettiklerimi hissetmek istiyordu. Onu istiyordu.

Onu buraya getirmesi için ona güvenmek zorunda kalmıştım ama belki de bir yanım bunu istemişti. Cyrus'u onun yanında görünce kıskanan yanım. Yanlış tartışmamıza isyan eden yanım. Cyrus'u duvara itmekten zevk alan yanım.

Gölgelerim kıskançlığımdan beslenircesine büyüdü ve meme uçlarının etrafında acımasızca dönerek onu bir kez daha uçurumun kenarına gönderdi. Caelus boşalırken boğuk bir çığlık attı.

Katherine artçı sarsıntılarla titrerken onu kucağıma aldım. "Bu işte çok iyisin aşkım," diye mırıldandım kulağına, tüyleri diken diken olmuştu. "Arkadaşımıza ne yaptığını gördün mü? Benim közüm her zaman çok iyidir."

Ona verdiğim öpücüğe gülümsedi, kolları boynuma dolanırken gevşemişti. Göz kapakları yarı uykulu gibi sarkmıştı.

Caelus Lunden'deki partide onu boşaltırken beni izlemişti ama bundan fazlasını görmemişti ve onun neyle rahat olduğunu kontrol etmem gerekiyordu. "Orada mı bırakmak istersin yoksa...?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni becermek üzere olsan iyi olur Bastian Marwood."

Kıkırdadım, onun hevesi karşısında sikim seğirdi. Omuz silkerek başımı salladım. "Çok karışık mesajlar veriyorsun."

Uyarıcı bir homurtu çıkardı, sonra dilini piercingli meme ucumun üzerinde gezdirdi ve sinirlerime bir şok dalgası gönderdi.

"Siktir," diye ağzımdan kaçırdım.

Onu sığ suya bu kez yan yatırdığımda sadece sırıttı.

Arkasına geçtim, tutmam için mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş bir bel ve vurmam için çok hoş bir şekilde yastıklanmış arka tarafını görünce horoz ağrıyor. "Bunun için başın büyük belada," kulağına homurdandım ve içinden geçen ürpertiyi içime çektim.

Kabaca kalçasını kavradım ve kaldırarak onu kendime doğru çektim. Aletim kalçalarının arasına kaydı ve onu hissettiğimde bir iniltiyi zar zor bastırdım. İlerlemeye devam ettim, bir kolumu altından geçirip yüzünü kendime doğru çekerken girişi boyunca kaydım.

Amını sahiplendiğim gibi ağzını da sahiplendim ve her ikisine de doğru eğildi.

Lanet olsun, her şey gibi hissediyordu.

Sıkı ve tatlı. Kaygan ve sıcak. Güneş ışığı ve rahatlatıcı karanlık.

İlkbahar büyümesi ve sonbahar yağmuru.

"Kalçalarınızı kaldırın, Caelus ne kadar iyi karşıladığınızı görsün."

Buna mecbur kaldı ve onu onu izlerken yakaladım, her vuruşta göğüslerinin zıplamasını izlerken dudağını ısırıyordu.

Benimkini. Lanet olası benim.

Onu sıktım, parmaklarım kalçasına ve göğsüne saplandı, onu tutmaya, ona sahip olmaya, onu yakınımda, daha yakınımda hissetmeye ihtiyaç duydum. Kalçalarım onunkilere çarpıyor, kontrollü ve vahşi arasındaki çizgide gidip geliyordu. Dilim ağzına daldı, onunkiyle buluştu, onunla birlikte kıvrıldı, çikolata ve çiçeksi bir şey tattı.

Ulaşabildiğim her yerini keşfettim, bunun biz olduğumuzu hatırlamaya ihtiyacım vardı - bu gerçekti, o tartışma değil. Ağzının çatısının kesin kıvrımını titizlikle haritalayan ilk kişi olmaya ihtiyaç duyuyordum. Amının ön kısmında onu haykırtan ve zevkinin kanıtlarıyla sikimi ıslatan noktayı ilk bulan kişi olmak. Onun sevgisini ilk bilen ve bunu ona yüz katıyla geri veren kişi olmak.

Çünkü onun benim olmasından daha önemli bir şey vardı.

Yanağımı onunkine bastırdığımda nefes alış verişim çılgınca artıyor, tükeniyordu. Islak bedenlerimiz birbirine kaydı, hareket halinde mükemmel bir zevk. "Ne olursa olsun, ben seninim Kat. Seninim."

O da fısıldadı. "*Benim.* Hepsi benim."

Beni uçurumun kenarına getiren şey buydu. Karnımdaki gerginlik ona doğru patladı, yok edici, saf beyaz ateş beni kör etti.

Alçak sesle haykırışım mağaranın duvarlarında yankılandı ve ondan çıkardığım seslere karıştı.

Dünyayı tekrar anlayabildiğimde, onu bir kez, iki kez, yüz kez öptüm. "Özür dilerim," diye mırıldandım arada. "Seni tekrar oraya götürmek istedim." Ama bana söylediği o kelimeye kendimi fazla kaptırmıştım. *Benim*. O beni, benim onu sahiplendiğimden çok daha fazla sahiplenmişti.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve başını salladı. "Sen harika bir aptalsın. Özür dilemene gerek yok."

Bir milyon öpücük daha. Onu öpücük yağmuruna tutmadan duramıyordum. Ama buna mecburdum. Çünkü o Şafak'a, ben de Alacakaranlık'a dönmek zorundaydım.

Sonunda kendimi çekmeyi başardığımda Caelus'un gözlerinin bize dikildiğini gördüm. Hâlâ onun içindeydim ama gözlerini açmış yüzlerimizi izliyordu ve bakışlarına karşılık verdiğimde, aniden bakarken yakalandığım için utanmış gibi döndü.

Ondan ayrıldım ve aynı pozisyona geri dönmeden önce onu yıkayarak temizledim. Ona mümkün olduğunca uzun süre sarıldım, kollarımı ona doladım, elleri benimkileri sıkıyordu. Artık gün batımını geçmiş olmalıydı ve her saniye tehlikeli bir bölgeye doğru ilerliyordu.

Sonunda Caelus boğazını temizledi ve başımı kaldırdığımda onu bornozuna sarınmış, Katherine'in bornozunu uzatırken buldum. "Gerçekten-"

"Biliyorum."

Kat'in bana olan tutuşu sıkılaştı ve bir anlığına gözlerini kapattı.
O inkâr anını paylaştım.

Bu gerçekti. Geri dönüş gerçek değildi.

Ama kendini benden ayırdı ve ayağa kalktı, her hareketi kalbimi parçalıyordu. Bornozunu giymesine yardım ettim, saçlarını maymuncukla tutturmasına yardım ettim ve hatta bileğindeki bileziği bile çıkardım - kaçınılmaz olanı ertelemek için her şeyi yaptım.

Caelus önden giderek Dawn'ın girişinde bekledi.

Havuzun kenarında durduk, ışıklar etrafımızda süzülüyor, onun aşırı parlak gözlerinde parlıyordu.

"Sonra görüşürüz," dedi, sesi kalındı, sözlerinin ne kadar sıradan olduğunu yalanlıyordu.

Boğazımdaki sert ve sıcak duyguyu yuttum ve başımı salladım. "Yapacaksın. Yatakta seninle birlikte olacağım, perdenin diğer tarafında. Sol tarafa uzan ve elini ortasına koy. Gece boyunca onu tutacağım."

Çenesi titriyordu ve ben onu tutmaya ve cesaret edebildiğim kadar ağlamasına izin vermeye hazırdım. Ama bu bir saniyeden az sürdü, sonra başını bir kez eğdi, kararlı bir şekilde. "Ve seni ne kadar çok sevdiğimi söylerken beni dinle."

"Öpeceğim." Gözlerim yandı ve öpüşürken gözlerimi kapattım, sert ve yavaş, sanki zamanın kendisini uzatabilirmişiz gibi. O çekildikten sonra bile açmaya cesaret edemedim.

Harika bir rüyadan canlı bir kâbusa uyanmak gibiydi; uyanır uyanmaz her şey gerçek olacak ve rüya yok olacaktı.

Gözlerimi açtığımda gitmişti.

Ertesi gün kendimi daha iyi hissettim. Kat kaçırıldığından beri hiç olmadığı kadar derin uyudum ve uyandığımda hâlâ onun dokunuşunun hayaletini hissedebildiğime yemin edebilirim.

Hatta asistanım Brynan, masamı toplarken beni mırıldanırken yakaladığında iyi ruh halim hakkında yorum yaptı. Evrak yığınları alışılmadık bir şey değildi, çünkü her zaman yetişebileceğimden daha fazlası vardı, ama benim için bile asi bir hal almışlardı, çok hızlı geçersem yere dökülmekle tehdit ediyorlardı.

Biraz yer açmak bana nefes alacak alan sağladı ve her şeyin daha iyi görünmesini sağladı. Elbette Dawn'ın tahtında benden *ve* rehine olarak sevdiğim kadından hiç hoşlanmayan, kendine hizmet eden bir megaloman oturuyordu ama tamamen çaresiz değildik.

Ruh halim o kadar iyileşmişti ki, Orpha uzun süre görünmeden kapıda belirip ailevi bir meseleyle ilgilenmek için izin istediğinde onu el sallayarak uğurladım ve şans diledim.

Faolán odama daldığında son evrak yığınıyla uğraşıyordum. Kaşlarının arasındaki koyu renkli çatıklık imzamı atarken durmama neden oldu.

Daha da kötüsü, orada öylece duruyordu.

Faolán çok konuşan bir adam değildi ama konuştukları da genelde bu kadar zahmete girmeden gelirdi.

Ama şimdi ağzını açıp kapatıyor, dudaklarını yalıyor, yumruklarını sıkıp çözüyordu.

"Ne oldu?" Yavaşça ayağa kalktım. "Rose mu? Bir şey mi oldu?" Başını salladı, bakışları benimkilerden uzaklaştı. "Baban arıyor."

OceanofPDF.com

22

KAT

I Cyrus'un yanında oturmuş, yaptığı bir şakaya hafifçe gülümserken, bir hizmetçi bana bir tabak çikolatalı kek uzattı. Tabağın altındaki avucuma başka bir şey saplandı. Küçük, katlanmış bir kağıt parçası.

Cyrus elimi tuttuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Notu parmaklarımın arasından zar zor . *Lütfen, tanrılar, fark etmesine izin vermeyin*.

Parmak eklemlerime bir öpücük kondururken, şövalyeliğin hüküm sürdüğü ve kadınların kazanılması gereken ödüller olduğu eski bir masaldaki şövalye gibi bakışlarımı tuttu.

"*Ah*." Üstesinden gelmiş gibi bir ses çıkardım ve başka tarafa baktım. Masanın karşısında oturan Caelus'la göz göze geldik ve yüzüm kızardı. En azından yüzümün kızarması Cyrus'tan bu kadar etkilendiğimi anlatmama yardımcı olacaktı.

"Ne kadar tatlı küçük bir şey." Kral sırıttı ve elimi kendi kalçama koyduktan sonra kendi eliyle kapattı. Parmak uçları eteğimin hafif ipeğini sıyırdı ve içimdeki her kas parçası kaçmak için çığlık atsa da kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. "Çok masum görünüyorsun ama bahse girerim göründüğünden çok daha eğlencelisindir." Yakınıma eğildi, mavi gözleri bulutsuz bir kış göğü gibiydi. "Giyindiğin havasız insan uygarlığının tüm katmanlarını soymak için sabırsızlanıyorum."

Bu katmanların çoğunu mümkün olduğunca uzun süre saklamam gerekiyordu. Ama aynı zamanda ilgisini canlı tutmak için kışkırtıcı küçük bakışlar görmesine de izin vermeliydim.

Bu yüzden dudağımı ısırdım ve sözlerinden hem korkmuş hem de meraklanmış gibi kirpiklerimin altından ona baktım.

Yemeğin geri kalanında yakınımda durup pastayı yiyişimi izledi, dudağımdaki bir kırıntıyı yaladığımda sırıttı. Sadece bitirdiğimde

Kendimi dışarı attım ve notu okumak için en yakın tuvalete gittim.

Zindanlara.

Sadece üç kelime, ama Kaliban'ın eliyle yazılmıştı. Burada bana yazarak ne ediyordu? Ve beni saray zindanlarına *mı çağırıyordu*?

Kahretsin. Ne olmuştu ki? Dışarı çıkmaya zorlanmış ve başkalarının düşüncelerine mi kapılmıştı? Belki de kaçmaya çalışırken kazara birine zarar vermişti. Bana güvenmeye başlamıştı ve şimdi burada sıkışıp kalmıştım, ona yardım edemiyordum.

Pasta mideme oturdu, ağırlaştı ama zindanlara çıktığını bildiğim tek merdivene doğru acele ettim. Merdivenleri koşarak indim, dibe vardığımda terlemiş ve midem bulanmıştı. Nefes nefese önümdeki siyah taş kapıya baktım.

Gardiyan yok.

Garip. Zindanların bir lodos olması gerekiyordu, ya da ben öyle sanıyordum.

Lodestonlar her zaman korunurdu.

Bu şansı tepmek istemediğim için aceleyle içeri girdim. Muhafızları orada buldum ve titrek fener ışığında bana baktıklarında kaskatı kesildim. Ama bunlar Dawn'ın muhafızları değildi. Donuk bir günün orta grisini giyiyorlardı ve birçoğunun saçları yeşil ve altın sarısı gibi Şafak renkleri kadar siyah ve koyu alacakaranlık mavisi gibi Alacakaranlık Sarayı renklerine sahipti.

Beni durdurmaya da çalışmadılar, sadece solda bir koridor gösterdiler ve önlerine baktılar.

Belirsiz talimatlarını takip ettim, başımın arkasındaki tüyler diken dikendi. Her an bana sırtlarını dönebilirlerdi. Bu bir tuzak olmalıydı. Çok kolay geldi.

Burada hiç dekorasyon yoktu, sadece çıplak taş ve fae ışıkları yerine alevli duvar fenerleri vardı. Metal parmaklıklı kapıların önünden geçtim ve midemdeki hastalıklı his iki katına çıktı. Demir olmalıydılar, tıpkı Albion'daki hapishane parmaklıkları gibi. Bu da büyülü ışık yerine ateş kullanılmasını açıklıyordu. Buraya kadar aceleyle geldiğim için terim soğumuştu.

Koridorun sonunda, bir çift muhafız başka bir merdivenin başında duruyordu. Bana başlarıyla ilerlememi işaret ettiler.

En sonunda bir gardiyan bana en uçtaki hücreyi işaret edene kadar üç kat daha geçtim, sonra döndüm ve çıktım. Burada fenerler daha seyrekti, aralarında karanlık birikiyordu ve hücreler koridordan geriye çekilmiş, girişlerinde gölgeli girintiler bırakılmıştı.

Etrafımı saran buzdan pelerin korkusuyla son hücreye yaklaştım. Oraya varmadan önce ne göreceğimi biliyordum ama yine de Kaliban'ın solgun yüzünü parmaklıkların ters tarafında görmek korkunçtu.

Beni burada başka biri yenmişti, gölgelerdeki bir form.

"*Bekle-Bastian*? Burada ne yapıyorsun?"

Döndü ve iki kez baktı. "*Ben* neyim...? Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini iki yana açmış olan Kaliban'a döndük. "İkinize de bu şekilde söylemeyi planlamamıştım ama... Kat, ben Bastian'ı*n athair'*iyim. Ve Bastian, evet, sevgilini tanıyorum ve onaylıyorum. Hem de çok."

Bastian'ın babası. Innesol ve Korkularla ilgili rüyaları Bastian'ın hafızasına sızan kişi. Bu şu anlama geliyordu... Raflardaki oyma ahşap geyikler ve hindiler. Fazladan bir çift terlik. Bunlar, saray ahırlarında geyik yetiştiren ve Bastian'a geyikler hakkında bildiği her şeyi öğreten ölü kocasınındı. Bastian'ın öldürdüğü kişi.

Kaliban'ın üzerine yürüdüm. "Kiminle olduğumu *biliyordun* ve *bana söylemedin* mi?" Dişlerimi sıkarak söyledim. "Eğer kilit altında olmasaydın, şu anda sana çok kızıyor olurdum."

"Bana karşı oldukça kızgın *görünüyorsun*."

Ona sert bir bakış attım. "Ne kadar kötü olabileceğini bir düşünsene."

"Ne yaptın lan sen?" Kelimeler Bastian'ın ağzından sessiz bir öfkeyle döküldü. "Eğer ona zarar verdiğini öğrenirsem, ben-"

Kaliban alaycı bir homurtu çıkardı. "Herkes senin sandığın gibi peşinde değil Bastian. Bu güzel genç kadını hayatıma sokan iyi talih üzerinde duracak vaktimiz yok."

Sözlerinden etkilenmeli miydim yoksa iğneleyici değil de nazik davranmasından mı endişelenmeliydim bilemedim. Her ne için tutuklandıysa, kötü bir şey olmalıydı.

"Ama," diye devam etti, "emin olun, bunların hiçbiri ona zarar vermek için değildi." Bakışlarıma karşılık verdi ve hafifçe başını salladı.

Bastian'a ne söyleyeceğime ben karar verecektim.

Kolunu sıktım, sakinleşmezse onu sarsmaya hazırdım. "Şans eseri tanıştık. Kaliban büyümde bana yardım etti."

"Ve şimdi"-Kaliban başını salladı-"Yardımınıza ihtiyacım var."

Bastian bir iç geçirdi. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. 'Şekil değiştiricilerle arkadaşlık ederken' yakalandı ve şimdi de onu Lucius'un suikastında parmağı olmakla suçluyorlar."

Kaliban dilini şaklattı. "Bunun için değil. Evimden bir şey getirmeni istiyorum. Oradaki büyü seni tanıyor, içeri girmene izin verecektir."

Onsuz içeri girme fikrinden emin olamadığım için yer değiştirdim.

"Gürültü yapıyorsun." Tek kaşını kaldırdı ve ben de düşüncelerimi onun için daha rahat olacak şekilde düzelttim.

Bastian bana yan gözle baktı ama sessiz kaldı.

Kaliban kapıdaki parmaklıklı pencereye geldi, elimi tutarken onlara dokunmamaya dikkat etti. "Halının altında gıcırdayan bir döşeme tahtası bulacaksın. 'Sylen' derken ona bas ve senin için açılsın. İçinde birkaç eşya bulacaksın. Onları mümkün olduğunca çabuk buraya getirmeni istiyorum." Sıktı. "Kimse için durma. Kimseyle konuşmayın. Özellikle de eşyaları aldıktan sonra. Derhal buraya geri gelmelisin. Anladın mı?"

"Ama Dawn'ın korumaları. Benim yapmamam gerek-"

"Dusk'ın çıkışından çıkarsan, geçmene izin verirler." Bastian kaşlarını çatarak Kaliban'a baktı. "Şafak'tan kimse saraydan ayrıldığınızı bilmeyecek."

"Gardiyanlar beni durdurmayacak mı?"

"Zindanlarda hizmet etmeye geldiklerinde tarafsız olurlar. Burada Alacakaranlık ve Şafak yok, sadece adalet var." Sonunda döndü ve bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi ama gergin bir ifade vardı. "İyi olacaksın. Kullandığımız yan çıkışın yanındaki vestiyerde sıcak tutacak bir şeyler olacak. Oradan bir palto al, tercihen kapüşonlu olsun."

"Ve şu şeyi çıkar." Kaliban demir bileziğe kaşlarını çattı. "Evimi tekrar kirletmeni istemiyorum."

OceanofPDF.com

23

KAT

I Bastian'ın talimatlarını izledim; içimdeki korku, bir lodostan geçerek Alacakaranlığa adım atmanın verdiği anlık rahatlamayla savaşıyordu. Hava burada Şafak'a kıyasla daha farklıydı. Daha serin, taze çarşaflar gibi ve kokulu

Yasemin ve adını bilmediğim diğer gece açan çiçeklerle.

Ama bu kısa sürdü, çünkü ödünç aldığım pelerini üzerime sarmış, kapüşonu yukarı çekmiş bir halde aceleyle saraydan çıktım. Köprüden geçerken muhafızlar başlarını salladı, şüphesiz efendimin emrini yerine getirmek için acele eden bir hizmetçi olduğumu varsayıyorlardı.

Kaliban'ın evine doğru ilerlerken haftalardır görmediğim sokakları zar zor fark ettim. Ama şehrin büyüsü içimi doldurdu. Sanki göğsüm daralmıştı, bu yüzden sadece sığ nefesler alabiliyordum, ama şimdi *nefes* alabiliyordum.

Köşeyi döndüğümde kendimi bir kalabalığın içinde buldum. Çeşitli fae'ler bir şeylere bakmak için eğilmişti ve ben de onların arasından geçmek zorunda kaldım. Neyse ki demir bilezik yardımcı oluyor gibiydi, çünkü halk yüzünü buruşturup yolumdan .

Topluluktan yarı yarıya düştüm ve görmeye geldikleri şeyi fark ettim. Gülümsemesi göz kamaştırıcı, saçları mükemmel, tacı altın rengi ve ışıltılı olan Cyrus, seçkin bir grup fae'nin arasından geçerek ilerledi. O el sıkışıp mücevher ve parfüm hediyeleri dağıtırken, Kral Muhafızları diğerlerini geride tuttu.

Bir adamın omzuna vurup elini sıkarken, poz verir gibi kalabalığa baktı ve bakışları bana ulaştı.

Donup kaldım, nefesim boğazımda düğümlendi.

Ama gözleri uzakta, üzerimden geçti.

Beni görmemişti. Kapüşondan dökülmesine engel olamadığım kızıl saçlarıma bakmadı bile.

Fark ettiğimde neredeyse gülecektim. Bu insanları görmüyordu. Sadece onlar tarafından görülmek istiyordu. Onlar tarafından sevilmeyi. Hayranlık. Tapılan. Tapılan.

Dönerek yoluna devam etti, beş yaşlarında küçük bir çocukla bir kadın gördüğünde gözleri parladı.

"Bakın tanrılar bize ne getirmiş!" Kiros kollarını açtı ve çocuğu annesinden kaptığı gibi havaya kaldırdı.

"Uçabiliyorum!" Çocuk sevinçle ciyakladı ve tezahürat kazandı.

Gururları aşikârdı. Onlar için çocuklar nadir bulunan bir şeydi, Kyros iyi bir seçim yapmıştı. Onu bu iyi talihle ilişkilendireceklerdi.

Bunu biliyordu, ben kalabalığın kenarlarından ilerlerken çocuğu uzun süre yakınımda tuttu ve göz ucuyla onu izledi.

Çocuk ağlamaya ve kıvranmaya başladığında neredeyse başarmıştım. "Ah. Acıyor. Çok sıkı."

Cyrus'un gülümsemesi hiçbir şey olmamış gibi yerinde kaldı ama başını çevirip çocuğun kulağına fısıldadı. Çocuğun gözleri büyüdü ve gözyaşları durdu. Ağzının bir köşesi kalktı ama bu kalbimi ısıtmadı.

Korkuyu gördüğümde anladım.

Çocuğu neyle tehdit ettiğini merak ederek aceleyle uzaklaştım. Sonunda Kaliban'ın evine ulaştım. Sihir alarmda gibi kıllandı ama bir saniye sonra sakinleşti ve beni içeri aldı. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra halıyı ters çevirdim ve söylediği gibi gizli bölmeyi açtım.

Kan lekeli bir bohça beni karşıladı. Kumaş zengin, gece yarısı ipeğiydi ve üzerinde iğne uçları kadar parlak yıldızlar serpiştirilmişti. Fae'ler arasında bile pahalı bir kumaş olmalıydı; temizlemek için bir yol bulabileceğiniz türden.

Daha önceki korkum geri geldi. Sanki o pastayı hiç çiğnememiş gibi hissediyordum.

Hepsi.

Yutkunarak paketi aldım. İçinde ne olduğunu beklemiyordum.

O kadar ağırdı ki, elimden kayarak ipekten dışarı çıktı ve sert bir *gümbürtüyle* yere düştü.

Avuç içim kadar bir usturlap ve gök cisimlerinin hareketlerini gösteren, iç içe geçmiş diskler ve kadranlarla baş döndürücü derecede karmaşık.

Bastian'dan orrerlerin ve usturlabların reşit olmak gibi özel günlerde hediye edilen ya da ebeveynlerden çocuklara geçen son derece kişisel eşyalar olduğunu öğrenmiştim, tıpkı onun orrerinin *babası* Sylen'den geldiği gibi. Kaliban bunu Bastian'a şimdi mi vermek istiyordu? Bunu yapacağını mı düşünüyordu...?

Düşüncelerimden sıyrıldım ve usturlabı kaptığım gibi ayağa kalktım. Geri dönmem gerekiyordu. Korunmak için, paketten fırlayan bir notla birlikte yüzüstü ipeğin üzerine koydum.

Gözlerimi usturlabın arkasına kırpıştırırken hava yoğunlaştı. Altın yüzeyde Dusk Court'un hilali ve dokuz köşeli yıldızı ile üzerinde bir taç vardı. Kraliyet ailesinin nişanı.

Gözlerimi tekrar kırptım ama kulaklarımda basınç oluştuğu için göz kırpmam uzun sürmüş gibiydi.

Not. Anlam veremeyerek baktım ama "bebeğim" kelimeleri gözüme çarptı ve gezgin bir el tarafından "Nyx" diye imzalanmıştı.

Sessiz bir ormanda kırılan bir sopa kadar keskin ve ani bir acı başımı çatlattı.

Yüzüm karıncalandı. Tökezledim ve gözlerimi siper ettim, dünya çok parlaktı. "Ne...?" Ama sesim çok uzaklardan çınlayan bir ses olarak geldi. kulaklarımı tıkadı, her an ses tonu yükseliyordu.

Sura'nın sesinin bana ulaştı ama kelimeleri anlamlandıramadım. Onlara uzandım ama kendimi düşerken buldum, düşerken, düşerken.

Kan. Taze, şaldan değil. Elime, usturlaba, yere damlıyor.

Benim kanım.

Köprüde bir kadın, elleriyle yuvarlak karnını kucaklıyor.

Ölüyordum. Acıdan. Sikeyim. *Acı*.

Beni açıyordu. Beni parçalara ayırıyordu.

Düşüyor, oklar vücudunu deliyor.

Sonunda yer sarsıldı, ama zengin, koyu renkli ahşap griye dönmüştü ve kanım siyahtı. Karanlık görüşümün kenarlarında dolaşıyordu.

Nehir onu parçalıyor. İçindeki küçük yaşamın etrafında kıvrılıyor. Ama kayalar acımasız.

Her görüntü bir silah sesiydi. Parçalayan. Yok ediyor. Sadece Kaliban'ın rulo halısının yapraklı desenini gösteren bir ışık çemberi kaldı.

Sonunda kıyıya vurur. Tek başına. Sırılsıklam. Midesi, ona engel olabilecek her şeyi dışarı atmak istercesine kabarıyor.

Yardım edin.

Yardım edin bana. Bağırmaya çalıştım. Bir şeyler yanlıştı. Başım parçalanıyordu.

Acı vücudunu sarıyor. Deri kemerini ısırıyor. Çığlık atarsa onu bulurlar. Onun için umut yok, ama belki...

Son ışık deliğim de kırıldı ve parçalar karanlığa karıştı.

OceanofPDF.com

24

BASTIAN

I duvara yaslanmış Kat'i bekliyordum. Soğuk ve sert taş, vücudumdaki satılmış gerginlikle eşleşti. Kat bunca zamandır babamı tanıyordu ve ikisi de bana söylememişti. Onu bir şekilde içeri çekmiş olmalı. Ama

Ne sonu?

Parmaklıklı pencereden ona bir bakış attım. Hücresinin yan duvarına sırtını dayamış, çömelmiş bekliyordu. Rahat bir duruş değildi, savaştan -onun savaşından- tanıdığım bir duruştu. Hazır bir duruş.

Diğer anılarının iğne uçları beni iğneledi. Innesol'un kasaba meydanı, bir çocuk ayakkabısı dışında boştu. Sylen ile Korkular hakkında tartışırken. Kurbanlarından birinin düşüncelerini hissettikten sonra kusmak.

Kaliban savaş için yaratılmamıştı. Deniz kenarında sakin bir kulübede huzurlu bir hayatı olmalıydı. Etrafında büyüsünü ezici hale getirecek kimse olmamalıydı. Zihnine kazınacak ve uyuduğunda içinden fırlayıp kabuslarını başkalarına bulaştıracak dehşetler olmamalıydı.

Ama yanlış zamanda doğmuştu.

Ve şimdi, bin yıl sonra, daha fazla çekişmenin içindeydi.

Bir suikasta karıştığı için tutuklandı.

Bu Cyrus'un işi olmalı.

Pek çok açıdan Kaliban yanlış oğlu seçmişti. Yalnız olması benim hatamdı. Ve Cyrus'un bunu yapması da benim hatamdı.

Alnımı ovuşturdum, bir başka şiddetli baş ağrısı yaklaşıyordu. Buna ihtiyacım yoktu - onun için endişelenmeye *ya da* bir bakışıyla bana aşılayabileceği başarısızlık hissine.

Daha da kötüsü, benimle her zamanki gibi sert bir şekilde konuşmadı bile. Sanki ona yardım etmem için nazik olması gerektiğini düşünüyordu.

Daha önce her ne olduysa, o benim *babamdı*. Ani hareketleri olmadan ona yardım edebilirdim.

"Beni neden buraya çağırdın? Ya Kat?"

"Döndüğünde her şey netleşecek."

Uzun bir süre sessizlik içinde bekledik. Boğazımı temizleyene kadar taş kadar rahatsız ediciydi. "Bu bir hata, biliyorsun. Yakında serbest bırakılacaksın. Bundan emin olacağım."

Homurdandı ve başını salladı. "Seni bu kadar saf olman için yetiştirmedik. Dawn beni günah keçisi olarak seçti ve iyi bir seçim yaptılar. Geçmişim beni kolay bir hedef haline getiriyor. Ve senin *athair*'in olduğum gerçeği de beni değerli kılıyor. Bana yapışmaları için ne gerekiyorsa yapacaklar."

Tartışmak için ağzımı açtım ama yapamadım. O haklıydı. Sura'nın darbe girişiminden sonra, ona karşı hiçbir şey kanıtlayamamışlardı, bu yüzden gitmesine izin vermek zorunda kalmışlardı. Yine de bir hain olarak damgalanmıştı. Vekaleten suçlu. Kocasının neyin peşinde olduğunu nasıl bilemezdi?

Bu da onu bu iş için çok yapışkan hale getirdi.

Ondan sonra neden taşınmadığını hiç anlamadım. Onun için hayal ettiğim uçurumun kenarındaki kulübeye. Şehirden uzakta, daha iyi bir hayatı olabilirdi.

Nedeni ne olursa olsun, yapmadı. Ve şimdi burada, yakalanması zor Krae'nin yanında Cyrus'un günah keçisi olmak için mükemmel bir yerdeydi.

Dusk'ın kalbine vurmak için daha iyi bir yol var mı? Daha iyi olabilmesinin tek yolu hâlâ yakın bir ilişkimiz olmasıydı.

"O zaman," dedi kaşlarını kaldırarak, "oğlumu da bu işe karışmakla suçlamak için kısa bir adım atmış oluruz."

İrkildim, zihnimdeki kapıları çarparak kapattım. Ondan çok uzun süredir uzaktaydım, çok yorgundum, bariyerlerime dikkat edemeyecek kadar stresliydim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. Zihnimi kapalı tutmak ikinci doğam olmalıydı.

Ama bana oğlum demişti. Uzun zamandır beni böyle kabul etmemişti. Yaptığım şeyden sonra.

"Ayrıca," diye devam etti, "ben tamamen masum

değilim." Başımı kaldırdım.

Avuçlarını havaya kaldırdı. "*Ondan* değil. Ama şekil değiştirenlerle birlikte görüldüm.

Şehirden çıkmalarına yardımcı oluyorum."

"Kendini riske attığını mı söylüyorsun? Şimdi saf olan kim?" Onlara cephane vermişti. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Bana hep söylemedin mi-"

"Telafi etmem gereken çok şey var." Bunu, sabah güneşin doğduğunu söyleyebileceğiniz kadar gerçekçi bir şekilde söyledi.

Innesol ile ilgili düşüncelerimi bastırdım ama onunla tartışamazdım.

Koridorun sonunda biri boğazını temizledi ve Katherine'i bulmayı umarak arkama baktım. Ama gardiyanlardan biriydi.

Başını eğdi. "Her şey yolunda mı? Sadece... uzun zamandır yoktun. İnsanlar burada takılmak istemezler."

Cebimdeki saati kontrol ettim. Kat gideli bir saatten fazla olmuştu. Kalbim sıkıştı. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Acele etmese bile dönmüş *olmalıydı*.

Gardiyana güvence verdim, o da gitti, sonra babama döndüm, gölgeler yükseliyordu. Parmaklıkları kavradım, yanmalarına izin verdim, havayı yanık et kokusuyla doldurdum. Gölgelerim kekeledi ve kayboldu. Dünyadaki büyü hissim yok oldu. "Ona ne yaptın? Ona nasıl bir tuzak kurdun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tuzak mı? Ona neden zarar vereyim ki?"

"Sana yaptığımı bana yapman için." Sözcükler, bir kaynaktan fışkıran su gibi boğazımda düğümlendi. Beyaz sıcak acı sinirlerim boyunca çığlık attı, ama içimdeki suçluluk duygusuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. "Dünyada en çok sevdiğin kişiyi aldım ve şimdi..."

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda ellerimi parmaklıklardan çektim ve merdivenlere doğru iki adım attım.

Bir muhafızın kolunu omuzlarına dolamasıyla Kat sendeleyerek içeri girdi, gözleri iri, saçları yırtılmış gibiydi.

"Kat?" Zaten onun yanındaydım, ona yardım etmeyi üstlenmiştim. Ağır bir şekilde bana yaslandı, sanki bir parçasını bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi kendine sarıldı. "Ne oldu?"

Gardiyan kaşlarını çattı. "Geri döndüğünde de böyleydi. Onu Şifa Salonu'na götürmeye çalıştık ama biz arkamızı bu yöne gidene kadar çığlık attı."

"Teşekkür ederim. Onu şimdi yakaladım." Bir şey onu korkutmuş olmalıydı ve yalnız kalana kadar bunu belli etmedi.

Gardiyan "Biliyordum," diye fısıldadı. "Biliyordu. O ."

"Ne biliyordu?" Yüzündeki saçları düzelttim, burnunun altındaki kanı gördüğümde nefesim kesildi. Vücudum alarma geçti, içimdeki enerji yükseldi. "Kat? Ne oldu? Ne-?"

"Onu buraya getirin," diye seslendi Kaliban hücresinden.

Yanına gittiğimde kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bakışlarıma karşılık vermedi ve ikna edici sorularıma cevap vermedi.

Derin, karanlık bir korku iliklerime kadar işledi.

"Köprü." Başını tekrar tekrar salladı, gözleri cam gibi ve uzaktı. "Düşünemiyorum... düşünemiyorum."

Ne oldu böyle?

Babama baktığımda onu solgun buldum - kocasını öldürdüğüm haberini verdiğimde olduğu kadar solgun. "Katherine," dedi yavaşça, "anladın mı?"

"Gerçek," diye mırıldandı, burnundan daha fazla kan sızıyordu. "Anladım. Tam içine... tam beynime. Buldum. Köprü. O gece."

"Kat?" Yanaklarını avuçladım ve göz teması kurmaya çalıştım. "Mantıklı konuşmuyorsun, aşkım."

Gözleri sabit duramıyormuş gibi sağa sola kayarken yüzünü nazikçe sildim. Kalbim küt küt atsa da onu sabitlemeye, o dinginlik olmaya çalıştım. Onu hiç böyle görmemiştim, amcası onu bu kadar korkuttuğunda bile.

"Yavaşça," diye mırıldandım. "Neler oluyor? Bu kan nereden geldi?" Yüzü morarmış ya da şişmiş görünmüyordu, bu yüzden gidip onu incittiği için birini yok etmeme gerek yoktu.

"Köprü. O gece. Kraliçenin yaptığı şey." Alt dudağını bastırdı ve çiğnedi. "Köprü. O gece. Kraliçenin yaptığı şey. Başım. *Benim kafam*." Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Yapamam."

"Her şey yolunda, aşkım." Elini çektim ve kendini kanatmadan önce dudağını dişlerinin arasından çektim. "Artık güvendesin. Ben buradayım."

"Köprü. Başım. Onu kırdılar." Kendine sarılmayı bıraktı ve küçük bir paket uzattı. "Onu kırdılar. Ben buldum."

"Lanet olsun," diye tısladı. "Sakladıkları şey *buydu*."

"Kırmışlar." Dudağı titrerken nefes alış verişi sakinleşti. "*Onu ben buldum*."

Çok yanlış bir şey vardı. Felç mi? Felç geçirdikten sonra insanların fikirlerinin değiştiğini duymuştum; kelimeler yanlış çıkıyor, konuşamıyorlardı.

"Hadi, aşkım." Bir kolumu omzuna doladım, onu dışarı çıkarmaya hazırdım. "Onu Şifa Evi'ne götürmem gerekiyor."

"Hayır." Kendini . "*Hayır*."

Babam başını eğmeden önce uzun bir nefes aldı. "Onu gönderdiğim eşya. Onu görünce zihninde bir şeyler kırıldı. Niyetim bu değildi ama şimdi mantıklı geliyor."

"Mantıklı *olan ne*?" Onu görünce midem daraldı ve midem bulandı. "Çünkü hiçbiri-"

"Çabuk, bana onun elini ver. Daha fazla kırılmadan önce." Ona bakarken yüzünün buruşması nefesimi kesti. Bir keresinde bana da böyle bakmıştı. Onu bir baba gibi sevmişti. Bunu nasıl kaçırmıştım?

Parmaklıkların arasından uzandı, parmaklıklara dokunmamaya dikkat etti. "Kat, canım, paketi ona ver, sonra da elimi tut."

İtaat etti, bu sırada titriyordu.

İpekle sarılmış paketi kavrarken, babamın gözlerini kapatıp onun zihnine ulaşmasını izlerken sert bir şey parmaklarımı ısırdı.

Duvarlarımı yerinde tutarak onu yatıştırmasına izin verdim. Benim endişelerimin onun işine engel olmasına ihtiyacı yoktu.

İçinde bir şeyler kırılmıştı. Sesi... Daha önce hiç böyle saçmaladığını duymamıştım. Ne kadarını yapabilirdi? Onu düzeltebilir miydi? Sonsuza kadar böyle mi kalacaktı?

İçime döndüğümde, düşünceler beni boğdu ve kendimi paketi göğsüme sıkıştırırken buldum. İş o noktaya gelirse, onu güvenli ve sessiz bir yerde bulacaktım. Bahçesi olan bir yerde. Ona bakılmayacak, ona göz kulak olabileceğim bir yer. İşimi bırakacaktım. Şehri terk ederdim. Neye ihtiyacı olursa olsun.

Kat bana doğru sarkarken derin bir iç çekiş beni beklenmedik planlardan geri getirdi. Onu yakaladım. "Aşk mı?"

"Bastian." Başını salladı, bana doğru eğildi. "Ben... geri döndüm."

Ama rengi hoş olmayan bir hal almıştı ve onu oturur pozisyona getirdiğimde başını tuttu.

"Ona söylemelisin," diye fısıldadı şakaklarına masaj yaparak. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

Babam yutkundu. Rengi onunkinden çok daha iyi değildi ama bakışlarımla karşılaştığında sertti. "Aç şunu."

Kaşlarımı çatarak kanlı ipeği geri çektim. Altın ve gümüş bir usturlap, çok güzel işlenmişti, belki de gördüklerimin en iyisiydi. Braea'da bir tane vardı.

benzer, biraz daha büyük olsa da aynı derecede karmaşık. Bu, kalite açısından kolayca eşdeğerdi.

"Bak, burada ölmeyeceksin." Ona uzattım. "Bana vermene gerek yok-"

"Arkayı kontrol et."

Ters çevirdim. Kraliyet nişanı bana doğru parladı. "Sen mi *çaldın*
Bu mu? Tutuklanmak için yeterli değil mi-"

"Notu okuyun."

Usturlabın altında, yarısı ipeğin içine gizlenmiş bir kâğıt parçası buldum. Katlanmış kenarları yırtılmıştı, sanki sık sık okunmuş gibiydi.

Kağıdın yumuşak krem rengi ve ağırlığı tanıdık geliyordu ve açtığımda nedenini anladım. Babam Sylen'in yazısı. Bu, yetiştirdiği geyiklerin soylarını ve özelliklerini takip etmek için tuttuğu defterden koparılmıştı. Bu sayfada en güçlü geyiğiyle hızlı bir arka geyiğinin çiftleştirildiği yazılıydı; her ikisi de en zeki hayvanlarıydı ama bugüne kadar kraliyet ahırlarında çiftleşememişlerdi. Notları, bu kez başarılı olup olmadıklarını kaydetmeden sona eriyordu.

"Bunun ne alakası var-?"

"Ters çevir." Sesi çok yumuşamıştı, bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

Yazı dalgalanıyordu, yer yer çok zayıftı, mürekkep sayfada zar zor görünüyordu ve kenarlarda kanlı parmak izleri vardı ama çoğunlukla okunabiliyordu.

Bunlar Kraliçe Braea'nın kızı Gece Prensesi Nyxis Nemesine Voltarin'in son dilekleri. Kaliban ve Sylen'e, en değerli varlığımı, bebeğimi, seelie ve unseelie arasındaki aşktan doğan Dusk'un varisini emanet ediyorum. Ona Bastian adını veriyorum.

OceanofPDF.com

25

BASTIAN

Iyırtılmış sayfaya baktı. Tekrar tekrar okudu.

"Onu nehrin kıyısında bulduk, kucağında küçücük bir bebek vardı. Sırılsıklamdı ve o kadar solgundu ki ilk başta öldüğünü düşündük. Ama oğlunu dünyada yalnız bırakmamak için çaresizce tutunmaya çalışıyordu. Nehir elbiselerindeki kanı yıkadı ve okları kırdı."

Babamın sesi uzaktaydı, ben notu tekrar tekrar okurken nota eşlik ediyordu ve ben de bundan kurtulamıyordum.

"Bize ne olduğunu anlatmadı, tamamen bebeğine odaklanmıştı. Kağıt için bize yalvardı. Onu almamız ve güvende tutmamız için yalvardı. Bize kanıt vermek ve ona bir isim vermek istiyordu. *Size* bir isim vermek için."

Ona Bastian adını verdim. Ona Bastian adını verdim. Ona Bastian adını verdim.

Bu mümkün değildi. Mümkün değildi.

"Ama ben..." Başımı salladım, notta yazandan başka kelimeler bulmaya çalışıyordum. "Saldırıya uğrayan kadın... o benim..."

"Herkesin böyle düşünmesine izin veriyoruz. Varsayımların ne kadar yararlı olduğunu bilirsin. Zamanlamalar uyuşuyordu; o dokuz aylık hamileyken sen doğmuştun. Ama sen o gece gebe kalmadın. İki ay erken doğmuştun, bu yüzden hep küçük bir çocuktun. Küçük bir mucize."

Düzgün düşünemiyordum. Buna karşı pek çok argüman, doğru olamayacağına dair pek çok neden vardı. Ama tek yapabildiğim sonunda gözlerimi yaşartmak oldu.

Notu elinden bırakıp ona, Kat'e baktı, bunun bir şaka, halüsinasyon ya da başka *bir şey* olduğuna dair işaretler aradı.

Sessizce ağlarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bu doğru."

Ve o iki kelimeyle dünyam değişti. Bir dakika önce başka bir şeydim, bir dakika sonra başka bir şey.

Aynen böyle.

Bir nefes. Bir nefes. İki an birbirinden dünyalar kadar uzaktı.

Dizlerim taş zemine çarptı.

Ben Prenses Nyx'in oğluydum. Braea'nın torunu. Sura'nın yeğeni.

Biliyor muydu? Akıllıca bir hareket olmasına rağmen beni öldürmeyi bu yüzden mi reddetmişti?

"Sura bilgiyi kafamın içine yerleştirdi," diye devam etti Kat ben sessiz kalınca. "Ulaşamayayım diye onu kilitledi. Bilen herkesin sana anlatamadan korkuyordu ama beni yakınında tutacağını biliyordu. O ölürse hatırlamam gerekiyordu ama bunu görünce..." Başını iki yana salladı.

"Kilidi kırdı. Zorla. Yukarıdaki yıldızlara şükürler olsun, hasarın en kötüsünü onarmayı başardım." Kaliban beni izledi. Yüzünde hiç bu kadar çok çizgi görmemiştim. Biz insanlar gibi yaşlanmazdık ama bugün yaşlı görünüyordu, sanki endişe onu eski giysiler gibi yıpratmıştı.

"Yani..." Daha fazla sessizliğe gömüldüm, dile getirilemeyecek kadar çok soru üst üste geliyordu. "Hayatta mı? Nyx hâlâ hayatta mı?"

Ama babam başını salladı. "Sadece kısa bir süreliğine. Oklar... çok fazlaydı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Belki içimizden biri şifacı olsaydı, ama... O bunun olacağını biliyordu. Bu yüzden size bir şey bırakmak için çırpınıyordu. Nereden geldiğini ve aşktan doğduğunu bilmeni istiyordu - burası ile Yeraltı Dünyası arasındaki perdenin ötesine uzanan ve kandan babanın görünmez olmasını umursamayan bir aşk. Bunu yazmasına yardım etmemizi istedi, küçük başını öptü ve seni sevdiğini söyledi, sonra da gözlerini kapattı."

Tüylerim diken diken oldu ve gözlerim yandı.

Beni doğuran kadının beni sevmediğini her zaman anlamıştım. Bununla başa çıkabilirdim. Bu eski bir bilgiydi, uzun zamandır kabul edilmişti. Bir şekilde tanıdıktı. Ama bu?

Ondan uzaklaştım ve ayaklarımı daha pratik bir yola dikerek Kat'in burnunun kanamasının durup durmadığını kontrol ettim. "Nasıl öldü? Oklar demiştin, kimin okları?"

Kat ile bakıştılar. "Kendisine nasıl üç ok saplandığını ve nehre düştüğünü söylemedi. Tamamen seni güvende tutmaya odaklanmıştı. Ama..." Uzun bir nefes aldı ve bakışları tekrar Kat'e kaydı. "Annesine gerçeği asla söylemeyeceğimize dair bize söz verdirdi."

Eli kucağıma kaydı ve bacağımı rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Sura'nın bana Nyx'in nasıl öldüğüyle ilgili anlattıklarını hatırlıyor musun? Seni Braea'dan ve Braea'nın Nyx'i öldürdüğünü öğrendiklerinde seni tahta geçirmeye çalışabilecek herkesten koruması gerekiyordu."

İrkildim ve bu yalana karşı gözlerimi kapattım. Eğer Sura bu bilgiyi Kat'in kafasına yerleştirdiyse, yalanları da yerleştirebilirdi - oraya yerleştirmek için bir şeyleri yüksek sesle söylemesi gerekmiyordu. Bu bizi bağlayan yasayı aşmanın bir yolu olabilirdi.

Onun yerine babama kaşlarımı çattım. "Neden bana söylemedin? Bunca yıl ve hiçbir şey."

"Seni korumak için yemin ettik. Eğer çocukken bunu bilseydin, bir kişiyi daha kaybetmiş olurdun. Bilenler sadece biz ve Prenses Sura'ydı. Üç kişi zaten çok fazlaydı. Ama baban ve ben birbirimize güveniyorduk ve Sura... onun için kız kardeşinden geriye kalan tek şey sendin. Seni güvende tutmak için her şeyi yapardı."

Mantıklı olmasından nefret ediyordum.

"Darbesi kendisi için güç kazanmak değildi. Braea'yı tahttan indirmek içindi. Sylen ve ben de dahil olmak üzere doğru insanların desteğini kazanması yıllarını aldı. Ama kız kardeşini ya da Braea'nın ona yaptıklarını asla unutmadı. Tahtı ele geçirmenin seni güvende kılacağını umuyordu."

"Ama kraliçe beni seviyor, o yapmaz-"

"Braea Nyx'i kilitledi çünkü onu kontrol edemiyordu. Anlamıyor musun? Nyx'i öldürdü çünkü görünmez bir *varise* sahip olma düşüncesine dayanamadı. Sura'yı idam ettirdi. Bunu öğrenirse seni öldürmekte tereddüt edeceğini mi sanıyorsun?"

Yanılıyordu. Anlamıyordu. Ama onunla tartışmak anlamsızdı. Bir kez kararını vermişti, artık hazırdı.

"Sylen bunu biliyordu." Parmaklıklara dokunmadan olabildiğince yaklaştı. "Bu yüzden seni Kraliçe Muhafızları'nda hiç istemedi. Ona yaklaşırsan Braea'nın senin gerçekte kim olduğunu anlayacağından korkuyordu."

Anılarımı araştırdım, onları bu yeni bilginin merceğinden geçirdim. İpucu vermiş miydi?

Öldüğü güne inmeye devam ettim. Onu öldürdüğüm gün. *O* gün
Bana bırak.

"Neden bana söylemedi? Neden beni durdurmadı? Eğer bilseydim..." Sura'nın yerine tahta geçmesine izin verir miydim? Braea'nın istikrarını gerçeğe karşı nasıl tartardım? Tüm bunlar onun ölümü için ne anlama geliyordu? On beş yıldır ilk kez, ne kadar acı verici olursa olsun doğru seçimi yaptığımdan emin değildim.

Babam hüzünlü bir gülümseme verdi; uzun zamandır bana attığı en nazik bakıştı bu. "Onun kanı senin damarlarında dolaşmıyor olabilir ama sen ve o aynı kumaştan kesildiniz. Krallık için, *senin* geleceğin için her şeyi yapardı. Buna kendi hayatını vermek de dâhildi."

"Söğüt düğümü tılsımı. Bu yüzden cebime koydu."

Başını sallarken gözleri parlıyordu. "Günü kurtarmaya çalışırken paldır küldür koşma riskinin olduğunu biliyordu. Bu seni iyileşene kadar hayatta tutacaktı. *Muhtemelen* seni yaranla birlikte savaşın dışında tutmayı planlamıştı ama *tabii ki*"-ağzı alaycı bir sırıtışla büküldü-"kendine bakmayı bile reddettin ve önce kraliçeyi kurtarmakta ısrar ettin."

Boğazımın arkası ağrıyordu. Bunca zaman bunun bir kaza mı olduğunu yoksa Braea'nın ihaneti yüzünden öfkelenmesi durumunda beni korumayı mı amaçladığını merak etmiştim.

"Seni öldüremezdi, çünkü darbe seni güvende tutmak içindi, tıpkı yemin ettiği gibi. Tıpkı benim seni korumak için bunca yıl uzak durduğum gibi."

Dünya yine değişti. Bu sefer sarsılarak uzaklaştı ve beni serbest düşüşte bıraktı. "*Ne* oldu?"

"Rolümü çok iyi oynadığım için üzgünüm ama bu gerekliydi."

"Hayır, sen haklıydın. Onu sizden aldım. İkinize de ihanet ettim. Anlıyorum." Bana duyduğu öfke haklıydı, hatta haklıydı.

"Oh, çok öfkeliydim. Ama *ona*, sana değil. Her zaman birlikte olacağımıza söz vermişken beni terk etmişti." Gözlerini kırptığında gözyaşları döküldü. "Darbeden sonra üzerimde çok fazla şüphe vardı ve seni yakınımda tutarsam, bunun kolayca senin üzerine düşebileceğini biliyordum. Bunun için kendimden nefret ettim ama sana sırtımı döndüğümde Sylen'in bana söylediğini yapıyordum. Verdiğimiz sözü hatırlıyordum."

Kendi kalbim paramparça olmuşken ve Kaliban'ınkini kırmışken bile onun mesajını tekrarlamıştım. Bu sözün benimle ilgili olduğunu bilmiyordum.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, Bastian. Nasıl bırakabilirdim ki? Benim oğlum. İstediğimi bilmediğim, *ihtiyacım olan* oğlum. Sen beni kurtardın. Sana sahip olmak..." Gözyaşları dudaklarına ulaşırken başını salladı. "Kendi suçluluğumun karanlığında bir yıldız ışığıydı, kaybolduğumda yol gösterici bir noktaydı. Ve seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Pek çok kez. Rüyalarım... Onların seni etkilemesine izin verdim. Onlarla seni incittim-"

"O sen değildin-"

"Yine de yaptım. İlk seferinde onları durdurmanın ya da en azından seni korumanın bir yolunu bulmalıydım. Ama ahırdaki küçük hayatımız beni çok rahatlattı - babanla birlikte uyanıp sana kahvaltı hazırlayabildiğim normal bir hayat. Yani, evet, seni hayal kırıklığına uğrattım. Ama seni sevmekten *asla* vazgeçmedim."

Kendi yanaklarımdaki gözyaşlarını silmek zorunda kaldım ve bu kez Kat'in kolumdaki rahatlatıcı dokunuşuna yaslandım. Bunca yıl benden nefret ettiğini sanmıştım. Onun affına asla ulaşamayacağımı, dolayısıyla buna layık olmadığımı düşündüm.

Ama affetmişti. Bana

hala oğlum diyordu.

O hala benim *saçımdı*.

"Neden bana söylemedin?" Kendimi tutmaya çalışırken soruyu güçlükle söyleyebildim.

"Bu seni korumanın bir parçasıydı. Bilmek seni tehlikeye sokar, şimdi bile. Bilmediğiniz bir sırrı saklamak çok daha kolaydır. Ama..." Ellerini iki yana açtı. "Beni idam edecekler. Bu benim son şansımdı. En azından ben öyle sanıyordum." Kat'e orantısız bir gülümseme verdi. "Sura'nın bilgiyi Kat'in zihnine kilitlediğini fark etmemiştim."

Uyanmak için son bir gayretle yüzümü ovaladım. Ama avuç içlerimdeki nasırlar gözlerimin etrafındaki deriyi ısırarak bana uyanacak bir şey olmadığını söylüyordu.

"Bunca zaman beni tek başıma bıraktın... benden *nefret* ettiğini düşünmem için."

Başını öne eğdi. "Braea benden etkilenerek ona karşı çalışma ihtimalin düşünseydi bile seni öldürtürdü." Bakışlarımla buluşmadan önce derin bir nefes aldı, kaşları birbirine çarpıyordu. "Onun ne kadar ileri gidebileceğini anlamıyorsun."

"Hayır. Onu yanlış anladınız. O bir ip üzerinde yürüyor." Aynı benim gibi. "İki mahkeme arasında barışı sağlamak kolay değil... Yapılması gerekeni yapmak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Neşesiz bir şekilde güldü. Yapılması gerekeni yapmıştı. Bu onu hâlâ yakıyordu. "Şey..." Gözlerini sıkıca kapatırken çenesi kaskatı kesildi. "O... o..." Yüzü kıpkırmızı oldu. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve bu ter ya acıdan ya da çabadan kaynaklanıyordu. Ya da ikisi birden.

Kat parmaklıkların arasından uzanıp onun omzuna dokundu. "Kaliban?"

İçini çekti. "Bundan bahsedemem. Bir şey var... bir şey..." Elini salladı.

"Geas?" Ben teklif ettim.

Bir tane olması gerekiyordu, çünkü onaylamak için başını bile sallayamıyordu. Belirli bir konu hakkında iletişim kuramadığı bu durumda ona bir zorunluluk yüklenmişti.

Bir geas, öznesi üzerinde büyük bir baskı yaratır ve onu yerleştiren kişiden daha da fazla enerji isterdi. Hafife alınmazlardı ve çok azı uygulamaya konurdu. Birini tehdit etmek bile ciddi olarak kabul edilirdi.

Sonraki kelimelerini, sanki kısıtlamalarının sınırlarını test ediyormuş gibi yavaşça söyledi. "Onun o şeytani kitabı."

Kat ile bakışlarımızı değiştirdik, o da benim kadar şaşkın bir şekilde başını salladı.

Braea'ya olan nefretini uzun zamandır besliyordu ve eğer darbe konusunda Sura'yla komplo kurduysa, kim bilir annesi hakkında kulağına ne zehirler akıtmıştı.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Az önce öğrendiğim şey üzerine kesinlikle harekete geçmeyecektim. Kelimeleri düşünmeye bile cesaret edemiyordum.

"Geçmişte her ne olduysa, seni buradan çıkaracağız. Bunların hepsi... saçmalık." Hem tutuklama hem de söylediklerinin bir kısmı. "Bunu düzelteceğim."

Kat'in kalkmasına yardım ettiğimde başını salladı. "Neye inanman gerekiyorsa, Bastian. Ama yanılma ihtimaline karşı... bunun son şans olması ihtimaline karşı, sana bir şey daha söylemem gerekiyor."

"Lütfen, başka sürpriz olmasın." Alnımı ovuşturdum. Beynimde çok fazla yeni bilgi vardı. Ben onları işlemeye ya da görmezden gelmeye çalışırken çok fazla şey birbirinin üzerine düşüyordu.

"Seni Kat'in düşüncelerinde gördüm" - ona özür dileyen bir gülümseme verdi

- "Kanamalarını durdurmayı öğrenmeden önce. Oğlum..." Parmaklıkların yanına geldi. "Çok uzun zamandır kendini suçluyor ve suçluluk hissediyorsun.

Yapmadığınız şeylerin sorumluluğunu sırf onları hatırladığınız için üstleniyorsunuz. *I*
o şeyleri yaptı. Cezayı hak eden *benim*. Sen değil."

Ona baktım, algılanmanın şokuyla donup kalmıştım. O ve Kat beni görmüş, anlamış, kendime sakladığım sessiz şeyleri ortaya çıkarmışlardı.

Birden avın, avcının bakışlarına yakalandığında nasıl hissettiğini anladım.

"Yapmadığın bir şey için kendine işkence etmeyi bırakmalısın. Kraliçen dururken, benim karanlığım, gölgelerde gizlenmem yüzünden hiçbir aydınlığı hak etmediğini düşünmeyi bırakmalısın." Omzumu tuttu, sözleri zihnimde yankılandı, eski anıları hafifletti, böylece keskin bir şekilde çizilmiş diyagramlar yerine belirsiz mürekkep dökülmeleri oldular. "Her zaman olman gereken prens, kral, *lider* olmalısın."

OceanofPDF.com

26

BASTIAN

I Günün geri kalanını sersemlemiş bir halde geçirdim, ne zaman biri beni düşüncelerimden çekip çıkarsa asabileşiyor ve öfkeleniyordum. Uzun bir süre ofisimde oturup elimdeki rapora değil de boşluğa baktım.

Yine de *saçımın* söylediklerinin hiçbiri işe yaramadı.

Hiç mantıklı gelmedi.

Çok mantıklıydı. Bu

imkansızdı.

Ve yine de doğruydu.

Bunun yerine raporu bir kenara fırlatıp eğitim alanına doğru yürüdüm. Faolan'dan hiçbir iz yoktu, bu yüzden onun yerine aynı anda üç acemiyi aldım ve bir diğeri arkadaşımı getirirken onlara geri çekilmemelerini söyledim.

Güneş batıncaya kadar, üzerimizi kaplayan teri soğutarak zaman geçirdik. Ben.

Faolán bile ofladı, nefesini tutarken ellerini kalçalarına götürdü. "Cyrus Yine mi?"

Yanıt olarak homurdandım. Bırakın başkasına açıklamayı, benim için bile çok fazlaydı ve tüm bu lanet işten kaçmaya çalışmakla meşguldüm.

Ama artık Alacakaranlık yükseliyordu, yapabileceğim başka bir şey daha vardı. Faolán'ın omzuna vurup teşekkür ettim, gidip yıkandım ve kraliçeme rapor verdim.

"Kaliban'ı serbest bırakmanı istiyorum," dedim nezaket faslı biter bitmez.

Bir hizmetçi buklelerini geriye doğru tutturmayı bitirirken kaşlarını kaldırarak aynadan bana baktı. "Onu ziyaret ettiğini duydum." Hizmetçiyi kovdu ve bana dönmeden önce onun odadan çıkmasını bekledi. "Tutuklandıktan sonra onu kontrol etmek istemeniz anlaşılabilir olsa da, böylesine ciddi bir suçlamayla karşı karşıya olan biriyle yakınlaşmak akıllıca değil. Bunu yapman *hem* senin hem de Dusk için tehlike yaratır."

Bir an için, yüzeye çıkan sözlerinden sonra zar zor nefes alabildim. *Ne kadar ileri gidebileceğini anlayamazsın*.

Ama Braea her zamanki gibi görünüyordu. Sadece bu kadar uzun yaşadıktan sonra mümkün olabilecek bir şekilde sabırlıydı. Sert ama şefkatli. Bana bazen sert bir sevgiyle davranırdı ama bu yine de sevgiydi. Bana pek çok şekilde yardım etmiş, beni bir hiçten, bir ahır çocuğundan, muhafızlığına ve şimdi de krallıktaki en yüksek mevkilerden birine yükseltmişti.

Ve ben onun için çok şey yaptım. Her zaman uğruna çalıştığımız şeyi, yani Elfhame'in güvenliğini ve emniyetini sağlamak için ne gerekiyorsa yaptım.

Sadece onun sayesinde saygı görüyordum. Sadece onun bana verdikleri sayesinde Kat'e yardım edebildim. Ve şimdi *Athair'e* yardım etmem gerekiyordu.

O benim kraliçemdi. O ne derse desin, onu başka türlü göremezdim.

Görüşü kendi önyargılarıyla gölgelenmişti. Bu, onun düşündüğü gibi biri olduğu anlamına gelmiyordu.

Peki ya Sura? Tahtı istiyordu. Belki de beni güvende tutmak istediği için kendine bunu yaptığını söyledi, ama fae'lerde kendimize yalan söyleyemeyeceğimizi söyleyen bir geas yoktu. Hırslarına ulaşmasına yardımcı olacak her şekilde gerçeği çarpıtabilirdi.

"Bastian?" Braea'nın kaşlarının arasında çizgiler belirdi. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi dikmiş, *saçımın* ısrarla orada olduğunu söylediği şeyi görmeye çalışıyordum.

Ama yanılıyordu.

Uyarılarını elimin tersiyle ittim. "Uzun bir gün oldu. Kaliban'la uğraşmanın üzerimde böyle bir etkisi var. Ama... bana çocukken verdiği onca şeye rağmen, hâlâ onun serbest bırakılmasına ihtiyacım var."

Uzun bir süre bana baktı, pürüzsüz yüz hatlarında hala endişe vardı. Sonunda iç çekti. "Bir zamanlar bana karşı çalışmış birine yardım etmeye çalışırsam zayıf görüneceğimi biliyorsun. Bu bin yıl önce olsa bile - anılarımızın daha eskiye dayandığını biliyorsun."

Dişlerimi sıktım, ona karşı komplo kurmadığını söylemek için çaresizdim. Ama tabii ki bu doğru değildi. Benim varlığım sadece böyle bir

Arsa.

Kaşları alçaldı, çizgiler şimdi daha derin ve daha sertti. "Cyrus'un babasını öldürmekle suçladığı kişiyi hemen serbest bırakırsam, bu Dusk için nasıl olur sence?"

Soruyu soruş şekli karnıma bir yumruk gibi indi. Çünkü haklıydı. Onun yardımına koşmak, suikastın arkasında Dusk'ın olduğunu ve onun baş ajanını koruduğunu doğrulamak gibi görünecekti. İnsanlar bunu yapmasını benim istediğimi söyleyebilirdi.

O zaman Cyrus'un karşılık vermek için mükemmel bir bahanesi olacaktı ve bu sadece tırmanacaktı.

Braea dudaklarını emdi ve başını eğdi. "Üzgün olduğunu anlıyorum." Sesi beni yatıştırdı, tanıdık ve nazikti. "Suçları ne olursa olsun, bir zamanlar senin için çok şey ifade ediyordu. Böyle birinin gitmesine izin vermenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Derin, derin bir nefes alıp verdi ve bana şunu hatırlattı: Sura onu devirmeye çalıştığında değer verdiği birini bırakmak zorunda kalmamış mıydı?

Beni anlıyordu. Ben Sylen'i öldürdükten ve Kaliban bana sırtını döndükten sonra yanımda olmuştu. Şimdi nedenini bilsem de, o zaman yıkılmıştım. O oradaydı, bana yardım ediyordu. Beni yönlendiriyordu. Omzuma bir el atarak beni rahatlatmış ve kendime biraz zaman ayırmam için beni cesaretlendirmişti.

Aynı kadın annemin ölümünden nasıl sorumlu olabilir? Uzun zamandır güvendiğim kadın. Uğruna savaştığım kadın. Uğruna öldüğüm. Hayatımın yarısını adadığım kadın. Eğer *athair*'imin dediği gibiyse, yaptığım onca şey için bu ne anlama geliyordu? Onca zaman?

Şimdi de omzumu sıktı. "Tüm suçu onların üzerine attıktan sonra bu Krae denen kişiyi bulamadığı için Cyrus bazı sonuçlar gösterme baskısı altında. En azından bir süreliğine bu zaferi kazanmasına izin ver. Planlanmış bir infaz yok ve henüz bir duruşması bile olmadı. Araştırmak için zamanımız var. *Eğer* Kaliban bu işe karışmadıysa, onun serbest bırakıldığını göreceğim."

Kendimi başımı sallarken buldum, onun tanıdık rahatlığına yaslandım. O haklıydı. Cyrus suçu çabucak çözdüğünü ve büyük bir lider olduğunu göstermek istiyordu ve şimdi hepimiz tahtta onunla birlikte neşeli yollarımıza devam edebilirdik.

"Gördün mü? Anlıyorsun." Beni biraz salladı. "Sura'nın darbesini engelledikten sonra ne dediğimi hatırlıyor musun? Seni yardım etmen için Gölge'm yapmıştım.

Gerçek ve yasal yönetimi sürdürmemde ve Alacakaranlık Sarayı'nın ve tüm Elfhame'in istikrarını sağlamamda bana yardımcı olacaksın. O zaman benden şüphe etmemiştin. Ne değişti?"

Yüzümü buruşturarak bakışlarını kaçırmak zorunda kaldım. Başka seslerin zihnime sızmasına izin verdim.

-Kendi gündemleri olan kişiler.

Hataları ne olursa olsun, temel misyonumuzu zihninin ön saflarında tuttu. Veraset savaşları gibi bir felaketin bir daha yaşanmasını engellemek. Konu Elfhame'i yönetmek olduğunda, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu durum mahkemelere de yansıyacak ve bir gelgit dalgasına neden olabilecekken onu *saçıma* yardım etmesi için zorlamam bencillikti.

Zayıf davranmış, Bastian Marwood'un duygularının Tenebris Piçi'nin yapması gereken işi gölgelemesine izin vermiştim. "Bağışlayın beni. Ben... Kaliban'ı görüyorum."

Anlayışla başını salladı. "O zaman bana hâlâ güveniyor musun?"

Cevap vermek için nefes almam gerektiği kadar uzun sürdü. "Anlıyorum. Bunu çözeceğiz ama doğru şekilde."

OceanofPDF.com

27

KAT

W Kaliban'ın ifşaatlarının olduğu gün başımın ağrıması yemeğe gitmeme engel olunca, Cyrus Elthea'yı odama gönderdi. Beni kontrol ederken kaşlarını çattı ve defterine bir şeyler not etti. Cyrus'un bileziğimi çıkarmak için bizzat gelmesi gerekti. Böylece kafamın içinde neler olduğunu araştırmak için sihrini kullanabilecek ve devam eden acıyı hafifletmek için elinden geleni yapabilecekti.

Takip eden günlerde baş ağrıları beni rahatsız etmeye devam etti, ancak yavaş yavaş azaldılar ve Elthea dayanılmaz hale geldiklerinde almam için bana ilaç bıraktı. Çoğu gece aklımı kurcalayan düşüncelerden kaçmama yardımcı olması için aldım.

Bastian Braea'nın torunuydu. Nyx'in oğlu. Dusk Court'un varisi.

Bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu. Saraydan her ayrıldığımda Amandine bana eşlik ediyordu ve Alacakaranlık sokaklarını ziyaret etmeme izin verilmiyordu, dolayısıyla Ariadne, Rose ya da Ella'yı ziyaret edememiştim. Ancak Büyük Ağaçlar'ın yanındaki taşın altına arkadaşlarım için mektuplar bırakmıştım; Ella'yla buluşma noktam haline gelmişti ve uzaktan sahte bakışlar dışında onunla iletişim kurabilmemin tek yolu buydu. Hatta bir gün oraya bıraktığı bir notla beni bahçedeki gizli bir noktaya yönlendirmiş ve orada onun güzellik karışımlarından bir paket bulmuştum.

Dawn'daki özgürlüğümden yararlanarak gizli geçitlere mümkün olduğunca sık girdim ve Krae'yi ararken nereleri aradığımı ve tehlikelerin nerede olduğunu planladım.

Haritamda, kütüphanede başka bir giriş bulmuştum ve şimdi orada bekliyordum. Bu gizli kapıya ulaşmak Sepher'in bana gösterdiğinden daha kolaydı; o koridorda korumalar devriye geziyordu, oysa kütüphane genellikle temizdi.

Bugün hariç. Bu yüzden bekledim. Yaşlı bir fae adam şöminenin yanında oturmuş, bana onaylamayan bakışlar fırlatıyordu. Varlığımı bu kadar tatsız bulduysa, neden defolup gitmedi?

Aşırı bir iç çekişle, kitabın içine sakladığım Ella'dan gelen mektubu okumaya geri döndüm. Bastian'a bazı bilgileri ulaştırmak için bırakma noktamızı kullanmayı düşündüm. Orpha'nın ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezdim; ziyaretleri genellikle bir fırsat meselesiydi ve Celestine onu fark etmeyi başardığından beri onu görmemiştim.

Dusk'ta geçirdiğim süre boyunca kütüphanenin bir kısmına göz atmıştım ama daha eski bölümlere odaklanmıştım. Küllerin Tacı hakkında bilgi bulabileceğim en iyi yerin orası olduğunu düşündüm. Ve şimdiye kadar kısa bir sözle ödüllendirildim.

Bir kitap, Yüksek Valens'in erken bir formunda yazılmış başka bir kitabın çevirisine atıfta bulunuyordu. Can sıkıcı bir şekilde, kütüphanede eski kitabın bir kopyasını bulamadım, bu yüzden devam etmek için sadece birkaç alıntıya sahiptim. "Taç, eldivenin ötesinde yatıyor." Her ne demekse. Eldivenin "alttaki dünyada yattığına" ve "ancak deri değiştirdikten sonra bulunabileceğine" dair daha da belirsiz bir yorum vardı. Belki de bir mağara ya da zindanda? Bir yeraltı geçidinde mi?

Yüzümü buruşturup uzaklara bakarken, düşüncelerimin arasından bir hareket geçti.

Onaylamayan okuyucu kitabını kapatıp ayağa kalktı. Dilini şaklattı ve kitabı rafına geri koyup dışarı çıkarken bana ters ters baktı.

Görünüşe göre düşünen suratım onu çok rahatsız etmiş. *Güzel*.

Kapı kapanır kapanmaz ayağa fırladım ve aceleyle gizli geçitlere yöneldim. Bu geçit, düzinelerce hikâyede okuduğum gibi belirli bir kitabı çekip çıkarmakla değil, bunun yerine karşıdaki kitaplığın alt rafına sıkıştırılmış *Yollar Kitabı* adlı bir cilde dokunmakla açılıyordu. Kapı sessizce açıldı ve fae ışıklarından birine beni karanlığa kadar takip etmesi için seslendim.

Tozlu karanlık artık tanıdık gelmeye başlamıştı ama yine de bilmediğim bir alana girdiğimde yüzüme bir örümcek ağı yapıştığında sıçramama neden oluyordu.

Yola çıkmadan önce, Taç referanslı kitabın girişin hemen içinde saklandığı yerde güvenle durduğunu kontrol ettim. Eğer kitap kütüphanede değilse, bu Cyrus'un onu okuyamayacağı anlamına geliyordu - tabii çoktan bulmadığını varsayarsak. Bu küçük bir şeydi ama Taç'ı ve onunla ilgili bilgileri onun elinden uzak tutmak için alınacak her türlü önlem değerliydi.

Kitabın yanında bıraktığım çubuğu kaptığım gibi haritayı cebimden çıkardım ve loş fae ışığının altında tuttum. Birinin üzerimde bulma ihtimaline karşı haritamı bir nakış deseni olarak gizlemiştim. Kütüphanenin solundaki geniş bir alanı kontrol etmiş ve sağdan başlamıştım ama henüz inmediğim orta bir koridor vardı.

Burası labirent gibiydi; sadece kaybolması kolay değil, aynı zamanda çok büyüktü. Keşiflerimi bu şekilde genişletme planıyla sağdan başladım. Bu tarafı haritalandırdıktan sonra orta bölümü ele alacaktım.

Elle çizilmiş harita sayesinde ilk başta kendimden emin bir şekilde ilerleyebiliyordum ama yeni bir bölgeye girdiğimde yavaşlamam gerekiyordu. Şüpheli görünen her şeyi sopayla dürtüyordum; en ufak bir baskıyla düşen taşın altında gizlenmiş başka bir çukur ortaya çıkmıştı bile.

Işığıma rağmen karanlık bastırıyor, zamanı garip hissettiriyordu. Kütüphaneden ayrıldığımdan beri yirmi dakika mı yoksa iki saat mi geçtiğini söyleyemiyordum. Her dakika taş, gölge ve ölçülü adımlarla birbirine karışıyordu.

Bir kalemle dönüşleri ve kavşakları katalogladım. Bazen kısa, dik basamaklar yukarı ya da aşağı uzanıyordu - sarayın ana bölümündeki bir koridorun altından ya da üstünden geçtiğinden şüpheleniyordum. Birkaç kez o kadar ince merdivenlere rastladım ki, üzerlerine ağırlığımı koymaktan korktum. Ama çok iyi işlenmişlerdi, bu yüzden endişelenmeme gerek yoktu - beni en ufak bir gıcırtı olmadan tutuyorlardı.

Soğuk havaya rağmen, günün ikinci merdivenini tırmanırken alnımda ter birikti ve burayı kim tasarladıysa ona lanet ettim. Yine de, az önce yürüdüğüm bölümü çizmek için durduğumda, bugün haritama ne kadar çok şey eklediğimi fark edince gülümsedim.

Bu labirent istese de istemese de sırlarını bana açıklayacaktı.

Kendi kendime sırıttım, kalemi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve fae ışığını takip etmesi için çağırdım. Köşeyi döndüğümde, hala kendimden emin bir şekilde, karanlıktan bir gölge yükseldi ve bana çarptı.

Kemiklerim sarsıldı, duvara çarptım.

Uzaklaşmaya, sopayı üzerimde beliren figüre doğru sallamaya çalıştım ama sonra çelik boğazımı öptü ve donup kaldım.

"Sana söyledim, artık sana hiçbir şey borçlu değilim," diye tısladı saldırganım.

Fae ışığı yanıma doğru sürüklendi ve ancak o zaman bakırımsı saçları ve sivri yüz hatlarını gördüm. Kim olduğunu anladığımda tenim karıncalandı. Krae. "Beni avlamak için daha iyi ekipmanlar getirmeliydin." Elimdeki sopayı yere düşürürken burnu hırıltıyla kırıştı. Sopa taş zemine çarptı. "Seni şimdi öldürsem kimsenin haberi olmaz. Sen sadece kaybolur."

Dağınık aklımı toplamaya çalışarak nefesimi tuttum. Ama ellerim zihnimden daha hızlıydı, bilezik üzerinde çalışmaya başlamışlardı bile.

Sepher beni bahçe odasında tehdit etmişti ama kendimi hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında hissetmemiştim. Ağırlığını etrafa atmaması gerektiği öğretilmesi gereken huysuz bir sabrecat'tı. Ama Krae?

Boğazıma dayadıkları çelik gerçek bir tehlike gibi geldi.

Yavaşça yutkundum, bıçak tenime daha sert baskı yapıyordu. Bilezik yere düştüğünde gülümsedim. Büyü içimde uğuldadı ve melodisinin en narin telini çektim. "Tamamen savunmasız olduğumu mu düşünüyorsun?" Sözlerimden zehir yayılıyordu, öldürecek kadar güçlü değildi, sadece bir uyarıydı.

Gözleri irileşen Krae geri çekildi, çelik boğazımdan çıkmıştı.

Korkan taraf olmak yerine benden korkan başka birini görmek küçük bir zaferdi. Bir an için güçlüydüm.

Ama kısa süre sonra şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp yerine bir bakış attılar. "Hala sana borçlu değilim."

Yine o işlemsel referans vardı. Her şey borçluydu ve onlarla anlaşmışlardı. Yardımlarını almak için benim yolum bu olabilir.

"Ve sana borçlu değilim," diye karşı çıktım. "Seni teslim edebilirim. *Ya da* sen bana yardım edersin, ben de sana ederim."

Gözleri kısıldı, karanlığın içinde parlıyordu.

"Bu şekilde çalışıyorsunuz, değil mi? İşlemler. Ver ve al. Kimin kime ne borcu var. Peki ya Cyrus? Ona ne borçlusun?"

Sanki onları yakmışım gibi keskin bir tıslama çıkardılar. "Kendine dikkat et, insan." "Başınıza ödül koyan ben değilim. Ne olduğunu bilmelisin senin hakkında konuşuyor."

Homurdanarak omuzları çöktü ve hançeri kınına geri soktular. Bu sefer sade bir hançerdi; kabzası bronzdan yapılmıştı.

kılıçları Cyrus'un bağırsağında bırakılmıştı. Hayati kanıtlar onları işaret ediyordu.

Birkaç saniye boyunca beni izlerken gözleri kısıldı. Sonunda homurdandılar. "Ve sen bana sadece kalbinin iyiliğinden dolayı mı yardım edeceksin? Masumiyetimi kanıtlayacaksın, öyle mi?"

"Hayır. Bunu yapacağım çünkü sen bana yardım edeceksin. Sen de bunu yapacaksın çünkü ben sana yardım edeceğim." Bu, beni takip edebilecekleri güvenli bir yol gibi geldi. "Senin yapmadığını biliyorum ama gerçekte ne anlayamıyorum. Hikayenin tamamına ihtiyacım var."

Alaycı bir ses çıkardılar ve arkalarını dönerek koridorda ilerlemeye başladılar.

Onlardan önce benim bir şeyler vermem . Bu riskliydi ama yardım etmeden kaçmalarına izin vermek daha riskliydi. Kendimi çelikleştirdim. "Cyrus'a ihanet etmediğini biliyorum. Saldırının arkasında onun olduğunu."

Tam ışığın kenarında durdular. Tekrar gölgelerin arasına karışmaktansa kalıp konuşmalarını dilediğim için sessizlik gergin bir şekilde devam etti.

"Kralı öldürdü," dediler sonunda. "Plana göre ben onu bıçaklayıp olayı örtbas edecektim ve o da ilk başta beni suçlayacaktı. Bu yarayla ve ben de işin içinde olduğum için şüphe çekmeyecekti. Sonra ben olmadığım, başından beri bir Dönüşen olduğum 'ortaya çıkacaktı'. Affedilir, saklandığım yerden çıkar ve ödülümü alırdım." Omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Teknik olarak doğru olduğu için 'kraliyet komplosuna bir Dönüşen karıştı' gibi bir şeyi rahatlıkla söyleyebilirdi."

Ürperdim. UnCavendish. Cyrus onu kullanmıştı.

"Ama." Bu kelimede dişlerini duyabiliyordum, kendi başına net, keskin bir cümle. Döndüler, kaşlarının altında karanlık gözler vardı. "Bunun *haftalar* önce olması gerekiyordu. Kendi babasını öldürdü; aile bağlarının beni güvende tutacağını düşünmekle aptallık etmişim."

Aile bağları. Gözlerimi kırpıştırarak o sıradan cümleyi tekrar ettim. "Sen kraliyet ailesinin bir parçasısın." Sepher bir şekil değiştiriciydi. Birisi ilk Gündüz Kralı'nın da bir şekil değiştirici olduğundan bahsetmişti. "Şekil değiştirme soydan geliyor, değil mi?"

Karanlık bir eğlenceyle homurdandılar. "Sence Cyrus neden benden ve Sepher'den bu kadar nefret ediyor? Biz aile soyumuzdaki o lekeyi hatırlatıyoruz."

"Gizli bir... *prinze*?" Sanırım bu cinsiyet ayrımı yapılmayan versiyonuydu.

Bir kıkırdama daha yüzünü tilki olduğu zamanlardaki kadar keskinleştirdi. "Pek sayılmaz. Piç bir üvey kardeş. Lucius her türden sevgili edinmekten hoşlanırdı ama sonuçlarıyla uğraşmayı sevmezdi. Kraliçesinden bir çocuk sahibi olmaya çalışıyordu ve Sepher de öyle, ama oyuncağından da bir çocuk sahibi olmayı hesaba katmamıştı. Yine de aynı anda iki fae'yi hamile bıraktığı için kendini aygır gibi hissettiğini düşünüyorum."

"Kim bilir?"

"Lucius yaptı elbette. Saray'da kimse öğrenmesin diye annemi hamileyken uzaklara gönderdi. Bir piç veraset sırasını karıştırır. Ama ben kendi seçimimi yapabilecek yaşa gelir gelmez geri döndüm." Çenelerini kaldırdılar, onları yargılamam için bana meydan okuyorlardı. "Babamla tanışmak istedim. İlgilenmediği ortaya çıktı. Ama şehir hayatı bana uygundu ve ben işe yarar bir insandım. Uykulu küçük bir köye kıyasla bir şehirde ne kadar çok pazarlık yapabileceğinizi biliyor musunuz?

"Bu pazarlıklardan biri beni saraya geri götürdü ve yanlış bir dönüşle kendimi kardeşimle yüz yüze buldum. Cyrus kim ve ne olduğumu hemen anladı. Sanırım babamızın evraklarını uzun zaman önce bulmuştu ve ben de doğru kokuyu almıştım."

Cyrus şekil değiştirenlerin kokusunu alabildiğinden şikâyet etmişti - çoğu fae'den daha güçlü bir koku alma duyusu vardı. "Seni tanıdı."

"Birden fazla şekilde. Babamızın beni reddettiğini biliyordu ve kendisinin de pek iyi durumda olmadığını söyledi. Eminim Lucius'un Sepher'e nasıl davrandığını, yeteneği yüzünden onu şehirden sürdüğünü duymuşsunuzdur. Ama Lucius Cyrus'a karşı da acımasızdı, sadece daha ince yollarla. İlgi alanlarını anlamsız bularak alay ediyor ama onu diplomatik görüşmelerin dışında bırakıyordu. Bağlandığı tüm sevgililerini gönderdi ve gitmeyi reddedenler gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Bu yüzden birlikte çalıştık."

Krae için midem bulandı. Cyrus'la eşit seviyede olduklarını düşünüyorlardı ama prensin piç üvey kardeşini eşit görmesine imkân yoktu. Herkese tepeden bakıyordu.

"Cyrus o ölümü ona *borçluydu*," dediler. "Ve ben de borçluydum. Ama ben bunu nasıl hak ediyorum? Karanlıkta duvarların arkasında yaşıyorum. Güneşin neye benzediğini unutmaya başladım."

"Güvenmiyorsun. Tek yaptığın yanlış kişiye güvenmekti. Ama şimdi doğru kişiye güvenmek için bir şansın var."

Buna kahkahalarla güldüler, seste tilkinin keskinliğinden bir şeyler vardı. "Ve sakın bana sen olduğunu söyleme."

"Belki yalan söyleyen bir insana güvenemezsiniz. Ama Cyrus'un adalete teslim edilmesini istediğim için bana güvenebilirsiniz. Değer verdiğim birini tutukladı, suikast için onu suçluyor. Gerçeği biliyorsun. Eğer bunu kanıtlayabilirsek, sen de onlar da özgür olacak."

"Hmm." Bir elini uzun saçlarında gezdirdi ve uçlarını karıştırdı. "Ben sana yardım ediyorum. Sen de bana yardım et."

"Aynen öyle. Bir anlaşma. Ne eksik ne fazla."

"Anlaşmaları anlarım."

Bu bir ilerlemeydi ama o cümlenin ve ardında kalan her şeyin üzüntüsünü üzerimden atamıyordum. Güveni, dostluğu, aileyi anlamıyorlardı, sadece bir anlaşmanın, borcun ve borcun soğuk, sert işlemini anlıyorlardı.

Aniden sıkışan boğazımı temizledim. "Yani öne çıkıp Cyrus aleyhinde konuşacak mısın? Dusk Court seni koruyacaktır."

"Ha! Şaka yapıyorsun değil mi?" Keskin köpek dişlerini gösteren orantısız sırıtışları onları tuhaf bir şekilde yakışıklı yapıyordu. "Kimse bir şekil değiştiriciye güvenmez. Cyrus bundan emin oldu. Hayır, kanıtlarımı toplayıp size getireceğim. Hain ağabeyimin, her şeyden önce *kendisini* kutlamak için maskeli bir balo düzenleyeceğini duydum. Bu onu meşgul edecek ve saray kalabalık olacak. Kalabalığa daha kolay karışabileceğim. Sen de orada olacaksın, Gölgen de."

"Buluşabiliriz-"

"Sizin belirlediğiniz yer ve zamana gelmemi istiyorsunuz, böylece siz ya da planlarınıza müdahale eden herhangi biri pusu kurabilir?" Gözlerini devirmişler. "Yeri ben belirleyeceğim. Partide bu bilgiyi içeren bir mesaj alacaksınız. Bu şekilde benim için kötü sürprizler olmayacak."

"Anlaştık, Krae." Elimi uzattım, zehir boğulmuştu. "Bize o kanıtı verirsen, hayatını geri alırsın."

OceanofPDF.com

28

KAT

Bu anlaşmayla birlikte Elfhame'e alışmaya başladığımı hissediyordum. Belki de Sepher'in dediği gibi oyunlarında kazanıyordum bile.

Akşam yemeğinden önce hala zamanım vardı, bu yüzden gizli Cyrus'un odasının girişinde, orada olmadığından emin olmak için önce birkaç gözetleme deliğini kontrol etti.

Krae ile bir anlaşma yapmış olmam, kayıtsız kalabileceğim anlamına gelmiyordu. Bize ihanet edebilirler ya da kanıtlarla gelmeyebilirler. Kendim toplayabileceğim herhangi bir kanıt hâlâ hayati olabilirdi. Belki notlardan daha fazlasını okuyabilir, Sura'nın Cyrus'un planlarıyla tam olarak nasıl bağlantılı olduğunu çözebilirdim.

Ve o ayna. Sura bana Nyx'in onu görünmez sevgilisi Bastian'ın *babasıyla* bağlantı kurmak için kullandığını söylemişti. Ayna her neye bağlıysa hâlâ onda olması mantıklı geliyordu. Nyx gitmiş olabilirdi ama Bastian'ın sevdiği ve onu doğuran adamla konuşmasına yardım edebilirdim.

Ama işler her zaman bu kadar düzgün gitmiyordu, değil mi? Kapıyı ittiğimde, bir gümbürtüyle durmadan önce sadece bir aralık açıldı. Cyrus diğer tarafa bir şey koymuş olmalı.

Bu da bana onun odasına girmenin tek bir yolunu bıraktı. Midemi bulandıran bir yol.

Böylece, batan güneşten kaçınmak için zamanlanmış erken bir akşam yemeğinden sonra, Cyrus'un onunla bahçelerde dolaşma davetini kabul ettim. Sağımda durdu.

Her zaman demir bilezikten uzakta, dirseğini tuttum ve göğsümün yan tarafı koluna değecek şekilde yakınına eğildim.

Yarınki oyundan bahsetti - kutlama ayının bir başka parçası. Krae'nin alaycı yorumları aklıma gelmesine rağmen yüzümü asmamak için mücadele ettim.

Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı *düşünmesini* sağlamalıydım... ya da en azından baştan çıkarılmaya hazır olduğumu. Ama çok kolay bir fetih gibi de görünmemeliydim. O zaman, sonuna kadar gitmem gerekebilirdi.

Onun üstü kapalı davetlerinden ve imalarından kaçmaya devam edemezdim. Bana doğrudan yatağa gelmemi teklif etmemesinin tek nedeninin, konu seks olduğunda Albionluların hassasiyetlerini duymuş olması ve beni korkutmak istememesi olduğundan emindim.

Beni ağlayan bir söğüdün altında, gölete bakan bir çardakta yönlendirdi. Zambak yaprakları suyun kenarlarını kaplamış, havuzun ortasındaki fıskiyenin sesini bastırıyordu. Söğüt yapraklarının gümüşi renginden su yüzeyinin altında dalgalanan koyu gölgelere kadar yeşilin yüzlerce tonu etrafımızı sarmıştı.

"Elbette," diye devam etti, "herkes oyuna ya da baloya gidemez ama sıradan halk için bu hafta içinde meydanda halka açık etkinliklerimiz olacak."

Çenesini eğdi ve yaklaştı. "Kimseye söylemeyin ama planıma göre bir sürü mahkûmu affedeceğim. Bu bir sürpriz olacak."

Sanki göğsüme uzanmış ve kalbimi yakalamış gibiydi. Bu mahkûmlar arasında Kaliban da var mıydı? Aptalca bir umut gibi görünüyordu ama bundan daha aptalca şeyler de ummuştum.

Tepkimi gizlemeye çalıştım ama o kadar yakın oturuyordu ki, birden ne kadar hareketsiz ve gergin olduğumu fark etmiş olmalıydı. "Ne hoş bir sürpriz."

O da benim hareketsizliğime ayak uydurdu, beni daha da dikkatle izlerken gözlerinde bir parıltı vardı. "Şu anda zindanlarda bir *arkadaşın* var, değil mi?"

Utanmış gibi başımı öne eğdim. "Kaliban ile arkadaş olduğumu itiraf ediyorum. Gerçi yakın zamana kadar Tenebris'in Piçi'nin babası olduğunu bilmiyordum. Ne de olsa araları açık. Piç'in onun tutuklanmasını umursadığından bile emin değilim ama *ben* umursuyorum." Bakışlarımı Cyrus'unkilere doğru kaldırdım, çenemi eğerek ona baktığımdan emin oldum.

Küçük ve zayıf olan bendim.

"Lütfen, Cyrus" -göğsüme dokundum- "Onu da serbest bıraktıklarının arasına dahil edersen bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim. Eminim pişmanlık duyuyordur.

Yapmış olabileceği herhangi bir şey ve babanızın trajik ölümünde herhangi bir rolü olduğuna inanamıyorum."

Bu çok ileri gitmek olabilir, ama Kaliban'ı kurtaracaksa, buna değer.

o.

Cyrus hayır demedi. Aslında, başını bir tarafa eğdi.

tartarken.

Belki de terazinin benim tarafıma ağırlık ekleyebilirim.

Sanki ona doğru eğilmem tamamen doğal bir şeymiş gibi elimi dizinin üzerine kaydırdım. Keskin, narenciye kokusuyla eşleşen sıcaklığı beni sarstı, alışık olduğum şey değildi. Ama ihtiyacım olanı elde etmek için ona dayanmak zorundaydım. Ona bu kadar yakın olmanın üstesinden gelmiş gibi yavaşça yutkundum, ağzım onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Çok minnettar olurum."

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. "Oh, öyle mi?"

Gözlerini benimkilerden ayırmadan elimi tuttu ve aletine doğru kaydırdı.

Nefesim kesildi, numara yapmadım. Ama o kadar dikkatle izliyordu ki, bunun bir test olduğunu biliyordum. Bana bu iyiliği yaparsa ne elde edebilirdi? *Gerçekten* ne kadar ileri gitmeye istekliydim?

Lanet olası aptal.

Ondan daha tehlikeli bir adamla flört etmiştim. Kendimi Cavendish olmayan birinin merhametine bırakmıştım. Tanrı aşkına, zehir içmiştim. Gerçekten bir *şey* olduğunu mu sanıyordu?

Göğsüm kabardı, tereddüt eder gibi dudağımı ısırdım, sonra sıktım.

Kısmen memnun, kısmen hoşnut bir ses çıkardı ve bir elini başımın arkasına geçirdi. Saçlarımı çok sıkı kavradı ve başımı geriye doğru çekerek yaklaşırken neredeyse altında kalmamı sağladı.

Birkaç dakika önce kendimi ne kadar ukala hissetsem de, donup kalmamak için hayatımın savaşını veriyordum. *Kaliban'ı hatırla. Bastian'ı hatırla. Buna ihtiyaçları var. Tüm Elfhame'in buna ihtiyacı var*.

Bu yüzden aramızdaki o küçük mesafe kapanırken kirpiklerimin dalgalanmasına ve dudaklarımın aralanmasına izin verdim.

"Majesteleri." Yeni yardımcısının sesi söğüdün altındaki sessiz alanı yarıp geçti ve ağzımı havalandıran nefesiyle donup kalmasına neden oldu. "Böldüğüm için bağışlayın ama gün batımı yaklaşıyor."

"Ne?" Geriye çekildi, sanki etrafımızdaki karanlığın sadece söğüdün sarkan dallarından kaynaklanmadığını yeni anlamış gibi etrafına bakıyordu.

"Ne kadar yakın?" diye tersledi, üzerimde durarak. Bir adım daha yaklaştı, ayaklarımı iki yanıma koydu ve çenemi kaldırdı.

Dudaklarımı izleme şekli bana UnCavendish'i hatırlattı - ağzıma hayranlık duyuyordu ve bir keresinde bu şekilde üzerimde durmuştu. O zamanlar çok naiftim ama şimdi oturuyor olmanın ağzımı onun sikiyle aynı seviyeye nasıl getirdiğini anlıyordum.

Midem yine burkuldu, diğerlerinin üzerine düğümler atıldı.

Unutmayın.

Ben de dudaklarımı yavaşça ıslattım.

"Beş dakika, efendim. Seni bulmam biraz zaman aldı. Hatırlarsanız, her ihtimale karşı halk içinde yakalanmadığınızdan emin olmanızı söylemiştiniz-"

"Ne dediğimi biliyorum." Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirirken göğsü bir, iki kez inip kalktı. "Kahretsin." Sanki kendini fiziksel olarak ayırmak zorundaymış gibi geriye doğru savruldu. "İyi geceler, benim güzel küçük şeyim. Ne kadar ilgi çekici bir yaratık. İçimde senden çok keyif alacağıma dair bir his var."

Söğüdün gölgesinden dışarı çıktı ve ancak gözden kaybolduğunda koltuğuma geri yaslandım.

Ama sinirli ve keskin sesi hâlâ bana ulaşıyordu. "Tanrılara yemin ederim ki, yıl bitmeden bu lanet Uyku'dan kurtulacağım."

Uyku'dan kaçmanın tek bir yolu vardı. Küllerin Tacı.

Boş bir tehdit gibi gelmedi. Biliyordu ve peşinden . Şüphelerimiz vardı, ama şimdi.

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım.

"O kadar kötü mü?"

Birden ayağa kalktım. "Ella?"

Söğüt ağacının dalları arasından sırıtarak çıktı.

Kendimi ona doğru fırlattım ve o da aynı şiddetle sarılmama karşılık verdi. Kralla birlikte olmak Amandine'in kovulduğu anlamına geliyordu, yüzden rol yapmayı bırakabilirdim.

"Dinliyor ?"

"Bir kez casus olan, her zaman casustur."

Alay ettim ve onunla birlikte koltuğa gömüldüm. "Umarım bu sefer daha iyi bir iş çıkarıyorumdur."

"Bu konuşmaya bakılırsa, öylesin." Ağzının özür dilercesine kıvrılması bana neler olduğunu anladığını gösterdi. Daha da ileri gitmişti.

Ben de aynısını yapmak zorundaydım.

Ona Krae'yi nasıl bulduğumu ve ayarladığımız buluşmayı anlattım, böylece Bastian'a haber verebilecekti. Böyle bir bilgiyi yazılı bir rapora emanet edemezdim.

Ama sonrasında, kasvetli düşüncelerim hala oradaydı.

"Neyin var? O güzel yüzünü kırıştırıyorsun." Başını eğdi ve gözlerimin arkasında yanan yaşları yakalamaya hazırmış gibi yanağımı .

"Bu çok zor. Senden uzakta olmak. Yapmam gereken şeyler..."

İç çekerken başını öne eğdi. "Biliyorum. Ve daha zor çünkü bunu yapmak zorunda olduğun kişiden hoşlanmıyorsun. En azından ben her zaman hoşlandığım insanlarla birlikte oldum... Ve kalbim başka bir yerdeyken onunla savaşmak zorunda kalmadım."

Dişlerimi sıktım ve gökyüzünü kapatan, alacakaranlığın mı yoksa şafağın mı hüküm sürme vaktinin geldiğini görmemizi engelleyen kavisli dallara baktım. "Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım."

"Belki de zorunda değilsin." Cebinden bir şey çıkardı ve kapalı yumruğunu uzattı. "Umarım sakıncası yoktur ama eşyalarını karıştırdım. Orada işe yarar bir şey olabileceğini düşündüm - bir tabanca ya da hançerden daha az dikkat çekici bir şey. Bunu buldum." Parmaklarını açtı.

Az ışıkta küçük bir şişe parlıyordu.

"Nedir bu?"

"Yakından bak." Onu havaya kaldırdı.

Kesik cam şişenin içindeki berrak sıvı etrafa saçıldı. UnCavendish'in bana verdiği. Bana birkaç damlanın Bastian'ı bayıltacağını söylemişti... "Odalarını aramama yetecek kadar uzun süre."

Sırıttı. "Aynen öyle."

Onu öptüm, kalbim minnettarlıkla yanıyordu.

Evliliğimizin başlangıcından sonra, Robin nadiren eve geldiğinde, onun sarhoş olduğundan emin olurdum. Böylece, beni odasına ittiğinde, seviştiğimizi *düşünmesini* sağlayabilirdim, oysa aslında sadece kalçalarıma dökmüştü. Cyrus'la oynamak tehlikeli bir oyundu ama...

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Beni kurtardınız."

Şişeyi elime bastırdı ve parmaklarımı şişenin etrafına sertçe kapattı. "Dawn'da sıkışıp kalmış olabilirsin Kat, ama hâlâ birkaç numaran var."

OceanofPDF.com

29

KAT

O andan itibaren şişeyi üzerimde taşıdım ve odasını tekrar aramak için fırsat kolladım.

Çok beklemem gerekmedi.

Ertesi öğleden sonra, Cyrus öğle yemeğinden sonra hepimizi yemek salonunda tuttu ve kadehlerimizi koyu dut renkli bir fae şarabıyla doldurmamızı emretti.

Güçlü ve tehlikeli.

Tekrar doldurmaktan kaçındım ve gizlice oraya buraya biraz döktüm. O bakmıyorken, bir yudumdan fazlasını aldığımı düşünsün diye kendi bardağımdan biraz onun bardağına bile döktüm.

Kalbimi durduran bir an için, gül sarısı saçlı kız kardeşlerden daha genç olanının, ben dökerken beni izlediğini fark ettim. Kahretsin. Benden zaten hoşlanmıyordu ama Dawn'a geldiğimden beri daha az düşmanca davranıyordu.

Sanki bu krala yapılacak eğlenceli bir şakaymış ve daha büyük bir planın parçası değilmiş gibi ona göz kırptım.

Pek eğlenmiş görünmüyordu ama alarmı yükseltmeden dikkatini başka yöne kaydırdı.

Biz içip güldükçe, sohbet daha da gürültülü bir hal aldı ve av gezileriyle ilgili hikayeler paylaştılar. Ya da en azından, "ormanda onu kovalamaktan" bahsettiklerinde kastettikleri şeyin bu olduğunu düşündüm. Bu bir geyik olmalıydı, değil mi?

"Ona kıyafetlerini çıkarttırdım ve benim için dans etmesini sağladım," diye devam etti Fae. Elindeki kadehle masanın geri kalanını işaret etti. "Ve en iyi şey neydi?

Ufacık tefecikti!" Küçük parmağını kaldırdı ve kahkahalara boğuldu.

Diğerlerinin çoğu katıldı ama ben donup kaldım.

Bir insan. *Bir insanı* avlamaktan bahsediyordu. Onu soymak ve kendisi için gösteri yapmak için cazibesini kullanmıştı ve şimdi bunu eğlenceli bir akşam yemeği partisi hikayesi olarak anlatıyordu.

"Ah, şimdi, bak." Cyrus gülmekten kendini toparlayıp bana döndü. "İnsanımı üzdün. Gel buraya, küçük şey." Kucağını sıvazladı.

İşte bu kadar. Tatlı keskin şaraptan bir yudum aldım, içime yaydığı ılık sisten cesaret aldım.

Ayağa kalkıp ona doğru iki adım atmak sanki bir asır sürmüş gibi geldi. Midem, öğle yemeği ve içtiğim az miktardaki şarabın etkisiyle isyan ediyordu.

Devam et.

Kucağına uzandım ve bir kolunu belime dolamasına izin verdim.

"İşte, bu daha iyi, değil mi? *Bazılarımızın* cazibeye ihtiyacı yok, değil mi?" Beni kendine doğru çekti, bakışları odaklanmakta zorlanıyormuş gibi dalgalanırken tenime ekşi bir tatlılık üfledi.

Neredeyse oldu. Onu öyle bir sarhoş etmeliydim ki, hafızasını kaybetmesi ve bayılması bunun bir sonucu gibi görünmeliydi. Ama odasına gidemeyecek kadar sarhoş olmasını istemiyordum.

Başını masanın geri kalanına doğru kaldırdı. "Artık aşağı türlerin cazibesi hakkında konuşmayacağız. Hayır." Hınzır bir sırıtış yüzünü aydınlattı. "Onun yerine, benim küçük güzel şeyime bakın." Dizini aşağı yukarı oynatarak beni zıplattı.

Sahte bir baştan çıkarma niyetiyle, Dawn'da sahip olduğum en düşük kesim elbiseyi giymiştim ve zıplama hareketi beni dökülmekle tehdit ediyordu.

Göğsümü kapatıp umutsuzca onu küçük şişeyle birlikte korsajımın içinde tutmaya çalışırken soluğumun kesilmesinde sahte bir şey yoktu.

Fae güldü.

Yüzüm yanarken Caelus'un bakışlarını yakaladım, kaşlarını çattı ve başka tarafa baktı. İzlenmeyi *seçmek,* ona çıplak bedenimi seyretmesini emretmek başka bir şeydi, ama bu?

Eski utancım üzerime çöktü. Bir kez daha bir kız çocuğuydum, babamın sesi zihnimde sertleşiyor, bana ağırbaşlı, iffetli, saf olmam gerektiğini hatırlatıyordu, aksi takdirde hiçbir değerim olmazdı.

Kaplıcada sorumlu olan bendim ama burada aşağılanacak bir oyuncaktım.

Cyrus kara bir kahkaha atarken sıcak nefesi boynumu okşadı. "Üzgün olduğumu söylerdim, sevgili küçük yaratık," diye mırıldandı, "ama yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Bugün sana sahip olacağım ve işim bittiğinde sanırım seni paylaşacağım. Caelus'un sana nasıl baktığını gördüm, eminim bu şansa bayılacaktır." Kalçamı sıktı. "Haber Bastian'a ulaşacak ve seni bu kadar incittikten sonra onun aşağılandığını görmek istediğini biliyorum."

Dökülme durumuna göğsümün kabarması da yardımcı olmuyordu. Bu benim şansım olacaktı. Sözleri beni ne kadar iğrendirse de, hissettiklerimi, düşündüklerimi, onu becermek ya da paylaşılmak isteyip istemediğimi *sormadığı* için duyduğum öfkeyi bastırmam gerekiyordu.

Onu bastırdım ve dudaklarının boğazıma dokunuşuna kendimi bıraktım. "Piçin bana ne yapıldığını umursadığını sanmıyorum."

Bir kara kahkaha daha saçlarımı okşadı. "Buna bir an bile inanmıyorum. Sana sahip olduğumu duyduğunda, bu onu yiyip bitirecek. Şafak Sarayı'ndaki fae'lerin yarısının onunkine sahip olduğu haberi yayıldığında, aptal gibi görünecek."

Dawn Court'taki Fae'lerin yarısı. Sikeyim. *Lanet olsun*. O şişe hepsinde işe yaramayacaktı. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Çoktan aşmıştım. Boğuluyordum.

Ama korkunun ecele faydası yoktu.

Bu yüzden onu da bastırdım ve bir kolumu boynuna doladım, kaçmam ve asla arkama bakmamam için çığlık atsa da bedenimin onunkine baskı yapmasına izin verdim.

Geri çekildi ve çenemi kavradı. "Merak etme, bundan zevk almanı sağlayacağım. Eğlencenin yarısı bu, seni çözdüğümü görmelerine izin vermek, vücudunun benim oyun alanım olduğunu bilmek." Sırıtırken burnu kırıştı ve neredeyse bir hırıltıya dönüştü. "O yılan seni ta Alacakaranlık'tan duyacak."

Nabzım gümbür gümbür atıyordu. Boğazımda sıçradığını görmeliydi. Yüzüm kıpkırmızı olmalıydı. Yutkunmayı başardım ve göğsüme dokundum, sanki verdiğim tepki korku değil de heyecanmış gibi onun adını sayıkladım.

Öpmek için eğildi ve korku galip geldi. Başımı çevirdim.

Hayır. Hayır. Hayır. Koleksiyon odasındaki bilgilere bir kez daha bakmak için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Hızlı düşün, Kat. Kendimi küçültmek için naz yaparak yere baktım. "Herkesin önünde olmaz, Cyrus. İlk seferimiz değil."

"Hmm." Onun yerine yanağıma sert bir öpücük kondurdu. "Aptal insanlar ve onların aptal fikirleri. Piç'in seni bunlardan kurtarmak için eğitmiş olabileceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre daha sıkı bir ele ihtiyacın var. Pekâlâ, Katherine." Çenemi sıktı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "O zaman odalarıma."

"Sonunda," diye nefes aldım.

Ben de sarhoşmuşum gibi onunla birlikte koridorlarda ilerliyor, bir basamağa takıldığımda kıkırdıyordum. Bir noktada beni kendine doğru çekti ve boğazıma sokuldu, kollarımı o kadar sert sıktı ki morluklar olacağını biliyordum.

İç çekerek ve kıvranarak bundan zevk alıyormuş gibi yapmak beni hasta ediyordu. Bir planım olduğunu hatırlatan ve sadece bu yüzden kontrolü elimde tuttuğum, korsajımın içinde saklı şişeyi tutmaya cesaret ettim.

Beni tekrar öpmeye çalıştı ama başımı eğerek ona mahremiyet ihtiyacımı hatırlattım. Tanrılara bunun beni paylaşma fikrini unutturması için dua ettim, ama bunun duymayacakları birçok zamandan biri olduğuna dair bir his vardı içimde.

Her adımda içimi bir korku kaplıyordu. Ya iksir işe yaramazsa? Ya ona verme şansım olmasaydı? Ya bunu yapmak zorunda kalırsam?

Yolumuza devam ettik, ama şimdi daha hızlı ilerliyordu, eli benimkine sarılmıştı.

Kapıları açtı ve sanki burayı daha önce hiç görmemiş gibi etrafıma bakındım. Bir fae kralının, büyük kraliyet süitini gören sıradan bir insandan bekleyeceği sesleri çıkardım, *ooh*'larım ve *aah*'larım kasıtlı olarak ima ediyordu.

Beni izlerken sırıttı ve içeri girdi. Ya da en azından sanırım öyle yapmak istemişti ama alkolün etkisiyle odadaki rotası eğri büğrü olmuştu.

Neredeyse geldik.

Bir sürahi ve bardaklarla donatılmış süslü bir yan masa gördüm ve ona doğru ilerledim. "Majestelerine bir içki getireyim mi?"

"Söylemeliyim ki, Katherine" -koltuğa çöktü, başı kontrolsüzce geriye doğru sallanıyordu- "Senin için bir sürü planım vardı... seni göstermek, paylaşmak, ağlatmak ve yalvartmak... ama belki de senden beklediğimden daha çok hoşlandım, çünkü kendimi seni kendime saklamak isterken buldum... en azından bir süreliğine."

İçkimi doldururken, sanki bana iltifat ediyormuş gibi omzumun üzerinden ona baktım.

Kibirli pislik.

Düğün töreninde Bastian'ın içkisini zehirlediğim zamanın aksine, karışımı bardaklardan birine damlatırken ellerim titremedi. Hızlıca bir döndürdüm ve tüm izleri kayboldu.

İçkisini dökmemeye dikkat ederek yanındaki koltuğa çöktüm ve sanki ben *çok* küçükmüşüm de o *çok* büyük ve güçlüymüş gibi ona baktım.

"Evet." Yavaşça gülümsedi, bana bakarken göz bebekleri büyüyordu. "Senden çok hoşlandığımı fark ettim, benim küçük güzel şeyim."

"*Ah*." Sanki sadece korkunç seçenekleri olan bir kadın değil de bir fae kralı tarafından seçilmiş bir peri kızıymışım gibi ağzımın açık kalmasına izin verdim.

Benden hoşlanmıyordu. Beni *tanımıyordu* bile. Ne zaman onun yanında olsam, kendimden hiçbir şey yansıtmadığımdan, sadece onun istediklerini yansıttığımdan emin oldum. Hoşlandığı şey *buydu*.

Ama benden hoşlandığını düşünmesi için onu kandırmaya devam edebilirsem, kendime zaman kazandırabilirdim.

Ona içkisini uzattım ve alıp karıştırmasını dikkatle izledim.

Bardağımı onunkiyle tokuştururken, bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım.

Çünkü gözlüğün tiz sesi midemde dönen bulantıyı ve göğsümdeki sıkışıklığı kırdı.

Burada kurban ben değildim.

Ben otların arasındaki yılandım, saldırmaya hazırdım ve o da *benim* kurbanımdı.

I değildi. Küçük, sadece gizli-a tehdit o yapmadı bkz. Çünkü hafife aldı. Zehrim engellenince, pençelerimin kesildiğini sandı.

Ama dudaklarına götürdüğü bardağın içindeki başka bir zehirdi. Belki de UnCavendish'e Bastian üzerinde kullanması için verdiği bir zehirdi.

Ne güzel bir simetri.

Kendimi gülümsemeye

bıraktım.

İçkisini yudumlarken kaşlarını çattı, bir eli çoktan bedenimde başlamıştı, sanki içkileri aradan çıkarıp işe koyulmayı planlıyor gibiydi.

Göğsüme dokunduğunda irkilmedim bile, çünkü gözleri bir, iki, üç kez yavaşça kırpıştı ve tutuşu zayıfladı.

"Oh, Cyrus," diye mırıldandım, bardağını yakalayıp üzerine oturdum. Bu işin nereye varacağının açık olması gerekiyordu, böylece gerisini hatırlayamadığında boşlukları kendisi dolduracaktı.

"İşte bu kadar." Kelimeleri tek bir seste geveledi, dik tutmak için mücadele ederken başı dönüyordu. Hâlâ kıçımı tutacak kadar farkındaydı.

Hadi ama. Kendinden *geç, seni aşağılık kurbağa*. Ona doğru bastırdım, sanki onu öpecekmişim gibi yaklaştım. Her an mükemmel olabilirdi.

Dudaklarına yarım santim yaklaştığımda, tutuşu kıçımdan düştü ve gözleri yuvarlandı. Başını düşerken yakaladım ve altına bir yastık koydum. Her şeyin mükemmel gittiğini düşünmeye ihtiyacı vardı ve başının arkasına gelecek bir darbe bunu mahvedecekti.

Ellerimi kanepenin arkasına dayayarak uzun bir süre orada durdum ve göğsünün sürekli inip kalkmasını kontrol ettim. Onu dürttüm ve kulağına vurdum, tepki vermedi. "Cyrus," diye bağırdım yüzüne doğru.

Hiçbir şey yoktu. Tüm vücudu derin bir uykudaki biri gibi gevşekti. Mükemmeldi.

Yine de kendimi oyalanırken buldum. Eğer bir bıçağım olsaydı, her şeyi şimdi bitirebilirdim. Zehrim vardı, evet, ama boğazını kesebileceğim ve beni durduramayacak kadar güçsüz olacağı fikri daha tatmin edici bir şeydi.

Kan hayali görüşümü doldurdu ve zalimce yaratılmış olan parçam bu düşünceyle salyalarını akıttı.

Ama ben sadece Şafak Kralını öldüren Alacakaranlık Sarayından bir insan olacaktım. Ne yaptığına dair hiçbir kanıtım yoktu. Bu benim hırçınlığımı tatmin edebilirdi ama bu sadece mahkemeler arasındaki işleri daha da kötüleştirir ve idam edilmeme neden olurdu.

Kendime bir müsamaha gösterdim. Elim yanağına hoş bir tokat gibi çarptı. Avucumun acımasından zevk aldım.

Ama burada kalıp onu hırpalayamazdım. İç çekerek, baygın kralın üzerinden sürünerek indim.

İLK olarak, gizli girişi neyin engellediğini ve onu hareket ettirip ettiremeyeceğimi görmek için yatak odasına gittim.

Kapı aralığında durdum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Yatağının ayakucunda, duvarın büyük bir kısmını kaplayan devasa bir ayna duruyordu. Hiç bu kadar büyük bir ayna görmemiştim.

Bu yapabileceği en Cyrus şeyiydi.

Kendi kendime gülerek koleksiyon odasına doğru ilerledim ve kilidi açtım.

Ancak bir ayna ortaya çıkarken, diğeri kaybolmuştu. Ne bıraktığım yerde ne vitrinlerde ne de kalan kutularda (çoğu açılmış ve temizlenmişti) kehanet aynasından eser vardı.

Sura'dan gelen mektuplar odanın en ucundaki masanın üzerinde bir yığın halinde duruyordu. Bir kurdeleyle düzgünce bağlanmışlardı, sanki yakın zamanda onları gözden geçirmiş gibiydi. Aslında, şimdi onları tekrar incelediğimde, yıpranmış kenarlarının çok fazla elden geçtiklerini gösterdiğini fark ettim. Ellerimi sıktım ve açtım. Eğer birini alırsam, kaçırabilirdim.

"Kahretsin."

Büyü aynası yok. Mektup yok.

Bir hiç uğruna bu kadar riske giremezdim.

İşe yarayabilecek herhangi bir *şey* aramak için süitinin geri kalanına hücum ettim. Kitap raflarını ve çekmeceleri, koltuğun arkasını, şöminenin içini aradım. Sonunda kendimi yatak odasına geri dönmüş, gardırobu karıştırırken buldum.

İşlemeli takım elbise ve gömlekleri karıştırırken altın ve kırmızı parlıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak geri döndüm.

Güneş tutulması sırasında taht odasında giydiği ceket. Saldırganların o gün ve Kış Gündönümü'nde taktıkları sahte Hydra Ascendant amblemleriyle eşleşen iplik. Tüm vücudumla iç çektim.

Kanıt olarak bu, ipliğin kendisi kadar dayanıksızdı. Oflayıp puflayarak odada ilerlemeye devam ettim. Komodinin üzerindeki bir kitap gözüme çarptı - Cyrus'un pek okuyan biri olduğunu sanmıyordum.

Başlığı gördüğümde nefesim kesildi. Bu, kütüphanede referansını bulduğum kitaptı - eldivenden bahseden ama bir kopyasını bulamadığım kitap. Telaşla, Kraliyet'le ilgili bir şey bulabilmek için göz gezdirdim. Sonunda, diğer kitapta çevrilmiş olan pasaja rastladım. Ama burada, Yüce Valens'in orijinal eski formunda, biraz farklı okunuyordu.

"Eldiven Yeraltı Dünyası'na götürür. Kutsanmış kişi çağırmalı ve yol açılacaktır."

Yanlış çevirip çevirmediğimi kontrol etmek için üç kez okudum. "Altındaki dünya" değil, Yeraltı Dünyası. Küllerin Tacı'nı almak için görünmezler diyarına gitmeniz gerekiyordu.

Sinirli bir hırıltı çıkardım. Ne aptalım. Nasıl daha önce fark etmedim? Ve *ayna*. Eğer ona sahip olsaydım, Yeraltı Dünyası'ndan biriyle konuşabilirdim.

Bastian'ın babası ya da başka biri, her kimse, daha fazlasını biliyor olabilirler.

Ama lanet olası şeyden hiçbir iz yoktu ve Cyrus'un süitinde işe yarar başka hiçbir şey bulamadım.

İç çekerek salona döndüm. Gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

Yüzümü buruşturarak Cyrus'un gömleğini çıkardım ve pantolonunun düğmelerini açtım. Pantolonunu çıkarmaya çalışırken homurdandım ve neredeyse düşüyordum ama sonunda onu çırılçıplak soyup kanepeye yatırdım. Etkiyi arttırmak için birkaç yastığı yere düşürdüm.

İyi bir akşam geçirmiş gibi görünüyordu ama tablo tam olarak tamamlanmamıştı. Burada olduğum yazmıyordu.

Daha fazla düşünmeden iç çamaşırımdan sıyrıldım ve çürük danteli onun altına sıkıştırdım. Bu onu seviştiğimize ikna etmek için yeterli olmalıydı, değil mi?

Değil mi?

Yüzümü ovaladım ve kapıda bekleyen muhafızlara fazladan bir gösteri yapmak için elbisemin omzunu yukarı çekerek onun süitinden .

Fısıltıları koridorda beni takip etti.

Odama girdiğimde güneş batmıştı, başım öne eğik, kalbim acıyordu. Kendimden daha fazla bir şey vermek zorunda kalmadan önce bunun bitmesine ihtiyacım vardı.

OceanofPDF.com

30

BASTIAN

Naharın soğuğu hâlâ sabah havasına sinmiş, yüzlerce birlikte şehrin merkez meydanında beklerken nefesimi buğulandırıyordu. Kollarımı kavuşturmuş, kaşlarımı çatmış, Tenebris'in Piçi rolünü oynuyordum; olaya mesafeli ve ilgisizdim, sadece benden beklendiği için buradaydım. Gece Kraliçesi'nin temsilcisi.

Ama Kaliban'ın tutuklanmasından beri boğazımı sıkan el her dakika biraz daha gevşiyordu. Bu gün onun serbest kaldığını görecektim.

Mahkûmlar, Cyrus'un güneş taşından bir tahtta oturduğu platformun arkasındaki korunaklı bir alanda bekliyorlardı. Mahkûmlar yukarıdaki berrak gökyüzüne ve yakındaki denizden esen bulutlara gözlerini kırpıştırdılar. Bazıları dış dünyayı görmeyeli ne kadar olmuştu? Benim *athair*'im için bir hafta olmuştu. Ona bakmamaya, iyi olup olmadığını kontrol etmemeye çalıştım ama içimdeki çekim şimdi daha da güçlüydü. *Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Oğlum benim*.

Lucan bağışlama, iyilikseverlik ve adaletin önemi hakkında uzun dakikalar süren bir konuşma yapıyordu.

Toplantının geri kalanıyla birlikte bir kenarda, daha alçak bir kürsüdeki konumumdan, bana doğru yaklaşan Mored'e ters ters bakmamayı başardım ama gölgelerim hoşnutsuzluk içinde dönüp duruyordu.

Sonunda Elthea'ya yetişmeyi başarmıştım. Ancak, saç boyası konusunu kimseyle tartışmaması emredilmiş ve buna uymazsa bir geas ile tehdit edilmişti.

Onu tam olarak *kimin* tehdit ettiğini söylememişti, ama benim param Mored'in üzerindeydi - Sihir Ustası olarak, sonuçta her şeyi o denetliyordu

Şifa Salonu'nda. Eğer saç boyasının kokusunu almışsa ve bu bilgiyi tutmak istiyorsa, bunu yapabilecek en önemli konumda ve güce sahipti.

"Mahkûmlar için memnun olacaksın, değil mi?" dedi, diğer Toplantı üyelerinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Baban da onların arasında değil mi?"

Dişlerimi dilimin etrafında kenetledim. Diğerlerine hainler tarafından yetiştirildiğimi ve artık sağlıklı kararlar vermem için bana güvenilemeyeceğini hatırlatarak konumumu zayıflatmaya çalışıyordu.

Çenemi serbest bırakmaya cesaret edemeden bakırın tadını aldım. Bir omzumu kaldırdım. "Diğer babamın ölümünden beri neredeyse hiç konuşmadık." Bakışlarım ona kaydı ve gölgelerimin kaynaşmasına izin verdim. "Hatırlıyorsun, öldürdüğüm kişi."

Mored'ın beti benzi attı ve geri çekildi.

Bazen Tenebris'in Piçi olmak işe yarıyordu.

Bu rahatsız edici durumdan kurtulduğumda, Katherine'in kalabalığın içindeki varlığının farkındaydım. Kızıl saçları bir işaret gibiydi ama bakışlarımı ondan uzak tuttum. Bunun yerine Ella'yla göz göze geldim ve ona hafif bir gülümseme verdim. O da karşılığında bana bir öpücük kondurdu.

Bu oyunda benden daha iyiydi.

Lucan'ın sesi konuşmasının doruk noktasına ulaştığında yükseldi. "... Ve bu amaçla, Majesteleri-"

"Adaletin yerini bulduğunu *bizzat* görmeye karar verdi." Cyrus ince bir gülümsemeyle ayağa fırladı.

Yanımdaki Asher kaskatı kesildi ve bana baktı, şüphesiz bunun planın bir parçası olup olmadığını merak ediyordu.

Bu planın bir parçası değildi - en azından Konvansiyon'un versiyonu böyle değildi.

Cyrus'un gülümsemesi, el sallaması ve tüm mahkûmların serbest bırakılmasına başkanlık ederken görülmesi, onlara bir şans daha vermesi ve tekrar yasalara karşı gelmeleri halinde cezalarının hızlı ve sert olacağını sert bir şekilde hatırlatması gerekiyordu.

Genellikle kınımı kemerime bağlayan tokayı sıktım - kralın huzurunda kılıç kullanmak yasaktı. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Zaten ona zarar vermeye ve dolayısıyla Kat'i tehlikeye atmaya çok yaklaşmışken çok fazla ayartıcı olurdu.

"En kötüler serbest bırakılırsa nasıl bir adalet olabilir ki?" Kaşlarını kaldırdı ve ellerini iki yana açtı. Kalabalık başını sallayarak onayladı. "Adaleti getirin."

Kanım dondu. Sanki dünya da donuyormuş gibi yavaşladı.

Kral Muhafızları'nın iki yeşil saçlı üyesi büyük kılıcı öne çıkardı. Biri siyah, diğeri gümüş iki yılan, kabzasını ve çapraz muhafazasını oluşturuyordu; üzerlerinde takımyıldızlar halinde parıldayan minik yıldızlar vardı.

Cyrus zalim bir sırıtışla kılıcını çekti ve serin güneş ışığında parlamasına izin verdi.

Devasa kılıcı boyunca parıldayan kadim yazılar, kullanılabileceği tek amacı ve adını heceliyordu: adalet.

"İlk mahkumu getirin. Bana bir katil verin. Cezalarını çekmeyi hak ediyorlar, değil mi?"

Kalabalıktan bazıları bunun bir şaka mı yoksa bir numara mı olduğunu merak edercesine birbirlerine baktı. Diğerleri başını salladı. Birkaçı da alkışladı. Cyrus'la aralarındaki muhafızlar omuzlarını dikleştirdi.

Halka açık infazlar barbarcaydı. Yüzyıllardır yapmamıştık. Sura'nın kafası olduğunu düşündüğüm şeyi taht odasında yuvarlamanın bu kadar şok edici olmasının bir nedeni de buydu. Böylesine medeniyetsiz bir davranış, el değmemiş kanımın lekesini kanıtlıyordu.

Ama bu Cyrus'u durdurmadı, çünkü kadını önüne getirmişti.

"Majesteleri," diye öne atıldı Galiene, "bu-"

Cyrus Adalet'i ona doğru savurarak işaret etti. Bir an sonra bıçağı yere çarptı. "Muhafızlar, rahatsız edilmediğimden emin olun."

İtaat etmek için sıçradılar ve Galiene geri çekilene kadar etrafını sardılar. Şehir Gözcüleri'nin başıydı ama Dawn'ın saray muhafızları az önce krallarına sadık olduklarını göstermişlerdi.

Meydan tekrar sessizleştiğinde, Cyrus mahkûmun omzunu kavradı ve Adalet'i kaldırdı; büyük cüssesine rağmen kolayca hareket ediyordu. Tek bir hareketle kesti.

Kadının boğazı açılırken kalabalığın ön sırasına kan sıçradı. Gürleyerek yere yığıldı.

Cyrus durmamıştı. Bir an için bunun mahkûmları korkutmak ve geri kalanımızı şoke etmek için yaptığı aptalca bir şaka olduğu fikrine kapıldım. Bıçağı kızın boğazına dayamışken durmasını bekliyordum.

Yanımda Asher bir şeyler mırıldandı.

"Her şey yolunda." Onun için olduğu kadar kendim için de başımı salladım. "Kılıç sadece adil bir ölüm için kalkacak. Masum birine ulaştığında kılıç onun için çok ağır olacaktır."

Kaliban gibi biri. Geçmişte işlediği suçların onun ölümünü adaletin gözünde doğru kılmaması için tüm tanrılara dua ettim.

Çünkü Cyrus bir tanede durmayacaktı. Bir sonraki mahkumu çağırdı.

Kısa boylu adam öne çıkarıldı. Başkalarına tecavüz etmişti. Adaletin ısırmaya layık gördüğü bir başka ölüm. Onu suçlayamazdım. Bu kez Cyrus onu kalbinden bıçakladı ve adam Adalet'in bıçağından kayarken gülümsedi.

Muhafızlar daha fazla Fae'yi platforma taşırken ve Cyrus onların arasından geçerken, seçeneklerimi tarttım. Ama bunu sadece Gece Kraliçesi durdurabilirdi ve gün batımından çok uzaktaydık ve tutulmanın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti.

Cesetler üst üste yığıldı ve kalabalık küllendi. İlk başta alkışlayanlar bile sessizleşmişti. Toplantı üyeleri, bunun planlanmadığını ve krallarının öngörülemez ve kontrolsüz olduğunu ortaya çıkarma riskini almak istemedikleri için gizli bakışlar atmaya devam etti.

Sonunda, toplu tutuklamaların bir parçası olan şekil değiştiren bir ailenin büyükannesi platforma geldi. Muhafızdan uzaklaştı ve omuzlarını geriye atarak Cyrus'a yaklaştı. "Biz olduğumuz şeyden suçluyuz, başka bir şeyden değil. Benim doğam bir suç olamaz. Hiçbir yargılama yapılmadı ve türüme karşı kanunlarınızı tanımıyorum."

Faolán arkamda koruma pozisyonunda duruyordu ve yanıma ulaşmadan önce içinde kaynayan hareket etme ihtiyacını hissedebiliyordum.

Omzunu tuttum. "Ona mı inanıyorsun yoksa Cyrus'a mı?"

Bakışları tüyler ürpertici gösteriye kilitlenmişti, hırlayarak burnunu kırıştırdı. "Bu ailenin hayatını eski bir kılıcın kaprislerine mi bağlıyorsun?"

"Bu adil değil. Kılıç biliyor."

Ama Cyrus şekil değiştirenle alay edip yılanın kabzasını sıkıca kavradığında nefesimi tuttum.

Adalet .

Burun delikleri alevlendi, hızlı, inanmayan bir gülümseme fırlattı ve kamburunu çıkardı. Ama ne kadar denese de bıçağı kaldıramadı.

Titreyerek nefes verdim ve Faolan'ı serbest bıraktım. "Adalet bizim tarafımızda."

"Umarım bunu toplantıya getirirsin." Asher başını eğdi, Cyrus'a ters ters bakarken çenesinde kararlılık vardı. "Bu saçmalığın tamamen uydurma olduğunun ve sona ermesi gerektiğinin açık bir işareti."

"Zamanı geçti," diye Faolán.

"Çoktan geçti." Onu bırakmadan önce omzunu sıktım. "Bu da bunu tartışmamıza yardımcı olacak."

Sonunda Cyrus güldü, ama gergin ve tiz bir kahkahaydı. "Şuna bakmayacak mısın? Adalet konuştu." Sıkı bir gülümsemeyle ellerini açtı. "Yaşlı adam doğruyu söylüyor olmalı. Belli ki Şehir Gözcüsü bu iyi insanları tutuklarken adaletten yana değildi. Ama *ben* onları serbest bırakacağım."

Onlar sadece senin yüzünden tutuklandılar. Dişlerimi sıktım, kelimeleri içimde tutmak için mücadele ederken çenem ağrıyordu.

"Aslında"-Cyrus kılıcın kabzasını bir muhafızın eline soktu-"hepsini serbest bırakın. Affedilmem hepinize bir ders olsun. Bir daha Adalet'in yanlış tarafına geçmeyin."

Gardiyanlar muhafazayı açtı ve mahkûmlar dışarı çıkarken zincirlerini çözdü. Kalabalıktan birkaç cılız tezahürat yükseldi ama yine de solgun görünüyorlardı. Bir an için Kat'in bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerini hızla kaçırdı, Cyrus'un göz hizasına çok yakın olduğu için dikkatinden uzun süre kaçamadı ama elini kalbinin üzerinde tutuyordu, bu sözsüz bir mesajdı.

Atam sıranın önüne ulaştığında, boğazımdaki kavrama gevşedi ve gölgelerim bir kez olsun hareketsiz bir şekilde yere düştü.

"Ama." Cyrus'un sesi büyük bir davulun tek vuruşu gibi meydanı yardı. "Bir kral herkesi affedemez."

Ne yaptığımın farkına bile varmadan ilerlemeye başladım. Muhafızlar yaklaştı, beni yakalamadılar ama yolu kapattılar. Parmakları kıpırdadı, silahlarını çekmeye hazırdılar. Kendime hakim oldum, elim tokayı tekrar sıktı.

"Kaliban'ı buraya getirin."

Halk bu ismi duyunca mırıldandı.

Cyrus çenesini kaldırdı, dudakları ince ve düz, *saçımın* yaklaşmasını izliyordu. "Daha da büyük bir dönekle evlenen dönek. Sahte bir kraliçe seçtin, sonra da savaşın ortasında bağlılığını , değil mi? Kocanız da Prenses Sura'nın talihsiz darbesine katıldı. Benim hesabıma göre, bu seni iki kez, hatta belki de üç kez hain yapar ve şimdi..." Sanki gerçek apaçık ortadaymış gibi ellerini kaldırdı.

Zaten bir hükümdara karşı komplo kurmuştu, elbette başka bir hükümdarın öldürülmesini de planlamıştı.

"Bastian?" Faolán'ın sesi alçak ve acildi. "Ne yapacağız?"

Onu geride tutmuştum. Ve şimdi, kaslarım *saçımı* Cyrus'tan uzaklaştırmam için kükrese de, kendimi de tutmak zorundaydım. Tokanın ucu avucumu deldi, nabzıma keskin bir karşılık verdi ve bana müdahale etmem için yalvardı. "O suçlu değil. Adalete güvenin."

Platformun dibinde Kat öne doğru sıçradı. "Ama..." Muhafızlar dikkatlerini ona çevirmeden önce gergin sesi bana zar zor ulaştı.

"Diz çök," dedi Cyrus alaycı bir gülümsemeyle. *Saçıma* ve Kat'e baktı. "Hoşgörü göstermem için bana baskı yapanlar var. Bunun için dilekçe verenler ve hayatın karşılığında *her türlü* iyiliği teklif edenler var. Bu kadar popüler olmak nasıl bir duygu olmalı! Yine de ben Elfhame'in Kralıyım ve böyle bir örnek oluşturursam ne tür bir kral olurum? Herhangi bir fae hükümdarını öldürüp serbestçe dolaşabilir mi? Hayır. Tebaama vereceğim mesaj bu değil.

"Eminim Gece Kraliçesi de aynı fikirde olurdu." O alaycı gülümsemesini bana çevirdi ve onun kanını talep eden kalbimin vahşi dalgalanmasından göğsümün patlayacağını düşündüm.

"Suçlu değil," diye fısıldadım, bir gardiyanın elinde bekleyen ve ucu yerde duran Adalet'e bakarak.

Yine de hayatımın en acı verici kumarıydı. *Athair*'im günahlarının kefaretini ödemişti. Braea'yı desteklemek için ceketini değiştirmişti çünkü diğer taraf Korkuları çağırmış ve onları askerler ve siviller üzerinde ayrım gözetmeksizin kullanmıştı. Bu kâbusu düzeltmeye çalışmıştı. Savaşı sona erdiren, son savaşta onların kaçışıydı. O olmasaydı, kendimizi yok edebilirdik.

Eğer bunlar yeterli değilse, bir sürü ceza almıştı.

En başta yanlış tarafı desteklediği için unvanları ve pozisyonu elinden alınmıştı. Sevdiği adamı ve oğlunu bir çırpıda kaybetmişti. O zamandan beri sefil bir yalnızlık içinde yaşıyordu ve Kat onca yıl içinde tek parlak kıvılcımdı.

"*O suçlu değil.*" Bu kez çenemi eğerek söyledim. Adalet bizim tarafımızdaydı.

"Öldürülen adamın oğlu olarak, sorumlu kişinin canını almak benim hakkım." Cyrus kollarını iki yana açarak kendini haksızlığa uğrayan taraf olarak gösterdi ve *athair'imin* sırtını tekmeleyerek öne doğru eğildi. "Ailemin kılıcını kullanmam en doğrusu."

Parlak Kılıç'ı çekti ve bulutlar kapanırken kalan ince güneş ışığını yuttu. Kılıç canlandı.

Bedenim ve gölgelerim bir bütün halinde öne fırladığında sözlerini zar zor fark etmiştim.

Ama çok fazla muhafız vardı. Onlardan kaçtım ama beni yavaşlattılar. Önden gönderdiğim karanlık bile henüz *saçıma* ulaşmamıştı.

Cyrus'un kılıcı boynunun üzerinde yükseldi. Hâlâ üç metre .

Sıçradım, hançerimi çekip saldırıyı engellemeye hazırlanırken gölgeler platformda bana yardım etti.

Ciğerlerim kabardı. Kaslarım yandı. Kolum gerildi. Başarabilirim. Yapabilirdim-

Brightblade düştü, havayı yaktı, gözlerimi yaktı.

"Yakaladım seni," diye fısıldadım *nefesimi* tutup destek alırken.

OceanofPDF.com

31

BASTIAN

Tonun yerine beni vurabilir. Gölgelerim onu yavaşlatabilir.

Ama hiç gelmedi.

Brightblade'in korkunç yakıcı ışığını göz kırparak uzaklaştırdığımda nedenini anladım.

Onu yakalamıştım, evet. Ama sadece cansız bedeni, hala sıcak, hala kanayan başı yuvarlanmıştı.

Ben bakarken tüm dünya kulaklarıma baskı yapıyordu. Tüm dünya ve onun ötesindeki şeyler. Uzay ve yukarıdaki Yıldızlar ve bu şeyleri hareket ettiren büyük güçler. Göksel Yılan ve Tellurya Yılanı'nın hayaleti. Aşkları. Nefretleri. Şaşkınlıkları ve hayal kırıklıkları.

"Tahta karşı komplo kurdu." Cyrus'un sesinde bir şaşkınlık notası vardı. "Bunu tekrar yapmak için hayatta kalmasını istediğini bilmek çok güzel."

Çok yavaştım. Çok yavaştım.

Mümkün görünmüyordu. Gerçek. Doğru.

Kalabalığın içinde başka sesler de vardı. Tanıklar. Şehrin çoğu.

Kim olduğunu hatırla. Kendimi yukarı çekmem gerekiyordu. Çalışmaya ihtiyacım vardı. Bir şeyleri kurtarmak için. Piç olmam gerekiyordu, evlat değil.

İnsanlar akın ediyordu. Aralarında Kat'i gözden kaybettim.

Bir şekilde sıcak bedenini serbest bıraktım, gölgeler ayağa kalkarken onu nazikçe yere bıraktı. "Adaleti kullanmalıydın." Sesim boş bir kuyu gibi boş ama sert çıkıyordu. "Bu bir protokol ve sen bunu çiğnedin."

Cyrus dişlerini gösterdi, gözlerinde sıcak bir zevk vardı. "Prenses Sura'nın kafasını kestiğinde yaptığın gibi mi yani?"

Cevap veremedim. Hâlâ hayatta olduğunu fark etmemişti. Bunca yıldır kin mi besliyordu? Bunu bu yüzden mi yapmıştı? Kat'i neden rehine olarak istemişti? Sevgiliydiler ve bunun onun için genellikle seks kadar az şey ifade ettiğini varsayıyordum, ama eğer ona gerçekten aşıksa...

Lucan boğazını temizledi. "Bastian haklı Majesteleri. Kanunlarımızın bir sebebi var."

"Yasalarımız mı?" Cyrus öne çıkıp onun üzerinde dururken Parlakbıçak parıldadı. "Onlar *benim* yasalarım. Eğer beni hoşnut etmezlerse, yok olurlar." Kılıcındaki kanı sildi ve bakışlarımı taş platformda yatan cansız forma geri getirdi.

Babam. *Saçım*.

Görüşüm bulanıklaştı ve dönüp kalabalığın arasından geçerek meydandan çıkmadan önce sadece başımı sallayabildim.

En yakın karanlık yere doğru ilerledim, dökülmemiş gözyaşlarımdan bu kadarını anlayabiliyordum.

Gölgeli sokaklar etrafımda yükseliyor, beni kucaklıyor, koruyordu. Bir çıkmaza girip kendimi yalnız bulana kadar olabildiğince hızlı bir şekilde içlerinden geçtim.

Bulutlar çiseleyen sisli bir yağmur bırakırken yere çöktüm.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Adalete güvenmiştim ama Cyrus tam olarak istediğini elde etmek için onun kaprislerini atlatmıştı.

Sadece onu hayal kırıklığına uğratmamıştım. Tüm ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Kaliban. Sylen. Nyx. Damarlarımda kanı akan isimsiz Unseelie'yi bile. Onun nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne Sylen'in ne de Nyx'in gurur biri olmadığımı biliyordum.

Sistemin çalışacağına güvenmiştim. Kendi yargılarıma güvenmiştim. Cyrus'un kurallara göre oynayacağına güvenmiştim.

Ve Adalet bu güne gerçekten başkanlık etmiyordu, çünkü bunun bir bedeli yoktu.

Berbat eden bendim. Hayır. Bu benim *saçıma* mal oldu.

Sıcak kollar beni sardı. Onu yakaladığımda hissettiğim sıcaklığın aynısı ve bir an için onun burada olduğunu düşündüm. Hayatta olduğunu.

Ama nefes aldığımda, nefesim kar erimesi ve bahar yağmurları tadındaydı.

"Kat," diye boğuldum. "Burada olmamalısın. Güvenli değil. Korumaların-"

"Gölgelerin beni bulduktan... beni buraya getirdikten... sonra çılgınlık içinde muhafızımı atlattım." Sesi kalındı.

gözlerinin kızarmış ve şişmiş olduğunu gördüm.

Onu gördüğümde, saçları rüzgarla buraya koşmuş gibi dağınık, yüzü kederden buruşmuş bir halde, içimde bir şeylerin kilidini açtım.

"Bu benim hatam." Bununla birlikte iki büklüm oldum, kıvrılıp ondan, kulaklarıma bastıran tüm o şeylerden... kendimden saklanmaya çalıştım.

"Hayır. *Hayır*." Beni yakaladı. Beni tuttu. O kadar sıktı ki, sanki parçalanmamı engellemeye çalışıyor gibiydi.

Ama boşluklardan kaydım, parçalarım kırıldı, nefeslerim hıçkırıklarla bölündü, kalbim paramparça oldu ve geriye sadece toz kalana kadar paramparça oldu.

"Zamanımız var sanıyordum. Düşündüm ki... zindanlardan sonra..." Sözcükler karmakarışık, yarım yamalak düşüncelerden oluşuyordu. "Bir şansımız daha olur sanmıştım. Yeni bir başlangıç. Ama o gitti."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Bana sarıldı. Ne kadar süreceğini bilmiyordum, sadece buna ihtiyacım vardı. "Katherine?" diye seslendi biri. "Kat?"

"Kahretsin," diye fısıldadı ve beni daha sıkı çekti. "Bu benim korumam."

"Sen git." Faolán'ın sesi karanlık bulanıklığıma ulaştı. "Onu yakaladık."

Gözlerimdeki yaşları silerek başımı kaldırdım. O ve Rose yakınımda duruyordu, yüzleri endişeyle buruşmuştu.

Kat başını salladı. "Ama-"

"Git." Ona güven veren bir baş hareketiyle geri çekildim. "Benimleyken seni bulamaz. Tüm sıkı çalışmanı mahveder."

Orada diz çöktü, parçalanmıştı. Sanki biraz daha düşünebilse benimle kalmanın ve gizliliğini bozmamanın bir yolunu bulabilecekmiş gibi kaşları çatılmıştı.

"Katherine?" Ses bu kez daha çaresiz geliyordu. Hem de daha yüksek.

Gözlerini kapatarak içini çekti, omuzları çöktü. "Özür dilerim. Yapmak zorundayım-"

"Biliyorum."

Yanaklarımı avuçladı ve beni öptü. Tadı tuz ve pişmanlıktı. Sonra gitti.

Zorlukla kendimi ayağa kaldırdım. Dünya sanki birkaç derece eğilmiş gibi görünüyordu. Ama Kat bana engebeli zeminde dengemi bulmam için güç vermişti.

Rose ve Faolán saraya kadar bana eşlik ettiler; Rose benim yanımdaydı, Faolán ise hızlıca geçebilmemiz için insanları korkutarak yolumuzdan çekiyordu. Sonunda geçene kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymak için yapabileceğim tek şey buydu.

odama ulaştım. Sanki bir yolculuk gibiydi ama hiç zaman geçmemişti. Zaman anlamını yitirmişti.

Her şey vardı.

OceanofPDF.com

32

KAT

I Luminis'in sokaklarında ve ara yollarında aceleyle , her adımda biraz daha kırılıyordum. Amandine'in adımı söyleyen sesini takip etmedim.

Beni Bastian'ın yakınında bir yerde bulursa, onunla birlikte olduğumu anlar ve Cyrus'a rapor ederdi. Bütün işim geri alınırdı.

Bunun yerine aceleyle saraya geri döndüm. Odama gidebilir ve kalabalığın içinde masumca ondan ayrılmış ve güvende olmak için doğruca buraya geri dönmüş gibi görünebilirdim ve kesinlikle Bastian'a gizlice ...

Sonra...

Bir hıçkırık beni boğdu ve onu tutmak için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Eğer beni ele geçirmesine izin verirsem, durdurmak mümkün olmayacaktı.

Gerçek değildi. Gerçek değildi. O bir şekil değiştirendi.

Eninde sonunda her şey ortaya çıkacak ve biz de Kaliban'la birlikte buna gülecektik.

İçten içe bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyordum. Ama odama dönene kadar öyleymiş gibi .

Kılıcını havaya kaldırmış Cyrus'un görüntüsü her adımda aklıma geliyordu. Siktiğimizi düşününce Kaliban'a yardım etme fikrini mi değiştirmişti? Yoksa hep bunu mu planlamıştı?

Ve Braea. Eğer isteseydi onu serbest bırakabilirdi.

Süitime giden koridora dönerken dişlerimi sıktım. Ama bu boğazımda düğümlenen hıçkırığı dindirmedi. Sadece biraz daha bastırmam gerekiyordu. Arkamdan kapatabileceğim ve dünyadan saklanabileceğim çift kapıya bakarken gözlerim yandı.

Biraz daha uzun. Neredeyse-

Bir el kolumu sıktı. Tökezledim, nefes nefese kaldım, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım boğazımda düğümlendi ve kendimi Rufus Amca ile yüz yüze buldum.

Hayır. Sadece *hayır*.

kurtuldum. "Bugün olmaz, Rufus Amca."

Alay etti, kırmızı yüzü üzerimde belirdi. "Başka günlerde de denedim, ama her zaman çok zor bulunuyorsun. Bütün sabahımı burada seni bekleyerek harcadım. Yani, evet, Katherine, *bugün*."

Yüzümü ovuşturup beni sürüklediği loş yere bakarken içimden inledim. Bir banyo. Sıkışık. Kapalı. Normalde beni koridor gibi daha geniş bir alanda köşeye sıkıştırırdı. Onunla hiç böyle küçük bir bulunmamıştım. Ama şimdi sırtını kapıya dayamış, bana bakıyordu.

Tüylerim diken diken oldu, kısmen eski bir korku, kısmen de yakıcı bir şey.

Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Bağışlayın beni. Majesteleriyle oldukça meşguldüm. Beni yakınında tutmayı sevdiğini biliyorsun." Ona göre, bir kralın korumasına sahip olduğumu unutmasın. "Ama size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sanki bir tuzağa düşmüşüm gibi yavaşça gülümsedi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Aslında bu anlaşmayı kocanızla görüşmek istiyordum. Mülkü devretmeniz için evrakları hazırladım. Ama sen..."

Memnun bir iç çekiş yaptı ve bu söyleyebileceği her şeyden daha korkutucuydu. Nefeslerimi eşit tutmak için mücadele ettim ama kalbim hızla çarpıyor, kaslarımı koşmaya hazırlıyordu. Ama o kapıyı kapatmıştı.

"Bir kralın yatağına giden yolu buldun ve bana çok *çok* daha iyi bir ödülün yolunu gösterdin."

Mülkten daha fazla ne isteyebilirdi ki? Zihnim dönüp durdu ama hiçbir cevap bulamadım. "Anlamıyorum."

Yarı aydınlıkta, fazla geniş bir gülümseme yayarken dişleri parlıyordu. "*Bir krallığım* olabilecekken neden bir mülkle yetineyim?"

Tekrar göz kırptım.

"Zavallı, aptal küçük kız." Başını salladı ve dilini şaklattı. "Hâlâ anlamıyor. Senin küçük aklın için basitçe açıklayayım. Biraz araştırma yaptım ve Majestelerinin şehirde saklı gayrimeşru çocuğu yok. Bu da varis yok demek. Ve eğer bir fae bir insanla çiftleşirse, çocuk yapma olasılıkları artar. İşte burada sen devreye giriyorsun. Ona bir çocuk ver ve

seninle evlenecek. Sen Elfhame'in varisini doğuracaksın. Ben de gelecekteki bir kralın büyük amcası olacağım."

Korkunç, vahşi bir an için neredeyse gülecektim.

En kötü fikir. Rufus Amca en iyi zamanlarda bile kahkahadan hoşlanmazdı, ama bu ona karşı olduğunda? Daha da kötüsü.

Bir elimi ağzıma götürdüm. "Anlıyorum. Ama korkarım bu görev için yanlış kadın olabilirim. Robin'e bir varis veremediğimi kendiniz de belirttiniz." Bu, ona hayır dememi gerektirmeyen makul bir yanıttı. Tabiat ana bizim için çoktan kararını vermişken olmazdı. Ona ve tüm tanrılara şükürler olsun.

"Ah, işte burada devreye bu giriyor." Cebinden bir şişe çıkardı. Şişeyi bir ödül gibi yüzüme doğru eğdiğinde camın buğusu içindekileri gizliyordu. "Bir doğurganlık iksiri."

Doğru. Elbette böyle bir şeyi ele geçirmeyi başarmıştı. "Ne mükemmel bir fikir. Umarım işe yarar." İşe yarayacağından değil.

için. Ondan almaya gittim ama kaptı. "Hayır. Şimdi içmek zorundasın."

Midem bulandı. Her ne kadar hamile kalamayacağımı düşünsem de mümkün olabilir. Robin'le çok fazla uğraşmamıştım.

Şafak'a geldiğimden beri önleyici ilacı bulamamıştım. Bastian çocuk sahibi olmasını engelleyen fae tentürünü almasına rağmen, Cyrus kraliyet balkonunda yaptığı konuşmada çocuk sahibi olmaktan bahsetmişti. O herhangi bir tentür almıyordu.

"İstemiyorum-"

Başım bir yana savrulurken yüzümün yan tarafı patladı. Dünya dönüyordu. Rufus, Robin'den çok daha sert vurdu.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Yüzü buruştu, insandan çok hayvan gibiydi, alanıma doğru itilirken. "Her zaman bir hatırlatmaya daha ihtiyacın var gibi görünüyor."

Yanağımı ovuşturdum, nabzımla birlikte zonklayan acıyı içime çektim, dünyayı bir saniyeliğine hareketsiz tutmaya çalıştım.

"Anladığını sanıyordum," diye devam etti. "Senin için neyin iyi olduğunu bildiğini *sanıyordum*. Ama görünüşe göre burada yaşamak kafana aptalca fikirler yerleştirmiş. Belki kral içine bir bebek koyduğunda, onları dışarı iter."

"Hayır," diye mırıldanmayı başardım acımı bastırarak. "Lütfen. Ben-"

Burnumu sıktı ve şişenin kapağını çevirdi. "İlacını al ve seni gerçek bir kadın yapalım."

İçindekileri dökmeden önce ağzımı kapattım. Ama nefes almaya ihtiyacım olması an meselesiydi. Saniyeler sonra bana içirebilecekti.

Onu itmeye çalıştım, ama kaya gibi yerinden kımıldamıyordu.

İşte bu kadar. Nefesim gibi, bayıltıcı damlaların şişesi de sadece bir süre dayanacaktı. Sonunda iksiri almak zorunda kalacaktım. Sonunda Cyrus'u becermek zorunda kalacaktım. Ve sonra...

Hayır. Aklımın oraya gitmesine izin veremezdim. Uzaklaşmak daha iyiydi. Almam gereken doğru otları bilsem de, onun istenmeyen parçasının bir an bile içimde büyümesi düşüncesi yaşayamayacağım bir şeydi.

Pes ettim ve gözlerimi kapattım.

Ama göz kapaklarımın ardında Cyrus'un önünde diz çökmüş Kaliban'ın görüntüsü yanıyordu.

Yangın orada başladı. Gözlerimin arkasına doğru yayıldı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Ama onlar üzgün gözyaşları
değildi. Öfkemle tuzlanmışlardı.

Adaletsiz bir dünyada yaşamaktan bıkmıştım. Kaliban ölmemeliydi. Lara. Horrorlar ve Cyrus'un sahte Hydra Ascendant'ı tarafından öldürülen insanlar. Dia. Fantôme.

Hepsinin ölmüş olması ve bu adamın yaşıyor olması iğrenç bir şeydi. *Bu adamın*. Kaliban'ın bugün öldürülmüş olması ve buna rağmen *onun* sarayda dolaşıp koridorlarda gizlenerek beni yakalamayı beklemesi iğrenç bir şakaydı.

Dünya adaletsizdi. Ve belki geçmişte bu konuda pek bir şey yapamamıştım, ama şimdi? Riverton Sarayı'nda beni köşeye sıkıştırdığı zamanın aksine, hâlâ hareket edebiliyordum.

Yukarı ve dışarı vurarak, onun pençesinden kurtuldum. İçeri çekerken açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimde hava yandı. Lavabonun yanına gittim. Eğer onu kapıdan uzaklaştırabilirsem, ben de-

Geriye doğru uçtum, ayakkabılarım yere sürtündü. Bir şey parçalandı. Acı başımın arkasında patladı. Oda bir saniyeliğine daha da karardı. Boğazımı sıktı.

İçgüdüsel olarak uzaklaşmak istedim. Gözlerimi ya da zihnimi kapatıp burada değilmişim, bu gerçek değilmiş, başıma gelenlerin bir önemi yokmuş gibi davranmak.

Dallar tepemizde yılan gibi kıvrılıyor, yıldızlar çiçek açıyor.

Ama oraya geri dönmek istemiyordum. Onun pençesinde çırpındım, kolunu kavradım, tırnaklarımı geçirdim.

İçime çekebildiğim kadar az nefes çektim. Hastalıklı tıraş losyonunun tadı çok güçlüydü.

Çamur ayak parmaklarımın arasından süzülüyor, soğuk ve nemli.

O anının kölesi olmak istemiyordum. "Reddediyorum," diye .

"Senin rızana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Dişlerini göstererek çenemi yukarı itti ve iksir şişesini bir kez daha kaldırdı.

Yaprak malçları ve eski ölüm burun deliklerimi tıkıyor.

Duvara tutundum, boğulmakta olan bir kadının teknenin kenarına tutunması gibi, nereye gittiğini umursamadan, başını suyun üstünde tutmak için çaresizce. Vücudunun içinde kalıp savaşmak için çaresizce.

Gemiye tırmanmalı ve kontrolü ele almalıydım. Kendim için değilse bile, Dia için... Fantôme için.

Beni duvara tokatladığında kafam yine patladı. "Beni dinliyor musun, Katherine? Bu iksiri alacaksın ve *sonunda* bu aileye bir çocuk vereceksin."

Ilık sıvı ensemden aşağı süzüldü ve bu hissi kendime yakın tuttum. Hatta acıyı bile kucakladım.

Buradaydım. Artık buradaydım. Harekete geçebilirdim.

Başımın arkasındaki yumruya uzandım. Yapışkan kan, boğazıma dolanan elinin beni uzaklaştırmaya çalışmasına karşı bir başka dayanak noktasıydı.

Buraya daha önce de gelmiştim. Daha önce de gitmiştim. Yaltaklanmış, kaçmış ve onun kazanmasına izin vermiştim.

Kaçıp gitmek kolay olurdu. Numara yapmak. Kaçmak. Gözlerim kapalı yürüyebileceğim, iyi aşınmış bir yoldu.

Ama bu kadar kolay yeterdi.

Saçımdaki maymuncuğu çektim.

OceanofPDF.com

33

KAT

Io hala hayattayken hayatta kalabilirdim, evet. Ama gerçekten yaşayamazdım. O adımlarımı takip ederken olmazdı. Ve sadece hayatta kalmakla işim bitmişti.

Nefes almak zorlaştıkça, Kaliban'ın görüntüsü daha da güçlendi ve amcamın çarpık yüz hatlarının üzerine bindi. Kaliban'ın ölmesi ve Rufus'un yaşaması derimin altında yanan bir öfkeydi. Böyle bir şeye kim karar vermişti? Bunun olmasına nasıl izin verilmişti?

Başkalarının karar vermesinden bıkmıştım.

Aşağı uzandım ve aletlerimi bileziğin küçük anahtar deliğine soktum.

"Silah mı arıyorsun?" Rufus daha sıkı sıkarak alay etti. "İyi şanslar. Silahlı olmadığını biliyorum. Kral söyledi."

Artık zar zor nefes alabiliyordum, sadece ince kesikler halinde soluyordum ve kazmaları parmak uçlarıma batırarak kendime neyin gerçek olduğunu hatırlattım. Ama ben de kendi gülümsememle karşılık verdim. "Çelikle olmaz, hayır."

Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar daha da derinleşti. Küçümsemesi duraksadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni gömdün. Ama tohumların gömüldüklerinde ne yaptıklarını biliyor musun?" Hırıltıyla söyledim. "Büyürler."

Sanki gücüm onu korkutmuş gibi kaşlarını çattı ve geri çekildi.

Sadece bekle, sevgili amca.

"Uzun süre karanlıkta kaldım. Orada neredeyse çürüyordum. Ama artık değil."

Karo zemine düşen bileziğin şıngırtısı o güne kadar duyduğum en güzel sesti.

Ve o his -tanrılar, içimde uğuldayan güç hissi sarhoş ediciydi. Öfkem anında zirveye ulaştığında neredeyse bayılacaktım.

Gözleri o kadar büyüdü ki, beyazlarını görebiliyordum. Boğazımı bırakmaya çalıştı ama bileğini kavradım ve onu orada tuttum.

İçimde biriken zehir yüzeye çıktı, öldürecek kadar güçlüydü ama hızlı olacak kadar değil. Çabuk olmayı hak etmiyordu.

Nefes alışları hızlandı, dudaklarını tükürükler savurdu. Bir kez daha geri çekilmeye çalıştı ama karanlık kolundaki damarlara sızarak güçsüzlüğü de beraberinde getirdi.

Dilimi tıkırdattım. "Şimdi, şimdi, Rufus Amca. Hiç istemediğim halde bana dokunmak için hep ısrar ettin. Ama sana *yardım* etmeme izin ver. Bu yaptığın son şey olsun."

"Hayır. Yapamazsın..." salladı, çaresizlik ve dehşet yüzünü gevşetmişti. "*Yapamazsın*..."

Sadece gülümsedim. Ve ilk defa, zorlama değildi.

Karnını tutarak acı içinde homurdandı ve "Lütfen" diye fısıldadı.

Merhametin ötesindeydim.

Son nefesini verip düştüğünde dehşete kapılmadım. Üzülmedim. Ya da suçlu.

Doğru hissettirdi. Adalet kılıcı burada olsaydı, benim için kaldırırdı. Onun yerine sadece bir *kadın silahı* seçmiştim.

Uzun bir süre cesedinin başında durdum ve artık dünyada bir şeyleri değiştirecek gücünün olmamasının verdiği rahatlamayı içime çektim. Bir daha asla bir koridorda yürürken onu pusuya yatmış halde bulamayacaktım. Bir daha asla beni yakalayıp emirlerini yerine getirmemi sağlamaya çalışmayacaktı.

Ama...

Açıklamam gereken bir cesedim vardı. Saklayamayacağım kadar büyüktü.

Kaçmanın faydası olmazdı. Belli ki dokunarak zehirlenmişti - koyu leke elinden başlıyordu ve odalarımdan sadece birkaç adım uzaktaydık.

Yardım edebilecek bir şey aramak için olduğum yerde döndüm. Kafamı çarptığı çatlak aynaya kan bulaşmıştı. Yerde parçalanmış bir cam vazo duruyordu. Bir boğuşmanın bariz izleri. Çenemi kaldırarak aynanın parçalanmış yüzeyine baktım. Saçlarım darmadağındı ve parmak izleri hâlâ boynumdaydı.

Kurban. Nefsi müdafaa. Yalan değildi.

Tekrar tekrar nefes aldım, nefesim panikle daralana kadar çalıştım, sonra sendeleyerek koridora çıktım. "Yardım edin! Yardım edin!"

Bir çift muhafız koşarak geldi, kaşlarını çatmadan önce görünüşümü incelediler.

"Benden istedi..." Konuşmak çok zormuş gibi başımı salladım ve banyoyu işaret ettim.

Biri kafasını içeri soktu. "Aman Tanrım." Arkasını döndüğünde yüzü kül rengi olmuştu. "Görünüşe göre ona saldırmış."

Beni bir sandalyeye oturttular ve sessiz bir konuşma yapmak için geri çekildiler. Rufus'u öldürmekten kurtulduğum için kulak misafiri olmak için manevra yapamayacak kadar rahatlamıştım.

Yapmıştım. Artık özgürdüm. Beni bir daha asla rahatsız edemeyecekti. Gülmeye ne kadar yakın olduğumu gizlemek için yüzümü kapattım.

Koridorun güvenliğini sağlayan başka muhafızlar da belirdi. Hepsi sırayla banyoya baktı.

"Nerede o?" Cyrus onun talepkâr sesinden bir an sonra köşeyi döndü. "O Katherine mi!" Beni kollarımdan tutup kaldırdı ve tepeden tırnağa içine aldı. "Burada neler oldu böyle?"

"Amcam, onun için *birini* zehirlememi istedi, o da bileziğimin kilidini açtı." Başımı salladım ve yutkundum. "Ama reddettiğimde bana saldırdı. Ve ben panikledim, bu yüzden zehirim geldi ve... Lütfen Cyrus, o bileziği geri takmam gerek. *Lütfen*." Utanmış gibi yüzümü ellerimin arasına sakladım.

Benim isteğim dışında çıkarıldığına onu inandırabilirsem... *Lütfen, tanrılar. Senin hakkında çok şey söylediğimi biliyorum ama lütfen.*

"Senden kimi öldürmeni istedi?"

Çok belli etme. Korktuğunu unutma.

Başımı kaldırdım ve ona "*sen*" diyen geniş gözlü bir bakış attım. Burnumu çekerek kendimi onun göğsüne attım. "Sana zarar vermeyi başarsaydı ne yapardım bilmiyorum."

Sertleşti. "Onu öldürdün... benim için mi?"

Sessizliğim onun için yeterli bir cevap gibi görünüyordu, çünkü kolları yavaşça bana dolandı. "İşte, işte." Beceriksizce sırtımı sıvazladı, sonra da elimden kurtuldu. "Sadece görmem gereken..." Gözlerinde tuhaf bir parıltıyla gülümsedi.

"Majesteleri, istediğinize emin misiniz-?"

Görevliye el sallayarak yolumdan çekildi ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak banyoya girdi.

Rufus'un cesedine, uzanmış, zehirden simsiyah olmuş eline baktı.

"Ona *dokundun*." Elini sıktı ve çözdü, dikkati parmaklarıma yöneldi.

Rufus'un boğazımı sıktığını hâlâ hissedebiliyordum. O yavaş ölümün her anını hak etmişti. Çok daha fazlasını hak etmişti.

Dia'nın kemikleri koyu toprağa karşı. Fantôme'un yumuşak kürkü. Bir zamanlar olduğum kız. Hepsini almıştı.

"Bana dokundu," diye ısırdım. "Ve bu onun son hatasıydı."

Cyrus yavaşça başını kaldırdı, yüzü daha fazla değişmiş olamazdı. Solgun, sıkışmış. Sanki bir şey onu aşağı çekmiş, rengini ve acımasız zevkini emmişti.

Korkuyordu. *Benden*.

O güç duygusu içimi kapladı ama altında soğuk ve derin bir korku vardı. Benden korkmaması gerekiyordu. Sadece zayıf ve çelimsiz bir şey görmesi gerekiyordu. Burada tehdit yok.

Ben de en az onun kadar şok olmuş gibi başımı salladım. "Ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Panikledim ve sihrim ortaya çıktı. Onu öldürmek istememiştim, sadece... çok korkmuştum."

Düşünceli bir ses çıkardı ve kolunu omuzlarımdan çekti. Parmaklarını koruyan bir mendille demir bileziği aldı ve uzatmadan önce uzun bir süre inceledi.

İtaatkar bir şekilde bileğimi uzattım. Kilit açacaklarını aramaya cesaret edemedim. Onları boğuşma sırasında düşürmüştüm ve anlattığım hikâyeye göre Rufus'a aitlerdi. Eğer onları istersem, hikayem mahvolurdu.

Cyrus bileziği yerine takarken bana dokunmamaya dikkat etti.
Ancak kilitlendikten sonra hafifçe gülümsedi.

Bana odama kadar eşlik etmekte ısrar etti ama sırtımda beni yönlendiren bir el yoktu.

Bir yandan da gücümü kontrol altında tutan bileziğin kilidini açmanın tek yolu olması gereken küçük anahtarla oynuyordu.

OceanofPDF.com

34

BASTIAN

W Kraliçeye rapor vermemden hemen önce Cyrus'un son emri bana ulaştı. Onun yerine yardımcım Brynan'ı gönderdim. O anlayacaktır.

Saray koridorlarından geçip şehre doğru ilerledim. Tenebris'e dönüşümünü tamamlarken ötesinde. Koyu renkli taşlar ve kasvet ruh halimi yansıtıyordu. Gerçi daha fazla ateş olmalıydı.

Cyrus'un atamı öldürmesi yetmemiş, kellesinin şehir kapılarında sergilenmesini emretmişti.

Öfke buna dahil değildi. Basit bir öfkeyi aşmıştım.

Ben duvarlara doğru tepinirken Fae'ler yolumdan dağıldı.

Teknik olarak sadece Braea, Cyrus'un emirlerine karşı gelebilirdi ama teknik nedenlerle beni durdurmaya çalışacak herkese meydan okudum. Kaslarım şarkı söylüyordu, yoluma çıkan her şeyi ve herkesi parçalamaya hazırdım. Gölgeler bir yay dalgasıyla benimle birlikte süpürüldü, varışımın habercisi.

Kapıya giden yola döndüğümde konuşamıyordum bile. Çenem o kadar sıkılmıştı ki erimişti.

Cyrus'un şovuna tanık olmak için bir kalabalık bekliyordu. Yolumdan çekilseler iyi olur. Onlar daha iyi-

İzlerimde durdum.

Kapıların üzerine çiviler dikilmişti. Katilin kafası da tecavüzcününkiyle birlikte oradaydı. Başka bir çiviyi kan kaplamıştı ama onun dışında boştu.

Biri omzunun üzerinden baktı, beni görünce kaşları kalktı. Komşularına fısıldadılar ve teker teker geldiğim haberi yayıldı.

"Nerede o?" Dişlerimi sıkarak başardım. "*Nerede*?"

Kalabalık döndü. Herkes Kış Gündönümü saldırısından sonra olduğu gibi bir elini kalbinin üzerine koydu. Geleneksel bir saygı işareti. *Atamın* kirletilmiş kalıntılarıyla alay etmek için burada değillerdi. O zaman ne olacaktı?

Ne için geldiklerini söylemelerini talep etmek üzere ters ters bakarken, grup ayrıldı ve ortalarından Dawn'ın soluk grisini giymiş bir muhafız geldi. Kefene sarılmış bir paket taşıyordu.

"Ser," dedi bana ulaştığında başını eğerek. "Diğerlerini de indiriyoruz. Biz..." Yutkundu. "Bu doğru değil. Ve-"

Bakışları yanımdan geçip gitti ve arkamı döndüğümde Kraliçe Muhafızları'ndan oluşan bir maiyetin geldiğini gördüm. Ahşap tabutlar getirmişlerdi, birinin üzerinde benim yılanım vardı.

Onlar da bohça gibi kafa büyüklüğündeydi.

Boğazım düğümlenerek muhafıza döndüm ve o da bana *atımın* kafasını uzattı. Şafak muhafızları tüyler ürpertici serginin geri kalanını kaldırmak için çalışırken duvarlarda hareketlilik vardı.

Gün batımını geçmişti. Artık kralları tarafından yönetilmiyorlardı. Ve bunu kullandılar.

Ona göz kırptım ve özenle sarılmış yükü aldım. Bugün ikinci kez *atımı* tutuyor, onun ölü ağırlığını hissediyordum. Her şeyi sürüklüyor, dünyanın yavaş ve uzak görünmesine neden oluyor, ayaklarımı ve düşüncelerimi halsizleştiriyordu.

"Majesteleri bunların gönderilmesini emretti," diye açıkladı Kraliçe Muhafızlarının başı Cavall huysuzca.

Braea bununla bizzat ilgilenmişti. Minnettarlığımın yoğunluğu şaşırtıcıydı.

Cavall'ın yüzü ciddi bir ifadeyle başını sallarken asıldı. "Bunlar kalıntılarının geri kalanıyla birlikte ayın altına gömülecek, böylece daha fazla müdahale olmadan dünyaya geri dönebilecekler."

Uyuşmuş ellerimle değerli yükümü yılan işaretli kutuya indirdim.

Arkamda bir kadın sesi, ruhları bir sonraki yere çağıran yumuşak bir ağıtla yükseldi.

Karanlığa geç. Bırak seni kucaklasın.

Daha derinden gelen bir ses, unutulmaz bir uyum içinde ona katıldı.

Gecenin içine geç. Bu bir teselli olsun.

Şimdi tüm kalabalık şarkı söylüyor, gecenin sokaklarını dolduruyordu.

Tekrar buluşacağımız sonsuzluğa geç.

Tabutu göğsüme bastırdım, sesimin onlarınkine katılacağına güvenemiyordum. Şarkı söylersem ya da konuşursam kırılırdım ve bu Tenebris Yılanı'nın sahip olduğu bir lüks değildi - toplum içinde değil.

Buraya öfkeli, yoluma çıkan herkese karşı öfkelenmeye hazır bir şekilde gelmiştim. Bunu beklemiyordum.

İlk iki mısrayı dinledikten sonra öne atıldım ve tabutu Cavall'a verdim. Hızlıca başımı sallayarak oradan ayrıldım.

Hiçbir plan yoktu. Yön ya da hedef yoktu. Sadece bir ayağım diğerinin önünde tekrar tekrar gidiyordu. Hayatım boyunca yürüdüğüm sokaklar.

Siyah mermere dönüşen Şifa Salonu şimdi Tenebris'te duruyordu. Saraya doğru uzanan sonsuz basamaklı dar sokaklar. Çeşmeleri ve kuyuları olan meydanlar ve yıldızların altında masaları olan küçük kafeler.

Bu masalar normalde dolu olurdu ama bu gece sadece bir kadının başı eğik, elinde içkisiyle aceleyle uzaklaştığını gördüm. Çeşme başında toplanmış, bir çocuk suya sıçrarken günün haberlerini paylaşan aileler yoktu. Kuyunun kovası boş duruyordu.

Sanki şehir bugün ölmüştü ve ben onun cansız kalıntıları arasında yürüyordum.

Kuleler geceyi mızraklayan kaburgalar gibiydi. Sokaklar, artık hayat damarı olmayan damarlar ve atardamarlardı. Sarayın büyük kubbesi her şeyin üzerinde, kafatasının üzerinde duruyordu.

Bir kalbi olduğundan emin değildim. Yoksa sadece benimkini

mi kaybetmiştim? Sonunda kendimi onun kapısında buldum.

Elimi üzerine bastırdım ve gece havasının parmaklarımı ve burnumu ısırmasına izin vererek uzun bir süre bekledim.

Burada dururken, içerideymiş gibi davranabilirdim. Benden nefret etsin ya da etmesin, ikisini de kabul ederim.

Kapıyı çalsam bana defolup gitmemi söyleyecekti... ya da kapıyı açıp beni kollarına alacaktı. Umurumda değildi. Sadece bu kapının diğer tarafında olmasına ihtiyacım vardı.

Dudağım titreyene ve daha fazla tutamayana kadar orada durdum. Ev beni içeri aldı, anahtara gerek yoktu ve yumuşak altın ışıklar gözyaşlarımın arasından bulanıklaşarak yükseldi.

Çaydanlığı kenarda duruyordu. Yırtık kapağına rağmen her zaman kullandığı koyu mavi çaydanlık. Sanki her an geri dönecekmiş gibi yanında bir fincan bekliyordu.

İki çift terlik ve iki koltuk. Sanki her zaman Sylen'ın ateşin başında ona katılmasını bekliyormuş gibi.

Bir şeylerin ters gittiğine dair tek işaret halının üzerindeki kan lekesiydi. Katherine'in burnu kanamıştı. Kim olduğumun kanıtı bunca zamandır oradaydı.

Çok fazla sorum vardı ve başka hiç kimse bana cevap veremezdi. Ama bundan da öte, ona söylemem gereken şeyler vardı. Onu hâlâ sevdiğimi. Mesafe koyma ihtiyacına saygı duymak için uzak durduğumu, benden nefret etmesi için ona alan tanıdığımı. Onunla Kat hakkında konuşmak istiyordum. Onu tanıyor ve seviyordu. Onu neden anlayacak ve onun hakkında hayranlık duyduğum tüm küçük şeyler hakkında gevezelik etmeme izin verdiğimde gülümseyecekti.

Kaçırdığımız çok şey varmış.

Sözsüz bir sesle, iki koltuktan daha az yıpranmış olanına çöktüm. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Babam Sylen'in oyduğu geyikler, ben yüzümü ellerime gömüp sessiz ve hareketsiz bir kederin içinde kendimi kaybederken kitap raflarındaki nöbetçiler gibi başımda dikiliyordu.

Bir varlık hissedene ve nihayet başımı kaldırıp bakana kadar zaman geçmemişti.

Faolan kapı aralığında durmuş, dışarıdaki geceyi engelliyordu. "İyi misin?"

Başımı salladım. Hatta gülümsedim. "Ben iyiyim." Ama sesim çatallaştı ve bir sonraki bildiğim şey, kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığımdı.

"Seni yakaladım." Sesi içimde gürledi. "Her zaman seninleyim."

OceanofPDF.com

35

KAT

Bastian'dan uzaklaşmak daha önce de zordu ama şimdi onun çok acı çektiğini biliyordum, bu fiziksel bir varlıktı - göğsüme saplanmış bir yumruk.

Ama Cyrus'a yine aptalca bir şenlikte eşlik etmek zorundaydım. Bunlar yine sarayın bahçesindeydi, çünkü Şafak düğünde olanlardan sonra Dusk'ı sarayın kendi tarafına davet etmekte tereddüt etmişti. Aptallar düşmanın içeride olduğunu anlamamışlardı.

Daha da kötüsü, Cyrus etkinliklerin sabah saat onda başlamasında ısrar etmişti, böylece Uyku onu ele geçirmeden önce tam bir gün geçirebilecekti.

Devam etmemi sağlayan tek şey, herkesin dikkati dağılmışken Bastian'la serada buluşmak için bırakma noktamı ayarlamış olmamdı. Ama elimde bir içkiyle dolaşırken, Amandine'in sadece birkaç adım geride olduğunu fark ettim.

hiç bu kadar yakın olmamıştı, hele de daha uzun süre dizginleri elime aldığımdan beri, ama Rufus Amca'nın *trajik* ölümünden sonra, Cyrus'un özel muhafızlarının başının onu acımasızca azarladığını duymuştum.

Daha da kötüsü, Cyrus artık bana farklı bakıyordu. Çeşmenin diğer tarafından bakışlarımla buluştu, gülümsedi, başını sallayarak kadehini kaldırdı ama demir bileziğe doğru inen gözlerinde bir temkinlilik vardı.

Bir dokunuşla öldürebilen bir büyüye sahip olduğumu duymak bir şeydi; onun sonuçlarını görmek başka bir şeydi.

Öngörülebilir bir gelecek için kendimi özellikle küçük ve zayıf tutmam gerekecekti-ölü amcamın görüntüsünü ve onun acı çeken ifadesini gölgeleyecek her şeyi yapmalıydım.

Bahçede dolaşmaya devam ederken, toplantının tonunun buraya son gelişimden farklı olduğunu fark ettim. İçkiler birkaç saattir akıyor olmasına rağmen insanlar daha sessiz, daha ayık görünüyordu. Her zaman çok mükemmel görünen fae misafirlerin bile gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Atmosfer bir şekilde incelmiş, sanki kopmaya hazırmış gibi hissediliyordu.

Bu durum beni germişti, bu yüzden Rose ve Ari'yi kalabalıktan uzakta, başları birbirine eğik bir şekilde gördüğümde doğrudan onlara nişan aldım.

Yanlarına sokulduğumda Amandine ortaya çıktı ve bana sert bir bakış attı.

Geri verdim. "Bunun Dusk ya da Dawn ile bir ilgisi yok. Onlar benim arkadaşlarım, *insan* arkadaşlarım."

Ağzı bir tarafa eğildi ve çeşmeye doğru baktı ama kral artık görüş alanının dışındaydı. İç çekerek tek bir adım geri attı.

Ari bana gülümsedi, bakışları gardiyana kayarken ifadesi gergindi. "Seni görmek güzel, Kat."

Rose ise Amandine'in varlığından rahatsız olmamış görünüyordu ve bana sarıldı. "Çok uzun zaman oldu."

Onun hissi beni boğdu, normalde çok iyi olurdu,
Normal. "Bana mı söylüyorsun?"

Ari, Rose'un hareketlerinden rahatlamış gibi bana da hızlıca sarıldı. "Sen iyi misin? Amcanı duydum..."

Omuz silktim. "Trajik bir kaza."

"İyi ki kurtulduk," diye yanıtladı şaşırtıcı bir hırçınlıkla.

Rose onaylarcasına homurdandı.

Birdenbire beyaz ve kıpkırmızı bir çizgi belirdi. "Fluffy," diye güldüm, cehennem köpeği selamlamak için ayaklarımın etrafında koşarken neredeyse düşüyordum.

Tam bir dakika sonra, işini bitirdiğinde, onu alev alev yanan kulaklarının arkasından kaşıdım ve sonunda yanıma yerleşerek bacağıma yaslandı.

Ari başını bize doğru eğdi. "Seni uzun zamandır görmemesine rağmen, hala seninle ilgileniyor. Bu çok garip."

"Bastian'la da aynı. Muhtemelen onun kokusunu alıyorumdur."

Rose güldü. "Siz ikiniz şanslısınız. Benden ve Faolán'dan uzak duruyor. Kurt kokusu yüzünden olmalı."

Dükkândan ve birkaç hafta önce gittikleri bir gösteriden bahsettik - mahkemelerin siyasetine değinmeyen, ancak

Dawn'da geçirdiğim süre boyunca boşalan kuyu.

Onları geçtikten sonra Amandine'i içeri girerken yakaladım. Başını eğdi, her zamanki dikkatli bakışı yoktu ama daha çok... meraklıydı?

Yorgun misafirlerden oluşan bir başka grup sessizce geçti, biri başını ovuşturuyordu.

İçkimi yudumlarken kaşlarımı çattım. "Siz ikiniz benden daha uzun süredir Fae'lerle birliktesiniz. Akşamdan kalma olabilirler mi?"

Rose homurdandı ve bardağını eğerek ışığı yakaladı. "Bu kadar çok gün üst üste kutlama yapıyorlarsa, *evet*."

Bu düşük enerjiyi açıklıyor.

"İnfazlardan bahsetmiyorum bile," diye mırıldandı Ari kaşlarını çatarak.

Amandine'in dikkati bana yöneldi ve konuyu saptırmak için ağzımı açtığımda Bastian'ı bir grubun diğer tarafında gördüm.

Dünkü infazlardan beri göğsüme saplanmış olan o yumruk yere düştü.

Eğer diğer fae solgun görünüyorsa, o kesinlikle hasta görünüyordu. Gözlerinin altında hayalet gibi mor halkalar vardı. Genelde zengin kahverengi olan teni, sanki tüm renkleri solmuş gibi donuk görünüyordu.

Ona gitmek, ona sarılmak, onunla birlikte yas tutmak için can atıyordum. Kaliban'ın yokluğu beni yeniden vurdu. Kalıcı olduğu gerçeği nefesimi kesti.

Onun bana ihtiyacı olduğunu bildiğim kadar, benim de ona ihtiyacım vardı. Rufus Amca'dan kurtulmuş olmama rağmen, hâlâ boğazımı sıkmasının yankısı vardı. Bastian'ın dokunuşunun silici tesellisine ihtiyacım vardı.

Ari ve Rose konuşmaya devam ettiler. Amandine'in tepkisini anlamış olmalıydılar çünkü konuyu değiştirmişler ve Ari'nin çalışmalarını ve yakın zamanda aldığı örümcek ağı kumaş siparişini tartışıyorlardı.

Bağ kurmaya çalıştım. Onlarla birlikte olmak gerçekten rahatlatıcıydı. Ama dikkatim sürekli Ari'nin omzunun üzerinden Bastian'a kayıyordu.

Ella onun kolundaydı ve göz göze geldik. Kaşları sessiz bir soruyla yukarı kalktı ve iyi olup olmadığımı sordu.

Başımı eğdim, hareketimi içkimden bir yudum daha alarak gizledim.

Hâlâ bakışlarımı tutan Ella parmak ucunda Bastian'ın kulağına yaklaştı ve bir şeyler fısıldadı. Güldü ama gözlerinde hiçbir eğlence yoktu ve samimiyetsizliği kalbimi acıttı. Ama bu onun Ella'ya dönmesini sağladı ve o da bu bahaneyi kullanarak Ella'yı geçip bana baktı.

Bardağımın üzerinden göz göze geldik. Aramızda söylenmemiş yüzlerce şey geçti en küçük ifadelerde. O iyi değildi. Keder ağır basıyordu ve birkaç ay önce hiç olmayan endişe çizgileri belirmişti.

Bir süre önce. Şimdiye kadar amcamın ölümünü duymuş olmalıydı ve soruları olacaktı. Başını çok hafifçe eğdi, bu onlara verebileceği tek işaretti.

Sonra aramızdan biri geçti ve o an bozuldu. Onlar gittikten sonra başka tarafa bakıyordu. Mantıklı.

Cyrus'un bize katılması için tam zamanında kendimi ayırdım. "İşte orada, benim küçük güzel şeyim. Ve daha fazla insanla birlikte. Yemin ederim Elfhame'i ele geçirmeye çalışıyorsun." Kazanan gülümsemesine rağmen ses tonunda bir gerginlik vardı. "Bize müsaade edin."

Bununla birlikte kolunu uzattı ve beni sarayın Dawn tarafındaki bahçelere bakan bir odaya götürdü. Fae ışıklarıyla bezenmiş çiçek süslemeleri tavandan ve köşelerden sarkarak hâlâ dışarıda olduğumuz yanılsamasını veriyordu. Kasvetli hava burada daha da güçlenmişti. Çok az insan olduğu için en küçük ses bile duvarlarda yankılanıyordu.

Bastian'la buluşmadan önce hâlâ zamanım vardı. Tanrı'nın izniyle Cyrus bana olan ilgisini kaybedecek ve ben de dışarı kaçabilecektim.

"Vahşi Av bu gece yurtdışında olacak," dedi sanki beni neden içeriye getirdiğinin bir açıklamasıymış gibi.

Albion, Elfhame ve Cestyll Caradoc'ta yaşayan herkesin yeni ayda gün batımından önce evlerinden çıkmamaya özen göstermelerinin sebebi, inkar edilemez derecede tehlikeli olmalarıydı. Eğer sizi görürlerse, ruhunuzu ele geçirene kadar dünyanın öbür ucuna kadar sizi avlarlardı. Hikayeler onunla tam olarak ne yapacakları konusunda farklıydı, ancak hepsinin hemfikir olduğu bir şey vardı - ölümden daha kötü bir kader.

Ancak güneşin batmasına daha saatler vardı, aksi takdirde Cyrus kendini Uyku için hazırlıyor olacaktı. Vahşi Av bir bahaneden başka bir şey değildi.

Beni arkadaşlarımdan uzak tutmak istediğini fark ettiğimde, içimdeki sıkıntıyı saygılı bir sesin ardına sakladım.

"Nasıl gidiyor?" Çenemi çimdikledi ve kaldırarak boğazıma baktı.

Sadece demir bileziğin yerinde olup olmadığını kontrol ettikten *sonra* ten tene temas riskine girdiğini fark ettim.

Boynumda parmak şeklinde morluklar kalmıştı. Kendimi savunmak için hareket eden bir kurban olduğumu ona hatırlatmak için onları makyajla gizlememeyi seçmiştim.

Yine de o zamandan beri beni süitine çağırmamıştı.

"Hâlâ biraz sarsılmış durumdayım. Beni tekrar bulduğunu düşünerek kâbuslardan uyanıyorum." Yalan değil.

Cyrus düşünceli bir ses çıkardı. "Peki hainin idamı için beni affettin mi?"

Kıpırdamadan durdum, çenem artık onun pençesinde olmasa da hâlâ kalkıktı. Yalanlar dilimi kapladı, onu yatıştırmaya hazırdım ama tek bir tanesini bile dile getiremiyordum.

"En azından onun yaşamasına *neden* izin veremediğimi anlıyor musun?"

Söylenmemiş yalanları yuttum ve onun yerine gerçeği seçtim. "İstediğimi söyleyemem."

"Belki de insanlar ve fae'ler arasındaki fark budur." Ama bana tuhaf bir gülümseme verdi -daha çok ağzını büktü.

Beni tavandan tabana pencerelerin yanındaki oturma yerlerine doğru yönlendirirken, yakın çevresinden birkaç kişi etrafımızda toplandı. Şezlonga oturdu ve ayaklarını kucağıma koyarak beni de ucuna oturttu. Konuşma kısa süre sonra bir aylık kutlamaların finaline, yani yarınki maskeli baloya döndü. Tanrılara şükür neredeyse bitmişti.

"Ama neden maskeli balo olmak zorunda?" diye sordu biri iç çekerek.

"Çünkü en *ilginç* şeyler maskeli balolarda olur," dedi.

dedi sırıtarak, midemin bulanmasına neden olan yan bir bakış fırlatarak.

Krae ile buluşmayı o zaman planladığımızı bilmiyor olamazdı. Konuşma devam ederken kıpırdamamak için kendimi zor tuttum ama o bakış beni germişti. Başka bir şey planlamıştı, şüphesiz kendini daha da yüceltecek bir şey. Belki de altın bir heykelin açılışı.

Bir süre sonra, bir grup arkadaşıyla içmek için ilginç bir şeyler ararken beni terk etti. O gittikten sonra diğerleri de uzaklaştı ve beni yalnız bıraktılar.

Saate baktığımda Bastian'la buluşmama hâlâ yetişebileceğimi ama biraz gecikeceğimi fark ettim. Dışarıda dolaylı bir rota çizdim, sanki sadece geziniyormuşum ve kapılar da tam karşımdaymış gibi.

Tam elim kolu kavradığında, Cyrus'un sesi tam arkamdan geldi. "Peki bu kadar aceleyle ne yapacaksın?"

"Acele mi?" Kıkırdadım. "Sadece biraz temiz hava almak istedim, hepsi bu."

Saat gibi işlemişti, Sepher ve Zita kâğıt oynamak için bir davetle ortaya çıktılar. "Yoksa seni yeneceğimden mi korkuyorsun?" Sepher gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle sordu.

Tabii ki Cyrus yemi yuttu ve onlar uzaklaşırken Zita omzunun üzerinden bana göz kırptı.

Müttefikler. O arkasını dönmeden önce ağzımdan bir "teşekkür ederim" lafı çıktı.

Ama kapıya doğru döndüğümde Amandine yolumu kesti. "Majestelerinin emirleri." Bir kez olsun özür diler gibi göründü, dudaklarını büzdü ama hayal kırıklığıyla çığlık atabilirdim.

Daha sonra tekrar denedim ama kaçamadım. Bunun yerine içeride kalmak ve Bastian'la randevumu kaçırırken dakikaların nasıl geçtiğini izlemek zorunda kaldım. Ondan sonra saatler uzadı. Dışarıda, Alacakaranlık fae'lerinin Şafak ile kaynaştığını görebiliyordum. Arkadaşlarım tam oradaydı. Bastian ortaya çıkmayacağımı anlayarak yeniden ortaya çıkmıştı. Hepsi çok yakındı, sadece camın diğer tarafındaydılar.

O zamana kadar Cyrus ortadan kaybolmuştu ve ben de görünüşümü korumayı bırakmıştım, bu yüzden gün batımından çok önce olmasına rağmen oradan ayrıldım.

Ben hayal kırıklığımı bastırmak için koridorlarda tepinirken Amandine gölgede kaldı. Üç muhafız bize katıldı ve süitimin girişinin iki yanında yerlerini aldılar. Dört koruma. Önceki sayının iki katı.

"Bu *kadar* güvenliğe ihtiyaç duyduğuma göre önemli biri olmalıyım." Kapıyı açarken alay ettim. "Bir dahaki sefere benim lanet yatağımda olacaksın."

Kahkahaları beni karanlık süite kadar takip etti ve kapıyı üzerine kapattım.

Bu hareket durulduğunda, penceresiz ön odada hâlâ bir şeyler hissediyordum. Tam olarak hareket değil. Tam olarak bir ayak sürçmesi de değildi - hayır, fae'ler bunun için fazla sessizdi. Ama bana ait olmayan bir varlık.

Kaçmaya hazır bir şekilde döndüm ve üzerimde bir gölge belirdi.

OceanofPDF.com

36

KAT

But gölgeler artık korktuğum bir şey değildi. Uzaklaştılar ve ben onların içine daldım.

"Bas-"

Bir eliyle ağzımı kapattı, bir koluyla da belime sarıldı ve beni oturma odasına götürdü. Elini indirmeden önce "Kapının o kadar yakınında değil," diye fısıldadı.

Fae duyuyor. Muhafızlar.

Sessizlik içinde onu yatak odama götürdüm. Kapıda kilit yoktu ama odaya biri girerse duyardık ve bu Bastian'a saklanmak için bir şans verirdi.

Oraya vardığımızda ona sarıldım, rahatlamıştım, minnettardım, kaçırdığımı düşündüğüm bir şansı nihayet yakaladığım için acı çekiyordum. "Buraya nasıl girdin? Neden riske attın?"

"Amcana olanları duydum, bu yüzden seninle konuşmam gerekiyordu. Sonra toplantımızı kaçırdın ve..." Göğsümde yankılanan alçak, hırıltılı bir ses çıkardı. "Hiç muhafız yoktu, bu yüzden içeri girip bekleyebilirdim."

Bu onun dışarıdaki ikilisiydi, görünüşünü koruyordu. Kimse onun benimle birlikte olduğundan şüphelenmezdi, oysa o açıkça nazik misafir rolünü oynarken görülebilirdi.

"Peki ya dışarı çıkmak?"

Bir omzunu ve ağzının bir tarafını kaldırdı. "Bu gelecekteki Bastian'ın sorunu. Şu anda sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Amcan sana zarar vermedi, değil mi?"

İzleri görmesini istemediğim için çenemi eğdim. Her ne kadar Cyrus ve Dawn'ın geri kalanı için rol yapmış olsam da, Bastian'a karşı kurban olmak istemiyordum. Bunun yerine ona tamamen bana ait olan, rol yapmayan vahşi bir gülümseme verdim. "Benim onu incittiğim kadar değil."

"O benim Kat'im."

Bunu söylediğini duymak iyi hissettirdi, sanki yaşadığım yalanı biraz olsun temizledi. Bu bana onun elinden kurtulup tuvalet masasına gitmem için gereken güveni verdi. Sanki peşimden sürükleniyormuş gibi beni takip etti.

Saçımdaki tokaları çıkarışımı izledi. "Artık birlikteyiz. Bana neler olduğunu anlatabilirsin."

Bu fikirden. "Ya istemezsem?"

Arkamdan geldi, dökülen kalın saçlarımı ve omzumun üzerinden itti. "Bunu isteyeceğini düşünmüştüm." O devam ederken onunla tuvalet masası arasındaki dar alanda döndüm. "Duygularını işle. Gerçeği söyle. Ne olduğunu açıkla ve ne-"

Elimi ağzının üzerine kapatma sırası bendeydi. "Eğer senin için de uygunsa, çeneni kapatıp beni becermeni tercih ederim." Elimi indirdim ve siyah gömleğinin içine soktum, küçük yılan düğmelerinin avuçlarımı ısırmasının tadını çıkardım. "Benim seçimim olmadan vücudumda çok fazla insanın eli vardı ve şimdi benim *seçtiğim* şeye ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı, ağzı ne söyleyeceğinden, bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değilmiş gibi açıldı.

"Tüm bunları silmeme yardım etmeni istiyorum. Eğer... eğer yapabilirsen. Eğer istersen tabii. Biliyorum daha yeni-"

Bu sefer beni susturdu. Öpücüğü yapabileceğini söylüyordu. Bazı şeyleri de silmesi gerektiğini söylüyordu. O ağzımı ihtiyaç duyan, tüketen, vücudumu ürperten bir öpücükle meşgul ederken, ben de o küçük düğmeleri çözmeye başladım.

Parmaklarımı yakaladı ve bir santim geri çekti ve kendimi dünyanın en düşüncesiz insanı gibi hissettim, çünkü gözlerinin altındaki gölgeler yakından daha da kötüydü - pratikte morluklar. Ve ben sadece kendimi düşünmüştüm.

Yanağını avuçlayıp başparmağımı koyu renkli izlerin üzerinde gezdirirken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Peki ya sen? Gerçekten nasılsın?"

"Nasılım ben? *Nasıl mıyım*?" Acı bir kahkaha patlattı. "Aklımı kaçırmama ramak kaldı." Elini kaldırdı. Avucunda birkaç küçük yara vardı; bazıları iyileşmiş, bazıları yeni açılmıştı.

Bunu kendine hakim olmak için yapmıştı. Kendimi kontrol etmenin bedelini anlayacak kadar çok kez avuçlarımda yarım ay tırnak izleri bırakmıştım.

"Bir planımız olduğunu biliyorum..." Sesi sertti, yumuşak casusluk ustası değil, her kelime için savaşan biriydi. "Ama ne zaman onun yanında olsam, istiyorum ki..." Elini yumruk yaptı, parmak eklemleri beyaza döndü. "Onu parçalara ayırmak istiyorum. Boynunu sıkmak istiyorum. Onu yere vurmak istiyorum. Gölgelerimin onu posa haline gelene kadar ezmesine izin vermek istiyorum. Onu yok edebileceğim pek çok yol hayal ettim, Katherine. *Çok fazla*."

Onu hiç bu kadar ham, bu kadar uçlarda, bu kadar... çaresiz görmemiştim.

Neredeyse korkutucuydu... bana yönelmiş olsaydı dehşet verici olurdu. Ama kollarının arasındaydım, onunla birlikteydim ve öfkesi dışa dönüktü. Belki hastaydım ama bu beni güvende hissettirdi.

Yine de her şeyi içinde tutmak ona zarar veriyordu. Kontrolü elinde tutmak. Bu fantezilere göre hareket etmemek.

Belki de bir zamanlar bana yardım ettiği gibi benim de ona yardım

bir yolu vardı. "O zaman bırak seninle ben ilgileneyim."

Anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı.

" izin verecek kadar kontrolü ele aldın. Aynısını senin için yapmama izin ver."

"Bunu benim için yapmana gerek yok. İsteyemem-"

"Bu benim için de. İhtiyacım var..." Nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum ama bir şeyi kontrol etmeye ihtiyacım vardı.

Her ne kadar amcamı öldürmüş olsam da, Robin'i dehşet içinde çırpındığı bir anda bıçaklamamın aksine, bu bilinçli bir , yine de bana zorla yaptırılan bir seçimdi.

Burada zorlama olmayacaktı. Her kararın bana ait olduğu, dilediğim gibi ve dilediğim zaman aldığım bir kontrol anına sahip olacaktım.

Bastian izin verir*se*.

Göğsüm kabardı, ihtiyacım güçlüydü ve reddedileceği korkusu daha da güçlüydü.

Uzun bir süre bakışlarımı inceledi, sonra ellerini indirdi. "Emrinize amadeyim."

Beş kelime nefesimi hiç bu kadar kesmemişti.

Önce ellerini yanaklarıma koydum, sıcaklığını, tanıdık varlığını içime çektim. Avuçlarındaki kesiklerin her birini öptüm ve sessizce anladığımı söyledim.

Beni izledi, daha önce hiç görmediğim bir durgunluk yayılıyordu. Sadece göğsü hareket ediyordu, sabit, derin.

Sonunda bunun onu korkutabileceği aklıma geldi. Kontrol onun için bir güvenlik meselesiydi. Eğer kontrol ondaysa, kötü bir şey olamazdı. En azından kendine böyle söylüyordu.

Ondan istediğim şey... ve kabul ettiği gerçeği. Sorumluluk çok ağırdı.

Yüzünü tuttum, o dikkatli nefes alışını uzaklaşmak ve sahte bir güvenlik bulmak için kullanmış olma ihtimaline karşı bakışlarımla buluşmasını sağladım. "Bastian? Ne zaman durmamı istersen söyle. Ne zaman bunun değişmesini, normale dönmesini istersen söyle. Ne istersen yapacağım. Ben sadece sen kabul ettiğin sürece yetkiliyim. Anladın mı?"

Ellerini bileklerimden çekerek avuç içlerimi yanaklarına bastırdı. "Kabul ediyorum. Ve eğer şüpheleniyorsan, buna rıza gösteriyorum. Özgürce. İsteyerek. Tüm kalbimle. Sana güveniyorum, Katherine."

Sözleri içimi doldurdu, Cyrus'un üzerinde hissettiğim sarhoş gücüyle değil, daha tatlı, daha aklı başında bir şeyle. Beni keskin köşelerime geri döndürmek yerine ayakta tutan bir şey.

Gömleğinin düğmelerini açmayı bitirdim ve omuzlarının üzerinden kaydırdım, sonra pantolonuna doğru ilerledim, ilerlerken manzaranın tadını çıkardım. Pürüzsüz teni, göğsünün sert düzlemleri, her kasını oyan gölgeler. Dawn'a gitmeden öncekinden daha belirgindiler - şimdi fark ettim, Faolán'la geçirdiğim eğitim saatleri yüzünden. "Çok güzel bir vücudun var, bunu biliyor musun?"

Gözleri büyüdü ve yüzüne sıcak bir kızarıklık yayıldı, daha önce kül rengi olan yüzüne biraz renk geldi.

Demek o da övgüden hoşlanıyordu. Pantolonunu kalçalarına asıp yere düşmesine izin verirken kendi kendime sırıttım. Onun çıplak olduğu ve benim tamamen giyinik olduğum bir zaman olduğundan emin değildim. "Ama daha önce doğru düzgün keşfetmeme izin vermedin, değil mi?"

Kaşlarını çattı, aslında pişman görünüyordu. "Hayır, aşkım. Yapmadım."

Ona hızlı bir öpücük vermekten kendimi alamadım, o böyle görünürken olmazdı. "Seni affediyorum. Ve şimdi bunu telafi etmek niyetindeyim."

Acele etmeden omuzlarını okşadım, başparmaklarımın köprücük kemiğinin çizgisini takip etmesine izin verdim. tuttum, elimin yarısına bile ulaşmaması beni eğlendirdi. Benimkilere hiç benzemeyen belirgin damarları fark ettim.

ve parmaklarının hafif hareketlerinin kolları boyunca nasıl dalgalandığını. Tanrım, büyüleyiciydi.

Sırada göğsü vardı. Yüzümü pek çok kez göğsüne gömmüş, oraya sığınmış ve teselli bulmuştum ama hiçbir zaman sadece onu takdir edecek zamanım olmamıştı. Parmaklarımın üzerinde yayılmış gibi görünmesi, bastırdığımda tenini hafifçe çentiklemesi. Omuzlarını geriye çektiğinde ve durduğunda yayılma şeklini. Kulağımı kalbine bastırdığımda kalbinin katı *ba-dum* sesini duyabiliyordum.

Orada kaldım, ritmini dinledim, hayatta ve burada olmasının verdiği güvenceyi dinledim, oysa pek çok şey buna karşı çıkmıştı. Gövdesini boydan boya kesen yara izi de buna dahildi, zengin tonlu tenine karşı solgundu. Yara izini takip ettim ve onu almadığı için evrendeki her şeye şükrettim.

Bir de göğüs uçlarındaki piercing vardı. Lunden'deki odalarımda onu ilk kez tişörtsüz gördüğümden farklı olarak, merakımı giderebilirdim.

Önce başparmağımın ucuyla üzerini düzelttim, çenesini kaldırdığını yakalamak için tam zamanında yukarı baktım. Beni izliyordu, göz kapakları ağırlaşmış, göz bebekleri genişlemişti. Bakışlarını tutarak parmak uçlarımla meme ucunun üzerinde dilimi gezdirdim ve sertleşmesinin tadını çıkardım. Ağzımı etrafına kapatıp dilimi fiskelediğimde sert bir nefes çekti ve dokunuşuma bastırdı.

Geri çekildiğimde sırıttım ve sırtına doğru dönmeden önce onu ısırdım.

Tanrılar aşkına, bu bir sanat eseriydi. Göksel Yılan kaslarını güçlendirmiş, gölgelerini artırmıştı. Elimi omurgasının üzerindeki yarıktan aşağı doğru gezdirdim ve başparmağımı sırtının üstündeki çukurlara yerleştirdim.

Sırtı bir kalkandı. Beni kucakladığında, dünyanın bize fırlattığı her şeyin çeken şey buydu. Soluklanabilmem için kollarında bana yer açardı.

Kalbim hem doldu hem de acıdı.

Nerede kalmıştı?

Elbette ondan daha küçüktüm ama kollarımı beline doladım ve sıktım. "Çok iyi bir kalkan değilim," diye fısıldadım, "ama güçlüyüm. Senin yükünü paylaşabilirim."

"Bu da çıktı?" Güven vererek hızla ellerimi kapattı. "Başkalarını ne kadar koruduğunuzu düşünüyordum. Kaç kere

Beni korudun, böylece biraz zaman geçirebildim. Ama senin de böyle bir ilgiye ihtiyacın var."

Sessizlik içinde kollarımı daha sıkı çekti.

Uzun bir süre sonra, kürek kemiklerinin arasına bir öpücük kondurdum (tabii ki parmak ucunda yürümem) ve bir adım geri çekildim.

Arkası. Bunu çok takdir ettim. "Sadece

kıçıma mı bakıyorsun?"

"Bakmak bunun için çok açık bir kelime ama... evet. Evet, bakıyorum. Bu mükemmel, gerçekten. *Ve...*" Bacaklarına doğru kaymadan önce elimi nasıl doldurduğunu severek onu kavradım. "Kalçalarım hakkında konuşuyorsun Bastian, ama seninkiler..." Bu cümleyi bitirecek kelime yoktu; sadece minnettar bir ses çıkarabildim.

Ben onun önüne doğru ilerlerken kıkırdadı, öfkeli gerginliği gitmişti.

Bir elim göğsünde, onu yatağa doğru ittim. Ona manevra yaptıran kişi olmak ne büyük bir yenilikti. Peki ya itaat ettiği gerçeği? İhtiyacım olan her şeydi.

Orada oturmuş, yarı sert bir şekilde beni bekliyordu ama ben duraksadım, kalçasına dokundum ve kaşlarımı kaldırarak sordum. Emin miydi? Vücudunu okşamak bir şeydi, ama gerçek seksin sorumluluğunu almama izin vermek bir adım daha ileriydi.

"Bana dokunmanı *istiyorum*, Kat. Yak beni, sevgili alevim."

Onun teslimiyeti ısıttı, doldurdu. O beni seçti, bunu seçti... seçti

Biz.

Bu yüzden eğildim ve dilimin kıvrılmasına izin vererek uzunluğunu,

tabanından ucuna kadar yaladım.

piercinginin etrafında. Benim için titredi. Ağzımı onun etrafında kapattım ve boğazımı daha fazlasını almak için rahatlatmaya çalışarak olabildiğince aşağıya indim ve titremesi yumuşak bir inilti ile noktalanan bir ürperti haline geldi.

Benim sesimdi. O ses benimdi. O ürperti. Ağzımın damağında onun zonklaması.

Kaldırırken nefesimi tuttum ve dilimi piercing'inin ve küt başının üzerinde gezdirdim.

"Siktir!" Sarsıldı, eli saçlarıma daldı.

Yarı sert olması bir yana, şimdi dikkat kesilmişti ve ben de ondan sıktığım tuzlu damlaları yalayıp yuttum.

Elimden geldiğince onu yutmaya devam ettim, dilimi döndürdüm, şimdi onu daha fazla tatmak ve buna neden olanın ben olduğumu bilmek için çaresizdim.

"Lütfen aşkım," homurdandı, çiğ ve bitkin. "İhtiyacım var-"

Taşaklarını sıktığımda bir çığlık atarak içime girdi ve nefesimi kesti. Kalçaları sıkılaştı ve uzanıp ilgimin tadını çıkarması için onu geri ittiğimde itaat etti. Ağzıma daha sert, daha hızlı girmesine izin verdim,

Gözlerim yaşarıncaya kadar, çünkü içinde nasıl oluştuğunu hissedebiliyordum - titreyen kontrol kaybı. İhtiyacı olan şey.

Tatlı, tuzlu ve yoğun bir şekilde böğürüp dilimin üzerine döküldüğünde zafer kazandım. Onu yuttum ve uzunluğu seğirip nabız gibi atarken son damlaları yaladım. Doğrulduğumda sırıttım.

Orada yatıyordu, nefes nefese, gözleri kapalı. "Bu..." Elini yüzünde gezdirerek inledi.

", değil mi?"

Göz ucuyla bana baktı. "Seni daha önce gülümserken gördüğümden emin değilim."

Vücudum kendi ihtiyacıyla zonklasa da, bundan çok zevk alarak önüme baktım.

Nefes almaya başladığında, elbisemi omuzlarımdan sıyırdım ve yere düşmesine izin verdim. Doğrulup oturdu, bakışları bal gibi yavaşça üzerimde gezindi. "Yine de böyle görünseydim kendimi beğenmiş olacağıma eminim." O devam ederken dizlerinin arasındaki boşluğa adım attım. "Yine de senden zevk alan benim. Yanında olacağım. Seni seviyorum." Kollarını kalçalarıma dolayarak yumuşak karnımı öptü. "Sana tapmaya başladım mı?"

Parmaklarımı saçlarında ve kulağının kenarında gezdirdim. "Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

İniltisi içimde yankılandı ve bu zonklayan ihtiyacı artırdı. "Eğer bunu yapmaya devam edersen, yakında ben de olacağım."

Yatağa tırmandım ve ona yaslandım. Bu pozisyondayken, Cyrus'un anısı beni rahatsız edici ve istenmeyen bir şekilde çekiştiriyordu. Gözlerimi kapatarak onu uzaklaştırdım. "Bastian." Onun adı bir hatırlatıcı, bir gerçek, yaramı iyileştirecek bir merhemdi. "Sana ihtiyacım var..."

Kalçalarımı tuttu, gözlerimi açabilmem için beni burada ve şimdi tuttu. Bana baktı, kaşları acılı bir anlayışla birbirine kenetlenmişti. "Diğer yerleri, diğer zamanları... diğer insanları sil."

"Evet." Orta parmağını bacaklarımın arasına kaydırırken kelime bir tıslamayla sona erdi. İleri geri kayarak, birbiri ardına davetsiz parmak izlerimi, yakalandığım zamanları, Robin'le geçirdiğim karanlık geceleri, Cyrus'un kucağına çekildiğimi sildi.

Kalçalarım yuvarlandı, onun ritmine kapıldı, zevk içimde tutuştu, közler yayıldı. Ve onlar da yardım etti. Alev aldılar ve her tecavüzü yakıp yok ettiler, ta ki tecavüzcüler nefesimin esintisinde külden başka bir şey olmayana dek.

"İşte orada," diye fısıldadı, bir parmağını içime daldırırken her kelimesi alevleri körüklüyordu.

İnledim, ona daha derinden binmeye çalıştım, ama o sadece o anı yaşamama izin verdi ve bunun yerine kayganlığı tepe noktamı çevrelemek için kullandı. Pürüzsüz sürtünmesi, göğüslerimi öpüp emerken bana bakan sadece o ve elinin üzerinde sallanan, kovalayan, kovalayan, kovalayan ben kalana kadar dünyayı ovuşturdu.

Sonra patlıyordum. Dünya beyaz alevle sona erdi. Titreyen bedenimi tüketti, çığlıklarımı yaktı, temel, insani ve kırık olan her şeyi aldı ve onu yükselen alevden bir yaratığa dönüştürdü.

Dünyaya geri döndüğümde beni yakaladı. Öpüşmelerimiz yakıp yıktıklarımızın üzerine yeni hikâyeler yazdı. Altımda tekrar sertleşmişti ve ben de onun uzunluğu boyunca kayarak ağzıma doğru gürleyen derin bir inilti kazandım. Bunu kemiklerimde, kalbimde, özümde hissettim.

Onu girişime doğru yönlendirirken bakışlarını tutabilecek kadar uzaklaştım. Orada zonklayan saniyeler boyunca bekledim ve hala benim emrimde olduğunu anlamış gibiydi, çünkü hareketsiz kaldı.

Yavaşça, yavaşça kendimi aşağı indirdim, tanıdık dolgunluktan, tatlı bir şekilde ağrıyan gerginlikten inledim.

"Katherine," diye nefes aldı, elleri çarşafın içindeydi. İsmimi hecelerden daha fazlası haline getirmenin bir yolunu bulmuştu. Gerçekten dinleyen tanrılara bir dua. Bir büyü. Bir amaç ve niyet.

Kalçalarımı yuvarlayarak tekrar söylemesi için onu zorladım. İhtiyacım olan bir vuruştu. Bağımlılığını asla kırmaya çalışmayacağım bir uyuşturucu.

Buna mecbur kaldı, benimle buluşmak için yükselirken dudaklarıma tekrar tekrar fısıldadı, ikimiz de ter ve seksle titreyip kayganlaşana, tek bir zihinle tek bir beden olana kadar daha derine indi.

Ama hâlâ bedenimden silmem gereken bir dokunuş vardı.

Nabzı hızla atarken sırtını yatağa yasladım ve elini tuttum. Titrek bir nefesle boğazıma yerleştirdim.

Parmakları sertleşti, kavramadı. "Sen-?"

"Bedenim bana ait. Başkasının ona tanımlanmayacağım. Artık değil. Bu hayat benim. *Ben* benim."

Tereddüt buharlaşarak beni tuttu.

Parmakları sıkılaştığında, hiçbir anı yoktu. İstenmeyen hiçbir şey yoktu. Sadece biz vardık.

Ritmime devam ettim, ona bindim, yeni bir ritim öncekini bastırdı. Rahatlama duygusu içime doldu, zevkime karıştı. Bu benim bedenimdi. Benim seçimimdi.

Ellerimi göğsüne koydum, beni boğmasına izin verdim, kalçalarının benimkilerle buluşmak için yükselişine, ondan çıkardığım sert çığlıklara, öldürme kapasitesine sahip olan ama yok etmek yerine tutmak için güvendiğim parmaklarının esnekliğine bindim.

Birlikte doruğa ulaştığımızda karışan zevkimizde kendimi kaybettim ve ancak göğsüne çöktüğümde kendimi yeniden keşfettim. Nefesimizi tuttuk, kendi doygunluğumuzla sarmalandık. Sonunda çenemi kaldırdı, beni öptü ve o sessiz zamanda birbirimizi bulduk, dünyanın geri kalanının var olduğunu hatırlamak için yavaşça ortaya çıktık.

Dışarıda güneş batmıştı ve banyoya gitmek için kalktığımda dışarıya göz attım. Sarayın çevresi sessiz ve karanlıktı. Parti dağılmıştı.

Beni yatağa buyur etti, yorganın altına çekti ve orada uzanıp konuşmaya başladık. Kaliban'dan, pişmanlıklarından, nefretine ne kadar ikna bahsetti. Nasıl tanıştığımızı sordu, ben de ona arkadaşlığımızın tüm hikâyesini anlattım. Işıltılı karanlıkta birbirimizin yanaklarındaki gözyaşlarını sildik.

Ona Rufus Amca'ya ne olduğunu anlattım. Ağlamadım. Kalbim göğsümde çok yüksek ya da çok hızlı çarpmadı. Canavar öldürülmüştü. Güvendeydim.

Kahramanlara ihtiyacım yoktu, kendimi kurtarmıştım. Ve şimdi mükemmel kötü adamım, kötülüğün bıraktığı son izleri geri almama yardım etti.

Ailesiyle ilgili ifşaatları tartıştık. Sorular ondan dökülüyordu ama benim yanıtım yoktu, Sura'nın gerçeği yerleştirdiği köşelerde bile saklanamıyordum. "Daha fazlasını bilebilecek tek kişi o kaldı. Onu bulabiliriz, ateşkes bayrağı altında seyahat edebiliriz. Eminim böyle kişisel bir mesele hakkında seninle konuşacaktır." Kaşlarını çatıp başka tarafa bakmaya çalıştığında yanağını yakaladım. "Eninde sonunda bilmeni istiyordu, bu yüzden bana söyledi."

Elimin altındaki kaslar sertleşti. "Ve bunun için ona hâlâ borçluyum. O zamandan beri başka baş ağrın olmadı, değil mi?" Başparmağı alnımda gezindi, nazik ve endişeliydi.

"Sana annen hakkında daha fazla şey anlatabilir. Braea'nın onun yaptıkları hakkında hissettikleriyle renklendirilmemiş bir şey." Ona ne kadar acı verse de Bastian, Sylen'ı öldürme kararının arkasında durmuştu. Bu kararını

suçluluk duyuyordu ama ülkesi için en iyisinin bu olduğunu düşünüyordu. Yine de Braea'nın da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Kayıtsız bir ses çıkardı ve sessizliğe gömüldü.

Oturma odasındaki orrer usulca gece yarısı çanını çaldı. Her vuruşu hissettim. "Birçok gece burada yattım, senin bir kağıt parçasından daha ince bir şeyin diğer tarafı olduğunu düşündüm, acaba yırtıp geçebilir miyim diye."

Beni kendine çekti, kaşlarını benimkilere bastırdı. "Ben de aynısını yaptım. Yatağın benim tarafımda uyurken, tam o anda burada olup olmadığını merak ettim." Parmak uçlarımı tuttu ve öptü. "Her sabah uyandığımda elim hâlâ aramızdaki boşlukta duruyor ve bir anlığına seni hissettiğime yemin edebilirim."

Hıçkırıklarımı tutamadım, gözlerim yaşlarla doldu. Dünyanın acımasız yanları tekrar içime işlemeye başlamıştı.

"Bu sadece geçici, aşkım. Yemin ederim." Bana sarıldı ve üzüntü, hayal kırıklığı ve iktidarsız öfke karışımı duygularımı haykırmama izin verdi. "Yapacağız-oh *kahretsin*."

Onunla aynı anda ayağa kalktım. "Ne oldu?"

"Siktir. *Siktir*." Başını sallarken bakışları dalgınlaşmıştı. "Dışarıda. Dublörüm."

Midem dehşet içinde kıvrılırken ayağa kalktım ve giysilerini topladım. Bu kadar uzun zamandan sonra pratiklik kolay geldi. "Sanırım iyi bir şey değil." "Bu Sura'nın kızı. Bahçede."

OceanofPDF.com

37

BASTIAN

I Kısa çöpü çekmiştim, diğer yarım Kat'le birlikteyken partide dışarıda kalmıştım ve sonra birlikte görülme riskinden kaçınmak için . Vahşi Av gelirse içeri kaçabilirdim. Ayrıca, saraya bu kadar yakın iki kez gelme şansları neydi ki? Sonra, güneş batarken, doğal olmayan bir sis çöktü. genellikle Vahşi Av ile ilişkilendirilen bir şey.

Yarı uyukluyordum, daha şanslı olan benliğimin Kat'le ne yaptığına odaklanmıştım ki, bahçelerden birinin hızla geçtiğini duydum ve saklandığım yerden dışarı süzüldüm.

Gözlerini kocaman açarak bana doğru koştu. Havadaki bir şey tenimi kaşındırdı, sanki kızgın eşek arıları üzerimde geziniyordu.

Nefes nefese bana bakarken onu omuzlarından yakaladım. "Yardım etmen gerek. Lütfen. *Lütfen*."

Sadece onun varlığı bile Sura'nın yakınlarda olması gerektiğini söylemeye yetiyordu. İnsanlar sarhoş ve yorgundu. Dawn dengesizdi. Mahkemeler arasındaki uçurum hiç bu kadar büyük olmamıştı.

Saldırması için mükemmel bir zamandı.

Ama yeni ayda?

"Annen bir aptal mı? *Sen de* onu bu çılgınlığa sürükleyecek kadar aptal mısın?" Onu hafifçe salladım, kuzenim olduğunu bildiğim için mi ona daha çok kızdığımdan emin değildim. *Kuzenimdi* ve kendini böyle bir riske atmıştı. "Bunun yeni ay olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni bulurlarsa ne olacağını biliyor olmalısın."

Tıpkı benim ergenliğimdeki gibi, o da kendini tutamayıp gözlerini devirdi. "Vahşi Av hakkında endişelenmeme gerek yok çünkü *buna* sahibim." Cebinden, bu dünyada kimsenin anlamadığı ama Korkuları uzak tutan sembollerle kazınmış pürüzsüz bir taş çıkardı.

Bir wardstone.

Vahşi Av'da da çalıştıklarını hiç duymamıştım ve bu, Korku bölgesini çevreleyenlerden biraz farklı görünüyordu. Sura eski büyü için yeni bir kullanım alanı mı keşfetmişti?

"Ama..." Geldiği yöne doğru baktı. "Annem... bana kaçmamı söyledi. Saklandım. Yardım edebileceğimi düşündüm ama..."

Bazen haklı olmaktan nefret ederdim. "Burada bekle." Onu saklandığım yere çağırdım ve karanlığın içine girdim.

KAT giyinip odasından çıkmak ve korumalarını uzaklaştırmak için acele bir plan yaptı, böylece ben de dışarı çıkıp bu her ne haltsa onunla ilgilenebilecektim.

Ama Kat koridoru boş buldu. Muhafızlar onun gece için süitinde güvende olduğunu düşünmüş ve erken ayrılmış olmalıydılar.

Onu öpüp gitmek istediğimde başını salladı. "Bu *bizim*
Şimdi çalış. Sura'yı da tanıyorum. Bu konuda yardımıma ihtiyacınız var."

Tartışacak vaktimiz yoktu ve tanrılar yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordu. Böylece, pelerinlerimizi çektik ve sarayın içinde süründük. Diğer fae'leri dinlemek için gerildim.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve Kat köşeyi dönmeden onu yakaladım. "Muhafızlar. Ve bu en hızlı yol." Başka bir yol bizi yoldan çıkaracak ve yavaşlatacaktı.

Başını salladı, ağzı düzdü ve elimi tuttu.

"Bu yanlış yol," diye fısıldadım duyduğum fae'lerden uzaklaştığımızda.

"Güven bana." Kendinden emin adımlarla ilerliyordu ve benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Birkaç dakika sonra çıkmaz bir sokağa girdik ve hayal kırıklığımı içime attım.

Arkasına bakarak kaşlarını kaldırdı, şüphesiz duygularımı görebiliyordu. "*Bana güven* dedim." Parmağının ucuyla duvar süslemesindeki bir yaprağa bastırdı ve yumuşak bir tıkırtıyla yaprak duvarın içine girerek açıldı.

Gizli bir geçit. Tabii ya.

Rahat bir nefes aldım ve beni içeri götürürken ona buruk bir gülümseme verdim. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Hizmetçilerin kullandığı kapılardan birinin yanında bir çıkış var. Henüz korunduğunu görmedim..."

"O zaman umalım da şansın yaver gitsin."

Birlikte çalıştık, ben ona karanlıkta yol gösteriyordum, o da mırıldanarak talimatlar veriyordu.

Bir dakika sonra, "Sence neler oluyor?" diye sordu.

"Sura tahtı ele geçirmeyi planlıyor olmalı." Burada olmasının tek olası nedeni buydu.

"O zaman neden bahçelerde dolaşıyor?"

Bu, cevabını bilmediğim bir soruydu. "Emin değilim. Ama kim olduğumu biliyor. Umarım bu beni dinleyeceği anlamına gelir."

"Onu ikna edebileceğini düşünüyor musun?"

Dişlerimi sıktım, hiç emin değildim. "Tahtı istiyor ama bir yolu olmalı. Ya Braea'yı hayatta tutmak için onunla pazarlık yapacağım ya da Braea'yı kendisinin ve kızının yaşamasına izin vermeye ikna edeceğim."

Başka kimseyi kaybedemezdim. Sura'yı iyi tanımıyordum ama gerçeği bilen tek akrabam oydu. Annemle ilgili tüm o sorular.

"Belki Braea kızını varisi olarak kabul eder," diye yüksek sesle düşünmeye devam ettim. "Hepsini hayatta tutmanın tek yolu o olabilir. Bir pazarlık kozu."

Kat'in eli benim elimde kaskatı kesildi. "O sadece bir kız. Neredeyse on beş yaşında."

"O yeterince yaşlı." Mahkeme hayatı yaşı, cinsiyeti, zayıflığı ya da *Herhangi bir şey*. Herkesi içine çekti.

"Amcam beni o mezara attığında 'yeterince büyük' müydüm? Çünkü bu olay olduğunda onun yaşındaydım."

İçime bir tekmeydi bu. Babalarım vardı; bana yardım etmiş, yol göstermiş, cesaretlendirmiş ve korumuşlardı. Kat'i kimse korumamıştı.

Parmak eklemlerini okşadım. "Özür dilerim. Haklısın. Ben sadece... Bunu düzeltmemiz gerekiyor."

Anladığını belli eden bir ses çıkardı ve bize bir sonraki geçidi işaret etti.

Ama düşüncelerimi bir türlü rayına oturtamadım.

Sura öldürülürse kızını kim koruyacaktı? Eğer ona inanılacaksa, Braea benim var olmamı engellemeye çalışmıştı. Torununun varlığını da silecek miydi?

"Sura'ya ulaşmam gerek. Çabucak."

Kat koluma dokundu. ". Sen iyi misin?"

Sıkıntılarımdan kurtuldum - henüz neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Daha fazla bilgi edinmeden herhangi bir karar veremezdim. Bu yüzden Kat'e güven verici bir sırıtış attım. "Seninle karanlıkta gizlice dolaşmayı seviyorum. Bana labirenti hatırlatıyor."

Ama şakam ve muzip sırıtışım onda sadece yarım bir gülümseme uyandırdı. Kolumu sıktı, sonra da pasajdan çıkarken bana yol gösterdi.

Tanrılar bu gece bizim tarafımızdaydı ve hizmetkârın girişi korunmuyordu. Ne de olsa kimse yeni ayda dışarı çıkacak kadar aptal değildi.

Bizden, Sura'dan ve yanında sürüklediği diğer kişilerden başka kimse yoktu.

Dışarı çıktık, Kat karanlıkta göremediği için kolumu tutuyordu. Gece bizi , "Biliyor musun... Sura ile çalışabiliriz" diye fısıldadı.

Ofladım, nefesim soğuk havada buharlaştı. "Herkesi öldürmek mi istiyorsun?"

"Bir keresinde suda yüzdüğümü ve kimsenin bunu sonsuza dek yapamayacağını söylemiştin. Eninde sonunda boğulacaktım. Siz ve mahkemeler suda ilerliyorsunuz, başınızı yüzeyin üzerinde zar zor tutuyorsunuz. Evet, kendinize tutunacak bir dal parçası buldunuz. Hareketsiz kaldığınız sürece bu sizi hayatta tutacaktır. Ama ya bir dalga gelirse?"

Çenemi sıkarak önüme baktım. Anlamıyordu. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Sadece birkaç aydır buradaydı.

"Çünkü bir dalganın geldiğini görüyorum, Bastian. Büyük bir dalga. Bu odun parçasının seni kurtaracağını sanıyorsan, halkını yavaş bir ölüme mahkum edeceksin."

İstese de istemese de sözleri beni kesti. Her türlü cevabı çalan binlerce küçük kesik. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Halkıma böyle bir şey yapacağımı mı?

"Alacakaranlık ve Şafak birlikte çalışmalıdır ve Gece Kraliçesi ile Gündüz Kralı birbirlerinin gözlerinin içine bakamazken bu asla gerçekleşmeyecektir.

güvenmeyi öğrenmeliyiz. *Her zaman* güvensizlik ve entrikalar olacaktır."

Ciğerlerimdeki hava patladı ve kuzenimin saklandığı yere doğru ilerlerken kendimi sıyırdığımız duvara yaslamak zorunda kaldım. "Tacı kullanmak ister misin?"

"Zihninizin doğrudan oraya atlaması, bunun tek yol olduğunu benim kadar iyi bildiğinizi gösteriyor."

Başımı salladım ve ilerlemeye devam ettim. "Dawn'a sınırları zorlanmamış bir güce sahip olması için güvenilemez. *Özellikle* de Cyrus'a."

Yine de Braea'ya güvenilebilir mi?

Soruyu sormak istemedim. Cevabı hakkında da çok fazla düşünmek istemedim.

Atam kimliğimi açıkladığından beri bunun gibi küçük şüpheler ortaya çıkmıştı. Onlarla savaşmayı başarmıştım, ancak ölümünden bu yana ses daha da yükselmişti, sanki kulağıma fısıldayan onun gölgesiydi.

Öfkeyle susturdum ve bir çalının alçak dallarını ittim. Kat'in geçmesi için onları yolun dışında tuttum. "O şeyin sonsuza dek saklı kalması herkes için daha iyi olur."

"Ama-"

"Buradayız."

Kuzenim heykelin dibinde kıvrılmış küçük bir gölgeydi. Gözlerini kocaman açarak bize baktı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi - muhtemelen beni tekrar gördüğü için.

"Her şey yolunda. Birisi annen için gitti." Belirsizlik, ayrılma yeteneğimi açıklamama gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Kat kalkmasına yardım etti. "Bize neler olduğunu anlatacak mısın? Ve senin...?" Boğazını temizledi, şüphesiz isimlerle ilgili görgü kurallarımızı hatırlıyordu. "Ben Kat ve bu da Bastian."

Kız yavaşça başını salladı. Gerçekten de Kat'in söylediği kadar gençti ve şimdi bize korku dolu bakışları onu daha da çocuk gibi gösteriyordu. "Amaya." Yutkundu ve uzun bir nefes aldı. "Annem buraya aylardır bahsettiği tacı almak için geldi. Sarayları birleştirmek istiyor. Benim mükemmel bir aday olacağımı, onlara liderlik edeceğimi söyledi. Neden Dawn'ın beni dinleyeceğini düşündüğünü bilmiyorum."

Kat ve ben bakıştık. Amaya babasının kimliğini bilmiyordu. Şimdi ona bakınca, Alacakaranlık ve Şafak'tan olduğu ve özellikle de Cyrus'un çocuğu olduğu çok açıktı. Onunla aynı şekle sahip gözleri vardı ve

Diğer benliğime Vahşi Av'dan güvende olduğu konusunda ısrar ettiğinde onları yuvarlama şekli - bu tamamen oydu.

"Ona yardım etmeye gittiğini sanıyordum. Lütfen peşinden git. 'Meshedilmiş kişi' hakkında bir şeyler söyledi ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Saklandıktan sonra yanında bir kadın olduğunu duydum ve... Çok korktum, kaçtım." Başını öne eğdi. "Kötü bir şey olacağını bildiğim halde onu terk ettim."

Bir kadın mı? Sura bahçede kiminle karşılaşmıştı? "Ne duydun, Amaya?"

"Dedi ki... 'Bunu kendim yapacağım ve demir kullanacağımdan emin olabilirsin." Ağzını kapattı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "'Bu sefer kaçış olmayacak.'"

OceanofPDF.com

38

BASTIAN

İlk cesedi bulduğumda Maya'nın sözleri bana ulaştı. Siyah, gri ve en koyu yeşile bürünmüş, yumuşak deri botları ve kapüşonuyla savaştan ziyade gizlilik için giyinmişti. Ceketini geri çektiğimde göğsünün üzerindeki Hydra Ascendant amblemi ortaya çıktı. Kıpkırmızı ve altın rengi. Kırmızı değil. İki tasarım arasındaki farklar çok belirgindi, şimdi onları inceledim. Gerçek olan buydu.

"Meshedilmiş olan" kimdi ve ne yapması gerekiyordu? Sura nasıl oldu da Kül Tacı'nı onca yer varken burada buldu? Ona ulaşmak için ihtiyacı olan son bir parça olmalıydı -bunca zamandır burnumuzun dibinde olan bir şey.

Hançerimi çekerek karanlığın beni örtmesini istedim ve ağaçlara doğru hızla ilerledim. Daha fazla ölü, hepsi aynı şekilde giyinmiş, yaraları kanlı ve gece havasında buharlaşıyordu. Onları kim öldürmüştü? Vahşi Av ölümlü bedenleri kesmek yerine ruhları alıyordu, bu yüzden koruma taşları başarısız olmuş gibi görünmüyordu.

Patika Büyük Ağaçlar'a ve onların kadim gölgesinden çıkan bir figüre doğru uzanıyordu.

Braea yanağındaki kanlı lekeyi ovuşturarak kaşlarını çattı.

Üzerime hastalıklı bir his çöktü; demirin soğuk varlığı. Kolunun kısmen örttüğü elinde metal parlıyordu. Demir bir bıçak mı?

Yukarı baktı ve . "Sen. Benim için geldin. Sonunda."

Gölgelerim azalırken, boğazımın arkasındaki acı tadı yuttum. "Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğim anda geldim."

"Bastian." Nefes verdi, gözleri gevşeyerek kapandı. "Ben de tam seni çağırmak üzereydim. İhtiyaçlarımı her zaman biliyorsun -bazen benden önce." Omzunun üzerinden bir bakış attı ve çenesini sertleştirerek geri döndü. "Ağaçların kutsal toprağı kirletildi. Temizlenmesi gerekiyor."

Cesetler. Eğer ortaya çıkarsa büyük bir infial yaratırdı ve Dusk suçlanırdı, çünkü bu onun yönetimi sırasında ve kana bakılırsa onun eliyle gerçekleşmişti. "Elbette." Başımı salladım, aklımdaki tüm soruları bastırmaya çalıştım. Ne olmuştu? O ne yapmıştı? Sura neredeydi?

"Teşekkür ederim Bastian. Bazen güvenebileceğim tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum." Yaklaştı, benimle aynı hizaya geldiğinde durdu. Derin bir iç çekerek yanağımı okşadı. "Sen sahip olmam gereken torunsun. Aptalca gelebilir ama bazen sende kızımı görüyorum."

Kıpırdamadan durdum. Tahmin etmiş miydi? Sesindeki duygu gerçek gibiydi, annemi daha yakından tanımak için duyduğum özlemi dile getiriyordu.

Hüzünle gülümsedi. "Yarı unseelie olmasaydın, seni varisim yapardım. Ama bazı şeyler bana göre değil." Başını salladı, yanağımı okşayıp elini bırakırken bakışları sarayın ötesine kaydı. "Bu hızlı ve sessiz bir şekilde yapılmalı. Bulduklarınızı kimseye söylemeyin."

Sanki bu tamamen normal bir istekmiş ve göğsümde hakim olamadığım ya da anlayamadığım bir duygu fırtınası yokmuş gibi başımı eğdim. Uzaklaşan çitlerin arkasında kayboldu.

Onunla birlikte geri dönmek istedim, saraya geri dönmek, gün doğmadan önce onunla buluştuğum bu sabaha geri dönmek, ondan önce onun büyükannem olduğunu ve annemi öldürmüş olabileceğini bilmediğim bir zamana geri dönmek istedim.

Ağaçların altında ne keşfedersem edeyim, iyi bir şey olamazdı.

Ulu Porsuk ve Ulu Meşe'ye yaklaştığımda, karanlık gölgelerimden daha derin bir şekilde bastırdı. Yerde yüzü koyun yatan bir şekil vardı, sessiz ve hareketsiz.

Onu çevirmeden önce biliyordum.

Sura'ydı. Ölmüştü.

Sorularıma cevap alamayacaktım. Müzakere olmayacaktı.

Bunun benim için ne anlama geldiğini bir kenara iterek yüzümü ovaladım. Bastian ihtiyaçlarını bastırmalı ve Yılan'ın işini yapmasına izin vermeliydi.

Olay yeri bana ne söyledi? Artık alabileceğim tek cevap onlardı.

Tek bir bıçak yarasından kanı toprağa karıştı. Etkili ve kesin. Kırmızı bir iz şakağını karartmıştı.

Dövüşmüşlerdi. Braea Sura'nın kafasına vurmayı başarmış, onu bitirici darbeyi vuracak kadar sersemletmişti. Ama çok temizdi. Mükemmel bir öldürme.

Kaşlarımı çatarak ona bakarken, elinde bir şey tuttuğunu fark ettim ve bir an için Lara önümde yatıyor gibiydi.

Ben değilim. Yılan. Piç. Bunu atlatmak için ne olmam gerekiyorsa.

Kat ve benim Lara'ya yaptığımız gibi, onun hâlâ sıcak olan elini açtım. Bu kez bir kolye değil, ezilmiş bir şeyin parlak kırmızı lekesi vardı.

Çilek mi? Bir şeyi kaçırıyordum. Görmem gereken bir şey, mükemmel bir anlam ifade edecek bir bağlantı. Parmağımı bulaşığa batırdım ve dilimin ucuna dokundurdum. Tatlıydı. Aşırı derecede. Zevk için yiyeceğim bir şey değil. Ve neden onları lanet olası bir darbeye getirdin?

Kırmızılığın içinde başka bir şey daha vardı; hafif, tanecikli bir madde. Bu gizemli karışımdan daha fazla tüketme riskini göze alamazdım, hele ki ölümüne katkıda bulunmuş olabilecekken. Sura, Braea'nın ona verdiği hiçbir şeyi almazdı ama Braea onu bulduğunda o şeyi yiyor olabilirdi ve bu da savaşma yeteneğini etkilemişti. Ölümcül bir zehir olması gerekmiyordu ama onu yavaşlatan ve Braea'ya avantaj sağlayan bir şeydi.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kollarını vücuduna yerleştirdim. Kolları geri çekildi ve bileklerindeki kızgın izler ortaya çıktı.

Burns.

Demirden.

Braea'nın kolunda nazikçe taşıdığı demir bir kılıç değil, kelepçelerdi. Hangi büyüyü engellemişti?

Yüzleşmeyi zihnimde yeniden yazdım.

Kavga. Kafaya vur. Kelepçele. Öldür.

Bu savaşta ölüm değildi. Sura zaten tutsaktı ve zapt . Braea yaşamasına izin verebilirdi. Onu sorgulayabilirdik.

Bunun yerine Braea onu acımasızca infaz etmişti.

Her zaman Braea'yı kendi kızını öldürme dehşetinden kurtardığımı düşünmüşümdür. O gün babamı öldürmüştüm. Dağınık ve korkunçtu. Ben zaten

Bu eylem yüzünden lanetlenmiştim. Suçluluk ve kendimden nefret etme duygusu beni bir anda ele geçirmişti. Kraliçemi de aynı işkenceden kurtarmak istedim.

Ama Sura'nın göğsündeki yara temizdi. Tereddüt izi yoktu.

Nefsi müdafaa ya da krallığı korumak için öldürmeyi anlayabilirdim. Bu, çaresiz bir esirin, *kızının* acımasızca öldürülmesiydi. Onu yüzüstü toprağa bırakmıştı.

Onu nehrin kıyısında bulduk, kucağında küçük bir bebek vardı. Nehir kıyafetlerindeki kanı yıkamış ve okları koparmıştı.

Konu anneme geldiğinde Braea'ya yöneltilen suçlamalara sırtımı dönebilmiştim. Sura tarafsız olmaktan çok uzaktı. Yanılıyor olsa bile bunu söyleyecek kadar kız kardeşinin ölümünden kraliçenin sorumlu olduğuna *inanabilirdi*.

Bu fikre sıkı sıkıya sarılmıştım çünkü bu Braea'nın her zaman kişi olduğu anlamına geliyordu. Uğruna savaştığım kişi. Ve onun hakkında kötü düşünmek istemiyordum.

Ama Sura'nın cesedinin üzerinde diz çöküp yüzünü kapatarak onu alıp götürebilmek ve gizlice gömmek için artık sırtımı dönemezdim.

Gerçek çarpıtılmamıştı. Braea annemi öldürmüştü.

OceanofPDF.com

39

KAT

I Bastian'ın bana bakışından Sura'nın öldüğünü anladım. Dublörü onu bulmuş olmalı ve bu bilgi aralarında sessizlik içinde geçti.

Amaya'nın sırtını okşadım ve neşeyle gülümsemeye çalıştım. "Seni buradan çıkarmalıyız, ha? Sıcak bir yere." Bastian'a anlamlı bir bakış attım. "Ve *güvenli*."

Ağzı düzleşti. Tartışacaktı.

Bunu yapamadan onu bir tarafa sürükledim. "Asher dışında, Braea'nın bilerek tanıştığı son iki akrabasını öldürdü," diye tısladım olabildiğince sessizce. "İşimi şansa bırakmayacağım."

"Sura'yı onun öldürdüğünü nereden biliyorsun? Ben söylemedim-"

"Sözlerinle değil, hayır, ama yüzün bunu haykırdı. Seni tanıyorum Bastian."

Amaya'ya baktı, kaşları çatılmıştı. Parçalanmıştı. Şok olmuştu. İncinmişti. Sura'yla birlikte çok şey kaybetmişti; sadece bir teyze değil, annesi hakkında daha fazla şey öğrenme şansını da.

Derin bir nefes aldım ve koluna dokundum. "Bunu düşünmek için biraz zaman ayır ve eğer Braea'nın onu bilmesi gerektiğinden eminsen, tamam, söyle ona. Ama bu elinden alınabilecek bir bilgi değil. Bir kez öğrendi mi, artık öğrenmiştir."

Gerçeğin en acımasız versiyonunu söylememek için dilimi ısırdım.

Braea şu anda varislerini öldürme konusunda ikide iki yapıyordu. O ve Amaya sadece Braea onların varlığından haberdar olmadığı için hayattaydı.

O acı hap başka bir geceyi bekleyebilirdi.

"Haklısın." Sesi rahatlamış gibiydi. "Bu aceleye getirilecek bir karar değil. Onu Faolán ve Rose'a götürelim."

Saraya geri döndük. Kaliban düşüncelerimi yüksek sesle söyleyebilirdi.

Braea Amaya'yı öldürmese ve onu hayatta kalan son varisi olarak kabul etse bile -bir şans daha- kraliçeye güvenmiyordum. Babamın Avice ve beni kontrol etmeye çalıştığı gibi o da Nyx'i kontrol etmeye çalışarak korkunç bir anne olmuştu. Torununu manipüle etmekten ve kontrol etmekten çekinmezdi.

Amaya, kız olması için ona verebileceğim her türlü şansı hak ediyordu.

Onu gizli geçide götürürken gözlerim yanıyordu. Sessizlik içinde avludaki lodostan geçip sarayın Dusk'a ait bölümüne çıktık. Amaya her şeyi izledi ama tek kelime etmedi. Az önceki paniği geri çekilmiş, yerini teslimiyetçi bir durgunluğa bırakmıştı.

Bunu annesinin ölüm haberiyle bozacaktık ama onu güvenli bir yere götürene kadar değil.

Bu düşünce, şehrin sokaklarına ve arkadaşlarımızın ön kapısına giden yol boyunca ağırlığını hissettirdi.

Rose saatin ilerlemiş olmasına rağmen hemen cevap verdi. Saç örgüsü uykudan dağılmıştı ama bizi içeri alırken oldukça uyanık görünüyordu ve içeri girebilmemiz için hemen geri çekildi.

Kapıyı arkamızdan kapattığında Faolan merdivenlerden aşağıya indi, esnedi ve gözlerini ovuşturdu, üstsüzdü. "Ne oldu?" Bastian'a, bana ve Amaya'ya göz kırptı ve başını salladı. "Sadece... *ne*?"

"Uyandırılmakla arası pek iyi değildir. Ama sanırım neler olduğunu sormaya çalışıyor." Rose mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birini çekerek Amaya'ya oturmasını işaret etti.

Ama Faolán'a bakmakla meşguldü, ayaklarının üzerinde sallanmasına rağmen gözleri patlamaya hazırdı. Onu suçlayamazdım, adam bir fae için bile oldukça iriydi.

Güven verici bir gülümsemeyle onu koltuğa doğru yönlendirirken Bastian, Braea'nın başka bir kızı öldürdüğü kısmı dışarıda bırakarak gece yaşananları sakin ve özet bir şekilde anlattı.

"Sura yaşıyor mu?" Faolan masada bize katılıp Rose'un sırtını sıvazlarken birden uykulu görünmemeye başladı.

"Ve Kraliyet'i biliyor." Rose bir koltuğa yerleşti. "Onu nasıl ele geçirmeyi planlıyordu?"

Amaya'ya döndük.

"Planı detaylı olarak bilmiyorum. Sadece kırıntılar ve parçalar. Saraydan birine Büyük Meşe'den bir meşe palamudu toplaması için rüşvet verilmiş ve-"

"Büyük Porsuk'tan bir dut," diye bitirdi Bastian.

"Doğru. Yeni koruma taşları yaptı, buna içsel büyü diyordu. Eski bir kitaptan kopyalanmış sayfaları vardı. Ve bir 'meshedilmiş kişi'den bahsediliyordu, ne demekse artık."

Şeytani büyü. Kutsanmış biri. Tüm unsurların kaydını tutmaya ve onları Küllerin Tacı hakkında bildiğimiz diğer her şeyin arasına yerleştirmeye çalıştım.

"Annem benim için Crown'u alacaktı. Her iki mahkemenin de aynı fikirde olmasını sağlamak için uzun zaman önce çalıştığını söyledi. Benden bahsediyordu, değil mi?" Amaya yüzünü buruşturdu, bakışları masaya kaydı. "Bir keresinde Dawn'ın varisini baştan çıkardığını, onun kendisine aşık olduğunu sandığını ama kendisinin ondan tek bir şey istediğini söylemişti. Ve sonunda, darbe yaptığı sıralarda, bunu elde etmiş. Bunu bana neden anlattığını hiç anlamadım. Ama... çünkü o benim babam, değil mi? *Ben* onun ondan aldığı şeyim." Yüzlerimizi aradı, benimkinde bitirdi.

"Sanırım öyle. Ona gönderdiği bazı mektuplar buldum. Onlar sevgiliymiş. Ve senin içinde, her iki mahkemenin de bir varisi var."

"Ama ben zaten kraliçe olmak istemiyorum. Özellikle de bundan sonra..." Bakışlarımı inceledi, çenesi kendini çelikleştiriyormuş gibi gergindi. "Annem... o öldü, değil mi? Bu yüzden burada değil."

Diğer herkes sessiz bakışlar atarak geri çekildi. Bastian bana baktı. Bununla başa çıkmaya hazır değildi. Akraba olduklarını bilmeyen kuzenine annesinin öldüğünü, büyükannesi tarafından öldürüldüğünü söylemek. Ne karmaşa ama.

Ben de omzunu tuttum. "Özür dilerim. Ama korkarım haklısın."

Dudaklarını büzerek yavaşça başını salladı. "İçimde bir his vardı. Vedalaşma şekli, sanki bunun son kez olacağını biliyormuş gibiydi. Ve Kaliban..." Başını kaldırıp Bastian'a baktı. "Ona her zaman saygı duyardı ve ölümüne çok üzüldü. Şimdi aynı gemideyiz, değil mi?" Ona titrek bir gülümseme verdi, Bastian da ona karşılık verdi.

Ağzının bir tarafı kıvrıldı, bana Albion'da dans ettiğim sıkılmış fae'yi hatırlattı. Ondaki mesafeyi fark ettim, tüm duygularını kapatmıştı. Bunu işaretleri bilecek kadar çok yapmıştım.

Yarı omuz silkerek, "Teknelere göre oldukça boktan bir tekne," dedi

Kadından bir kahkaha duydu ve bu kahkaha kısa süre sonra hıçkırığa dönüştü; kadın masanın üzerine eğilip kollarına sarılarak ağlamaya başladı.

Rose'un koluna girdiği kederli kız, aylar önce Sura'nın üssünde tanıştığım hafif kibirli genç kadından çok farklıydı. O bir çocuktu, *bir çocuk ve* Sura onu tahtayı ele geçirme planlarında bir taş olarak kullanmayı planlamıştı. Yanağımın içini ısırdım ve Faolán ile Bastian'a beni takip etmeleri için başımı salladım.

Rose onu teselli ederken, "Onu şehirden çıkarmamız gerek," diye mırıldandım. "Çok şey istediğimi biliyorum ama-"

"Ben hallederim." Faolan bir fincan undan başka bir şey istemiyormuşum gibi başını salladı. "Onu nereye götürüyorum?"

Bu kısım için henüz bir planım yoktu -tamamen değil. "Ari ve Ly'nin yardım edeceğini düşünüyor musun? Biz başka bir şey ayarlayana kadar?"

Bastian sükûnetle cevap verdi. Daha önceki tartışmamızı hatırlıyor olmalıydı. Ama Braea'nın ellerine bırakılan Amaya'yı düşündükçe, bunun ancak onun ölümüyle sona ereceğinden daha da emin oluyordum.

Bunun olmasına izin vermem.

Bastian sonunda, "İstiyorum," dedi. "Ari yardım etmek için her şeyi yapar ve Ly... krallığın iyiliği için farklılıklarımızı bir kenara bırakabileceğini gösterdi."

Bunu hallettikten sonra dağıldık. Rose, Amaya'nın kanepeye yerleşmesine yardım etti ve çok geçmeden kanepeye kıvrılıp uyudu. Bastian ve Faolán güneş doğmadan önce onu Tenebris'ten çıkarmak için binek temin etmek üzere ayrıldılar.

Ve gecenin serinliğine doğru adım attım, ayaklarımı saraya ve Şafak'taki hapsime doğru çevirdim.

OceanofPDF.com

40

BASTIAN

Sura'yı gömmek için tüm parçalarım bir araya geldi. Bir ay önce kendimi yaktığım tepeyi seçtim. Şehrini çok severdi ve bu nokta ona gün batımıyla birlikte şehrin manzarasını sunuyordu.

Saraya geri döndüğümde, Braea'nın beni bahçelerde bırakması ile gün doğumunun yaklaşması arasında mükemmel bir orta nokta vardı. Kendimi onun odasına gitmeye zorladım. Cevaplanması gereken çok fazla soru vardı ve bunları bulana kadar işlevimi yerine getirebileceğimden emin değildim.

Asistanı Ennet bana batık banyosu olan banyo odasını gösterdi. Köpüklü su ve kenarda asılı duran lifler pembeye boyanmıştı.

"Benim için bir raporun var mı?" Geniş dişli bir tarağı sıkı buklelerinin arasından geçirip kalın bir krem sürerken başını kaldırıp baktı.

Sanki başka bir geceymiş de bu gece her ne haltsa o gibi. "Sura'yı sen öldürdün."

"Ve *sen yapmadın*." Tek kaşını kaldırdı. "Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum."

İleriye doğru yarım adım attım, bu hareket niyet etmediğim bir patlamaydı. *Kendini topla*. Yılan dengesini kaybetmedi, tepki vermedi. Bastian Marwood'un canı yanarken bile sakindi.

"O gece beni gördün. Seni kurtarmak için her şeyimi verdiğimi, elimden *gelen her şeyi yaptığımı* biliyorsun. Onu öldürdüğümü *sanıyordum* ve *bunu senin* için yapmaktan gurur duyuyordum."

Bakışlarımı uzun süre tuttu, tarak hareketsiz kaldı. "Sen yaptın. Ve bunun için her gün minnettarım. Sanırım bir Dönüşen onun hayatta kalmasını açıklayabilir."

"Peki ya bu gece? Ne oldu?"

"Hmph." Banyo yüzeyinde dalgalanan karanlık bir sesti bu. "Benden kurtulma planını harekete geçirmek için buraya geldi. Neyse ki kendimi savunabildim."

"Braea." Adı odanın içinde yankılandı, künttü. "Demirle kelepçelendiğini biliyorum. Güçsüzdü."

"O anda ne olduğunun bir önemi var mı? Buraya tahtımı almaya gelmişti. Daha önce bir kez denemişti ve görünüşe göre ölmek onu caydırmaya yetmemişti, işte yine geldi. Ben sadece yapılması gerekeni yaptım."

Annemin ölümü hakkında da böyle mi düşünüyordu?

Hiç pişmanlık göstermedi. Sura'nın ölmüş olmasından ya da onun canına kıymak zorunda kalmasından en ufak bir üzüntü duymuş gibi bile görünmüyordu.

Kat, Amaya konusunda haklıydı. Braea onu öğrenirse...

Braea boğazını temizledi. "Kimse bilmemeli."

Başımı kaldırdım. "Ne?"

Çok açıkmış gibi kaşlarını çattı. "Sura hakkında. Bu gece olanlar ya da onun hâlâ hayatta olması hakkında. *Senin* hakkında ne düşüneceklerinden endişeleniyorum. İnsanlar bir ölümle diğeri arasında her türlü paralellik kuracaktır. Kaliban'ın tutuklanmasından sonra, başından beri darbenin bir parçası olup olmadığınızı merak edebilirler."

Her türlü paralellik var.

Aslında demek istediği, bu gece Sura'yı öldürdüğünü öğrenirlerse Nyx'in ölümünü de merak etmeye başlayacaklarıydı. Nyx ise Alacakaranlık Sarayı ve Şafak'ın büyük bir kısmı tarafından seviliyordu. Ona karşı sayılabilecek bir darbesi yoktu. Yas aylarca sürmüş, şehrin her yerinde küçük tapınaklar ortaya çıkmıştı.

Ya da babalarım bana öyle söylemişti. Birdenbire bu hikâyeyi paylaşmalarının tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama şimdi çok mantıklı geliyordu.

Yıllar boyunca söyledikleri başka şeyler de vardı ama şimdi daha farklı geliyordu. Bana Nyx'ten, onun ne kadar harika bir kraliçe olacağından, ne kadar zeki ve kararlı olduğundan bahsettiler. Keskin bir cevaptı ama aynı zamanda nazikti.

Braea bende onun hangi yönlerini görüyordu? Çok sevdiği ne kadar görüyordu, ta ki aşkın olmadığı ana kadar.

ve onu korumak daha mı önemli hale gelmişti?

"Bastian?"

Kendimi boğucu düşüncelerden geri çektim ve başımı eğdim, sadece yapacak bir işi olduğu için burada olan Piç gibi sakindim. "Bu bilgiyi göğsümüze yakın tutacağız."

Ama *atamın* söylediği bir şey daha düşüncelerime bir çapak gibi battı. *Şu cehennem kitabı*. Kaliban'ın sözleri, sonra bu gece Amaya cehennem büyüsünden bahsetmişti.

"Bir şey daha vardı. *Kaliban*'ımın sondan önce söylediği bir şey. Sahip olduğun bir kitaptan bahsetti. Çok güçlü bir büyü içeriyor gibiydi." Dikkatlice yürüdüm. "Bize yardımcı olabileceğini düşündüm, özellikle de Vahşi Av'ı sarayın adasında gördüğümden beri."

Gözleri bir an için büyüdü, tıpkı bu gece beni gölgeler içinde gördüğünde olduğu gibi. "Bir kitap mı? Gerçekten mi?" Alay etti ve tarağını saçlarında acımasızca gezdirdi. "Aklının eskisi gibi olmadığını biliyorsun. Sokakta insanlara saçma sapan şeyler bağırırken bulunduğunu duydun mu? Komşularının onu ihbar etmesine şaşmamalı."

Sanki aklını kaçırmış gibi konuşuyordu ama adam tamamen mantıklı davranıyordu.

Bir düğüme rastlayınca kaşlarını çattı ve çözebildiği kadar saçı koparark düğüme saldırdı. "Biliyor musun, Sylen'in ölümünden sonra neden gitmediğini hep merak etmişimdir. Sanırım şimdi cevabımı aldım. Başka bir darbe girişimine yardım edebilmek için kaldı. Söyleyebileceği hiçbir şeyi dikkate almazdım."

"Anlıyorum." Sert bir adım atarak geri . "Ona hiç

aldırma," diye seslendi arkamdan.

Gördüm. Çok iyi.

Braea'ya güven olmazdı.

OceanofPDF.com

41

KAT

Isıkıntılı bir uyku çektim ve planladığımdan daha geç uyandım. Bugün Cyrus'un maskeli balosunun olduğu gündü ve dünkü partide herkesin düşük ruh haline bakılırsa, bu onun planladığı gibi coşkulu bir olay olmayacaktı.
planlandı.

İstediğini elde edemeyen bir kral, herkes için sorun demekti. Hazırlanmak için acele ederken, Zita elinde bir kutuyla kapımda belirdi. "I..."
Muhafızlara bir göz attı. "İçeri girebilir miyim?"

"İhtiyacın olacak, geç kalıyorum." İçeri girmesine izin vererek sırıttım ama o karşılık vermedi.

Aslında, kaşlarının arasındaki deride alışılmadık bir kırışıklık vardı ve kompakt vücudunun kasları gevşek ve esnek olmaktan ziyade gergindi. Giydiği soluk gri elbise de alışılmadık derecede kasvetliydi.

"Sorun nedir?"

Bir parmağını dudaklarına götürdü ve cevap vermeden önce kapının kapanmasını ve yatak odama ulaşmamızı bekledi. "Senin için endişeleniyorum. Cyrus bu sabahtan beri garip davranıyor. Paranoyak. Sepher onu hiç böyle görmediğini söyledi."

"Hmm." Saçımın bir bölümünü büküp , gözden kaçırdım. "Paranoya *tam da* ondan bekleyeceğim türden bir davranış gibi görünüyor. Başka bir şey daha var."

Aynada bakışlarını indirdi ve kutuyu yatağın koyarak açmakla meşgul oldu. "Bu sabah... Hizmetçilerinden ikisi

Banyoda 'kaymışlar' ve kafalarını yere çarpmışlar. Zamanında bir şifacı çağırma zahmetine girmedi ve şimdi öldüler."

Ellerimi indirdim. Adra'yı öldürmüştü, bundan emindim. Sahte Hydra Ascendant saldırılarında ölenlerden bahsetmiyorum bile. Ama bu ölümlerin onun gözünde bir amacı vardı. Adra'nın sırlarını ifşa etmeden önce susturulması gerekiyordu. Saldırı kurbanları onun taht için yürüttüğü kampanyada ikincil zararlardı.

Ama bu iki hizmetçi? Rastgele. Anlamsız.

"Öfkeliydi ve elinin altındaydılar."

Zita aynada bakışlarımla buluştu. "Seni bu kadar yakınında tutarken, ulaşabileceği bir sonraki kişinin sen olmasından korkuyorum."

Üç derin nefes aldım ve bir sonraki tokanın parmak ucuma batmasına izin verdim. Suçunu kanıtlamaya çok yaklaşmıştık. Krae *bugün* bizimle kanıtlarla buluşmayı kabul etmişti. Kanıt elimize geçtiğinde hızlı hareket etmemiz gerekecekti. Sadece bunu biraz daha sürdürmem gerekiyordu.

"İyi olacağım." Saçımı toplamaya devam ettim. "O kutu Ari'den mi?"

"Bu kadar mı? Endişelenmiyor musun?"

Omuz silktim. "Öyle olmam bir şeyi değiştirir mi?"

"Hayır. Sanırım öyle değil." Elbisesini düzeltti; belli belirsiz çizgiler kıvrımlara karışmış, soluk gri bir mermer gibi görünüyordu. "Ariadne bunu bana teslim etti, çünkü *Majesteleri* tarafından sağlanmamış bir şeyi giymemen gerekiyor."

Ella aracılığıyla Ari'ye bir mesaj iletmeyi başarmıştım, o da bu mesaja ve elindeki ölçülere dayanarak çalışmıştı.

Binlerce kristal kutunun içinden bana göz kırpıyor, koyu yıldızlı bir geceden alaca menekşeye, gün doğumu sarısına ve son olarak sıcak mercan pembesine kadar uzanıyordu. Alacakaranlık ve Şafağı birleştiren bir şey istemiştim ve o da bunu renklerle mükemmel bir şekilde yerine getirmişti. Hatta beni, bana uyan tek pembe tonunu seçecek kadar iyi tanıyordu.

Ariadne, daha az threadwitch, daha çok *threadgenius*.

"Şey, bu..." Zita kıyafeti kutudan çıkarırken gözleri büyüdü. "Vay canına. *Cesur*."

Tasarım karşısında yutkundum. Düğünündeki altın rengi elbiseden daha az açıktı ama daha cüretkârdı. "Umarım bunu taşıyabilirim."

OceanofPDF.com

42

KAT

I Maskeli baloya biraz geç girdim, ki bu moda fae standartlarına göre mükemmel bir andı. Sepher bir kolumda bana, diğer kolumda Zita'ya eşlik ve bu *kesinlikle* memnun görünüyordu. O ayarlamıştı
Celestine'in diğer tarafımda yürümesi, beni görüş alanından çıkarması.

"Böyle bir mücevheri saklamak utanç verici görünüyor, ama sanırım bugün seni kardeşimden mümkün olduğunca uzak tutmamız en iyisi." Yine de bana bakışı korumacı olmaktan çok keskindi, sanki o da beni bir av olarak görüyordu.

Yer değiştirdim, demir bilezik koluna yerleşti.

Neredeyse fark edilmeyecek şekilde irkildi ve bana bakışı değişti.

Talihsiz bir kurban değildim. Artık değildim.

Giydiğim kıyafet de kolay kolay saklanamazdı, özellikle de Zita'nın gri elbisesi ve uyumlu maskesiyle tezat oluşturuyordu.

Ari külotumu almış ve beni ayak bileğimden bileğime ve boğazıma kadar saran dar bir vücut kıyafeti yapmıştı. Renkler belimden yukarıya doğru gün doğumunun parlak tonlarına karışıyordu. Her kıvrımı saran elbise o kadar kusursuz bir şekilde oturuyordu ki, ışıltılı kristaller doğrudan tenime yapışmış gibi görünüyordu. Kollarımın ve göğsümün üzerinde, kristallerin üst kenarı omuzdan açık bir yakayı taklit ediyor, bronz tenime karışan şeffaf bir kumaşa dönüşüyor ve bu da altın bir yaka ile son buluyordu.

Altın elbisenin aksine, herhangi bir nedenle koşmam gerekirse dışarı dökülme tehlikem yoktu.

Pratiklikten asla kurtulamadım.

Hatta bir çift ayakkabıyı gece yarısı tonlarında kristallerle kaplamıştı, böylece ayakkabılar elbiseye uyum sağlıyordu. Maskem, saçlarıma karışan ışıltılı telleri olan bakır bir güneş patlamasıydı.

Ari'nin hakkını vermeliydim, sanatının mutlak bir ustasıydı ve kumaş mümkün olan her yerde bana yapışsa da ikinci bir deri gibi hareket etmemi sağlıyordu. Başım dik yürüdüm.

Sepher bana baktı ve onaylayan bir ses çıkardı. Yaprak yeşili bir maske ve ona uygun bir gömlek giymişti; yüzünün gizli olduğu gerçeğini telafi etmek normalden daha da geniş bir şekilde açılmıştı.

Onun motivasyonlarından emin değildim. Kahraman değildi ama en azından Cyrus gibi kahramanmış gibi davranmıyordu ve bana belli bir düzeyde saygı duyuyor gibiydi. Onu kardeşine tercih ederdim.

Tıpkı Bastian'ı Ay Tahtı'nda Braea'ya tercih edeceğim gibi. Ama bu başka bir günün sorunuydu. Her seferinde bir hükümdar.

Yanımda, Celestine adımlarında hafif bir sıçrayışla kalabalığı süzüyordu.

Onu bu kadar heyecanlandıran neydi? Ama kimi ya da neyi anlayamadım ve onun yerine ışıltılı balo salonunu taramak için onu siper olarak kullandım.

Bastian'ın saçlarını hemen fark ettim; diğer tüm renklerin soluk görünmesine neden olan tek bir siyah nokta. Gerçi sırtı bana dönüktü ama tavuskuşu maskesinin ardından Ella'nın bakışlarıyla karşılaştım. Başımızı hafifçe salladık. Planlarımız için her şey yolundaydı. Tek gereken Krae'nin buluşma yeri ve zamanını bildiren mesajını beklemekti.

Bastian ona baktı ve dönecek gibi oldu ama Ella bir elini onun koluna koydu ve bir şeyler fısıldadı. Dönüp bana bakmaması onu uyardığından emindim.

Oyunu oyna.

Ne de olsa sona yaklaşıyordu, taşlar son manevralarını yapıyor, şah mat ilan etmeye hazırlanıyordu.

Onlara sırtımı döndüm ve Sepher, Zita ve Celestine'e kalabalığın içinde eşlik ettim. Gülümseyip sohbet ederken Cyrus'tan uzak durmayı başardık ve teklif edilen her içkiyi kabul ettik. Alkolden uzak durduğum görülürse, insanlar neden aklıma ihtiyaç duyduğumu sorgulayacaklardı. Arada sırada Sepher ve Celestine benimle kadehleri değiş tokuş ediyordu, ben de arada sırada bir yudum içiyordum.

Kalbim Krae'yle buluşma ve nihayet bu çileye son verme beklentisiyle çarpıyordu. Gözlerimi bir köşede duran süslü orrery'den alamıyordum.

balo salonunun sonunda. Müziğin ritmi bile sayıyor gibiydi.

Yakında. *Yakında*.

Bastian'a bir bakış atmaya cesaret ettim. Onu görüş alanımın çevresinde takip ediyordum. Karanlığı özlemiştim.

"Ah, *orada*." Cyrus'un sesi müziğin ve kalabalığın üzerinde çınladı. "Buraya gel, benim küçük güzel şeyim."

Müzik durdu. Kalabalık dağıldı.

Döndüm ve gülümsedim.

Altın takıyordu. *Tabii ki* altın takıyordu. Cyrus bir kış soğuğu kadar tahmin edilebilir ve daha da istenmeyen biriydi.

Maske yok. Yüzünü örtmek istemediğine bahse girerim. Bacaklarını ve kollarını açmış, tahtına yayılmış, görünüşe göre rahatlamıştı. Ama çağrısına itaat ettiğimde, sırıtışının kenarındaki gerginliği bir an için fark ettim.

Tehlike. Kalbim her bunu fısıldıyordu. Yine de o

tehlikeye doğru yürümek zorundaydım.

Kalabalık ona doğru giden bir koridor oluşturdu. Gözleri benim

üzerimdeydi.

Mırıltıları kıyafetim hakkındaydı.

Kürsünün dibine ulaştığımda yavaşça ve derin bir şekilde eğildim ve kral, itaatimi herkesin önünde göstermekten açıkça mutlu olmuş bir şekilde eğildi.

"Bizi yalnız bırakın." Etrafında toplanan yandaşlarını gönderdi, sonra beni çağırdı. "Daha yakına."

Merdivenlerden çıktım.

"Daha yakına," diye tekrarladı, tepeye ulaştığımda bacağını okşadı.

Koş. Tehlike. Kaçın!

Ama içgüdüler bu oyunun kurallarına göre oynamıyordu. Onlar vahşi şeylerdi ve ne istersek yapabileceğimizi düşünüyorlardı. Bu doğru değildi.

Bu hiç doğru olmamıştı.

Onların kurallarını es geçmek ve onlara inanıyormuş *gibi görünmek* zorundaydık. Gülümseyen bir maske takmak zorundaydık, içimizde ise gizli öfkemiz için bir araç olarak kullanana kadar zehirimizi ve kinimizi besledik.

Ben de kucağına oturdum ve müzik devam ederken çenemi kaldırmasına izin verdim.

"Benim yaramaz küçük şeyim." Bunu söylerken gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi ve dişlerim kenetlendi. "Sen sadece *benimsin*, değil mi?"

Tuhaf bir soruymuş gibi kaşlarımı çattım. "Elbette kralım. *Elbette*. Başka kime ait olabilirim ki?"

Kısık bir ses çıkararak elini çekti ve dikkatini başka yöne çekti. Parmak eklemlerinde bir kesik vardı.

Demirin midemde bıraktığı kötü his ikiye katlandı. Zita haklıydı. Bir şeyler çok yanlıştı. Beni daha önce hiç böyle sorgulamamıştı. Ve o kesik... Birine vurmuştu. Öldürdüğü hizmetkârlardan birine mi? Ama onu onlardan biriyle aldattığımı düşünmezdi.

Kendimi onun üzerine atarak kalabalığı gizlice taradım, bu sefer Bastian'ı değil, burada *olmayanları* aradım.

Ella, Rose, Ari ve Perry. Asher, Lysander, Faolán. Sepher ve Zita ve arkadaşları. Brynan ve ortağı Gael. Onları çok iyi tanımasam da Toplantı üyelerini saydım.

Caelus. Caelus'tan hiç iz yoktu. Muhafızlar beni onunla kaplıcaya girerken görmüşlerdi. Haber krala ulaşmış mıydı?

"Onu , değil mi?" Cyrus'un yumuşak ama keskin sesi
Kul
ak. Gözlerimi kırptım, masum ve şaşkın. "Ben sadece kıyafetlerin tadını çıkarıyordum."

Umursamaz bir ses çıkardı ve elini kalçamda gezdirdi. "Keyif alıyorum Bunu senden daha sonra koparma düşüncesi, özellikle de sana son sahip olduğum zaman hakkında pek bir şey hatırlayamadığım için. Bugün çok içmemeye dikkat edeceğim."

Boğazım kapandı. Kahretsin. Bugün olmaz. Hızlı hareket etmeliydik ama bir kralı bir öğleden sonra tahttan indirebileceğimizden emin değildim. Bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Elini yakaladım ve yolunu kestim. "Ama... Kaliban'ı öldürdükten sonra nasıl hissedeceğimden emin değilim. Her ne yapmış olursa olsun, bana yardım etti."

Burnunu kırıştırdı, küçümseme ile hırlama arasında bir yerdeydi. Elini çekti ve boğazımdan yakaladı, avucunu boğazımdan yukarı kaydırdı, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım.

Maden. Benim. Bedenim benim. Kendime hatırlatmam gerekti ama işe yaradı. Uzaklaşmaya çalışmadım ya da o anının içine sürüklenmedim.

"Artık bana tapmıyor musun, Katherine?" Adımı yavaşça söyledi, bir tehdit haline gelene kadar heceleri uzattı. "Yoksa *sevgili* Bastian'ının bizi görmesinden mi korkuyorsun? Belki de bağlılıkların başka bir yerde yatıyordur."

"Hayır." Demek istediğimi kanıtlamak için ona doğru eğildim. "Hiç de değil. Ben sadece..." Kirpiklerimi kırpıştırarak başka tarafa baktım. "Burada çok güçlü görünüyorsun ve... İtiraf etmeliyim ki biraz korkuyorum." Bunu titrek bir nefesle söyledim, sanki beni de biraz heyecanlandırmıştı.

"*Güzel*." Çenemin köşesini öptü, yanaklarımı sıkarak dişlerimin içeri girmesini sağladı.

Acıya rağmen rahat bir nefes aldım ve kendimi parmaklarımı saçlarında gezdirmeye ve sivri kulağını okşamaya zorladım. Ben onun sevgilisiydim. Benimle mutluydu. Her şey yolundaydı. *Her şey yolundaydı*.

"Ne de olsa," diye fısıldadı kulağıma, tutuşu daha da sertleşerek, "dün eğlendiğin duyuluyordu."

Ağzıma kan doldu. Korkunun beni sürüklemesine izin vermek yerine bakırımsı tadına sarıldım.

"Bir adam sevgilisinin onsuz ne yaptığını merak edebilir... ya da *kimin*
..o da bu işin peşindeydi."

Kahretsin. Her şey
yolunda *değildi*.

Birisi beni Bastian'la duymuş. Yeterince dikkatli değildik. "Bu doğru.

Muhafızlar seni duydu," diye devam etti. "Onlar bunun
beni odanızda beklediğimi söyledi. Ama ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Zar zor yutkunabildim.

"Onları doğru yola getirmedim. Herkesin benim küçük yaratığımın başkasıyla yattığını bilmesine izin veremem. Ben kralken ve benden izin almamışken olmaz."

"Majesteleri, başka kimsem yoktu," diye fısıldamayı başardım. Ağzımın içinde daha fazla kesik açıldı ve metalik tadı güçlendirdi. "Uzun zamandır... *bilirsiniz*... birlikte değildik ve rahatlamaya ihtiyacım vardı, ben de... kendime dokundum ve sizi düşündüm."

Beni bıraktığında çenem rahatlayarak sarktı. Başını arkaya atıp gülerken, küçük kesikler zonkluyordu.

Her hareketimde yeni bir acı duymama rağmen ağzımı kapatmaya zorladım. Gülüşü okunamazdı. Bana inanabilir ve cevabımdan memnun olabilirdi. Patlamak üzere de olabilirdi. Eğer onu da inandıracaksam yalanıma inanmak zorundaydım.

Ben de ona yakın olmak *istiyormuşum* gibi kucağına doğru kaydım ve o da beni sıkıştırarak tuzağına düşürdü.

Kahkahası yerini sırıtmaya bırakırken bakışları kalabalığın içinde bir yere takıldı. "Benim zavallı küçük şeyim, ilgiye çok aç." Boğazımı öptü ve eli kalçamda kenetlenerek aşağı doğru ilerledi.

Kıpırdayamadım. Geri çekilemedim. Bunun yerine kıpırdamadan durdum, gerginliğim onun dokunuşuna odaklanıyormuş gibi davrandım.

Göğüs dekolteme, kristal yakanın üst kenarına ulaştığında, ısırdı. Sertçe.

İrkildim ama acımı dişlerimin arasına hapsederek sesimi çıkarmadım.

Ne halt ? Bu...?

Ama uzaklaşırken fark ettim, dudaklarında kanım, tenimde diş izleri vardı; gözleri hâlâ kalabalığa dikilmişti.

Bakışlarını takip ettim.

Bastian orada durmuş, bana ve Cyrus'un bıraktığı izlere bakıyordu. Yirmi metreden, kendini ne kadar sıkı tuttuğunu, bir yay kirişi gibi gümbürdadığını hissedebiliyordum.

Sakin ol ve başka tarafa bak, Bastian. Başka *tarafa bak*. Düşüncelerimde bağırdım. Eğer yapmazsa, Cyrus bunca zamandır onunla oynadığımızı anlayacaktı ve neredeyse işimiz bitmişti.

Neredeyse kazanıyorduk.

OceanofPDF.com

43

BASTIAN

Onun kanını dökmüştü. Dudaklarındaydı.

Üzerinde. Onun. Lanet olsun. Dudaklarında.

Onu sadece öldürmem gerekmiyordu. Onu *yok etmem gerekiyordu*.

Tam ileri atılmak üzereydim ki onu hissettim. İçimi sıkan o bakış. Kat'in yeşil gözleri. Yoğunlukla yanıyorlardı ve bana kendime hatırlatmam gereken şeyi hatırlatıyorlardı.

Lanet oyunu oyna.

Nefesimi tuttum ve Ella'yı yakaladım. Onu kendime doğru çekerek yanaklarını kavradım ve onu gerçekten öpeceğimi düşünmüş olmalı ki bir an için gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir santim ötede durdum ama yüzünün her iki tarafını da kavrayışım dudaklarımızın tam olarak birbirine değmediği gerçeğini gizledi.

"Ella," diye ısırdım, "onu öldüreceğim. Onu işaretlemiş.
Ona *zarar verdi*."

Nefes nefese kaldı ve kollarını boynuma dolayarak aldatmacamıza yardımcı oldu. "Öyle. Ama sakinleşmen gerek. Söz veriyorum Cyrus'u parçalara ayıracaksın ama kontrolünü kaybedersen olmaz." Öpüşmemiz sona ermiş gibi çekildi ve kulağıma yaklaştı, sanki üstesinden gelmiş gibi bana yapıştı. "Şimdi dağılma. Kendine gel."

Başımı salladım ve ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim."

Ayrıldığımızda Rose, Faolán, Asher ve Perry geri döndü. Krae toplantımızla ilgili kararları verirken, bunun bir tuzak olabileceğinden endişelendim, bu yüzden yakındaki koridorlara gizlice girip olağandışı nöbetçileri izlediler.

hareketleri ya da bir tuzağa işaret edebilecek başka bir şey. Faolan başını salladı.

"Her şey yolunda," diye onayladı Rose.

Biz Krae'den bir mesaj beklerken, Ella balo salonunun her köşesinde inanılmaz bir şekilde sohbet edip flört etmeye devam etti. Bir kolumu onun omuzlarına atıp konuşmasına izin verdim ve bu fırsattan yararlanarak çıkışları izleyip Krae'den ya da habercilerinden herhangi bir işaret olup olmadığına baktım. Odanın bir ucundaki büyük kehribarı kontrol etmekten kendimi alamadım, bunun bitmesi için sabırsızlanıyordum, bitmezse Kat için korkuyordum. Cyrus'un davranışları tırmanıyordu. Daha da ileri gitmeden onu yolumdan çekmem gerekiyordu.

Ama dakikalar ilerledi - otuz dakika, bir saat, bir buçuk saat...

Cyrus'tan ne kadar nefret etsem de, en azından bu plan zihnimi meşgul ediyordu. Ortalık bir anlığına bile sessizleştiğinde, zihnim dün geceki gerçeklere geri döndü. Braea annemi öldürmüştü. Braea'ya güvenilemezdi. Bunlar benim için ne anlama geliyordu? Beni kim yapmıştı? Bu tür sorular üzerinde duracak vaktim yoktu. Ve ne olursa olsun, 'ya hâlâ borçluydum. Onun için çalıştım. Ona ve hizmet ettim. Bu tek şeydi. önemli olan şey.

Eğer meşgul olursam, onu kurcalamak zorunda kalmazdım.

Kalabalığın arasında Orpha'yı bir an için gördüm. Sarayın diğerlerinin görünmeyi göze alamayacağı kısımlarını kontrol ediyordu. Bir kez daha başımı salladım.

Lysander, Asher ve Perry'yi aramaya devam ederken Celestine'in birini arıyormuş gibi kalabalığın üzerinde gezindiğini gördüm.

Kim olduğunu anlayamadan bir ceset bana çarptı. Sarhoşken yaptıkları dans onları uçurmuştu ve onları yakalamadan önce Ella'yı zar zor iterek yollarından çekildim. Başlarını kaldırıp içine düştükleri kişinin ben olduğumu gördükleri ana kadar güldüler. Gözleri büyüdü ve kekeleyerek özür diledi. Onları tekrar ayağa kaldırdım ve dans pistine geri ittim.

En azından daha önce dans pistiydi. Şimdi ise dans edenler ve çeşitli sevişme hallerinde olanlar arasında kabaca yarı yarıya bölünmüştü.

"Oh, partinin o aşamasına geldik, değil mi?" Ella başını eğerek en yakındaki çifti izledi.

Ama ben elimdeki nota bakıyordum.

Yemek odası. Beş dakika. Daha erken değil. Daha geç değil.

Saati işaretledim ve notu iç cebime yerleştirdim. Göz ucuyla Faolán'ın bakışlarını yakaladım ve ona temas kurduğumuzu belirten bir baş selamı verdim.

Gözden kaçırdığımız herhangi bir tuzağa karşı hazırlıklı olmak için usulca yer değiştirdi ve Rose'un omzuna dokundu. Ben dikkatimi tekrar Ella'ya çevirirken aralarında anlayış geçti.

"Evet, o zaman geldi," diye iç geçirdim. "Ve eğer burada kalırsak, halk neden katılmadığımızı merak edecek." Grubu kalabalığın derinliklerine doğru yönlendirdim ve ancak o zaman Kat ve Cyrus'a dönüp bakmaya cesaret edebildim.

Ama tahtı boştu.

Yutkundum, altın tacı ya da kızıl saçları görebilmek için sağa sola bakındım.

"Gitmen gerekmiyor mu?" Faolán odanın bu ucundaki yaldızlı kehribara baktı.

"Kat nerede? Onu görüyor musun?"

Tahta doğru döndü. "Kahretsin. Hayır, o zamandan beri..." Cyrus'un onu ısırdığı yere, göğsüne dokundu. "Kısa bir süre sonra onu itti - sanırım temizlenmek için."

Rose yanımda belirdi. "Kat'i ya da kralı bulamıyorum. Kısa bir süre önce ortadan kaybolduğunu ve Kat'in onun yanına çağrıldığını duydum."

Tam da top dönerken. O kadar insanın önünde, onu bayıltmak için ilaç veremez ya da durumdan başka bir zekice çıkış yolu bulamazdı. "Onu bulmam gerek."

Ella'nın tırnakları elime battı. "Bu onun isteyeceği son şey.
Krae ile görüşmen gerekiyor."

"Ama ya o-?"

"Ella haklı." Perry çenesini tuttu. "Kat'i arayacağız ve *tesadüfen* onlara rastlayan biz olursak daha az şüpheli olur."

Bir an için boğazım düğümlendi. "*Teşekkür ederim*."

Ella elimi sıktı ve az önce tırmaladığı yeri ovuşturdu. Arkadaşlarımız etrafımı sarmış, her biri başını sallayarak ya da dokunarak beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ben değildim

yalnızdı ve Kat de değildi.

"Onu bulacağız." Perry çenesini büyük yemek salonuna giden koridora doğru salladı. "Şimdi oraya git ve bu işi bitirebileceğimizden emin ol."

Onların inancından güç alarak döndüm ve kalabalığın arasından geçtim. Gölgelerim yakınımda toplandı. O anın geldiğini hissedebiliyorlardı ve bunun sona ermesi için onlar da benim kadar hazırdılar.

Kapı kollarını tutarak durdum ve saati kontrol ettim. İçeri gir. Krae'nin Cyrus'a karşı kanıtını al. Toplantıya ve kraliçeye sun. Cyrus'tan kurtulun. Artık rehinelere gerek yok. Kat'i eve götür.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kapıları açtım.

OceanofPDF.com

44

BASTIAN

Odanın camlı balkon kapılarından sızan ışıkta parıldayan çatal bıçak takımları akşam yemeği servisine hazırdı. En uçta uzun bir masa ve ona dik duran diğer üç masa sayesinde herkes yükseltilmiş masayı gördüm. Masanın ortasında ipek bir örtü serili boş bir alan vardı.

Yalnız bir figür, balkona bakan pencerelerin önünde siluet halinde oturuyordu.

"Krae?"

Cevap yok.

Sustum. Bir şeyler ters gidiyordu. Bir tuzak.

Ama başka kimseden iz yoktu, bu yüzden temkinli bir şekilde yaklaştım.

Bakır rengi saçları yüzünü gizliyordu ama bu Krae'ydi.

Af karşılığında bizi Cyrus'a satmış olabilirler. Ve Cyrus'un olaylar sırasında saldırı düzenlemek gibi bir geçmişi vardı. Dramatik olaylar için bir parıltısı vardı.

Kesinlikle bir tuzak gibi *hissettirdi*.

Masanın etrafında döndüm, tüm duyularım alarmdaydı. Havadaki yanık kokusu burnumun kırışmasına neden oldu; kavrulmuş et ve saç.

Masanın ötesinde, Krae'nin bileklerini sandalyeye bağlayan koyu renkli bantları görebiliyordum.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve yaklaştım, bunun bir pusu olması ihtimaline karşı gölgelerim hazırdı.

El izi şekilleri giysilerini yakmış, kollarında kömürleşmiş delikler ve çiğ kırmızı izler bırakmıştı. Bu yanık kokusu

Onlar. Eğer bu bir tuzaksa, tamamen kendilerini adadıkları bir tuzaktı.

Saçlarını geriye ittim. Bir tuzak boğazlarına saplandı, diğer ucu sandalyenin arkasına sabitlendi ve onları dik tuttu.

Kıpırdandıklarında göz kapakları titriyordu. "Özür dilerim... Ona söylemek istemedim ama..."

Cyrus onlara işkence etmişti. Farkına vardıklarında bir mide bulantısı dalgasına kapıldılar. "Sana fazla seçenek bırakmamış gibi görünüyor. Hadi seni buradan çıkaralım."

Elimden geldiğince nazikçe bileklerini çözerken, gölgelerim tuzağın altına girdi ve başlarının üzerinden geçirecek kadar gevşetti.

"Onu yaktı." Dumanı tüten bir kül yığınını işaret ettiler.

"O "nun ne olduğunu anlayamadan gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim ve balkondan bir ses yükseldi.

" burada, tam zamanında. Kraliçenin sadık köpeği."

OceanofPDF.com

45

KAT

A Cyrus konuşur konuşmaz Bastian dikleşti ve Krae ile aramıza girdi. Sonunda hareket ettiklerini görmüştüm -bilinçleri yerinde değildi ama ölmemişlerdi. Tanrılara şükürler olsun.

Cyrus beni buraya manzaranın tadını çıkarmam için çağırmıştı. Soluk mermer yüzler sarayın duvarlarına ve balkonun kenarına yapışmış salkımların arasından dışarı bakıyordu. Oymaların birçoğu gülümsüyor ya da kahkaha atıyordu, bir kısmı ise sanki bitkinin istilası bazı bölgelerde diğerlerinden daha hoş karşılanıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

Böylesine güzel bir ortamda görmemi istediği şeyin Luminis manzarası olduğunu düşünmüştüm ama sandalyede Krae'yi görür görmez planımızın suya düştüğünü anladım. Bastian'ın geldiğini görünce, buraya şahit olmam için getirilen manzaranın onun yakalanması olduğunu anladım.

Cyrus benim onun tarafında olduğumu ve Krae ile Bastian'ın buluşmasıyla bir ilgim olmadığını düşündüğü sürece bunu durdurma şansım vardı. Sadece üstünlüğü ele geçirmem gerekiyordu. *Bir şekilde*.

Bastian'ı gafil avlamak tam da istediğim şeymiş gibi gülümsedim, çünkü ben sadece yanımdaki kralın yaptığını arzuluyordum.

Salkım söğütlü korkuluktaki pozisyonumuzdan, Cyrus beni daha da sıkıştırdı, sırıtışı hiç görmediğim kadar keskin ve acımasızdı. Her nasılsa Bastian'ın Krae'yle buluştuğunu öğrenmişti ama benim bu işe karıştığımı bilmiyor gibiydi.

En azından öyle olmamasını umuyordum. Yine de vücudumun beni ele vermesinden korkuyordum.

"Benim güzel küçük şeyim, kalbin patlamaya hazır gibi görünüyor. Tenebris Piçi'nden mi korkuyorsun... yoksa belki de onun *için* mi?"

Alay ettim, ona doğru eğildim. "Korkmuyorum kralım, *heyecanlıyım*. Onun küçük komplosunu bozdunuz ve şimdi sizin için nasıl bir ihanet planladığını öğreneceğiz."

Bastian bize ters ters bakarken memnun bir ses çıkardı. "Ne *ihaneti*. Çünkü bunun anlamı bu. *İhanet*. Ben kralım ve bu alçağın babamın öldürülmesinde parmağı var." Ayağa kalkmayı başarmış ama masanın üzerine yığılmış olan Krae'yi işaret etti. "Şimdi, işte Gece Kraliçesi'nin Gölgesi, *iki* hainin oğlu, bir hain arkadaşıyla buluşuyor. Kuşkusuz *başka bir* kraliyet cinayeti planlamak için."

Demek planı buydu. Bastian'ı vatana ihanetten tutuklatmak. Bundan nasıl kurtulacağız? Silahım yoktu, elimde hiçbir şey yoktu. Bastian kaçabilirdi ama Kral Muhafızları dışarıda bekliyordu - Cyrus'un kılıçlarını hazır tutmaları ve "doğru zaman" gelene kadar gözden uzak durmaları emrini verdiğini duymuştum. Bastian'ı indirmekte tereddüt etmezlerdi.

Ona haber vermem gerekiyordu. "Ah, dışarıdaki korumalarınız da şahit. Çok zekice." Elimi Cyrus'un göğsünün üzerine koydum. Biraz daha yukarı kaldırsam onu boğabilirdim ama avantaj ondaydı. Daha hızlı ve daha güçlüydü, ben şansımı denemeden beni durdurabilirdi. Hayır. Bundan daha akıllı olmalıydım. Daha sabırlı.

Önüme bir fırsat çıkacaktı. Çıkmazsa da ben bir tane yaratırdım.

Bastian yavaşça başını salladı - mesaj alındı ve anlaşıldı. "Eğer bana karşı kanıtınız varsa, sanırım bu beni şimdi öldürebileceğiniz ve Dusk'la herhangi bir soruna neden olmayacağı anlamına geliyor." Cyrus'la konuşuyor gibi görünüyordu ama bakışları hep benim üzerimdeydi.

Krae'nin kanıtının bizde olduğunu düşünüyordu. Yani, eğer Cyrus bu çatışmada ölürse, Krae'nin kanıtını sunabilecektik ve yasaların gözünde cinayetten yasal infaza geçecektik. Ama Cyrus onu yakmıştı. Belki küllerden bir şeyler kurtarabiliriz.

"Sorun şu ki Cyrus, babanı *sen* öldürdün, değil mi?" Bastian acı bir gülümsemeyle kollarını açarak biraz daha yaklaştı. "Hey, ben yargılayacak biri değilim. Anlayabiliyorum, bir tahtı koruyordum; sen de bir taht istedin."

Cyrus parmaklarını kalçama geçirdi ama sessiz kaldı.

"Vahşi suçlamalarınızı destekleyecek kanıtınızın olmaması çok yazık." Anlayacağını umarak Bastian'a baktım.

Bastian'ın gözleri Cyrus'a dönmeden önce biraz daha büyüdü. "Hiçbir şey mi? İtiraf konuşması yok mu? Normalde abartılı konuşmalar yapmana engel olamayız." Kaşlarını çattı "Kafamın almadığı şey Kış Gündönümü saldırısı. Neden Korkuları kendi şehrinize saldırmaya ittiniz?"

"Bir kahramana ihtiyaçları vardı." Cyrus kendini gösterdi, çenesini kaldırırken yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, masasında bulduğum heykel eskizlerine benziyordu.

Kendisini kahraman bir figür olarak konumlandırmış, harekete geçmiş, cesur ve atılgan görünüyordu. Oysa babası o gün ortalıkta yoktu.

Tahta geçtiğinde insanların tezahürat yapmasını istedi. *Bir eylem adamı*.

Doğrudan bir itiraf olmasa da, bu kadarını söylemiş olması Bastian'ın bu yüzleşmeden sağ çıkmasını istemediği ve sırrını saklayacak kadar bana güvendiği anlamına geliyordu.

Şu anda bu fırsatı gerçekten değerlendirebilirim.

"Belki de bugün bir kötü adama ihtiyaçları vardır." Bastian bunu düşünceli bir şekilde söyledi ve ses tonundaki bir şey içimi ürpertti. "Peki. Beni götürebilirsin ama önce ona bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne kadar dokunaklı." Cyrus devam etmesi için

el salladı. "Katherine, seni seviyorum."

Dondum kaldım.

Başını iki yana salladı, gözleri yumuşaktı, ifadesi acılıydı, sakladığı tüm duygularını gösteriyordu. "Seni onun kollarında görmek bir işkenceydi, kalbimi zehirleyen bir zehir."

Bunu neden söylüyordu ki? Beni *asla* kalbimi açığa vurmamam konusunda uyarmıştı, ama işte burada, düşmanının önünde içini döküyordu.

Düşüncelerim bunu açıklayabilecek tek bir hedefe yöneldi: gerçekten kendini teslim ediyordu ve ölmeyi bekliyordu. Bu onun son şansıydı.

Başını sallayarak benden Cyrus'a döndü. "Ama görüyorum ki o artık sende."

Kral çenemi kaldırarak bana baktı. "Onu hâlâ seviyor musun? O zaman eminim bunu görmekten nefret edersin." Eğildi ve omzumu öptü, bakışları Bastian'daydı, ben ise sessizce ne halt ettiğini sorarak bakıyordum.

Bastian gözleriyle bunun sona ermesi için yalvardı. Çenesi sanki bize saldırıp Cyrus'u benden koparmamak için kendini zor tutuyormuş gibi bükülmüştü.

"Ya da bu..." Cyrus boynumu öptü. "Ve onun beni öptüğünü görmekten ne kadar nefret edeceğini hayal bile edemiyorum, özellikle de bunu isteyerek yaptığı için." Sol kolumu kaldırdı, çenemi sıkıp ona bakmamı sağlamadan önce bir an için demir bileziği gösterdi. Bir yandan da sırıtıyordu. "Bu küçük biblo onun büyüye karşı bağışıklığı olduğu anlamına geliyor. Görüyorsun, *bazılarımızın* insanları yatağımıza çekmeye ihtiyacı yok."

Her kelimesinde tüylerim diken diken oluyordu. İşler bu şekilde tırmanırken, bir dahaki sefere beni dudaklarımdan öpeceğini biliyordum ve ben de ona karşılık vermek zorunda kalacaktım. Korkulukları yokladım, silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyordum. Eğer onu beni öperken yakalarsam, avantajlı duruma geçebilirdim.

Parmak uçlarım taş korkuluk gibi soğuk ama pürüzsüz bir şeye dokundu. Daha fazla hissedince birkaç şey olduğunu fark ettim ve şeklini tanıdım. Kilit açacakları.

. *Nasıl*? Aşağı bakmaya cesaret ettim, tam o sırada bir gölge gözden kayboldu. Bastian'ın seçtikleri gölgeleri tarafından teslim edildi.

"Ama *Cyrus*," dedi Bastian, kralın dikkatini tekrar kendisine çekerek, "bu demir senin için rahatsız edici değil mi?"

"Yüzündeki ifadeyi görmek için buna değer."

Tabii ki. Teslimiyet değil, bir fırsat.

Ellerimi arkamda birleştirip kilidi açmaya başladım, tam o sırada Cyrus elini saçlarımın arasına kaydırdı. Hızlı olmalıydım ama aynı zamanda işbirliğimi inandırıcı kılmalıydım. "Ona bir kralın hak ettiğini nasıl aldığını gösterelim," diye mırıldandım, gözlerim yarı kapalı.

"Ve iyi bir görüşe sahip olduğundan emin olalım." Başımı geriye doğru çekti ve kalp atışlarımın hızlandığı bir an için kazmalar elimden kaydı. Sarsıldım, onları yakaladım ve Cyrus'a doğru eğildim, dudaklarını dudaklarıma bastırırken ondan memnun bir ses çıkardım.

Farklı şekilli bir ağız. Sıcak, ıslak dudaklar. Rufus'un kafamı duvara çarpmasından dolayı hâlâ bir yumru olan saçlarımı vahşice kavradı.

Her şey yanlıştı. Ama kaçamadım. Uysal kalmak için mücadele ettim, onu uyarmadan kilit açma aletlerinin hassas çevirme ve itme hareketlerine odaklandım. Öpücüğü derinleştirmeden önce bu bileziğin kilidini açmam gerekiyordu - ağzımı açmaya zorladığında tiksintimi gizlemek için kendime güvenmiyordum.

Sonunda bileziğin korkuluğa çarpmasıyla yumuşak bir çınlama duyuldu.

Demir hastalığı azalırken ve büyü öfkeli bir vızıltıyla üzerimden geçerken rahatladığımı söyleyerek inledim.

Cyrus'un elleri üzerimdeydi, dudakları üzerimdeydi, iğrenç kokusu üzerimdeydi. Onun duygusuz, katil varlığı her yerimdeydi.

Artık değil.

Gücümü topladım, her zerresini bir araya getirdim ve dudaklarıma doğru ittim.

Rufus'u öldürdüğümden daha güçlü bir şekilde karıncalandı. Onu çabucak, hak ettiğinden daha acısız bir şekilde öldürecekti ama ben sadece ölmesini istiyordum. Bunun bitmesine ihtiyacım vardı.

Kavrayışı sıkılaştı, beni gerdi. Zehir onu ele geçirdi ve kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Kazmalar elimden düştü ama önemli değildi. Sadece bir an daha, sonra kayıp gidecekti.

Cyrus usulca, çok usulca ağzıma doğru güldü. Gözlerimi açmaya cesaret ettim, yüzüne yayılan kararmış dalları görmek için hazırlandım.

Ama bana baktı, teni mükemmeldi ve "Ah, seni hain küçük şey" diye nefes aldı.

OceanofPDF.com

46

KAT

I hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu.

Sadece bir soru zihnimde tekrar tekrar çığlık atarak dolaştı.

Neden ölmedi?

Cyrus beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini bana dikti. "Beni onun önünde öpüp öpmeyeceğini merak ediyordum. Bu yüzden Elthea'dan bana panzehirden bir miktar vermesini istedim. Panzehiri almak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm, özellikle de zavallı amcanı bıraktığın durumu gördükten sonra."

Panzehir. Zehrim için. Ona zarar veremezdim.

Korkulukta, el yordamıyla gezinen ellerim midemi bulandıran bir şey buldu. Ani sessizlik karşısında irkildim.

Demir. Bilezik.

Kendimi tutmaya zorladım ve boğazını hedef alarak açık ucunu yukarı doğru ittim.

Bileğimi yakaladı ve tutuşum kasılana ve bilezik karo zeminde şıngırdayana kadar sıktı. "Şimdi, şimdi, güzel, *yaramaz* küçük şey." Bir evcil hayvanı azarlar gibi başını salladı. "Beni becerirken bile bunu sadece bana yakınlaşmak için yapıyordun, değil mi?"

"Seni becermedim," diye tükürdüm. Eğer ölmek üzereysem, en azından onu bu düşünceden kurtarabilirdim. Onu elimden geldiğince çok şekilde becerdim ama asla böyle değil.

"Ah. Sanırım bilmem gerekirdi." Bastian bize doğru ilerlemeye başlayınca güldü ve uyarıcı bir el kaldırdı. "Onu hâlâ elimde tutuyorum, piç kurusu. Biraz daha yaklaşırsan ölür."

İç geçiren Cyrus başını salladı. "Küçük kayboluşlar. Amcanın hediye ettiği doğurganlık iksirini reddetme şeklin -sanırım onu kullanmanı ve varis belli olduktan sonra beni öldürmeni istiyordu. Bir sürü küçük işaret. Gösterdiğin gibi biri olmayabileceğine dair bir sezgim vardı ama buna inanmak istemedim... ta ki muhafızlardan o raporu alana kadar. Sence fae'ler birinin kendine dokunurken çıkardığı seslerle sikilirken çıkardığı sesler arasındaki farkı bilmezler mi?"

Göğsüm patlayacaktı. Ciğerlerimin bu kadar havayı soluması ve kalbimin bu kadar düzensiz çarpması için yeterli alan yoktu. Bizi bulmuştu. Biliyordu.

"Küçük patavatsızlığının Caelus'la olduğunu *sanıyordum*, ne de olsa onunla kaplıcalara da gittiğini söylediler. Ama zavallı adam hiç zevk almadan bütün suçu üzerine aldı, değil mi? Değerli küçük bedenini işaretlediğimde bunun sana nasıl baktığını görünce merak ettim. Bu yüzden panzehiri aldım, belki Tenebris'in Piçi için kalbinde hâlâ bir yer tutuyorsundur diye. Ve Güneş'e ve Yıldızlara şükürler olsun ki aldım."

Başını Bastian'a doğru çevirdi. "Sen. *Sen*." Bir lanet gibi tükürdü. "Sevdiğim kadını öldürdün ve şimdi *senin sevdiğin* kadına sahibim. Ne şiirsel. *Onu* geçmiş zaman yaparsam yakında bir trajediye dönüşecek, değil mi?"

"Sura," diye nefes aldı Bastian. "Bütün bunlar *Sura* hakkında."

Şimdi anladım. Bastian'a olan nefreti intikam duygusundan kaynaklanıyordu. Kaliban, Kiros bu yüzden onun başını kesmiş, Sura'yla aynı şekilde .

Görüş alanımın sınırında Bastian hamle yaptı, gölgeler de onunla birlikte dalgalanıyordu.

Cyrus'un çenesini sarsmasıyla aramızdaki ışık parladı, çevremdekileri bile yaktı. Bastian'ın çığlığı içime işledi ve Cyrus'a doğru çekildim. "Onun adını söyleyemezsin." Sonunda bileğimi bıraktı, artık ellerim karıncalanmış ve güçsüzleşmişti. Onun yerine beni boğazımdan tuttu. "Ve *sen* de kaçamazsın. Beni öldürmeye çalıştı, Bastian. Onu gördün ve inkar et."

Bastian'ın yanmış olduğunu görmek için göz ucuyla bakmayı başardım ama derisinde bir şey yoktu. Elleri ve dizleri üzerinde yaklaşmaya çalıştı, bakışları yer değiştirirken gözlerini kırpıştırıyor, asla tam olarak bize odaklanamıyordu. Cyrus onu kör etmişti. Onu tutarken boğuldum, sanki onu görebileceklermiş gibi yerde dalgalanan gölgelere uzandım.

"Kendin için endişelenmelisin, küçük yaramaz şey." Daha fazla eğilemeyecek hale gelene ve ayaklarım yerden kesilene kadar beni korkulukların üzerinden geriye doğru eğdi.

Nefesimi içime çektim ve topuklarımı dekoratif taşa dolamaya çalıştım. "Lütfen Majesteleri, öyle yapmak istememiştim. Bu bir tılsımdı." Bileğimi kaldırdım, etrafında demir yoktu. "Bilezik olmadan, ben-"

"Sen gerçekten de sinsi küçük bir sürtüksün, değil mi?" Yüzüme doğru güldü ve gökyüzünü kapattı. "Ne yazık ki Fae olarak doğmamışsın, mükemmel olurdun."

"Bırak onu," diye bağırdı Bastian, yaklaşmaya çalışarak.

"Oh, bırakacağım." Cyrus gülümseyerek beni daha da ileri itti.

Beni uçurumun kenarına itecekti. Düşüşümü izleyecek ve parçalanıp parçalanmayacağımı ya da sadece *parçalarımın* parçalanıp parçalanmayacağını görecekti.

OceanofPDF.com

47

KAT

I bir *şey* için uzandı-herhangi bir şey. Taş. Taş. Daha fazla taş. Sıkıca kıvrılmış bir salkım dalı. Sonra atılmış maymuncuklardan birinin pürüzsüz kenarını buldum.

Kaslarım gerildi, Bastian'ın durumuna tehdit oluşturamayacak kadar dalmış gibi davrandım. "Bastian? Bastian mı?"

Gözlerini kırpıştırarak bize doğru baktı ve ayağa kalkmayı

başardı. Cyrus ona dudak büktüğünde, savurdum.

Kazma havada kavis çizdi, parıldayan bir nokta. Neredeyse gözüne

geliyordu.

Neredeyse geldik.

Metal parladı, parlak kiraz kırmızısı. Yandı. Oh, tanrılar, yandı.

Yumruğumu onun gözüne giden yolda kapalı tutma çabasıyla haykırdım ama yapamadım.

Elimden düştü.

Cyrus'un saçları ve benimkiler yanarken yanık kokusu etrafımızı sardı. Kaşlarını çattı ve daha da itti. "Bak bana ne yaptırdın." Daha da ileri.

Artık yatay durumdaydım, ayaklarım korkuluğun oyma taşına zar zor değiyordu. Tek yapması gereken bırakmasıydı ve düşecektim. Peçe olmasa bile, bu yükseklik öldürürdü. Hiç şüphe yok.

Gözlerimden yaşlar akarken taşı aldım. Geriye kalan tek şey oydu.

Bir şey parmaklarımı dürttü. Elimi açtım. Soğuk çelik bastırdı. Bir silahın kabzası.

Nasıl?

Ama başım arkaya doğru eğilmiş, kalçalarımın altına inmiş, yerçekiminin beni aşağı çekmesine izin verirken, bu sorunun cevabını tahmin edecek zamanım bile yoktu.

Sırtım korkuluktan kaydı, .

Ortaya çıktı. Devasa bir kılıç. Benim kullanamayacağım kadar büyük.

Ama havada şarkı söylüyordu ve kabzasındaki yılanlar parmaklarıma sokularak beni karşılıyordu.

Cyrus'a vurduğumda bir anlık bir direnç oldu, sonra bıçak onu ısırdı.

Sıcak ve kırmızı kan bacaklarımdan akıp yüzüme sıçrarken gözleri irileşti. Çenesi gevşedi, daha fazla kan damladı. Boynumdaki kavrama gevşedi.

Korkunç bir an için düştüm.

İçimdeki her kas ve organ sarsıldı ve o panik anında bileğini yakaladım. Yere yığıldı ve nabzım hızla atarken, kendimi korkuluğun sağ tarafında dengelemek için onun ağırlığını kullandım.

Nefesimi tutarak aşağıya baktım.

Gün Kralı ayaklarımın dibinde yatıyordu, bana bakarken göz kapakları çırpınıyordu. Altın rengi saçları, altın rengi kıyafeti ve başından düşen altın tacına rağmen kan çok parlaktı. Kolunun altındaki derin oyuktan sızmaya devam ediyordu. Neredeyse göğsünün ortasına kadar yarmıştım.

"Hayır," diye boğuk bir sesle konuştu, gözlerini kılıca dikmişti.

Kılıca göz kırptım. Kabzasındaki siyah ve gümüş yılanlar hareketsiz kaldı ve ağırlaşarak beni kılıcın ucunu yere dayamaya zorladı. Adalet.

Bunu ben yapmıştım. Kılıcın yardımıyla. Ama buraya nasıl geldi?

Ama bunu düşünmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

Cyrus'un son nefesleri harap göğsünde fokurduyordu ve ölmeden önce bir şeyi bilmesine ihtiyacım vardı.

Korkudan ya da şoktan değil, kral olarak geçirdiği kısa sürede yaptığı tüm zulümlerden dolayı titreyerek başında dikildim. "Bu Kaliban ve yok ettiğin tüm hayatlar içindi ve umarım göründüğü kadar acı vericidir."

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve ben daha dönemeden Zita ortaya çıktı. Maskesine uyması için soluk mermer grisine boyanmış olan yüzünü hain bir gülümseme kapladı. Ona baktı ve başını eğdi. "Her zaman hak ettiğin adalete sahip olman dileğiyle."

"Hayır. Yapamazsın. Bu... adil değil... Ben kralım." Hırıltılı bir ses çıkardı, bakışları yavaşça benden ona kaydı ve sonra tekrar benden uzaklaştı. Hiçbir şey yoktu.

Daha fazla hırıltı.

Bastian gözlerini ovuşturarak kırpıştırdı ama bakışları yüzüme yöneldi ve ölü krala çarpana kadar aşağıya doğru iz sürdü.

Ölü. Çok, çok ölü.

Bitmişti.

Artık bana dokunamazdı. Başka birine zarar veremezdi. Komplo kuramaz ya da öldüremezdi. Dünyayı etkileme zamanı sona ermişti.

Ancak uzun saniyeler boyunca bu bilgiyi içime çekip onunla yaşadıktan sonra kendime gelebildim ve kaşlarımı çatarak Zita'ya baktım. "Nerede... Nasıl... Ne?"

Sepher içeriden çıktı. "Sorduğunuz sorunun tam olarak olduğuna karar verirseniz, karım ve ben cevap vermekten mutluluk duyarız."

Bastian aramıza girdi, dizlerinin etrafında gölgeler dolaşıyordu. "Bu da ne böyle?"

Prens ellerini iki yana açtı. "Büyük açıklama, elbette. Oyunları izlediniz, değil mi?"

Zita onun yanındaki yerine yerleşti ve adam az önce her ne olduysa atlattığından emin olmak istercesine başının arkasını okşadı.

Bastian'ın etrafından dolandım ve bu konuşmayı onun etrafından bakarak yapmayı reddettim. Ayrıca, elimde Adalet vardı ve eğer Zita ve Sepher tarafından tehlikeye atılırsak, kılıcın benim tarafımda olacağından şüpheleniyordum. Umuyordum. "Sen..." Arkama baktım. Zita bir anda ortaya çıkmıştı ya da... "Salkım söğütlerin ve oymaların arasında saklanıyordun."

Boyalı kollarını açtı ve eğildi. Gri elbise birden anlam kazandı. Sıkıcı değil, kamuflaj. Buraya gelmeden önce kollarını ve yüzünü boyamak için bir yere gitmiş olmalıydı. Ama ne zaman? Ne zamandır biliyordu? *Nasıl* biliyordu?

"Gördün mü Bastian, zeki olanın o olduğunu biliyordum. Geri kalan boşlukları biz dolduralım. Cyrus'un eski uşağıyla yaptığın küçük görüşmeyi öğrendik. Artık arkadaş olduğumuz için Katherine'in bizi bu tür şeylerden haberdar edeceğini umuyordum ama görünüşe göre güvenmekte yavaş davranıyor."

"Nedenini merak ediyorum." Çifte ters ters baktım, başka birinin oyununda rol oynadığım izlenimine kapıldım. "Ama nasıl öğrendiniz?"

"Şafak'ın kendi casusları olduğunu düşünmüyor musun? Ve bazıları yeni krallarının işleri yönlendirdiği yönden hoşlanmayabilir."

Dawn'ın casusları bizi dinlemiş, mesajlarımızı ele geçirmiş, Tanrı bilir neler öğrenmişlerdi. Planlarımızın ne kadar derinine inmişlerdi?

Bilmiş bir şekilde sırıttı. "Kaplıcadan bu kadar keyif aldığını bilmek güzel."

Bastian kaskatı kesilince nefesim kesildi. "Caelus?"

Tanrım, ne kadar aptalmışım. Benden hoşlandığını, bu yüzden ona güvenebileceğimi sanmıştım ama... "Başından beri sana bilgi aktarıyormuş."

"Her zaman değil." Zita yüzünü buruşturdu. "Sadece bir kez Cyrus'un nasıl bir kral olduğunu gördü."

"Neyse ki," diye ekledi Sepher, "kardeşimin ona attığı dayağa yenik düşmeden önce onu şifacılara götürmeyi başardık."

"En azından hayatta," diye mırıldandım, Cyrus'la başını derde soktuğum için duyduğum suçluluk hafifliyordu.

Bastian kollarını kavuşturdu. "Boynunu kırmak için mükemmel bir zamanlama."

Sepher ellerini kaldırdı. "Eğer teselli olacaksa, planınız asla işe yaramazdı. Ellerindeki kanıtlar ne olursa olsun" -çenesini büyük yemek odasına doğru salladı- "bir kralı mahkûm etmek için asla yeterli olmazdı. Hele ki Cyrus bu işten sıyrılabilecekken."

"Bunu bilemezsin," diye Bastian.

Zita içini çekti ve başını eğdi. "Ama biz biliyoruz. Kanıtları bu kadar güçlü olsaydı, bir ay önce ortaya koyarlardı."

Bastian'ın çenesi seğirdi ama itiraz etmedi.

Yüzümü buruşturarak yavaşça başımı salladım. "Ve yeterli olsaydı bile, Cyrus onu ele geçirmenin ve hemen yok etmenin bir yolunu bulurdu."

Sepher arkasını işaret etti. "Krae'yi bulur bulmaz yaptığı şey de tam olarak buydu. Bastian, bazen fazla asil oluyorsun. Kardeşimi alt edemeyecek kadar asil olduğun kesin. Her ne kadar *sevse* de" - sanki Cyrus hakkında geçmiş zamanda konuşmak dünyanın en büyük zevkiymiş gibi memnun bir ifadeyle gülümsedi - "kahramanı oynamayı sevse de, içinde zerre kadar asalet yoktu. Adra'yı susturmak için öldürdü. Gerçekten birkaç kâğıt parçasının güvende olacağını mı düşündün?"

Bastian isteksizce onaylar gibi alçak bir ses çıkardı. "Ve bu Krae'nin sözüne karşı onun sözünü bırakacaktı."

Öfkeyle baktım. "Bir şekil değiştiren bir krala karşı. Bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin etmek için ödül yok."

"Kesinlikle." Sepher'in kuyruğu kelimenin heceleriyle aynı anda sallandı. "Ben de ona söyledim."

"*Ne*?" Bastian ve ben hep bir ağızdan ileri doğru bir adım attık.

Prens yine ellerini kaldırdı. "Şimdi, şimdi, düşüncesizce bir şey yapmadan önce. Bir planım vardı."

"Oh, *bir plan*. Bastian, endişelenme, onun *bir planı* vardı."

Sepher'e kaşlarını çatarak, "Ne kadar rahatladım," dedi. "Şu lanet planı açıklasa iyi olur yoksa Dawn'ın kraliyet ailesinin *iki* üyesinin neden bu balkonda ölü olduğunu açıklamak zorunda kalacağız."

"Beş saniye konuşmasına izin verirseniz eminim konuşacaktır," diye tersledi Zita.

Bastian burnunun kenarını ovuşturarak uzun bir nefes aldı. Çenemi sıkıca kapattım. Kıyafetimdeki kan soğumaya başlamıştı ama hâlâ içimde soğuğu hissedemeyeceğim kadar çok enerji vardı.

Sepher yatıştırıcı bir dokunuşla başının arkasını kavradı. "Onun yolumdan çekilmesi gerekiyordu. Bana ve değer verdiğim insanlara karşı bir tehlikeydi." Elini belli belirsiz salladı. "Ve sanırım toplumun geri kalanı için de. Cyrus karşı çıkabildiği sürece kanıtın işe yaramayacağını biliyordum, bu yüzden onu aptalca bir şey yapması için kışkırtmam gerekiyordu, böylece sana kendini savunmak için onu öldürme şansı verecektim."

Korkunç bir anlayışla midem bulandı. "Bizi kullandınız."

Bastian'dan gerginlik yayılıyordu. Yumrukları iki yanında titriyordu ve gölgeleri çok hareketsizleşmişti.

Sepher'in bakışları Bastian'a kaydı ve duruşu değişti. "'Kullanılmış' çok çirkin bir kelime."

"Yine de doğru olan , değil mi?"

Bastian başını salladı, çenesindeki kaslar dalgalanıyordu. "Buluşma yerini nasıl öğrendin?"

"Haberci Kat'i aramaya geldiğinde, onlara arkadaşları dışında kimsenin ona yaklaşmasına izin verilmediğini söyledim. Tahtta yaptıklarından sonra bunu inandırıcı buldular." Zita en azından aldatıldığını itiraf ederken başını öne eğme nezaketini gösterdi. "Ben de ona mesajı götürmeyi teklif ettim ama onun yerine doğrudan Sepher'e... ve Cyrus'a ilettim. Adalet hazırdı, ben de onu buraya getirdim ve salkımların arasına sakladım. Balkona tırmanıp size ulaştırmam biraz zaman aldı."

Sepher başını salladı. "Onu görmesi riskini göze alamazdık."

Korkuluklara tutunmuş, güvenli alanın içinde kalmış olmalı ki tülün dengesiz bölümleri tarafından parçalanmasın.

Bastian ileri atıldı ve Sepher'in gömleğini yakaladı. "Onu görmesini riske atamaz mıydın? Kat'i öldürtebilirdin."

Sepher'in kuyruğu seğirdi ama onun dışında son derece hareketsiz kaldı. "Başından beri onunla oynadığını öğrendiğinde Kat'in yaşamasına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun? Zaten onun Caelus'u becerdiğini düşünüyordu. Onu zindandan yarı ölü çıkarmak zorunda kaldım. *Sana yardım ettim*." Alçak bir uyarı tonuyla konuşurken dişleri parladı. "Artık evine, Dusk'a dönebilir. Tüm misafirler dönebilir."

"Peki ya bir kralı öldürdüğüm kısım? Bunu unuttun mu?" Adalet'in kabzasını sıktım, beni tutuklamaya geldiklerinde muhafızlarla savaşmama yardım edip etmeyeceğini merak ediyordum. Nedense bundan şüpheliydim.

"Öyle mi?" Sepher tek kaşını kaldırdı. "Gördüğünüz gibi, Cyrus'un babamızı öldürdüğünü doğrulayabilecek bir tanığınız olduğunu düşündüm ve sonra kardeşim öfkelenerek zavallı, savunmasız insana saldırdı."

Tam gerçek olmasa da hepsi doğru.

"Neyse ki," diye devam etti Zita, "Sepher tam zamanında geldi ve onu infaz ederek rehinelerinden birini öldürdüğü için Dusk'la çatışmasını önledi *ve* adaleti sağladı. Öldürülen adamın oğlu olarak Sepher, katilinin hayatını talep etme hakkına sahip."

"Verimli, gerçekten." Sepher, kısık bir ses çıkaran Bastian'a sırıttı.

Sepher'in gömleğini serbest bıraktı. "Bir dahaki sefere böyle 'etkili' bir planla gelirsen, kirli işlerini kendin yapabilirsin."

"Ama görmüyor musun? Yapamadım." Sepher kaşlarını çatarak kardeşinin ayaklarımın hemen arkasında duran cesedine baktı. "Ona sadakat yemini ettim, etmeseydim şüphe uyandırırdı. Bu beni ona doğrudan zarar veremeyecek şekilde bağladı. Durumu manipüle etmek için bu yollara başvurmak zorunda kaldım."

"Ve biz." Vücuduma pompalanan adrenalin azaldı ve yerini derin bir yorgunluğa bıraktı. Kılıca yaslandım ama kılıç hem soğumuş hem de hareketsizleşmişti ve enerjimi vermekten çok tüketiyor gibiydi.

Bastian'ın yumruklarının kırıştırdığı gömleğinin önünü fırçaladı. "Yapılması gerekeni yaptığım için özür dilemeyeceğim."

Bastian bir elini belime dolayarak beni sabitlemeye yardımcı oldu. "Halka ne diyeceğiz?"

Bu soru Sepher'in kendini beğenmiş bir gülümsemesine neden oldu. "Bunun için bir planım var."

OceanofPDF.com

48

BASTIAN

Sonra Krae'yi yemek masasına yapışmış halde bulduk. "Kardeşinle tanıştın, değil mi?"

Sepher bana göz kırptı.

"*Üvey kardeş*." Krae kollarını kavuşturdu. "O biliyor. Sadece umursamıyor."

Ama Sepher'in ağzı gerçekten bilmediğini belli edecek şekilde açık kaldı. "Sen... babamızın..." Yavaşça Krae'ye yaklaştı. "Senin sadece Cyrus'un uşağı olduğunu sanıyordum ama sen..." Onları içine çekti, kendininkine çok benzeyen kızıl saçlarını bitirdi. "Benim bir kardeşim var... hıyar olmayan... ve aynı zamanda bir şekil değiştirici." Gülerek başını salladı. "O saçı görür görmez kim olduğunu anlamalıydım."

Krae'nin kaşları çatıldı. "Cyrus'un sana söylediğini ve senin de söylemediğini sanıyordum... Bana 'Sepher kardeşlerini umursamıyor' dedi."

"Sadece ona sahip olduğumu düşündüğümde yapmadım. Beni suçlayabilir misin?" Kimse suçlayamaz.

Daha sonra, gün batımına doğru ilerlerken, hepimiz kraliyet balkonunda Krae için bir yer ayırarak durduk. İlgi odağı olmaktan rahatsız görünüyorlardı ve kraliyet statülerinin gizli kalmasını istemişlerdi.

Eski Kraliçe Meredine de Cyrus'un kendisine taktığı sıkı tasmadan kurtulmuş olarak bize katıldı.

Bir elimi Kat'in sırtının küçük kısmına koydum. Bu çok küçük bir jestti ama yine de tüm dünya doğru yöne dönüyormuş gibi hissettirdi. Evine geri dönmüştü.

Dusk, yanımda, güvende, ona yakışan derin, zümrüt yeşilini giymiş bir şekilde duruyordu.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Ya da neredeyse her şey.

Aşağıda, kalabalık sessizlik içinde duruyordu. Bize bakıyorlardı, şüphesiz krallarının ne zaman gösterişli bir giriş yapacağını merak ediyorlardı. Kahramanlarının göründüğü gibi olmadığına inanacaklar mıydı?

Yüzümdeki irkilmeyi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sepher'in şekil değiştirici olduğu dönemde Cyrus'un yerini alma görevini kıskanmıyordum.

"Tenebris-Luminis halkı, size haberlerim var. Bu öğleden sonra Elfhame yer değiştirdi." Gülümsemedi ama ne olduğunu hatırlatan bir kelime oyunu yapmak istediğinden emindim. "Babamın öldürüldüğünü biliyorsunuz ve bunu takip eden suçlamaları duydunuz. Bunların hiçbiri yeni değil. Ama bugüne kadar saklanan şey gerçekti. Hepimiz kandırıldık. Dusk da dahil."

Sessizlik yavaş yavaş bozulurken başları öne eğildi ve bakışlar değişti. Hiç şüphesiz, Prens Sepher'in neden kendilerine hitap ettiğini merak ediyorlardı - daha önce hiç böyle yapmamıştı.

Balkonun önünde Sepher'e katıldım ve ona ince dudaklı bir gülümseme verdim. Bizi kullandığı için ona kızgın mıydım yoksa manevralarına hayran mıydım karar veremiyordum. Bunun bazı kısımlarını benim, bazılarını da Dawn'ın söylemesinin daha iyi olacağı konusunda anlaşmıştık. "Krae haksız yere suçlandı, hançerleri kullanılarak iftiraya uğradı. Kral Lucius'a suikast düzenlemediler." Teknik olarak doğru, ama suikastın planlanmasında rol oynamışlardı.

"Ve Dusk'tan," diye devam etti Sepher, "Kaliban da günah keçisi olarak öne sürüldü. Ama kardeşim bu ikisini suçlu göstermek için itibar ve önyargıdan yararlandı. Kendisine verdiği zarara rağmen bağlılığını doğru tarafa çevirerek bir savaşı sona erdiren bir kahraman ve bir şekil değiştirici."

Kahraman. Hain değil. Dönek değil. Hayatım boyunca babalarımın tanımlandığını duyduğum kelimelerden hiçbiri değil.

Bir kahraman.

Konuşamıyordum. Boğazım çok kalındı, göğsüm aynı anda hem çok boş hem de çok doluydu. O gitmişti ama yeni Gündüz Kralı burada durmuş onu kahraman ilan ediyordu.

Sepher ağzının kenarından, "Devam et o zaman," diye fısıldadı.

Yutkundum ve kendimi toparladım. "Aldatma çok derindi. Saldırganlar şüphe Dusk'ın üzerine kalsın diye saçlarını boyadılar."

Sepher bana bir bakış fırlattı, kaşları çatıldı. Bulmacanın bu parçasını bilmiyordu.

"Ancak," diye devam ettim, "gerçek katil tüm bu süre boyunca göz önünde durdu ve tespit edilmekten kaçınmak için parmakla işaret etti."

Aşağıdaki gürültü yükseldi, bir dalga içeri hücum etti.

Sepher başını sallayarak açıklamayı sürdürdü. "Kralınız kendi oğlu, yani kardeşim Kiros tarafından öldürüldü."

Dalga kırıldı. Yüzlerce soru aşağıda bir kükremeye dönüştü.

Bize inanmazlarsa, Katherine'i alıp kaçardım. Albion onun için Elfhame'den daha güvenli olurdu. Daha uzakta olsa daha iyi olurdu, kız kardeşinin bize sığınma hakkı vereceğinden emindim.

Yavaş yavaş gürültü Sepher'in devam edebileceği kadar azaldı ama bazıları hâlâ bağırarak cevaplar talep ediyordu. "Lucius'un oğlu olarak Cyrus'u idam etmek benim hakkımdı. Ve Adalet kılıcı da onun ölümünün doğruluğunu onayladı; onun canını almak için kullanılmasına izin verdi."

Bağırışlar . Belki de yakın zamanda halka açık infazların taze daha da fazla, insanlar Adalete güvendi. Kendi muhakememiz bizi hayal kırıklığına uğrattığında, söylenti ve şöhretle ya da sadece kanıt eksikliğiyle körleştiğimizde, Adalet'i harekete geçiren sihir ve kaderin ipleri gerçeği takip etti.

Arkamızda fısıltılar vardı. "Balkonda onunla birlikte görülen tek kişinin insan olduğunu duydum." Bu Mored'in sesine benziyordu.

"O olsa bile, kılıcı o kullandı." Lucan'ın ses tonu çok açıktı. "Bu adil bir ölümdü."

Deema, "O paranoyak aptalın aradan çekilmesine sevindim," diye mırıldandı. "Her yerde düşman görüyordu; sana bakıp bir düşman görmesi ne kadar sürer?"

Rahatlamış bir şekilde çenemi kaldırdım ve sesimi yükselttim, "Bu nedenle size Kral Sepher'i takdim ediyorum."

Aşağıda, sorgulayan bakışlarla bir kez daha sessizlik hüküm sürüyordu.

"Çok yaşa Kral Sepher," diye bağırdı biri.

"Kral Sepher," diye bir ses daha yükseldi. Çığlık yavaş yavaş yayıldı.

Tezahüratlar Cyrus'u kral olarak karşılayanlara kıyasla belki daha az coşkuluydu ama onlara zaman tanımaya hazırdım. Şansım yaver giderse onlar da Konvansiyon üyeleriyle aynı şeyi fark .

Kiros eski kahraman krallar gibi görünmüş ve davranmıştı, ama bu sadece paranoyak tiranlık özlemlerinin bir parlatıcısıydı.

Sepher'in kral olarak ilk emri kardeşinin bazı kanunlarının, özellikle de şekil değiştirenlere karşı olanların, yürürlükten kaldırıldığını duyurmak, ikincisi ise konukları kendi saraylarına resmen geri göndermekti. Balkondan geçip kendi saraylarının kapılarından çıktıklarında Sepher herkesi kovdu.

Balkonda toplu bir nefes verme oldu. Aşağıdaki kalabalıkta da aynı şeyin olduğundan şüpheleniyordum.

Kat ve ben Sepher ve Zita'yı Dawn'ın kapısının yanında yakaladık.

"Bastian." Sepher başını salladı, kendisine hiç yakışmayan bir şekilde kaskatı kesilmişti. "Beklediğimden daha iyi gitti. Birinin şekil değiştirici krallarına çürümüş lahana bekliyordum.

Kat bir omzunu kaldırdı. "Önceden uyarılmamışlardı - lahana fırlatmak planlama gerektirir."

Alçak bir ses çıkarırken kaşları ve omuzları çöktü.

Boğazımı temizleyerek laf atmalarını daha fazla büyümeden kestim. "Kat'in balkonda onunla birlikte görüldüğünden bahsediliyordu," diye mırıldandım.

Yutkundu, rengi soldu.

"Biri onu fark etmiş olabilir." Sepher bir el salladı. "Ama bizim anlattıklarımızı çok fazla sorgulamayacaklar, sonuçtan çok memnun olacaklar."

"Bunu söylemek senin için kolay," diye tısladı ona.

Ama itiraf etmeliyim ki, Alacakaranlık ve Şafak'ın kapılarından çıkan yüzler haftalardır gördüğümden daha rahat görünüyordu ve tezahüratlar Cyrus'un kral ilan edildiği zamanki kadar coşkulu olmasa da, meydandaki hava onun yasalarını sunmasından sonra olduğundan çok daha az gergin görünüyordu.

Sırtını okşadım ve sohbet edip gülen muhafızlara doğru başımı salladım. "Ne görüyorsun? İçlerinde seni tutuklamak isteyen var gibi görünüyor mu?"

Kaşları Sepher'den onlara, sonra da yanımızdan gülümseyerek geçip bize veda eden Tor ve Galiene'e kaydı. İnsanları anlama yeteneği *daha önce* bazen beni çok fazla görmesine izin vermişti ama artık bunu kendi iyiliği için kullanacağını umuyordum.

Nefes verirken elimin altındaki sıkı kaslar yumuşadı. "Şu anda değil, hayır."

Zita kralın yardımcısıyla konuştuktan sonra döndü ve omzunun üzerinden işaret etti. "Güneş batmak üzere."

Sepher inlemeden önce uzun bir süre ona baktı. "Ve şimdi bunu önemsiyorum çünkü kendini kral yapan aptal benim." Bir kolunu onun omzuna doladı. "Sonra görüşürüz. Ben uyumaya zorlanırken çok fazla eğlenmemeye çalış." Uzaklaşırken Zita'ya, "Sanırım artık hayatım bu," diye homurdandı.

Onlar gittikten sonra Kat bana dirsek attı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu duydun mu?

Sesi... uykuya teslim olmuş gibiydi."

Onu Dusk'a doğru yönlendirdim ve bunun için minnettar olmanın ötesinde başımı salladım. "Neden bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum?"

Lodestondan geçtik ve biraz nefes aldım. Hayatım boyunca lodeston kullanmıştım ama bir yanım onun kaybolacağından ya da uyandığımda onu geri almanın hoş bir rüya olduğunu göreceğimden korkuyordu.

Ama o hâlâ buradaydı ve sinsi bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Bu Sepher'in bir seçeneği olduğunun farkında olmadığı anlamına geliyor. Kraliyet'ten haberi yok."

OceanofPDF.com

49

KAT

Odamıza girdiğimde - Dawn'ın pek de kopya olmayan odasına değil, Dusk'ta birlikte yaşadığımız gerçek odaya - gözyaşlarına boğuldum. Aptalcaydı. Pratik bir amacı yoktu. Sadece bir yerdi.

Yine de burası *bizim* yerimizdi. Şimdi beni saran kolları dışında kendimi evimde hissettiğim tek yerdi. Tek kelime etmeden beni kucağına aldı ve ateşin yanındaki koltuğa taşıdı.

Saçlarımı okşayıp başımın tepesini öptüğünde, haftalarca güçlü kalmak ve gerçekte hissettiklerimi saklamak zorunda kaldım. Ben bir casus, kralın "güzel küçük şeyi" ya da bir rehine değildim. Bir an için, kutsanmış bir an için, sadece Kat'tim.

Ben titremeyi bırakana ve gözyaşlarım kuruyana kadar sessiz, hareketsiz ve sıcak bir şekilde etrafımdaki boşluğu korudu.

"Özür dilerim. Çok aptalım. Üzgün değilim, sadece..." Onun kalkık kaşlarıyla karşılaşınca özrüm sekteye uğradı.

Dikkatimi çektikten sonra başparmağının ucuyla yanağımı kuruladı. "Özür dilemene gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başımı eğdim. Kendimi küçültmemi, daha kolay tüketmemi hiç istememişti. Buna duygularım da dahildi.

Diğer yanağımdaki gözyaşlarını da öptü. "Ve duygularının aptalca olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle değil mi? Sonunda eve geldim ve yaptığım ilk şey ağlamak oldu."

"Bu evde olmanın verdiği bir tepki mi? Yoksa geçtiğimiz ay yapmak zorunda kaldığın ve yaşadığın her şeye bir tepki mi?"

Gözlerim yeniden alev alev yanarken ona baktım. "Sadece... şimdi nihayet bu tepkiyi gösterebilmek için güvendeyim."

"," diye fısıldadı taze gözyaşları dökülürken. "*Öylesin*."

O sessiz alanda acele etmedim. Kraliçeye rapor vermek için acele etmedi ama sakinleşip zamanı fark ettiğimde onu gönderdim. Ben iyi olduğumu ve kendi planlarım olduğunu söyleyene kadar tereddüt etti.

"Benden bıktın mı? Ah canım," diye alay etti onu kapıya doğru iterken.

Çok gecikmiş bir randevu için aceleyle üstümü değiştirdim.

Ahırın avlusu fenerlerle aydınlatılmıştı; fae ışıkları serbest bırakıldıklarında samanların arasına saklanmaya meyilliydi ve artık gün batımını çoktan geçmiştik.

Kollarımı çekiştirdim. Eski karayolu kadın kıyafetlerim rahat ve kullanışlıydı, ancak bir şeyler artık üzerime tam oturmuyordu. Tam olarak dar ya da çok bol değillerdi, sadece... parmağımı koyamadığım bir şekilde doğru değillerdi.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü köşedeki büyük ahırın kapısından siyah bir kafa uzandı. Vespera havayı üfledi ve ben de ona doğru koştum.

Ahırın kapısını açmak ve kollarımı boynuna dolamak için kendimi zor tuttum. "Benim güzelim. Benim sevgili kızım."

Saçlarımı uçuşturan bir selamlama sesi çıkardı ve heyecanından neredeyse beni deviriyordu.

"Evet, buradayım. Özür dilerim. Seni asla terk etmek istemedim." Ağlayabilirdim ama içimde hiçbir şey kalmamıştı, sadece ağrıyan gözler ve boğazımın arkasında bir sızı vardı.

Ama onu terk ettiğimi düşüneceğinden endişelenmeme gerek yoktu. Kulağının arkasına hızlı bir çizik attım ve onu memnun bir mırıltıya boğdum.

Onu tımar etmek için eski rutinime döndüm. Kürkü için fırçalar. Gözleri ve burnu için nemli bir bez.

"Gözümün ucuyla uyumayı *seviyorum, çok teşekkürler*!" dedi. Ama ben galip geldim ve hatta pençelerini temizlememe ve kulaklarını kontrol etmeme izin vermesini sağladım.

Uzun bir süre, sadece bakım işi ve onun sessiz varlığında olmak beni meşgul etmeye yetti, ama aklım sonunda kendimi bu gece içinde bulduğum bu yeni dünyaya döndü.

Yeni kral olarak Sepher, daha fazla güç kazanmak ya da Kül Tacı'nı aramaktan ziyade hayatını yaşamakla ilgileniyor *gibi görünüyordu*. Ama görünüş her zaman gerçek değildi. Kardeşini öldürmemiz için bizi manipüle etmişti. Bu gerçekten adalet ve Zita ve Celestine gibi değer verdiği kişilerin güvenliği için miydi? Yoksa tahtı ele geçirebilmek için miydi?

Bir müstakbel zorbayı bir başkasıyla mı takas etmiştik?

Vespera kocaman başını bana doğru eğdi; bu da çene tırmalamalarının sona erdiğini hatırlatıyordu. "Çok özür dilerim, hanımefendi. Ne kadar ihmalkârım." Tırnaklarımı kalın kürkünde gezdirirken, gözleri yarı kapalı beni izliyordu. Gözleri kapandığında mırıltısı derinleşti, memnuniyetin resmiydi.

Sepher'in planları ve motivasyonları ne olursa olsun, kendimize bir anlık huzur kazanmıştık. Bu bir akşam ya da bir yıl sürebilirdi.

Ne kadar uzun olursa olsun, en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydim.

Muhafızlar beni durdurmadan sarayın Dusk'ın tarafına geçebildiğim için kendimi çimdikleyerek süitimize döndüğümde Bastian'ı çoktan orada buldum. Ateşi yakmış, ışıkları kısmıştı ve ben kapıdan girer girmez beni sarıp sarmalamıştı.

Belki de yine ağlamamı bekliyordu. Neredeyse ağlayacaktım ki, Şafak'a geldiğimde aldığım küreği ve güve boynuzlu hançeri gösterdi. "Nasıl yaptın-?"

"Casusum onları geri aldı. Ona zam yapmalıyım."

"Sen biliyorsun." Hançeri kemerime soktum ve orreri sıktım. "Kaybettiğimi sanmıştım."

"Onu kaybedemezsin, tıpkı beni kaybedemeyeceğin gibi." Yüzünü boynumla omzum arasındaki kıvrıma gömdü ve uzun bir nefes aldı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Göğsünü ittim ve kavrayışından sıyrıldım. "Vespera'yı tımar etmekten ter içinde kaldım. Bir duşa ihtiyacım var."

"Hayır, hayır." Ben geri o ilerledi. "Bu iyi. *Kendin* gibi kokuyorsun."

Sırtım duvara çarptığında, ulaşamayacağım bir yere doğru dönebilirdim ama

Artık kaçmak istemiyordum. Hele de az önce bu kadar aptalca bir şey söylemişken. "Ve sen... bundan hoşlandın mı?"

Alanıma girerken ellerini başımın iki yanındaki duvara koydu. "Onu özledim. Ve bunu." Yanaklarımı avuçladı, ön odadaki aynada gördüğüm ve duşta temizlemeye niyetlendiğim toz lekesini sildi.

Dokunuşları üzerimde iz bıraktı, sert, telaşsız, yorgunluğumu unutturdu, yerine sırtımı kamburlaştıran heyecan verici bir arzu koydu. "Ve bu, *bunu* özledim." Bana doğru bastırdı, beni duvara yasladı.

Kalçalarımı onun etrafında dolayarak ağırlığımı almasına izin verirken çıkardığım küçük istek sesine engel olamadım.

Artan sertliği giysilerimizin çileden çıkaran kalınlığı arasından merkezime temas ederken bir iniltiyle cevap verdi. "Ve yukarıdaki yıldızlar bunları özlemişim." Kalçalarımı kavradı ve içine çekti, basınç tam olarak doğru noktaya çarptığında benden yumuşak bir çığlık kopardı.

"Hatırlıyorsun," diye nefes nefese ona doğru sallandım, "ben Dawn'dayken iki kez sevişmiştik, değil mi?"

Gözlerimin içine bakmak için geri çekilmeden önce "Evet," diye kulağıma doğru nefes aldı. "Ama özlediğim şey sadece seninle sevişmek değil. Burada olduğunu bilmek... güvende olduğunu bilmek. Bunu yapmak ve acele etmek ya da yarısını yaklaşan birini dinlemeye vermek zorunda olmamak." Ağzıma durgun bir öpücük kondurdu.

Dudakları benimkilerle oynadı, bir ileri bir geri o yönlendirdi, sonra ben yaptım. Odaklandığını hissedebiliyordum, ellerinin kalçalarıma vuruşunu, vücudunun bana mükemmel bir şekilde oturuşunu. Dikkati tamamen benim üzerimdeydi.

Burnunun köprüsünü benimkine dayayacak kadar geri çekildiğinde nefesim kesilmişti. Gözlerini kapatarak devam etti. "Bu gece uyandığımda elimi uzatıp olman gereken boş alan yerine seni bulabileceğim gerçeği. Sırf bunu yapabilmek için yatağa gitmek için sabırsızlanıyorum." Gözlerini açtı ve bakışlarını benimkilere kilitledi. "Yemin ederim hayatımın geri kalanında bunu asla hafife almayacağım."

"Günlerinin geri kalanı mı?" Bunu söylediğini duymak mideme garip şeyler yaptı. İyi şeyler. Yaşlı Kat'in inanmaktan vazgeçtiği türden şeyler. Ama belki de...

Hayır. Belki değil. Burada onunla yaşadığım türden şeyler. "Her biri, eğer beni o kadar uzun tutarsan."

"Seni koruyacağım, Bastian. *Her zaman*."

Aramızdaki ince havaya doğru güldü ve tekrar üzerime düştü.

Bu öpücük durgun ve telaşsız başladı, ama kalçalarımın onunkilere sürtünmesi ve dilinin benimkilerle alay etmesi arasında bir yerde, daha hızlı, daha sıcak, daha ihtiyaç duyulan bir şeye dönüştü. Yeniden bir araya geldiğimizi kanıtlamak için bir çaresizlik. Birbirimizin giysilerini çekiştiriyorduk, kalplerimiz birlikte atıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Birisi boğazını temizledi.

"Onları biraz rahat bırakmamız gerektiğini söylemiştim." Ella'nın sesi odayı doldurdu.

Sıçradım ve başımı duvara vurdum. Bastian beni dik tuttu ama gözlerini kapıya dikmişti.

Orada Ella, Rose, Faolán, Perry, Asher, Ariadne ve Lysander duruyordu; hepsinin yüzünde farklı şok, gariplik ya da eğlence ifadeleri vardı.

Rose kıkırdayarak, "Onları hallerine bırakalım," dedi ve döndü.

Elimi kaldırdım. "Hayır, kal, biz... uh..." Başımın arkasını ovuşturarak Bastian'ın beni yere bırakmasına ve gömleğimi düzeltmesine izin verdim.

"Doğru," dedi çalışırken. "Elbette. Kat'i de uzun zamandır doğru dürüst görmedin."

Çözmeyi başardığım düğmelerini yeniden ilikledim. Birbirimize şöyle bir baktık ve ayrılmadan önce başımızı salladık - ikimiz de terbiyeliydik.

Ari, Lysander ve Asher'a sarıldığımda bazı garip gülüşmeler oldu ama ben arkadaşlarımı sıkıca kavradım. Faolán'ın sarılması beni neredeyse boğuyordu. "Aferin," diye mırıldandı hoyratça.

Bir an için, ondan gelen bu büyük övgü karşısında gözlerim yandı. Kaliban'ın benimle gurur duyduğunu söylemesine çok benziyordu ve bu bir daha asla söylemeyeceği bir şeydi. Ayrıldığımızda boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Aklını başında tuttuğun için teşekkür *ederim*." Faolán'la ekstra idman yapmanın Bastian'ı gerçekten aptalca bir şey yapmaktan alıkoyduğuna hiç şüphem yoktu.

"O kadar da kötü değil... Onu nasıl idare edeceğini öğrendikten sonra." Rose dirseğiyle onu yolundan çekip kollarını bana dolamadan önce sırıttı.

"Onu kullanmayı bırak!" Neredeyse Faolán kadar güçlü bir şekilde sıktı ve ben de daha yeni yakaladığım nefesimi dışarı verdim. "Harikaydın. Baloda ona nasıl izin verdin bilmiyorum..." Yanaklarımı sıktı, beni kontrol etti, sonra başını salladı. Gözlerinin altındaki gölgeler yanaklarının güzel kızarıklığıyla çelişiyor gibiydi.

"İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

Güldü ve endişemi başından savdı. "Cyrus'un iltifat okuluna mı gittin?"

"Aman Tanrım, özür dilerim, hayır demek istemedim-"

"Çok uzun sürdü. Sıra bende." Ella içeri girdi. Ona sarıldım. "Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim*."

Beni bırakmayı reddederken kıkırdaması içimi titretti. "Tam olarak ne için?"

"*Her şeyi*." Onun yüzüne bakabilecek kadar geriye çekildim. "Rolünü mükemmel oynadın. Dawn'da hâlâ dünkü kavgamızdan bahsediyorlardı. Ve o şişe her neyse..." Titreyerek nefes verdim. "Beni kurtardı."

"Hayır. *Sen* kendini kurtardın. Hızlı düşünme olmadan, aletlerin bir önemi yoktur. Cesaretini topladın ve eline geçen her şeyi kullandın. Eve döndüğün için rahatladım."

"Ben de." Onu kucaklamaktan vazgeçtim ve Perry'nin sabırla beklediğini gördüm.

Kollarını açtı ve içine girmeme izin verdi. Sarılışında güçlü bir dinginlik vardı. Beni ezmedi, sadece tuttu. "Sen nasılsın?" diye mırıldandı o sessizliğin içinde, diğerleri heyecandan çeneleri düşmüş bir halde gevezelik ederken.

"Ben iyiyim." Düşünmeden söyledim ama doğru değildi.

"Hmm?" Şüpheci bir sesti. Bir balık sesi, sanki daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi.

"Ya da... şey... bildiğimden emin değilim."

Başını salladı ve sırtımı okşadı. "Bunu sindirmen ve çözmen biraz zaman alabilir. Günler, haftalar, hatta belki aylar. Özellikle de muhtemelen kendini gerçekten güvenle evine döndüğüne ikna etmen gerekir." Geri çekilerek bana rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Sadece bunun normal olduğunu bil. Ve eğer bu konuda biriyle konuşmak istersen, biz varız."

Yaptım.

Oturma odasında biraz zaman geçirdik, sohbet ettik, çay ve konyak içtik, sonunda tekrar bir araya gelmenin keyfini çıkardık. Ari bize Amaya'nın

ve şehirden kaçan şekil değiştiriciler malikânelerinde iyi geçiniyorlardı ve Lysander bu kadar çok mülteciyle buranın kalabalıklaştığından yakınıyordu. Ama bunu söyledikten sonra Bastian'a sırıttı.

Odadaki tüm dekorun değiştiğini fark ettim ve Bastian'ın odayı nasıl mahvettiğine dair tüm hikâyeyi Rose'dan dramatik bir canlandırmayla birlikte dinledim. Burada, şimdi, her şeyden bu kadar uzakta, ağrıyan yanaklarımızı ve midemizi ovmak zorunda kalana kadar güldük.

Kahkahalarımız bittiğinde sessizleştik ve kadehlerimizi Kaliban'a ve Cyrus tarafından götürülen diğerlerine kaldırdık. Bastian'la göz göze geldik ve ikimiz de Sura'nın adını mırıldandık.

Herkes gittiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu ve onları koridorda uğurlamak için döndüğümde Bastian'ın yüzünde yarım bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm. "Şimdi, nerede kalmıştık?" Yaklaştı ve beni duvara yasladı. "Hmm, evet, bu tanıdık geliyor."

"Sanırım daha çok böyleydi." Dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım.

Tam diğerleri geldiğinde bulunduğumuz nefes nefese yeri yeniden keşfediyorduk ki kapıya vuruldu. "Aldırma," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

İtaat ettim ve konuşacak yer kalmasın diye saçını çektim. Bir rap daha. "Majestelerinden çağrı."

O inledi, ben de iç çektim. "Bunu görmezden gelebileceğini sanmıyorum."

"Aman Tanrım," diye hırladı saçlarıma doğru ve beni ürpertti. "Biraz yalnız kalabilmemiz için dünyadaki diğer herkesi öldürmem mi gerekiyor?"

"*İşte bu* bir fikir." Ama kan dökmek yerine onu serbest bıraktım ve duşa girmeden önce el sallayarak uzaklaştırdım.

OceanofPDF.com

50

BASTIAN

A Hafta toplantılar arasında kaybolup gitti. İrtibat kurulacak yeni bir kral daha, daha fazla toplantı ve Braea'nın daha fazla çağrısı anlamına geliyordu.

Şehri terk eden Şekil Değiştiriciler geri döndü ve bazıları diğer fae'lerin evlerini ele geçirdiğini gördü, bu yüzden Cyrus'un sicilinin halka açık bir şekilde yakılmasının yanı sıra buna da sürüklendim.

Günlerim iş yerinde kayboldu, oysa Kat artık evde olduğu için günlerim onunla birlikte kaybolsun istiyordum.

Ama arka planda başka bir sorun üzerinde çalıştım, bilgileri tarttım, emin olana kadar orada burada biraz daha araştırdım. Sonra, en iyi yaklaşımı hesaplamam -bu konu hassas bir el gerektiriyordu- ve mükemmel fırsatın ortaya çıkmasını beklemem gerekiyordu.

Güneşli bir öğleden sonra, tam da bu konuda beni uyaran bir mesaj geldi.

Sanki bu rahat bir yürüyüşten başka bir şey değilmiş gibi yaklaştım. "Caelus."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve çizmekte olduğu kitabı kapattı. Cyrus'un attığı dayaktan dolayı herhangi bir yara izi yoktu-Elthea onu iyi iyileştirmişti. Elini gezdirirken saçları güneşte parlıyordu. "Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'nin bahçelerde yürümeye vakti olduğunu sanmıyordum."

Elimi çok erken göstermek istemediğim için gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bana katıl." Sanki bu üstü kapalı bir emirden ziyade bir ricaymış gibi elimle ileriyi işaret ettim.

Başını eğdi, kaşları hafifçe çatıldı ama yanıma geldi. Sessizlik içinde bizi bir geyik ve şaha kalkmış bir arka şeklinde fışkıran bir çift çeşmeye doğru yönlendirdim. Gürültü sözlerimizi örtecekti.

Çeşmenin kenarına yaslanmamı şaşkın bir gülümsemeyle izledi. "Bir sorun mu var? Sorun Kat mi? İhtiyacın var mı-?"

"Dawn'ın casus şefinin kim olduğunu hep merak etmişimdir."

Bir süre hareketsiz , sonra yavaşça doğruldu, gözleri daraldı, keskinleşti, omuzları bir an önceki rahat adam değil de hazırmış gibi geriye çekildi. Sadece bu birkaç değişiklik bile onu farklı bir insan gibi gösteriyordu - sadece yakışıklı ve... *hoş* olmasıyla bilinen bir saray üyesinden ziyade, casusluk ustası olabilecek türden bir insan.

Karşımda duran adam bıçak gibi keskindi, hesaplıydı ve ona verdiğim değerden çok daha zekiydi.

Bir süre daha beni izledi, sonra içini çekti ve yanıma oturdu. "Beni ne ele verdi?"

"Nasıl olduğunu bilirsin, asla tek bir şey değildir." Omuz silktim ve varlığımızdan rahatsız olan bir çalıkuşunun salınarak geçişini izledim. "Sepher, Krae ile olan planımızı ortaya çıkaran kaynak olarak seni gösterdi."

"*Hımm*. Böbürlenmeye asla karşı koyamaz."

"Onun kibrinin nasıl olduğunu biliyorsun. Ve bunu duyduktan sonra diğer şeyler de yerine oturdu." Ona yan gözle baktım. "Albion'a kraliçeleriyle evlenmek için değil, tıpkı benim gibi onları ve beni gözetlemek için gönderildin."

Gülümsedi ve göz ucuyla bakışlarımı yakaladı. "Tıpkı senin beni gözetlediğin gibi."

Bazı açılardan bir aynaya bakmak gibiydi, ama her şeyi tersine çeviren bir aynaya. O dostane bir dış görünüşe bürünmüş ve onun gölgelerine saklanmıştı. Ben ise gölgeler giyiyor ve onların ardında kendimin daha nazik yanlarını saklıyordum.

"Odalarınıza zorla girdim," diye kabul ettim.

"Ah." Bakışları uzaklaştı. "*Ooh*. Demek bu yüzden Katherine koridorda yolumu kesti ve ben onun gözlerinin sadece sende olduğunu düşünürken o kadar iyi flört etti." Başını sallayarak kıkırdadı. "İyi oynadın, Marwood."

"Sonra da benim hakkımda bilgi almak için onun etrafında dolanmaya devam ettin."

"Onun sana ulaşmanın bir yolu olduğunu biliyordum. Albion'da ona öyle bir bakmıştın ki, nasıl hissettiğini anlamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ama mesele sadece bu değildi." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onda sarhoş edici bir şey var. Belki kızıl saçları kadar basit bir şey... belki de onu sonunda serbest bırakılmış olarak görme fikri. Bunun senin anlayabileceğin bir cazibe olduğunu biliyorum."

O zamanlar bile bu kadar şeffaf olduğum gerçeğine hayıflandım. "Demek bu yüzden Dawn'a gelir gelmez ona gittin, onu önemsiyorsun. Seni kullandığı için kendini kötü hissediyor, biliyorsun. Ve Cyrus seni incittiği için."

"Biliyorum. Ziyarete geldi ve iyi olup olmadığıma baktı... ayrıca Sepher'e sırlarını anlatmam konusunda bana birkaç şey söyledi." Omuz silkti, ağzı buruştu. "İşte tam da bu yüzden kendini kötü hissetmesine gerek yok. Kaplıcalarda olduğu gibi karşılıklı bir kazançtı. İkinizi izlemekten keyif aldım, tıpkı sizin izlenmekten keyif aldığınız gibi."

Uzun bir süre boyunca, düşüncelerimin o geceye geri dönmesine izin verirken sadece fıskiyelerin şırıltısı vardı. Caelus'unkilerin de aynı yöne gittiğinden şüpheleniyordum. "şey şu... neden kralına değil de Sepher'e yardım ediyorsun?"

Caelus karanlık bir ses çıkardı, yüzünü karartan bir öfke vardı. "Benim yerimde olsaydın sen de ona aynı nedenlerle hizmet etmezdin. O bir pislikti."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Tamamen adil bir değerlendirme."

"Hedefleri ve yöntemleri" -başını salladı- "hayır. Yapamadım. Katherine'e nasıl davrandığını gördüğümde onun için korktum. Sarayımı önemsiyorum. Ama onu da önemsiyorum. Sepher'in Cyrus'a karşı çalışmasına yardım etmek her iki amaç için de işe yaradı."

Sanki çok basitmiş gibi. Yine de Cyrus onu yoktan var etmemişti. Caelus Kral Cyrus'a hizmet etmek için kendinden, zamanından, değer verdiği kişilerden çok fazla fedakârlık yapmamıştı.

"Riskleri biliyordum," diye devam etti, "ve neyse ki en kötüsünden kaçındım."

Uzun bir nefes verdim, omuzlarım çöktü. "Bunun için minnettarım, o da öyle."

"Ve, ne olursa olsun..." Yüzünü tamamen bana döndü, kaşlarını çattı. "Lunden'de bir Dönüşen olduğunu bilmiyordum. Onunla işlerin nasıl kızıştığını duydum ve buna asla izin vermezdim."

Kendisinin haberi olmadan buna izin verilmesinden rahatsız olmuş görünüyordu. Onu suçlayamazdım.

"Onu Cyrus'un gönderdiğini biliyorum."

"Tam da bu yüzden yönetme konusunda ona güvenemezdim."

İkimiz de ondan kurtulduğumuz için ortak bir rahatlama içinde iç geçirdik. Bir karatavuk ötmeye başladığında fıskiyeler beni rahatlattı.

"Peki, şimdi ne olacak?" Caelus çeşmenin kenarını kavradı. "Gölge rakibini öldürmeye mi geldi?"

"Seni öldürmeye çalışsaydım beni görür müydün sanıyorsun?" Sırıttı. "Beni yakalayabileceğini düşünüyor musun?"

"Rahatlayabilirsin. Son zamanlarda yeterince ölüm oldu. Ayrıca, başka bir casus şefi gelip senin yerini alabilir. Sarayına iyi hizmet ettin. Ben de kendiminkine hizmet ettiğimi düşünmek istiyorum. Bunu yapmaya devam etmeye ne dersin? Ve belki de arada bir bu ortak düşüş noktasını tüm Elfhame'in iyiliği için kullanabiliriz." Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

Bir süre ona baktı, sonra ayağa kalktı. "Ve verdiklerimiz için."

Bunun üzerine el sıkıştık.

OceanofPDF.com

51

KAT

A Süitimize döndüğümde Bastian'dan üst üste onuncu gün de haber alamayınca, Braea'nın onu kasıtlı olarak benden uzak tutup tutmadığını merak etmek zorunda kaldım. Son birkaç saat içinde ondan daha fazla çağrı gelmişti.

karanlıkta ve gün boyunca sürekli meşgul görünüyordu. Belki de sadece paranoyaklaşıyordum.

Olabilir.

Kraliçenin taleplerinden de kaçamadım. Cyrus'un ölümünden sonra Dawn'da geçirdiğim zamanın bir raporunu yazmış ve birkaç gün süren tam bir sorgulama yapmıştım. Faolán da Bastian ve bana katılmıştı, böylece farklı bir sorgulamayla sonuçlanmamıştı. (Ella bununla gurur duyardı.)

Gerçi orada da bitmemişti. O zamandan bu yana geçen haftalarda raporumu yeniden yazmam ve hatırlayabildiğimden çok daha fazla ekleme yapmam emredildi. O lanet şeyi görmekten bıkmıştım.

Bir de daha hoş talepler vardı. Ari ve Lysander'ın malikanesine bir gezi de dahil olmak üzere pek çok sosyal davet aldık.

Özlendiğimi bilmek özel bir ayrıcalıktı, ama hep birlikte, yalnız kalmak için ancak beş dakika bulabildik.

Ancak kapı çalındığında kendimi Bastian olmadan süitimizde yalnız buldum. Ekleme yapmakta olduğum rapordan başımı kaldırdım - Majesteleri'nin beşinci versiyonumdan sonraki geri bildirimine göre boşluklara izin verilmiyordu. Bir muhafız Zita'dan bir paket getirmişti.

Evi ele geçirdiklerinde henüz aynayı bulamamışlardı ama Ella'nın rastlamıştı. Rufus Amca'yı öldürdüğümden beri onları görmemiştim,

ve uzun bir süre sadece onlara baktım.

Bu küçük metal parçaları hayatımı kurtarmıştı.

Başparmağımı kenarlarında gezdirdim ve birinin sapında keskin bir hasar alanı buldum. Banyodaki yüzleşmemizden kalmış olmalıydı. Kargaşada kazmaların izini kaybetmiştim ama şimdi onları geri almıştım, onarabilir ve Ella'ya geri verebilirdim. Bastian'ın çalışma odasında dosyalar olduğunu hatırlayarak aramak için içeri girdim.

Buraya en son geldiğimden beri her yer toparlanmıştı. Projelerin çoğu ortadan kalkmıştı. Ama masanın ortasında düz, ağaç kabuğuyla kaplı bir blok duruyordu. Sepher'in Bastian'a verdiği ahşap tablet. Bana bundan bahsetmişti ama Dusk'a döndüğümden beri o kadar meşguldüm ki aklımdan çıkmış.

Kabuk kesinlikle yanan bir taç şeklini almıştı. Çevirip her tarafına baktım ama seçebildiğim tek sembol buydu. Küllerin Tacı ile ilgili olmalıydı ama tam olarak nasıl?

"Hangi sırları saklıyorsun?"

Eldiven kulağa bir yer gibi geliyordu, belki de Yeraltı Dünyası'nda ya da oraya giden bir yer - "yeraltındaki dünya"- kesinlikle bir nesne değil. Ya yeri gösteren bir haritaysa? Gözlerimi kısarak sarp ağaç kabuğuna baktım. Organik şekillerden başka bir şey yoktu.

Bir de "meshedilmiş kişi" vardı - her kimse o. "Eldivene girmek için onlara ihtiyacımız olacak," diye iç geçirdim. "Ve 'Sadece deri değiştirdikten sonra bulunabilir."

Doğruldum. "Bekle. Kabuk bir ağacın derisi, değil mi?" Elimi pürüzlü yüzeyde gezdirdim. "Bunun altında bir şey var mı?"

Bir tahta parçasıydı, elbette cevap vermedi ama...

Bastian'ın aletlerine uzandım.

DAKİKALAR sonra tezgahın üzerine eğilmiştim, etrafım ham ahşabın reçineli kokusu ve özenle soyduğum küçük kabuk yığınlarıyla çevriliydi. Ben çalıştıkça yığınlar büyüdü ve çizgiler ortaya çıktıkça nefesim kesildi. Normalde bir ağacın sahip olduğu halkalar gibi değil ama-

"Ne halt ediyorsun sen?" Bastian kapı aralığında durmuş, gözleri şişmişti. "Asla düzeltemeyeceğiz-"

"Bak." aldım. "Altında yazı var."

Aramızdaki mesafeyi iki adımda kat ederken ve ortaya çıkardığım birkaç harfe bakarken ağzı bir karış açık kaldı. "Yukarıdaki yıldızlar, var." Bıçağı tekrar elime tutuşturdu ve benim kullandığım dar bıçak gibi başka bir bıçak aldı. Birlikte kenarları yonttuk ve sonunda ortada buluştuk.

"'Yol ağaçların arasından geçiyor,'" diye . ". Öyle olmalı.
Bu bir rota, değil mi?"

"Yani, bir orman mı? Neyse ki ormanlarla kaplı bir ülkemiz yok. Oh, bekle." Alaycı bir sırıtışla parladı. "Bakalım arkasında bir şey var mı?"

"Ya da yanlardan," diye ekledim.

Ama artık kelimeler yoktu, sadece biri açık kahverengi, diğeri daha koyu, daha sıcak bir renk olan iki ağacın birbirine karışmış odunları vardı.

Hayal kırıklığımı içime attım. "Bundan daha fazla ipucu olabileceğini düşünmüştüm. Belki diğerleriyle konuşursak onların da bir fikri olur. Kaçırdığımız bir şey olmalı." Tableti kaldırıp ışığa doğru eğdim. "Gizli bir kod, gizli bir metin ya da başka bir *şey*."

"Hayır, bence bu sadece bir mesaj. Ne anlama geldiğini çözmeliyiz. Bu sıradan bir ağaç değil." Yazıya kaşlarını çattı, alnı öyle bir kırıştı ki öpesim geldi. Keskin bir nefes alarak doğruldu. "Ya bu Ulu Ağaçlar'sa? Bu porsuk ve meşe ağacı birlikte büyümüş."

Ağzım açık kaldı. Eğer bu doğruysa-

"Bu sadece bir teori, ama ya Sure buraya son bir bilgi için değil de eldivenin kendisine girmek için geldiyse?" İnançsızlıkla kısa bir kahkaha attı.

Tahtayı sıktım. "Bu da Kraliyet'e giden yolun başından beri burada olduğu anlamına geliyor."

Taç'tan söz eder etmez yüzü kızardı. "Hayır. Kat. Bekle." Ellerimi tuttu ve tableti çalışma masasına indirdi. "Ne yapıyoruz biz? Taç'ı aramamız gerekmiyor. O şey ne kadar uzun süre gizli kalırsa o kadar iyi. Sadece kraliçenin onu aradığımı *düşünmesine* ihtiyacım var."

Daha sıkı sıktım. "Yani ona yalan söylüyorsun."

"Yapamam-"

"Biliyorum. Yalan değil ama onu kandırıyorsun. Artık ona güvenmiyorsun, değil mi?"

Hareketsiz kaldı. Nefes bile almadı. Yavaşça yutkundu ve doğruldu, duvar daha da yükseldi. "Taç herhangi birinin kullanması için çok tehlikeli. Kimseye güvenilemez, bu yüzden kimse ona sahip olmamalı."

"Bu konuda sana güvenebilirim."

Güldü, acı, dikenli bir şeydi. "Ben mi? Kim beni takip edecek? Nyx'in çocuğu olabilirim ama yine de babamı öldürdüm ve hainlerin oğluyum."

"Halk zaten sana bakıyor. Kiros kaydını sunduğunda, *hepsi* rehberlik için, liderlik için sana döndü."

"Bu sadece bir pratiklik meselesiydi. Onun aptallığını yumuşatmak için bir şeyler yapabilecek tek kişi bendim."

"Ve Kiros'un senin saçına ne yaptığını gördüklerinde - bu pratik miydi? Kime hizmet etmek istiyorlardı? Krala karşı harekete geçmeleri için onlara kim ilham verdi? Sana. Hepsi *senin* içindi."

Şüphesiz tartışmak için ağzını açtı ama ben devam ettim.

"Seni seviyorlar. Belki Braea'yı ya da Cyrus'u sevdikleri gibi değil ama senden parçalar görüyorlar ve bunun için seni seviyorlar. Onlar için fedakârlık yaptığını, onlar için riske girdiğini, onlar için *her zaman* harekete geçtiğini görüyorlar ve seni bunun için seviyorlar. Eğer daha fazlasını görmelerine izin verirsen, seni daha da çok seveceklerini biliyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak tahta tablete baktı. "Beni sevmiyorlar. Tenebris Yılanı'ndan korkuyor ve ona saygı duyuyorlar. Arada fark var."

"Belki daha önce bu doğruydu ama Cyrus tahta geçtiğinden beri kendini mantığın sesi olarak gösterdin. Onun sertliğini yumuşatan her şeyin senin sayende olduğunu biliyorlar. *Artık* seni sevdiklerini ve sana saygı duyduklarını düşünüyorum."

Alay etti. "Kat, onların sevdiği sensin. Kendisini taciz eden kocasını öldürme cesaretini gösteren alev saçlı kadın... ve kötü kalpli bir kralı öldürdüğü söylenen kişi. *Seni* seviyorlar ve ben sadece senin yanındaki şanslı piçim."

"O zaman seni sevmeyi öğrenmelerine yardım edeceğim."

Ağır bir nefes vererek başını sallayarak arkasını döndü.

Aramızda kalın bir sessizlik oluştu ama itirazlarının hepsinin kendi uygunluğuyla ilgili olduğunu düşünmeden edemedim. Hiçbir şey

Braea.

"Yani kim olduğunu açıklamayacaksın. Ya kraliçe ölürse? O zaman ne olacak?"

"Tam felaket, işte bu. Varisi yok, sadece uzak kuzenleri var, en yakını da Asher. Net bir soy çizgisi olmazsa, ortalık karışır. Bir iç savaşı göze alamayız."

"Hayır, onun iktidarda kalmasını göze alamazsınız."

Topuklarının üzerinde döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona sor. Anneni kimin okları öldürdü? Kaliban'ın o kadar nefret ettiği 'şeytani kitap' neydi? İnsanlar ölürken neden Küllerin Tacı'na öncelik vermen için ısrar edip durdu? Sana kesin olarak bir şey söyleyeceğim. Sırf kıyaslandığında makul görünebilmek için Cyrus'un konumunu kötüye kullanmasına izin verdi. Gemiyi sallamamak bahanesiyle insanların ölmesine izin verdi. Bastian, bu iki mahkeme lanet olası bir tekne değil - kuru karayı bulamadan batacak bir sal."

Gözleri yusyuvarlak, çenesi gevşemişti. "Braea'dan kurtulmak istiyorsun." Kelimeleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyormuş gibi fısıldadı.

"Değil mi?"

Elleri kıpırdamadan gibi saçlarını karıştırdı. "Bu... *Hayır*. Anlamıyorum. Kat, anladığını sanmıyorum. Beni sadece o zamandan beri görüyorsun..." Öfkelendi ve başını salladı. "İki dönek babanın gölgelediği bir isimle ahırda büyüdüm. Braea potansiyelimi gördü. Bana Kraliçe Muhafızları'nda bir şans verdi; birçokları bu şansı *asla* elde edemeyeceğimi çünkü kaderimde sadece bir başka Marwood haini olmak olduğunu söylüyordu. Beni hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim bir onura yükseltti. Ve Sura'dan sonra... beni daha da yükseltti. Şimdi, param ve çok daha rahat bir hayatım var, evet, ama daha da önemlisi, halkımı güvende ve mahkemeleri barış içinde tutmak için harekete geçme gücüne sahibim. Hepsi onun sayesinde. her şey onun sayesinde."

"Hayır, *senin* yüzünden." Anlamasını sağlamak için çaresizce ona bakarken göğsüm ağrıyordu. "Seni buraya getiren senin yaptıkların. O sana sadece her zaman hak ettiğin şeyi verdi."

Bir çekmeceyi çekip açmadan önce çenesi bir o yana bir bu yana çalıştı ve aletleri kendilerine ayrılmış bölümleri görmezden gelerek içine attı. "Elfhame'in nasıl çalıştığını anlamıyorsun. Braea hakkında söylediklerin doğru olsa bile, şu anda daha fazla istikrarsızlığa ihtiyacımız yok. Huzura, sükûnete ve tahtın *beş dakika* boyunca el değiştirmediği bir ana ihtiyacımız var."

Sanki tek yapmak istediğim patlamakken bu beni bir arada tutmaya yardım edecekmiş gibi çenemi sıktım. Yanılıyordu. Kesinlikle yanılıyordu. Yine de onu ikna edemedim.

Çok erkendi. Cyrus'un ve ondan önce Lucius'un ölümüne hâlâ çok yakındık. Birkaç ay sonra tekrar deneyecektim. O zaman beni dinlerdi.

Pencereye baktı, kaşlarının arasında tablette kullandığımız bıçaklarla oyulmuş gibi sert çizgiler vardı. "Güneş batıyor. Gidip kraliçeye bilgi vermem gerek."

Kapıya doğru yürüdü ve onu yanımdan ayrılmak için hiç bu kadar acele ederken görmemiştim. Kapının eşiğinde durdu ve kapı çerçevesini kavradı. Omzunun üzerinden tam olarak bakmadı, sadece yan tarafa baktı ve yüzünü profilden karanlık koridora doğru çevirdi. "Seni seviyorum," diye mırıldandı, sanki sert sözlerle ayrılmak istemiyormuş gibi.

Kalbimi biraz rahatlattı, ama daha derin bir acı hala oradaydı. Çok sevdiğim kişiye bakarken gözlerim yandı. "Ben de seni seviyorum. Ben sadece... Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görseydin."

Yumuşak bir ses çıkardı, sonra kayboldu ve beni yalnız bıraktı.

Ya sadece zamana ihtiyacı yoksa? Ya Braea'nın ve onun hizmetinde yaptıklarının peşini hiç bırakmadıysa? Bu yanlışın etrafında yaşayabilir miydik yoksa sadece hayatta mı kalırdık?

Dışarıda gökyüzü kararardı.

BASTIAN o gece geç saatte yatağa , karanlıkta çarşafların arasından sıyrıldı. "Uyanık mısın?" diye sordu usulca.

Tartışmamızdan sonra korkularımdan kurtulamadığım için saatlerdir orada uyanık yatıyordum. "Mm-hmm."

"Daha önce olanlar hakkında. Seni o notla terk etmekten nefret ettim. Ben... Aslında o konuşmayla ilgili neredeyse her şeyden nefret ettim."

Elimi uzatıp göğsüne koydum. Sıcak temas noktası endişemi biraz yatıştırdı ve elimi kendi eliyle kapattığında, bu daha da yardımcı oldu.

"Ben... Braea hakkında neden *böyle* düşündüğünüzü anlayabiliyorum." Her zamanki pürüzsüz özgüveninden ziyade duraksayarak konuştu.

Onu rahatlatmak için konuşabileceğim ya da gerginliği azaltmak için şaka yapabileceğim yerde sessiz kalmama neden oldu, ama bu sözleri söylemek için verdiği savaşı bölmek istemedim.

"İtiraf ediyorum, Cyrus'un seni almasına izin verdiğinden ve annemi öğrendiğinden beri kendimi onu sorgularken buldum. Ona güvenmiyorum... ne Amaya konusunda ne de kimliğim konusunda. Ve fark ettim ki soruları bana geri çeviriyor. Ne zaman onunla yüzleşsem, bir şekilde suçu başka bir yere atmayı başarıyor."

Bunu hayal edebiliyorum. Benim Dawn'a gitmemi ya da Kaliban'ın tutuklanmasını ona soracaktı ve o da bunu onun suçu olarak gösterecekti. Bu beni hasta ederdi.

"Annemi o öldürdü. Artık bunu kabul ediyorum. Sura yaptıklarını haklı çıkarmak için olayları çarpıtmıyordu. Braea gerçekten yaptı."

Karanlığa baktığımda gözlerim yandı. Sesindeki acı kalbimi delip geçti. Tüm bunlar onun için çok zordu. Yine de Braea'nın manipülasyonlarını anlamaya başlamıştı.

"Ama," diye devam etti, "ne düşündüğüm ya da hissettiğim önemli değil. Başka seçeneğim yok. Başka birini ya da bir şeyi seçmek bencillik olur. Halkımı düşünmek zorundayım. O bir kraliçe ve ben ona sırtımı dönemeyecek kadar çok şey adadım. Mükemmel değil ama elimizdeki tek şey o."

Ağzım açık kaldı ama konuşamadım; içimde çok fazla şey vardı ve hiçbir şey dışarı çıkamıyordu. Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Tek seçenek o muydu? O çok mu önemsizdi?

"Zor kararları verdi ve anneden, kişiden ziyade Gece Kraliçesi oldu... Braea. Bir ülkeyi yönetirken kendi duygularınızın ve arzularınızın bir önemi yok. Bu benim kendimden daha büyük bir şey için babamı öldürmemle aynı şey."

Kulağa kendini ikna etmeye çalışıyormuş ve bunu başarıyormuş gibi gelmesinden nefret ediyordum.

Elimin arkasını okşadı. "Benim hatırlamam ve senin de anlaman gereken şey, Elfhame'in istikrarını korumak için her şeyi yaptığıdır."

İstikrarı korumak için mi yoksa gücü elinde tutmak için mi? Nyx ve Sura öldüğüne göre kimse ona meydan okuyamazdı. Kaliban, gerçeği ortaya çıkarması riskini almaktansa Bastian'ı bir evlat olarak kaybetmişti. Nyx'in, Braea'nın öğrenirse onu öldüreceğine dair korkularına inanmıştı. Bastian bile Amaya konusunda ona güvenmediğini itiraf etmişti.

Varisi olmaması onu güvende tuttu.

"Bazen zor bir insan olduğunu kabul ediyorum. Ama onu tanıdıkça neden böyle biri olduğunu anlayacağınızı umuyorum."

Karanlıkta bekledim ama başka bir şey söylemedi.

Braea'nın yoluna çıkan herkes için -kendisi, ben ve Elfhame'deki herkes için- bir tehlike olduğunu kabul etmeye çok yaklaşmıştı. Yine de kendini o uçurumdan geri çekmiş ve beni de uçurumun kenarından uzaklaştırmaya çalışmıştı.

. Elfhame hayatta kalmak için çaresizce bir sala .

Bastian öyleydi. Ruhu da dahil olmak üzere her şeyi üzerine yığmış, aldığı her can, işkence ettiği her insan ve Braea'nın hizmetinde başkalarını kullandığı sayısız yol için birer tane olmak üzere küçük parçalara ayırmıştı.

Ne de olsa Dawn'ın Albion'daki casusunu ortaya çıkarmak için beni kullanmamış mıydı? Ben ilk değildim. Bastian'ın ihanet listesinde, muhtemelen en kötüsü bile değildim.

Sorun şuydu ki, Bastian'ın son on beş yıldır tutunduğu sal onun kraliçesiydi.

Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?

OceanofPDF.com

52

BASTIAN

Izar zor uyudum. Kat'in suçlamaları düşüncelerimde gök gürültüsü gibiydi ve onunla tartışmaktan nefret ediyordum, bu yüzden onun yerine zihnimde tartıştım. Bütün gece boyunca.

Ertesi sabah ikimizin de şafak sökmeden yataktan kalkmamıza şaşırmadım. Bunu benimle aynı sebepten yaptığından şüpheleniyordum - uyuyamıyordu, bu yüzden orada yatmak anlamsız geliyordu.

Kat'e açıklayabilmek ve anlamasını sağlamak için geceden kalan bazı argümanlarımı zihnimde toparlıyordum ki bir ulak Braea'dan bir notla geldi.

Devir teslim için benimle erken buluşmak istedi. İnledim, ısırmak için çok yorgundum.

"Neyin var?" Kat hemen yanımdaydı, o kadar endişeliydi ki kalbim sıkışmıştı.

Hayatta böyle bir insanın ilgisini hak edecek ne yapmıştım?

"Sadece beklediğimden daha erken bir çağrı aldım. Bu da daha uzun bir toplantı anlamına geliyor." Ona güven verici bir gülümsemeyle birlikte notu gösterdim. "Kimse ölmedi."

Ama Kat'in yüzü sanki biri yapmış gibi

düştü. "Ne-?"

Kâğıdın kenarından tutup bir kez daha baktı. "Bu... bu Braea'nın yazısı mı? Yoksa asistanının mı?"

"Braea yazdı."

"Bu... Sanırım Kiros'un elindeki mektupla aynı yazı - onu tahta geçmeye teşvik eden mektup."

İrkildim. "Ne? *Hayır*."

Hayır. Çünkü eğer bu doğru olsaydı.

"Neden Cyrus'un babasına karşı hareket etmesini istesin ki?" diye çıkıştım.

"Bilmiyorum. Kıyaslandığında kendini iyi göstermek için mi? Ya da belki de Kraliyet'i ele geçirdiğinde onu devirmenin daha kolay olacağını düşündü?"

Kalbim savaşa hazırlanıyormuş gibi yüksek sesle ve sertçe çarptı. Etrafımdaki her şey parçalanıyordu. "Hayır. Bu..."

Eğer bu doğruysa, zaman bir yalanı yaşıyordum. Eğer bu doğruysa, babamı neden öldürmüştüm?

.

Tenebris Yılanı'nın soğukkanlı ve sakin dış görünüşüne büründüm.

Kat ile kavga etmeyecektim. Yine mi? "İlginç bir fikir ve Elfhame'i kolladığın için minnettarım ama aptalca küçük bir not hiçbir şeyi kanıtlamaz, özellikle de Cyrus'a yazılan mektupla karşılaştıramayacağımıza göre." Mesajı ateşe attım -Cyrus'un gizli tutmak istediği her şey için yapması gereken bir şey- ve Braea ile görüşmem için oradan ayrıldım.

Kaçmak gibi bir şeydi.

Braea'nın güncellemelerini ve emirlerini DİNLEDİM. Bir sürü yoğun iş ve gerçekten önemli hiçbir şey yoktu. Ama kafamın içinde sadece Kat'in sesini duyuyordum.

Bütün gece içimi kemirmişti ve şafak sökmeye yaklaşırken hâlâ ondan kaçamıyordum. Kendime işimi, kişiliğimi hatırlatsam bile Bastian'ın kişisel endişeleri hâlâ içimi kemiriyordu.

Sonunda Braea, Şafak Mahkemesi'nden Kraliyet'le ilgili olabilecek kitapların bir listesini verdi ve Kat ile benim Sepher'le aramız iyi olduğu için - onun manipülasyonları bir yana - onları talep etmemi istedi.

Listeye baktım. Uzundu ve ciltlerin çoğu Küllerin Tacı'yla en iyi ihtimalle teğet geçiyordu. Boşuna çabalıyordu.

"Tacı neden istiyorsun?"

Bana göz kırptı, kaşlarını kaldırdı.

"Peşinde olduğu için onu Cyrus'un elinden uzak tutmak istediğini sanıyordum. Söyleyebileceğimiz en iyi şey, Sepher'in onun varlığından bile haberdar olmadığı. Öyleyse neden hâlâ peşindesin?"

Ağzını üç kez açıp kapattı.

Onu daha önce hiç suskun görmemiştim. Sanki dünya o kadar yavaş devriliyordu ki, ben de onunla birlikte düşmeye başlayana kadar neredeyse fark etmemiştim.

"Ve Sura. Ne oldu? Çünkü onu öldürdüğünde onunla dövüşmüyordun, demirle kelepçelenmişti. Çaresizdi." Kelimeler döküldü, diğer her şey düşerken bir bardak devrildi. Daha fazla soru geldi, o kadar hızlıydı ki zar zor yetişebildim. "Peki Nyx? Tam olarak nasıl öldü? Kimin okları onu o köprüden aşağı attı? Hep görünmeyen saldırgan suçluymuş gibi konuşuyordun ama duyduğuma göre senmişsin."

Gerçeği itiraf etseydi, bu durumu daha iyi hale getirir miydi?

"Neden sonunda şekil değiştirenlere yardım etmeyi kabul ettiniz? Halkınız olarak onların iyiliği için mi? Yoksa beni yatıştırmak için mi? Ve neden *athair*'ime yardım etmedin? Onu serbest bırakman için sana yalvarmış olmama rağmen. Senden kaç kez böyle kişisel bir şey istedim? Yine de Cyrus'a boyun eğmekte ısrar ettin. *Neden ısrar* ettin? Ve Kaliban'ın konuşmasını engellemek için ona hangi geas'ı koydun?"

Onu Cyrus'un merhametine bırakarak, gerçekten suçlu olduğunu düşünseydi anlayabilirdim.

Ama kurtulamadığım ya da açıklayamadığım bir şey vardı. Hiç cevaplamadığı bir soru.

"Cyrus Kat'i misafir olarak mı istedi? Yoksa sen mi teklif

ettin?" Geri çekilirken göz kapakları titredi.

"Çünkü bana göre, eğer Cyrus onu isteseydi, pazarlık yapabilirdiniz. Başka birini teklif edebilirdin. *Bana*. Dawn'da yapabileceklerimi bir düşün, elde edebileceğim bilgileri. Ama bunun yerine, bizim yollarımızı zar zor bilen bir insanın oraya girmesine izin verdin, kesilecek bir kuzu gibi."

"O pek masum sayılmaz." Alay etti.

Kanım kaynadı. "Braea." Onun adını daha önce hiç uyarmadan söylememiştim ve bu onu sakinleştirdi.

Yavaşça yaklaştı, kaşları çatılmıştı. "Neyin var senin?" Omzuma uzandı ama ben elimi uzattım.

"Hayır. Bana cevap vermeni istiyorum." Bunun bir ihtiyaç olmasından nefret ediyordum. Titrememden ve bunu durdurmak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalmamdan nefret ediyordum. "Sadece bir cevap. Bu sorulardan herhangi birini seç ve bana düzgün bir cevap ver."

İç çekerek döndü ve adımlarını hızlandırdı. "Baban. Ona bir büyü yaptım. Konuşamayacağı bir şey."

Seçeceğini düşündüğüm soru bu değildi.

Tenebris'e bakan yüksek pencerelerden birinde, sırtı bana dönük bir şekilde durdu ve çerçeveye yaslandı. "Onun diğer taraf için savaştığı ve bazılarının bana taht iddiacısı dediği zamanlar. O günler bir rüya gibi geliyor, çok uzun zaman önceydi."

Binlerce yaşında olduğunu biliyordum ama bu her zaman tam olarak kavrayamadığım soyut bir fikir olmuştu. Yine de şimdi, o yorucu yılların her biri gibi görünüyor ve ses çıkarıyordu.

"Savaş çok uzun süredir devam ediyordu ve çok fazla insan ölmüştü. Tahtı istiyordum, evet, ama en çok da bitmesi için yanıp tutuşuyordum. Biliyor musun?" -yarı yarıya döndü- "Bunun bizim sonumuz olabileceğini söyleyen ilk kişi bendim. Bunu sana söylediğimden emin değilim."

Söylememişti ama bu fikir beni itiraf etmek istemediğim kadar çok rahatsız ediyordu.

"Bana bir kitap getirdiler. Bana 'çocuk' diyecek kadar yaşlı bir ihtiyar, bir akşam tam güneş batarken kampımızda belirdi. Zamanlamayı iyi bir alamet olarak kabul ettim. Ama sonra ne taşıdığını gördüm. Cehennem büyüsü kitabı - görünmeyenlerin sürgün edilmesinden önceki zamanlardan, büyünün vahşi olduğu ve büyüler ve efsunlarla evcilleştirilmesi gereken zamanlardan kalma ritüeller."

Athair'imin söyleyebildiği tek şey "onun şeytani kitabı "ydı - bunun efsane çağından kalma gerçek bir metin değil, o şeyi lanetleme şekli olduğunu varsaymıştım.

"İçinde, büyüyü yapanın düşmanlarının üzerine salabileceği devasa yaratıklar yaratmasını sağlayan bir büyü vardı. Emirleri sorgulamayan ve doğru kelimelerle kontrol edilebilen yaratıklar."

Kanımın kaynaması yatışmıştı ama şimdi soğuk akıyordu. Bunun nereye gittiğini bildiğime dair korkunç bir his vardı içimde. *Lütfen, tanrılar, yanıldığımı söyleyin*.

"Kulağıma fısıldadı, bana büyüyü kullanmamı, bana tahtı kazandıracak bir ordu yaratmamı söyledi." Başını eğdi ve kollarını kavuşturdu. "Kabul ediyorum, bunu olması gerekenden daha uzun süre düşündüm. Savaşın sona ermesi için. Çaresizdim. Yine de bana karşı çıkan her fae'yi öldürecek kadar çaresiz değildim. Bu yüzden onu gönderdim. Ama kitabı sakladım."

Saray birdenbire çok sessizleşti, sanki Tenebris'teki tüm fae'ler nefeslerini tutmuş ve onun devam etmesini bekliyorlardı.

"Farklı bir fikre sahip olmamın üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Daha iyi bir fikir, ya da o zaman öyle olduğuna inanıyordum." Nefes nefese kaldı, omuzları çöktü. "Anlamanı istiyorum Bastian. Bunun en iyisi olacağına gerçekten inandım. Ya da en azından alternatifinden daha iyi olacağına."

"Kitabı kullandın," diye fısıldadım. "Onları sen yaptın." Onlara isim veremiyordum ama kabuklarının yanardöner siyah parlaklığı görüş alanımın sınırlarında geziniyordu.

"*Ben yapmadım*. Kamplarına bir casus yerleştirdim. Bir şekilde müstakbel kraliçelerine ulaşacağını biliyordum. Halkı onlara karşı kışkırtacağını, desteklerini ve askerlerini kaybedeceklerini biliyordum. Liderlerinin yaptıklarından dehşete düşerek toplu halde bana ve Lucius'a geleceklerdi. Ve savaş sona erecekti."

Tıpkı babalarımın yaptığı gibi. Büyük General Sylen Marwood'un son anda kaçması, ona ve Lucius'a tahtlarını teslim etmişti.

Gölgelerim sanki daha büyük bir karanlığın yaklaştığını biliyorlarmış gibi, hareketsiz ve sıkı bir şekilde bana sarıldılar.

Sonraki sözlerini duymak istemedim. Buna inanmak istemedim.

Ama yine de geldiler.

"Onlara Korkuları yaratmaları için gerekli araçları ben verdim."

Daha önce devrilmiş olan dünya altüst oldu. Bedenim sanki tıka basa doldurulmuş, bana nefes alacak çok az alan bırakılmış ve tüm sesler boğulmuş gibi hissediyordum.

Korkuların yapıldığını biliyordum. Ama onların savaş alanlarında patlatılan çok fazla büyünün tesadüfi bir yan etkisi olduğunu düşünmüştüm, diğer tarafın kullandığı bir büyü. *Kasten* yaratılmış bir şey değillerdi.

"Onlara kendilerini asmaları için yeterli ipi verdin." Sesim kendim gibi bile çıkmıyordu; sanki başka biri konuşmuş ve ben de sadece tanıklık etmiştim.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu. Savaştan sonra kitaptaki diğer ritüelleri kullanarak onları kontrol etmeye çalıştım. Ama koğuşlar dışında hiçbir şey uzun süre işe yaramadı. Ritüelleri gerçekleştiren büyü kullanıcılarının idam edilmesini sağlamak zorundaydık, böylece *kimseye* o kitaptan ve Korkuların nasıl yetiştirileceğine dair sırlardan bahsedemeyeceklerdi. Kimsenin onları tekrar bu şekilde kullanmasına izin veremezdim."

Bana döndü, yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Olanlar için pişmanım. Ülkenin üzerine salınacaklarını bilmiyordum, *yapılıp* sonra da bırakılabileceklerini sanıyordum. Tanrım, yaratıklar daha konuşlandırılmadan saflarından ayrılmalarını bekliyordum. Sadece yukarıdaki Yıldızlara teşekkür edebilirim.

O kitapta ayrıca koğuş taşları için talimatlar da vardı, yoksa, düşünmekten korkuyorum..." Titreyerek kollarını kendine daha sıkı sardı ve kalçasını yanındaki masaya yasladı. "Ama yemin ederim Bastian, onları siviller üzerinde bu kadar çok kullanmalarını beklemiyordum."

Innesol'un sıraya dizilmiş ailelerinin ve onlardan kalan kabukların görüntüsünden ürpererek uzaklaştım. "*O kadar çok* mu? Yani siviller üzerinde kullanılacaklarını biliyordunuz ve bu elinizi tutmak için yeterli olmadı mı?"

"Böylesi daha iyi değil mi?" diye tersledi. "Savaşın sürüp gitmesindense bin yıl boyunca barışa hükmetmem daha mı iyi? Bana öyle bakma. Korkuları ben yaratmadım, onlara sadece istedikleri takdirde kullanabilecekleri araçları verdim. Ve onlar da *seçtiler*." Parmağını masaya vurarak şu üç kelimeyi söyledi. "Kaderlerini seçtiler. Verdikleri karar onlara savaşı kaybettirdi ve bize bin yıllık bir barış kazandırdı. Bu her türlü bedele değmez mi?"

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım ama kasabanın enkazında yatan küçük ayakkabıları yok edemedim. "Çocuklar, Braea. Onları *çocuklar* üzerinde kullandılar."

"Onlar yaptı. *Onlar*, ben değil. Her zaman bir bedel olduğunu biliyorsun. *Her zaman*. Ve şimdi ödediğim ilk bedeli anlıyorsun." Sesi titriyordu - ondan hiç duymadığım bir şeydi bu. Ellerimi bırakmama neden oldu. "Bazen kızlarımın hayatlarıyla da ödediğimi düşünüyorum - Korkuların yapılmasına izin verdiğim için cezam."

Sonucun aracı haklı çıkardığına gerçekten inanıyor muydu? Şimdi bile, tüm yaptıklarını bildiği halde?

Bunu işleyecek enerjim yoktu. Üzerime bir dağ düştüğünü hissedecek durumda değildim. Beynimde tek bir pratik düşünce vardı. "Kitap şimdi nerede?"

"Güvenli."

Bu da bir şeydi. Sayfalarında cevaplar olmalıydı - Korkuları sonsuza dek kovacak bir şeyi kaçırmış olabilirdi. Ama bu bekleyebilirdi. Korkular hiçbir yere gitmiyordu.

"Peki." Yutkundum, başımı salladım, bedenime tam olarak bağlı hissetmiyordum. "Soruma kesinlikle cevap verdin."

"Sana bu kadarını borçluydum. Baban kitabı biliyordu - kitabı bilen ve idam edilmeyen birkaç kişiden biriydi. Bu yüzden lanetlendi."

Hâlâ başımı sallıyordum. "Yapmam gereken..." Kapıya doğru ilerledim, tüm bu olanları anlamlandırmak için sessiz bir yere kaçmam gerekiyordu. Çünkü bir canavar için çalışıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Bu olamazdı, ama yine de...

"Korkarım sizden istediğim başka bir şey var." Aslında sesi özür diler gibiydi. "Ama belki de bu yolculuk sana kafanı toparlama şansı verir. Sana çok şey yüklediğimi biliyorum. Biraz zamana ihtiyacın olması doğal."

Sırtımı dikleştirdim ve başımı eğdim. Ben Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'ydim. Bastian Marwood olamadım. "Kraliçemin bana ne ihtiyacı var?"

OceanofPDF.com

53

KAT

When Bastian odamıza döndüğünde yüzü kül rengiydi. Sanırım tartışmamıza devam etmek istememişti. Onu suçlayamazdım. En azından atölyeye gidip Ari ve Rose'la buluşacaktım; bu ikimize de biraz zaman kazandıracaktı.

Sonra Bastian elinde bir çantayla yatak odamızdan çıktı ve karnım guruldadı. "Bu ne için? Sen... gidiyor musun?"

Ben mi? Sonsuza kadar mı? Bu acınası eklemeler karşısında dilimi ısırdım.

"Braea'nın şehir dışında bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor. Faolán da geliyor. Yeni ay olduğu ve Vahşi Av yolculuğundan önce geri dönemeyeceğimiz bir geceliğine ama kalabileceğimiz bir han var. Güvende oluruz." Sert gülümsemesi gözleriyle buluşmadı. Uzaktan bile olsa.

Başka bir şey onları rahatsız ediyordu.

Bir şeyler çok yanlıştı. Halının üzerinden geçip ona doğru gittim ama aramızda hâlâ büyük bir mesafe varmış gibi geliyordu. "Bastian? Neyin var? Anlat bana. *Lütfen*." Yanağını okşadım, ona ulaşmak ve canını sıkan her neyse onunla birlikte yüzleşmek için burada olduğumu bilmesini sağlamak istiyordum.

Bileğimi yakaladı, sıkıca kavradı. "Yapma."

"Ne yapmayayım?" Geçen yıl onun için bir yabancıymışım gibi davranılmasından duyduğum hayal kırıklığını ses tonumdan uzak tutamıyordum. "Ben sadece-"

"Sen ve kraliçem arasında seçim yapmamı isteme benden." Göğsü kabardı ve gözlerine Vahşi Av'ın zebanileri peşindeymiş gibi vahşi bir bakış yerleşti.

"Ben yapmadım..." Ama sonra sözlerinin ardındaki anlam, bir koçbaşı şiddetiyle yüzüme çarptı. "Çünkü sen onu seçeceksin."

"Onu seçmeliyim." Bileğimi kavradığı gibi fırlatırken kelimeler ağzından döküldü. "Gece Kraliçesi'nin Gölgesi'nin hiç şüphesi olmasın. Onun emriyle korkunç şeyler yaptım. Başkalarına da onun hizmetinde korkunç şeyler yapmalarını emrettim. Söyle bana Kat, kimin seçmesi gerekiyor? Onun için babasını öldüren Tenebris Piçini mi? Yoksa seni mantığın ötesinde seven Bastian Marwood'u mu?"

Cevap veremedim. Onu böyle görmek içimi parçaladı. Varlığı ikiye bölündüğünde bile bu kadar bölünmemişti.

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bana bir yıl önce sorsaydınız, onun karşısında başka bir seçeneği düşünemeyeceğimi söylerdim. Ama şimdi... Şimdi cevap vermek beni tarif edemeyeceğim kadar korkutuyor."

Sorumu nefesim yettiğince söyleyebildim: "Neden?"

"Çünkü seni seçersem, hayatımın son on beş yılı, babamı öldürmem, bu hale gelmem... hepsi boşa gitmiş olacak. Seçmek her şeyi yok eder." Gözleri büyüdü ve korkunç bir itirafta bulunmuş gibi ağzını kapattı, sonra da odamızdan dışarı fırladı.

"Bastian, bekle! Bu..." Ama kapı çarptı. Tereddüt etmişti.

Sesi çatlamıştı.

Onu kırmıştım.

Braea'ya ve onun yönetimine çok şey vermişti. Ondaki çatlaklar varlığının temelindeki çatlaklardı. Hiç şüphesiz Braea'dan gelen yumuşak sözlerin de yardımıyla -belki de Braea'nın onun için yaptıklarını hatırlatarak- bu çatlakların üstünü hep kapatmıştı.

Ama ben seçtim, seçtim ve o *bir şey* yaptı ve şimdi onu ikiye böldük.

Ariadne'nin atölyesine gittiğimde, Rose tek kelime etmememe rağmen bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Faolán ve Bastian'ın ikisi de

gittiğimde, bana eşlik etmek için kalabileceğini söyledi. Minnettarlığımdan ağlayabilirdim.

Tam onu bir zamanlar benim yatak odam olan yere yerleştirirken, Sepher'den onunla bahçede buluşmamı isteyen bir mesaj geldi.

İçimde sinirler uçuşuyordu. Bastian kraliçenin notunu ateşe attığında, onu kurtarmış . Şimdi cebimde duruyordu, kenarları yanmış, külü beni işaretlediğinden emin olduğum suçlu bir sırdı.

Sepher'den kardeşinin mektuplarını bana vermesini istemiştim. Eğer kraliçenin yazısı Cyrus'un çekmecesinde bulduğumla uyuşmuyorsa, bu konuyu kapatacaktım. Bastian'ın bu sabahki halini gördükten sonra, yazı aynı olsa bile bunu gündeme getirmek zalimlik gibi geliyordu.

Bu gelecekteki Kat için bir sorundu.

Bahçelerde buluşmam gereken bir kral vardı ve bu kez düşüncesi beni korkutmuyordu.

SEPHER Büyük Ağaçlar'ın yanındaki bankta oturmuş, öğleden sonraki havayı kokluyordu. Yanındaki koltukta bir kutu bekliyordu ve aceleyle yanına gitmemek için kendimi zor tuttum. Cyrus'un merak odasındaki kutulara çok benziyordu.

"Gün batımına yakın kesiyorsun, değil mi?" Kararmaya başlayan gökyüzünü işaret ettim. "Ne kadar vaktin var? Yarım saat mi?"

"Kırk beş dakika," diye homurdandı. "Yeni rahatsızlığım sayesinde çok hassas bir zaman tutucu olmayı öğrendim."

"Çoğu kişi krallığı bir dert olarak görmez."

Çenesini kaldırarak sırıttı. "Ben çoğu değilim."

Göz devirmemi gizleme zahmetine girmedim.

"Bu senin için." Elini kutunun üzerine koydu. "Sakın açma. En azından benim yanımda." Ürperdi, kuyruğunu salladı. Bütün bu hareket bana sinekleri silkeleyen bir sabrecat'i hatırlattı.

Gözlerimi kısmıştım. "Neden? Kapana mı kısıldı?" "*Hayır*. Sadece harfler ve... o ayna."

Tepkimi kontrol altına aldım ama damarlarımda kabardı. Bir enerji atışı. Onlara bundan sadece güzel bir bibloymuş gibi bahsetmiştim. Önemine dair soru işaretleri yaratmak istememiştim. Bastian'ın gerçek kimliğine çok yaklaşabilirlerdi. "Bir ayna mı? Ne kadar cömert bir hediye, *Majesteleri*."

"Bu lanet şey tüylerimi ürpertti. Normalde aynaları severim ama bu bana kendimi göstermiyor." Sanki bu en büyük ihanetmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Sanki izleniyormuşum gibi geliyor. Ayrıca, çerçevede kuzgunlar ve güveler var, bu yüzden şafaktan çok alacakaranlığa daha uygun olduğunu düşündüm, işte buyurun." Kutuyu bana doğru kaydırdı. "Şimdi, günümden geriye kırk iki dakika kaldı ve bu süreyi karımla geçirmek niyetindeyim. İyi akşamlar." Bu sözlerle birlikte uzaklaştı.

O gittikten sonra kutuyla birlikte aceleyle odama gittim. Ben geldiğimde Rose nefes nefese banyodan çıktı. "Bu da ne?" Ben kutuyu masanın üzerine koyup açarken o koltuklardan birine uzandı.

"Cyrus'un ofisinde bulduğum mektubu hatırlıyor musun?" Bastian'ın en güvendiği ajanlarından ve arkadaşlarından biri olarak, o da dahil olmak üzere raporlarımın çoğunun içeriğini biliyordu. Ayrıca Faolán karısından sır saklamakta pek iyi değildi. "*Bence* burada olmalı."

Elbette, içinde Sura'dan gelen mektuplar, ayna, bir avuç dolusu başka not ve mesaj ve en altta da masasının çekmecesine sıkışmış olan mektup vardı.

Önce bunu ve Sura'dan gelen mektuplardan birini açtım.

Onları yan yana görünce, aynı el tarafından yazılmadıkları hemen anlaşılıyordu. İlmekler ve boyutlandırma benzerdi, sanki aynı yerde yazmayı öğrenmişlerdi, ancak suç ortağının yazısı serbest ve rahattı, Sura'nınki ise katı bir resmiyete sahipti. Ve küçük harf *E*'ler tamamen farklıydı -Sura kendi yazısını tek bir ilmekle yazarken, suç ortağı bir *C* oluşturmuş, sonra yatay bir çizgiyle keserek kavisli bir büyük harf *E*'ye benzeyen bir şey yaratmıştı.

Tahta çıkmak için öldürme fikrini ortaya atan kişi Sura değildi.

"Bu o mu?"

Görebilmesi için mektubu masanın üzerinde düzelttim ve el yazısındaki farklılıklara dikkat çektim. "Bu da kraliçeden." Yutkunarak cebimden mesajı çıkardım ve yere bıraktım.

Akıcı, rahat bir yazı. Aynı garip *E*.

"Eşleşiyor," diye nefes aldım, neredeyse daha yüksek sesle konuşmaya korkuyordum. "Değil mi?" Geniş gözlerle ona doğru ittim. "Bana yanıldığımı söyle, çünkü haklı çıkmak istediğimden emin değilim." Kraliçenin benden hoşlanmadığı ve her zaman halkının çıkarları doğrultusunda hareket etmediği konusunda şüphelerim olması bir şeydi, ama bu? Cyrus'u sarayda pek çok kişinin ölümüne neden olan saldırıyı düzenlemesi için aktif olarak teşvik etmek? Bastian zaten yıkılmıştı. Kraliçesinin ihanetinin kanıtı ona ne yapabilirdi ki?

Rose kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü, mektuptan yanık mesaja baktı ve tekrar geri döndü. Yutkundu ve başını salladı. "Hepsi bu kadar o zaman, değil mi? Krallığın iyiliği için değil de... krallığa karşı çalıştığının kanıtı mı?"

"Kendisi *için*."

Başka tarafa baktı ve bu fikir onu hasta etmiş gibi karnını ovuşturdu. "Sence bu yüzden mi Cyrus şekil değiştirenleri hedef aldığında onlar için daha fazlasını yapmadı? Cyrus giderek daha kötü görünsün ve Cyrus da ona kıyasla makul ve yardımsever görünsün diye mi?"

"İnsanlar bir şeyler yapması için ona yalvaracak kadar umutsuzluğa kapılsınlar -herhangi bir *şey*- ve o da Kül Tacı'nı çıkarıp başına yerleştirsin, gece gündüz hüküm sürsün ve her şeyi Elfhame'i kurtarmak için yapmış gibi görünsün."

Çillerin arasında Rose'un normalde solgun olan teni bembeyaz oldu. "Bastian'a söylememiz gerek. Onlar döner dönmez."

Yüzümü buruşturdum ve sandalyeye yaslandım. "Bunun ne işe yarayacağından emin değilim. Onunla zaten Majesteleri hakkında konuşmaya çalıştım. Onun için bir sürü bahanesi var."

Sessizliğin içinde kıpırdandı, kutuyu karıştırdı ve aynayı çıkardı. "Bunu sana Sepher mi verdi? Bir hediyenin, onun için kardeşini öldürmen için seni manipüle etmesini telafi edeceğini mi düşünüyor?"

Homurdandım. "Bunun için bana uzun, çok uzun bir süre borçlu kalacak. Ayna Nyx'indi. Sanırım Ba'yla iletişim kurmak için kullandığı aynaydı-"

Kahretsin. Rose, Bastian'ın ailesini bilmiyordu. Boğazımı temizledim. "Onun unseelie sevgilisiyle iletişime geç. Onu nasıl kullanacağımızı bulabilirsek Braea'ya karşı müttefikimiz olabilir, bulamazsa bile belki Taç'ın yeri hakkında bir şeyler biliyordur. Dawn'dan aldığım kitap onun Yeraltı Dünyası'nda olduğunu gösteriyor."

Rose ellerini çekerek aynayı masanın üzerine bıraktı. "Yani sadece Uyku'yu sona erdirebilecek bir Taç hakkında endişelenmek zorunda değiliz ve

yanlış ellere düşmemeli, ama aynı zamanda Yeraltı Dünyası'na doğrudan bağlantı sağlayan bir ayna da mı var? Harika. Bu harika. Bunu kullanmayalım."

Elfhame'de geçirdiğim süre boyunca, görünmeyenlerin neden bu kadar korkulduğunu öğrenmiştim. Yeraltı Dünyası'na sürülmelerinden seelie'leri ve onlarla müttefik olan herkesi sorumlu tutuyorlardı.

"Ya tek seçeneğimiz buysa?" Farklı açılar deneyerek ona baktım ama gümüşi yüzeyinde sadece karanlık vardı. Taç konusunda yardımcı olmasa bile Bastian'ı babasıyla tanıştırabilirdim. Sadece bu bile risk almaya değerdi.

"Alo?" Seslendim.

"Ama kraliçenin tacı almasını istemediğinizi sanıyordum. Onu olduğu yerde bırakabiliriz."

Aynanın üzerine eğildim, gözlerim yüzeyinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını araştırıyordu. "Nyx'in çocuğunun yardımınıza ihtiyacı var."

Bu bir dalgalanma mıydı yoksa gözlerim bana oyun mu oynuyordu? Gözlerim yanmasına rağmen kırpmaya cesaret edemedim.

"Ne demek Nyx'in-?"

Gürültülü bir vuruş kapıyı salladı ve bizi sıçrattı.

Göğsümü tuttum. Aynada hiçbir şey yoktu. "Ari'yi davet ettin mi?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ve kapıyı böyle çalmazdı."

Kürek kemiklerimin arasında hoş olmayan bir his belirdi. Bir şeyler ters gidiyordu. Kapımızı çalanların çoğu Bastian için gelen mesajlardı, genellikle de kraliçeden. Ama onu göndermişti.

Büyümle temas kurdum, herhangi bir zehre yol açmadan derimin üzerinde karıncalanmasına izin verdim, sonra kapıyı açtım.

Kraliçe Muhafızları'nın başı Cavall, siyah zırhı pırıl pırıl parlayan, yüzü solgun ve gergin bir şekilde hazır olda duruyordu. "Majesteleri sizinle konuşmak istiyor."

Majesteleri mi? Güneş çoktan batmış mıydı? Oturma odasına baktım ama pencerelerden görünen tek şey yoğun bir sisti. "Saatin kaç olduğunu fark etmemiştim." Midem neredeyse demir giydiğim zamanlardaki kadar kötü bir şekilde sıkıştı. Etrafımda olmasını isteyeceğim son kişiydi.

"Hadi o zaman." Rose benimle birlikte gitmek için bir adım öne çıktı ama elini kaldırdı.

"Saraydaki diğer herkes ölüm tehlikesine karşı odalarında kalacak."

"Ölüm cezası mı?" Kıkırdadım. "Kulağa biraz dramatik geliyor."

Yüz ifadeleri daha da sertleşti. "*Ölüm acısıyla*. Muhafızlara bile kışlalarına dönmeleri emredildi."

Onların ötesinde koridor boştu. Genellikle Bastian'ın kapısında en az bir nöbetçi olurdu. Bu yanlışlık hissi büyüdü, şimdi kürek kemiklerimin arasında bir hançerin ucu vardı.

"Şey," dedim parlak bir , sanki her şey yolundaymış gibi, "yakında döneceğim."

Gitmek üzereyken Rose kolumu yakaladı ve kulağıma eğildi. "Bundan hoşlanmadım. Havada kötü bir koku var Kat. Nemli bir şey."

Başımı salladım ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Vahşi Av yurt dışındayken Bastian ve Faolan'a ya da saray dışındaki herhangi birine bir mesaj iletemezdik. Tek başımızaydık. "Dikkatli olacağım."

Bununla birlikte Cavall'ı boş koridorlarda takip ettim. Sessizlik bastırıyor, ayak seslerimi çok gürültülü hale getiriyordu. Köşeleri döndük ve bir merdivenden indik -o zaman kraliçenin süitine gitmiyorduk. "Neredeyiz-?"

İşte o zaman gördüm.

Merdivenlerin dibindeki bir oyuğa yerleştirilmişti; genellikle bir muhafızın bulunduğu bir yerdi. Siyah, parlak ve kocaman.

Bir Korku.

OceanofPDF.com

54

BASTIAN

Dizginleri sıkarak başımı rüzgâra doğru eğdim, yüzümü savurmasına ve saçlarımı çekiştirmesine izin verdim. Kafamdaki her düşünceyi kovmasını istedim. Boş olmak istedim. Bu daha kolay olurdu. Eğer düşünmezsem, Gece Kraliçesi'nin Gölgesi, Tenebris Yılanı, onun Piç kurusu.

Ama sanki Bastian Marwood parçalara ayrılıyor, arkamızdaki yolda kendi parçalarını bırakıyordu.

Çünkü onların seçimlerini bağdaştıramıyordum. Kraliçeyi Yılan'ın seçmesi gerekiyordu. Ama Bastian *kendi* kraliçesini seçmek istedi.

Bu imkansızdı.

Ben de kaçtım. Braea'nın bana verdiği görev aslında kişisel dikkatimi gerektirmiyordu ve daha hızlı seyahat yöntemleri vardı ama buna ihtiyacım vardı. Ayrıca, Kat'in bu gece bensiz daha iyi uyuyacağına dair bir his vardı içimde - eğer uzak durursam tartışma çıkmazdı.

Evet, ben bir korkaktım.

"Acelen mi var?" Faolán ona bağırdı.

Aşağıda, geyiğimin göğsü kabardı. Yaratığı çok zorluyordum. Neredeyse Kat'i Elfhame'e getirdiğim ve Şifa Salonu'na koştuğum geceki kadar zorluyordum. Ona yavaşlamasını söyledim. "Üzgünüm, ben sadece..."

"Düşüncelerini geride bırakmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyordu." Faolán arkasına baktı; şehir sabah güneşini yansıtan uzak bir lekeydi. "Ben hiç başaramadım ama başarırsan bana haber ver. Ya da... Konuşmanın yardımcı olduğunu duydum."

Göz ucuyla ona bir bakış attım. "Sen, bir düzineden fazla kelimeyi zar zor bir araya getiren kişi, bana duygularım hakkında konuşmamı mı tavsiye ediyorsun?"

"Düşünceler dedim, duygular değil, ama hangisi işinize gelirse." Omuz silkti ve geyiğin omzunu okşadı; geyik yeni çıkan bir dala uzanmıştı; şehrin büyülü sıcaklığının ötesinde, bahar soğuğu daha yeni yeni kırıyordu. "Rose iyi bir dinleyici olduğumu söylüyor."

"Çünkü neredeyse hiç konuşmuyorsun," diye homurdandım.

Uzun bir süre sessizlik içinde yolumuza devam ettik. Belki de o doldurmaya çalışmadığı için sonunda kendimi konuşurken buldum. Keşfettiğim her şeyi, Kat'in Dawn'da bulduğu bilgileri, kraliçe hakkındaki görüşlerini, Kaliban'ın zindanlarda ortaya çıkardığı sırları ve son olarak Braea ve Korkular hakkındaki gerçeği anlattım.

"Bunların hiçbirine inanmak istemiyorum." diye bitirdim.

"Oh?" Başladığımdan beri çıkardığı ilk sesti bu. Bir parçam eyerde uyuyup kalmadığını merak etmişti.

"Eğer bu doğruysa, bunca zamandır ne ve *kim* için savaşıyordum?"

Sakalını ovuşturdu. "Bizi satrançtaki küçükler gibi gören birine benziyor. Piyonlar mı? Onun için hepimiz onlarız, barış, istikrar, uzun yaşamlar... aileler isteyen insanlar değil."

"Hep düşündüm... Onun da benimle aynı şekilde hissettiğini düşündüm."

Eylemlerimi ve kararlarımı insanların iyiliği, korunması ve güvenliği için karşılaştırdım. Onun da aynı şeyi yaptığını mı *varsaymıştım*?

"Hmm." Beni omurgalarımı parçalayan sefaletten çekip çıkaran hamile bir sesti.

"Ne?"

"Bir süredir ona karşı hareket etmiyor muydun? Cyrus'un suçluluğu, Kat'in casusluğu, Kraliyet hakkındaki ipuçları gibi sırları saklıyordun."

Güldüm, boğazım düğümlendi. "Bu ona karşı hareket etmek değil! Bu sadece... bazı bilgileri saklamak."

Kaşlarını kaldırarak bana mazeretlerimi kesen bir bakış attı.

Arkasından bir oyun oynuyordum, kendimi bunun sayılmayacağına ikna ediyordum çünkü ona karşı doğrudan bir eylem değildi.

"Kat hakkında bana hala cevap vermedi, biliyorsun."

"Bunu fark ettim. Cyrus'la o odada neler olduğunu itiraf etmektense sana Korkuları anlatmayı tercih ediyor. İşte cevabın."

"Yani insanlar onun için sadece piyon değil, *benim şahsım* da tahtadaki harcanabilir parçalardan *biri*. Beni önemsediğini sanıyordum. Düşündüm ki..."

"Hmm. Sepher hepimizle oynamış olsa da, bunu değer insanları güvende tutmak için yaptı."

Sepher'in insanlara Braea'dan daha iyi davrandığı düşüncesi bizi uzun süre susturdu.

Sonunda başımı salladım. "Annem hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Benim için fark etmez. Merak ediyorum da, kraliçe biliyor mudur? Bilinçaltında, belki? Seni her zaman kayırmıştır."

"Hayır. Kat öyle bir şey yaparsa
öleceğimi düşünüyor." "*Şey*..."

Başım geriye düşerken iç çektim. "Sakın bana senin de sevdiğini söyleme."

"İki kızı vardı." İki parmağını kaldırdı. "İkisi de onun eliyle öldü. Matematikte pek iyi değilimdir ama..." İki parmağını aşağı katladı ve bana yumruğunu gösterdi.

"Ama sen onun için çalışıyorsun. Değil mi-?"

"Hayır. Ben *sizin için* çalışıyorum. Sadakatim *sana*. Rose da aynı şekilde. Ve bahse girerim Orpha, Brynan ve diğer tüm ajanlarınız da aynı şeyi hissediyordur."

Bu beni yatıştırdı ve kendimi önümdeki yola kaşlarımı çatarak bakarken buldum. "Kat gibi konuşuyorsun. Başkalarının beni benim kendimi gördüğüm gibi görmediğini söyledi. Bir kriz anında bana baktılar."

"Var. Ve tanrılar biliyor ki son zamanlarda bunlardan yeterince yaşadık. Kimse senin kim olduğunu bilmese bile, sen zaten iyi bir prenssin." Bakışları sinsi bir gülümsemeyle birlikte bana kaydı. "Tabii şimdi sana boyun eğmemi beklemiyorsan."

Güldüm, Tenebris-Luminis'ten ayrıldığımızda imkânsız gibi görünen bir şeydi bu. "Teşekkür ederim, Faolán."

Kraliçenin mesajını dudaklarını büzerek okuyan münzevi, yaşlı bir fae'nin malikanesine . Bariz kızgınlığına rağmen, Braea'nın istediği kitapları almamıza izin verdi - ikimizin de geyiklerine yetecek kadar.

Bize yeni aydan korunabileceğimiz bir sığınak önerdi ama gecenin çökmesine daha birkaç saat vardı ve ben mümkünse şehre geri dönmek istiyordum. Bunu başarabilirdik ama denemeye değerdi ve eğer zamanında varamazsak kalabileceğimiz son bir han vardı. Faolán'la konuşma fırsatı bulduğuma göre Kat'le konuşmaktan başka bir şey istemiyordum. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Ancak havanın farklı fikirleri vardı ve öğleden sonra yağmur yolu büyük ölçüde çamurlaştırdı. Çabalarımıza rağmen, güneş gittikçe alçalırken ve gökyüzü kararırken hâlâ birkaç saatlik yolumuz vardı. Tenebris'ten önceki son handa durmamız gerekecekti, şehir kapılarına bir saatten fazla uzaklıktaydı. Yine de henüz bir işaret yoktu ve biz gün batımıyla yarışırken Faolán'ın omuzları gittikçe sıkılaştı.

Vahşi Av yakında yola çıkacaktı ve kimse ruhunu bu tür yaratıklara kaptırmak istemiyordu.

Faolán ancak kasvetli yeşil bir vadiye girdiğinde konuştu. "İşte orada." İleride, vadinin içinde yer alan han, gecenin tehditlerine karşı rahat ve güvenliydi. "Sadece bir yatakları varsa size vermeyeceğim, *Majesteleri*." Sırıttı ve dörtnala ilerledi.

"Hiç saygı yok," diye mırıldandım, geyiğimi peşinden sürükleyerek.

Neyse ki yerde yatmama gerek kalmadı, yer vardı. Geyiklerimizi ahıra yerleştirdikten sonra beyaz nergislerle kaplı patikadan hızla geçerek hana girdik. Bizi sıcak bir ortak salon karşıladı ve kendimizi kapıya yakın bir masaya yerleştirdik; dolu tabaklar ve boşalma tehlikesi geçirdikleri anda yeniden dolan fıçılar vardı. Şehre bu kadar yakın olup da akşam olmadan varamamaktan duyduğum hayal kırıklığını hafifletiyorlardı.

Ben ikinci birama, Faolán da ikinci tabağına başlamıştı ki birden başını eğdi. "Dışarıda biri var."

Bir elim kılıcıma giderken, elimdeki içkiyi yere bırakarak doğruldum. "Av mı?"

"Hayır, bu..." Durdu, dinliyordu. "Yaya olarak gidiyorlar.

Yalnızlar." "Eğer Vahşi Av onları yakalarsa, ölürler... ya da

daha kötüsü."

"Orada kalabilirler," diye tersledi hancı. "Yeni ayda kapılarımı açmam."

"Hayır, bu *boktan* bir şey." Faolan ayağa kalkmış, barı kapıya doğru fırlatıyordu.

Hiç düşünmeden, küfür eden hancının ona ulaşmasını engelledim. Rose

nefes nefese içeri daldı.

Faolán kapıyı arkasından çarparak tüm binayı titretti. "Bu lanet yerde ne işin var senin?" En iyi zamanlarında bile huysuzdu ama onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Neredeyse onu tanıyamayacaktım. "Yeni ay olduğunu biliyorsun, değil mi? Tazılarının kokunu alacağını biliyorsun, değil mi? Biliyorsun-?"

"O biliyor." Bir elimi omzuna attım ama beni silkeledi ve elleri dizlerinin üzerinde nefesini tutarken ona ters ters bakmaya başladı. "Rose'a bundan daha fazla güvendiğini sanıyordum."

Anlamadığım için homurdanarak odanın ortasına doğru yürüdü.

"Başardım, değil mi?" Doğruldu, ceketini daha sıkı çekti. Ancak o zaman çıplak bacaklarını ve alttan çıkan ayaklarını fark ettim. Buraya gelmek için kurt formuna geçmişti, paltosunu omzuna astığı çantasında taşıyordu. "Bu sabaha kadar bekleyemezdi. Aslında yeni ayın önemli olduğunu düşünüyorum."

Faolán dönerken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Kraliçenin Kat'i var. Sarayda Korkular var. Kraliçe ne halt ediyor bilmiyorum ama Sura'nın sızması yeni aydaydı. Eğer eldiven için gidiyorsa..."

Tüm sıcaklık beni terk etti. Kat'in ya da Korkuların Braea'nın planlarına nasıl dahil olduğundan emin değildim ve bunu öğrenmekten korkuyordum ama bildiğim bir şey vardı. "Kraliyet'in peşinden gidiyor."

Faolán homurdandı. "Ve biz burada mahsur kaldık."

OceanofPDF.com

55

KAT

T Korku saldırmadı. Sadece... orada durdu. Sessiz bir nöbetçi.

Bir heykel olup olmadığını merak ettim ama boş siyah gözleri biz geçerken bizi takip etti. Yüce Tanrım, Cavall'ın bu kadar solgun görünmesine şaşmamalı.

Gözden kaybolunca onlara fısıldadım. "Bu şeylerin sarayda ne işi var?"

Ağızları düzleşti ve birkaç adım boyunca sessizce ilerledik. "Bilmiyorum. Sadece Majestelerinin muhafızları kışlalarına hapsettiğini biliyorum.

-Saray onların." İlerideki kapıları bir başka çift Korku'yu işaret ettiler. "Ben sadece onun emriyle sizi ona götürmek için buradayım."

O canavarları geçmek yeterince kötüydü ama kapıların dışarıya açıldığını fark ettiğimde tereddüt ettim. "Bu yeni bir ay."

"Majesteleri Vahşi Av'ın sorun olmayacağı konusunda bana güvence verdi."

İki Korku'nun bakışları altında tüylerim diken diken oldu. Dışarıda, gri sis her şeyi örtüyor, sadece saf, soğuk beyazın puslu ışıklarıyla kırılıyordu.

Cavall omuzlarını dikleştirdi ve önden gitti.

Nabzım bunun yanlışlığıyla çarpıyordu. Yeni ayda dışarı çıkılmazdı. Albion'daki her çocuk bunu bilirdi. Düzinelerce peri masalı bizi bu konuda uyarırdı ve okumayı öğrenmeden önce bize hatırlatmak için tekerlemeler söylerdik.

Ama Gece Kraliçesi ne isterse, onu alırdı. Ve şimdilik ben onun kuluydum. En azından sadık biriymişim gibi davranmalıydım.

Ben de takip ettim, mümkün olduğunca sessiz olmak için her adımı dikkatlice yerleştirdim.

Onunla koruda buluştuk, Büyük Meşe ve Büyük o kadar yoğun bir sisin içinde yükseliyordu ki tepelerini göremiyordum.

"Bizi yalnız bırakın." Parmaklarının bir hareketiyle Cavall'ı kovdu. "Korkular bizi Vahşi Av'dan koruyacak."

"Korumak mı?" Etrafımızı saran sisin içindeki dört yaratığın loş şekillerine baktım. "Kış Gündönümü'nde yaptıkları şey bu muydu?"

"Onlara güvenilebilir. Bana karşı kullanılamazlar. Rüşvet verilemez. Kandırılamazlar. Kimse onların daha iyi doğalarına hitap edemez, çünkü öyle bir doğaları yok. Uygun şekilde bağlandıkları sürece tamamen sadıktırlar." Pürüzsüz yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi. "En azından bir süreliğine."

Bu ekleme tenimi kaplayan soğuk ter için hiçbir şey yapmadı. Ne kadar zamanımız vardı? Hayatımla kumar oynamayacağı konusunda ona güvenmiyordum. Belki de beni buraya getirmesinin nedeni buydu - Korkularla şansı tükendiğinde ölecek ve ona kaçmak için zaman kazandıracak bir kanarya.

"O zaman çabuk olalım." Sıkı bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Benden ne istiyorsun?"

"Pratik. Sende sevdiğim tek şey bu, Katherine." Sisin içinden süzülen fae ışıkları kadar soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bastian'ın Küllerin Tacı'nı aramasına yardım ediyorsun. Ama Gölge'min onun kullanıldığını görmeye pek hevesli olmadığı izlenimini edindim. Öte yandan sen... sanki o şeyi kullanmamız gerektiğini düşünüyormuşsun gibi konuştun. Bu da bizi aynı hizaya getiriyor."

"Kimin aklına gelirdi ki?"

Çenesini kaldırarak kıkırdadı. "Aslında birbirimize düşündüğünden daha çok benziyoruz. Kendini güvende tutmak için Bastian'ı baştan çıkardın, öyle güçlü bir adamı. Cazibesini görebiliyorum. Sonra Dawn'da kapana kısılınca... şey, yine baştan çıkarma yolunu seçtin, değil mi? Yargılamıyorum. Bize verilen araçları kullanmak zorundayız." Yavaşça başını sallayarak beni inceledi. "Hayır, hatta sana hayran olmamak elde değil."

"Ne iltifat ama. Senin hayatının benimkiyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim." Dişlerimi sıktım. Kocasının kendisini öldürmesini engellemek için onu bir cam parçasıyla bıçaklamak zorunda kalmamıştı. Bir düşmana yaklaşmak için kendini riske atmamıştı. Güvenliğim için ödediğim bedel hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

O bir kraliçeydi. Hep başkalarının hayatlarıyla ödedi.

"Gözlerindeki o yargılayıcı bakışı görüyorum. Hükümdar olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyorsun. Düşmanlarını ne kadar yakınında tutman gerektiğini."

"Tahtı ele geçirmeleri için onları cesaretlendiren mektuplar gönderecek kadar yakın mı?"

Küçük bir kahkaha atmadan önce gözleri iri iri parladı. "Aynı zamanda bir hafiye. Çok yetenekli değil misin? Sanırım mektupları yakmadı, değil mi? Aptal çocuk, sürekli bir şeyler topluyor."

Gerçeği okuyabileceğim bir tepki alacağımı düşünmüştüm. Bu değil.

"O halde, ne gerekiyorsa yaptığımı anlıyorsunuz. Bu da bizi buraya getiriyor." Eliyle işaret etti ve sis yarılıp Ulu Porsuk'un yayılan dallarını ve Ulu Meşe'nin yükselen dallarını ortaya çıkardı. "Küllerin Tacı'na bu şekilde ulaşacağız."

"'Yol ağaçların arasından geçer' - Büyük ." Bastian'ın teorisi doğruydu. Onlara baktım -fae'lere büyülerini veren antlaşmanın işaretlerine. Tableti büyütmüşlerdi, ağaçları birleşerek, bir Gece Kraliçesi'nin gündüzleri hüküm sürmesine izin vermek için bu antlaşmanın bir kısmının bozulması gerektiğinde Taç'ın nerede bulunacağına dair bir ipucu bırakmışlardı.

"Tacı ele geçirdiğimde, tebaam olarak seni güvende tutabilirim. Sevgili Bastian'ını güvende tutabilirim. Uyku'dan kurtulduğumda kimse bana karşı ayaklanmayacak. Artık paranoyak fikirleri olan aptal Gündüz Kralları ya da gereksiz yere kan dökülen vahşi planlar olmayacak."

"Ona yaptığınız bir plan."

"Bu plan kendisine aitti. Ben sadece onu dürttüm. İkincil zararı umursamaması tamamen onun suçuydu." Çenesi gerildi, bana Bastian'ı o kadar çok hatırlattı ki, bunu daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. "Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Kraliyet için buradayız. Yol bu, ama türlü açamıyorum." Kaşlarını birbirine çatarak oflayıp pufladı. "Doğru zaman. Doğru yer."

Yeni ay. Sura'nın Vahşi Av'ı riske atmasının nedeni buydu; eldiven sadece yeni ay gecesi açılacaktı.

Lanetimi geri çektim. Evet, Braea'dan bilgi saklamıştık ama o kendi ipuçlarını bulmuştu ve bizim hiçbir fikrimiz yoktu.

"Bir hizmetkârı kraliyet kanıyla meshettim ama hiçbir şey yok!" Ellerini açarak topuğunun üzerinde döndü. "Neyi kaçırıyorum?"

Derin düşüncelere dalmış gibi ağzımı ovuşturdum, ama aslında bu rahatlamanın titrek gülümsemesini gizlemek içindi. Meshedilmiş olanın kraliyet kanıyla meshedilmiş anlamına geldiğini sanıyordu.

Bunun Büyük Ağaçlar'dan bir meşe palamudu ve bir dut anlamına geldiğinden emindim, ne de olsa Bastian Sura'yı elinde ezilmiş halde bulmuştu.

Ama onda da kraliyet kanı vardı. Belki de üçünün bir arada olması gerekiyordu.

Kahretsin. Braea farkına varırsa, tek yapması gereken uzanıp yerden yaşlı bir meşe palamudu almak ve porsuk ağacından bir dut koparmaktı. Onları yiyebilirdi ve sonra eldiven onun için açılırdı.

Artık mesele Kraliyet'in keşfedilip keşfedilmeyeceği değil, ne zaman ve kim tarafından keşfedileceğiydi.

Bu o olamaz. Ama Sura ölmüştü. Amaya ve Bastian çok uzaktaydı. Braea bulmacanın son parçasını bu gece çözecekti.

Ondan önce eldivene girmem gerekiyordu. Bir şekilde.

Sadece kraliyet kanına ihtiyacım vardı.

Kahretsin. *Lanet* olsun.

Kraliçe hareketsiz kaldı. "Ne oldu? Az önce bir şeyin farkına vardın."

Bastian'ın kraliyet kanı vardı ve bunu bana vermişti. *Teknik olarak* kraliyet kanına sahiptim. Zehrim ve Elthea'nın onu stabilize eden ilacı sayesinde porsuk ve meşenin gücü vücudumda dolaşıyordu.

Tek umudum tanrılar, ağaçlar ya da eldivenin nasıl çalıştığını belirleyen her kimse onun için sayılmasıydı.

Yine de umut için zaman yok.

Kraliçeyi iterek geçtim ve ağaçların arasındaki gölgelere doğru adım attım. "Buraya Küllerin Tacı için geldim. Ben kutsanmış olanım ve eldivenin açılması için çağrıda bulunuyorum."

Hava, yeri sarsan bir gıcırtıyla yarıldı.

Ayaklarımı yere bastım ama havada ıslık çalan bir şeyin sesinden kaçmak istedim.

Bununla yüzleşmem gerekiyordu. Eldivenleri ilk benim geçmem gerekiyordu. O taç Bastian'ındı. Onun değil.

Braea geriye doğru tökezledi, gözleri yuvarlaktı ve arkasındaki bir şeye sabitlenmişti

Be

n. Bir kapı. Öyle olmalı.

Rahatlamış bir kahkaha attım. Beni takip edemeyecekti.

ağaçların meyveleri olmadan.

Sırtıma bir şey çarptı. Ciğerlerimden sıcak ve metalik bir hava fışkırdı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde kendimi yakalamak için uzandım ama düşmedim.

Gözlerimi kırptım.

Tekrar göz kırptım, çalışıyordum... Kırmızı.

Parlak, parlak kırmızı.

Kabuk. Yapışkan ve karanlık.

Acı. Yeni başlıyordu. Şimdi omzumdan yayılıyor... bir dalın vücudumu deldiği yerden.

OceanofPDF.com

56

BASTIAN

Rose ve Faolán gitmemi engellemeye çalıştılar ama ben onları geçtim. Vahşi Av'ın canı cehenneme. Gerekirse ruhumu verirdim. Kat için her şeyimi verirdim.

Ona ulaşmam gerekiyordu. Braea her ne yapıyorsa durdurmam gerekiyordu. Bütün bu lanet yolculuk... beni yoldan çekmek içindi. Ve lanet bir aptal gibi ben de buna uydum. Burada, şehirden çok uzakta olmamın sebebi olan korkaklığıma lanet ettim.

Tıpkı Kat gibi kokan küçük beyaz nergislerin yanından hızla geçtim, geyiğimi eyerledim ve geceye doğru at sürdüm.

Aciliyetimi hissederek sert bir şekilde dörtnala koştu, virajları kesti, kayalardan ve kütüklerden atladı. Yeni ayın karanlığı kırsalı yutmuştu ve bizi de yuttu. Omzumun üzerinden, hanın ışıklarından hiçbir iz yoktu. Bir perde bile açılmadan kilitlenmiş ve kepenkleri indirilmiş bir yığın evin yanından geçtik.

Bu hızla şehre üç çeyrek saat, en fazla bir saat vardı. Vahşi Av'ın tam da bu anda, tam da bu yerde olma ihtimali neydi?

Tam bu düşünceye sert bir gülümseme vermiştim ki ulumaları duydum. Pek av köpeği sayılmazdı. Tam olarak kurt değil. Fluffy'nin bu sesi çıkardığını bir kez duymuştum, Korkuların saldırdığı gün.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Siktir."

Vahşi Av'ın cehennem köpekleri kokumu almışlardı.

Atlıları yakınlarda olacaktı.

Hikayeler onlardan kaçmanın mümkün olmadığını söylüyordu ama Ari bize bir keresinde onu nasıl kovaladıklarını ve güvenli bir yere kaçmayı başardığını anlatmıştı. Ben de aynısını yapardım. Onları şehre kadar yenerdim. Eğer bu bir sonraki yeni ayda benim için tekrar gelmeleri anlamına geliyorsa, öyle olsun. Kat güvende olduğu sürece.

Geyiğimin boynuna eğildim ve babamın onları eğitmek için her zaman kullandığı o eski dilde fısıldadım. Tek söylediğim, "Lütfen."

Başını eğdi, hızını artırdı ve ben de teşekkür etmek için elimi omzuna koydum.

Ama iniltiler daha da arttı ve geyiğimin toynak seslerine yenileri eklendi. Karanlıkta bir tür sığınak aradım; eğer bir ahıra sığınırsam belki sıkılıp giderler ve ben de yoluma devam edebilirdim.

Hiçbir şey yoktu.

Gürleyerek yaklaştılar. Hava onların varlığıyla sarsıldı. Etrafımdaki büyü çığlık atıyor ve kazınıyordu, uyumsuz ve tedirgin.

Dizginlere yapıştım, daha aşağı eğildim, geyiğimi daha hızlı ittim. Her şeyi yapardım. *Her şeyi* yaparım. Vahşi Av bir pazarlık yapabilir. Önce saraya gidip şu tek şeyi yaparsam ruhumu alabilirlerdi.

Gölgelerim yayıldı, karanlık bir göl halinde yeri yaladı. Atlıları ya da zebanilerini yavaşlatmadılar.

Beyaz tazılar gölgelerimin arasından koşarak geçtiler, kızıl alevler kulaklarını ve gözlerini işaretliyor, kuyruklarının arkasına doğru uzanıyordu. Teoride tıpkı Fluffy gibiydiler ama yine de gözlerinde bir keskinlik, vücutlarında zayıf bir açlık vardı, sanki ne kadar beslenirlerse beslensinler ya da kaç gece avlanırlarsa avlansınlar asla tatmin olmayacaklarmış gibi. Hayır, o hiçbir zaman onlara ait olmamıştı.

Sonunda arkama baktım. Şok edici bir şekilde yakındılar, sadece on adım ötedeydiler. Geyik ve at sırtında, aşınmış zırhlar ve gölgelerle örtülmüş on üç binici. Atlarına ölüm yapışmıştı, bazıları iskelet gibiydi, bazıları ise tam olarak katı değildi. Gözleri gümüşi bir ateşle yanıyordu, tıpkı Kat ve benim bizi ahırın avlusunda neredeyse yakaladıklarında gördüğümüz gibi. Ama bu sefer aramak yerine bana odaklanmışlardı.

Bana sahip olacaklardı. Kaçış yoktu.

Yine de eğilip geyiğime yalvardım, çaresizlik gözlerimi yakıyordu. "Lütfen. *Lütfen*."

Ama sardılar, gök gürültüsü ete kemiğe büründü.

Geyiğim dehşet içinde böğürdü ama yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Bizi durmaya zorladılar, ileriye, geriye, her yere giden yolu kapattılar. Yutkundum, Kat'in iyi olduğundan emin olana kadar beni alamayacaklarından emin olmak için pazarlığım için en iyi ifadeyi bulmaya çalıştım.

Ama ben daha tek kelime edemeden Vahşi Av eğildi.

OceanofPDF.com

57

KAT

I Bir kök karnıma saplandığında hâlâ ilk dala bakıyordum. Kısa ve keskin nefesler alarak, saldırganın yüzünü görmek için omzumun üzerinden baktım.

Karanlıkta hiç yüz yoktu. Sadece ağaçlar vardı.

Bu yüzden düşmedim. Porsuk, omzuma saplanan dalıyla, Meşe ise karnıma saplanan köküyle beni ayakta tuttu. Büyüleri yaktı.

Keskin nefesler aldım, acıyı içime çekmeye çalıştım.

Neyi kaçırmıştım? Nerede hata yapmıştım?

Öyle demek istemedim-

Yanımdan bir dal daha koptu, hemen ardından bir tane daha ve bir tane daha. Her biriyle sarsıldım, haykıramadım.

Ağaçlar beni kaldırdığında, zalim tutuşlarında sadece sarkabildim. Kolyemi kopardıklarında seğirmedim bile. Ağzımdan kan aktı, ellerime bulaştı, yırtık pırtık elbisemi ıslattı. Her nefesimde acı vardı.

Kemiklerim gıcırdayıp çatlarken sadece hırıldayabiliyordum.

Bu bir cezaydı. Ben kutsanmış kişi değildim ve bu yüzden ağaçlar, eldivenin koruyucuları beni parçalıyordu.

Kanım gerçek bir kraliyet kanı değildi. Ya da meşe palamudu ve dutu tüketmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ya da yolun benim için açılmayacağı anlamına gelen başka bir hata yapmıştım.

Yer yarıldı içine girdi. Dallar ve yapraklar, yıldızsız ve aysız sonsuz gecenin altında beni çevreledi.

Vücudumdaki deliklerin sayısını unutmuştum ama bir şeyi biliyordum. Ölüyordum.

Ve etimden daha derinde, o yakıcı büyü? Sanki ruhumu yakmaya, onu bedenimden, varoluşumdan söküp atmaya çalışıyorlardı.

Varlığım yırtıldı.

Yumruklarımı sıkmaya çalıştım, sanki bu tutunmamı sağlayacakmış gibi. *Hayır. İstemiyorum. Burada kalmam gerek. İhtiyacım var.*

Yapmam gereken çok şey vardı. Tacı almak. Bastian'a Braea'dan bahset. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek. Arkadaşlarıma sarılmak. Vespera'ya son bir kez bin. Mülk.

Dünya karardı. Acı, nefes ve yerçekimi gibi uzak bir kavram haline geldi. Başka bir yerdeydim, fiziksel benliğimin uçurumuna zar zor tutunuyordum. Aşağıda ne bekliyordu?

"*Bırak*," diye fısıldadı kulağıma bir ses. Karanlık, rahatlatıcı, geceleri yatıştıran bir anne gibi.

"*Bırak yoksa ruhun yok olacak*," diye ikinci bir ses geldi. Daha derinden, sükûnet veren bir tınıyla.

Ama gitmesine izin vermek ölmek değil miydi?

Tüm hayatımı tekrar tekrar tutunarak geçirmemiş miydim? Hayatta kalmak benim dinim ve inancım olmuştu. Sunağımdaki tek put.

Peki ya şimdi? Gerçekten yaşamaya değer bir hayat yaratabilmek için eldiveni aradım.

Benliğimin kenarları, ruhum kül tanelerine dönüştü, akıp gitti. "*Bırak* beni," diye tekrarladı ilk ses, ses tonundaki aciliyeti bastırarak.

Düşüncelerimi boşluğa fırlattım. "*Peki ya bedenim?*"

"*O zaten ölecek. Bu bir meydan okumadır; tutun ve tamamen yok ol. Bırakın ve ruhunuz aşağıya taşınsın-*"

"*Bunu ona söylememeliyiz*," diye tısladı daha derinden gelen ses. "*Diğerlerine hiç söylemediniz.*"

"*O sadece meshedilmiş değil. O bizden biri. Büyüsünde bunu hissetmiyor musun? Benim gibi. Senin gibi. Sevgiye çağırmak gibi*."

Yakıcı büyü sanki seslerin dikkatini çekmiş gibi yoğunlaştı ve içimde kalan her şey çığlık attı. Fiziksel bedenimin hâlâ var olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer varsa, çığlık atıyordu.

"*Anlıyorum*." Alçak ses durakladı. "*O bizim yaratığımız*."

"*Risk bu*," diye fısıldadılar hep bir ağızdan. "*Bu bir meydan okuma. Ölmeye cesaretin var mı?*"

Yani hata yapmamıştım. Bu bir meydan okumaydı. Önemli olan ölmekti.

Taç Yeraltı Dünyası'ndaydı. Daha iyi bir yer yapmak, değer verdiğim insanların gerçekten yaşamasına izin vermek için oraya gitmeliydim. Belki geri dönüş yolu vardır. Belki de olmazdı.

"*Böyle bir umut . Kendini tamamen vermelisin*." Eğer ileri gidersem, geri dönüşü olmayacaktı.

Sura. Amaya'ya veda etmişti çünkü Küllerin Tacı'nı onun için geri almak üzere kendini feda etmeyi planlıyordu.

Braea o hizmetkârı meshetmişti ve bunu elde etmek için onları kullanmaya hazırdı.

Ve bu başarısız olunca, bir sonraki kurbanı olarak beni Ağaçlar'a getirdi.

Her zaman hayatta kalmaya tutunmuştum ve yavaş yavaş bir hayat kurmaya başlamıştım. Ama burada sadece hayatta kalmak için değil, dünyayı *değiştirmek* için de bir şansım vardı.

Ölüm bir riskti. Ama değer verdiklerime daha iyi bir şey bırakabilirdim.

Başkalarının da benim gibi acı çekmesini, Alacakaranlık ve Şafak siyasetine kapılmasını engelleyebilirdim. Bastian'ın tahta geçmesini ve Uyku'yla sınırlı kalmadan gece gündüz hüküm sürmesini sağlayabilirdim. Benim ölümüm onu Braea'ya durmaya ve yönetmeye itmeye yeterdi. İyi bir kral olurdu. Dostlarımız yardım eder.

Kolay bir karar değildi, ama doğru olan buydu.

"*Risk budur*," diye düşüncelerimi fısıldayan karanlığa gönderdim. "*Bu bir meydan okuma. Ve buna değer.*"

Bıraktım.

OceanofPDF.com

58

BASTIAN

Vahşi Av yaylarından kalktığında konuştular. Daha önce duyduğum ya da taklit etmeye veya yazıya dökmeye çalışabileceğim bir dil değildi. Kemiklerimin üzerinde geziniyor, anlamam gerektiğini fısıldıyordu.

> Ama ben bunların hiçbirini anlamadım. Onlar almadan önce eğildiler mi

Ruhun mu? Bir çeşit çarpık onur.

Kılıcımı lidere doğrulttum. Onu çektiğimi hatırlamıyordum ama karanlık kılıcı içimi rahatlatıyordu. "Sıranı beklemelisin. Bu gece yapacak işlerim var ama ondan sonra ruhumu alabilirsin. İsteyerek geleceğim. Bir pazarlığımız var mı?"

Kukuleta şaşırmış gibi seğirdi ve içinden alçak, hırıltılı bir ses geldi. En eski dili konuşuyorlardı ama sesleri bu dünyanın herhangi bir dilini konuşmak için hiç yapılmamış gibi bozuktu.

Garip tonlamaları, çatlak sesleri anlamlandırmak için sesleri kafamda yeniden çalmak zorunda kaldım.

"Prensimiz varlığımızı yanlış anlıyor. Prensimizin bizimle pazarlık yapmaya ihtiyacı yok."

Yanlarındaki atlı başını eğdi, yırtık pırtık bir peçe kapüşonunun açıklığını örtüyordu. Kadınsı bir ses çıkarken peçe dalgalandı. "Prensimiz ne yapmamızı isterdi?"

Gölgeli yüzlerine baktım. "O zaman bu prensi gönderin. Eğer pazarlığa yanaşmazsa, ruhum için onunla savaşacağım."

Bir beklenti havasıyla beni izlediler.

"Prensimiz... kendisiyle savaşır mı?"

"Ne?" Kılıcımı indirdim. "*Bana* prensim mi diyorsun?" Geyiğim olduğu yerde dönerek her şeyi anlamama izin verdi. "Sen Alacakaranlık Sarayı'ndansın ve... benim kim olduğumu biliyorsun."

"Hayır. Evet." Lider eldivenli ellerini açtı ve ancak o zaman silahlarını çekmediklerini fark ettim.

"İkisi de değil," diye ekledi peçeli olan.

"İki kat daha fazla prens." On üç ses yükseldi, uyumsuz sesleri kulaklarımda bir baskı, kemiklerimde bir okşama. "Burada, yüzeyde. Ve altındaki dünyada."

"Biraz mantıklı konuş. Bunun için zamanım yok."

"Kim olduğunu bilmiyor," dedi lider.

"Ne de kim olduğumuzu." Peçeli olan başını salladı.

"Bizler Yeraltı Dünyası'nı yöneten ilk görünmez kralın muhafızlarıydık. O ve halkı çağlar önce sürgün edildiğinde onun yanında durduk. Biz... bir gece avlanırken yanlış avı seçerek haddimizi aştık ve bu yüzden lanetlendik."

"Asla yaşamamak için," sesleri ortak bir ilahide yükseldi. "Asla ölmemek için. Kralımıza hizmet etmek ve sonsuza dek avlanmak için."

"Hâlâ avlandığımız gibi," diye devam etti, "hâlâ Yeraltı Dünyası'nda hüküm süren o kralın soyundan gelenlere hizmet ediyoruz. Ve sen de onun oğlusun."

Her şey hareketsiz kaldı. Vücudumun her parçası. Zihnimdeki her düşünce.

Uzun anlar geçti. Bu süre içinde kalbimin attığından bile emin değildim.

Sonunda, sanki ciğerlerim nasıl çalıştığını yeni hatırlamış gibi nefes nefese kaldım.

Nyx'in sevgilisi. Benim öz babam. Sıradan bir görünmez lord değil, Ölüm Krallarından biriydi.

Elimi saçlarımın arasında gezdirerek vücudumun geri kalanını uyandırmaya çalıştım. "Peki benden ne istiyorsun?"

"Asıl soru bu değil. Prensimiz bizden ne istediğini sormalı."

Lider başını eğdi. "Biz onun ." Bu bir ordu değildi.

Ama yardımcı olabilirdi.

"Mümkün olduğunca çabuk saraya gitmem gerekiyor."

"Yapılacak." Lider ve peçeli olan beni kuşatırken, diğerleri arkamda yayıldı. Atları yeri eşeliyor ama hiç toynak bırakmıyordu.

Baskılar.

Onu teşvik etmeden önce geyiğime güven verici bir okşama verdim. Gözleri yabancıları görmemeye çalışıyormuş gibi dönüyordu ama emrimle ileri atıldı, kasları ve sinirleri bir ok gibi odaklanmıştı.

"Her zaman senin görünmez olduğunu ve bu yüzden nehrin büyüsünü geçemediğini düşünmüştüm ama seni sarayın ahır bahçesinde gördüm. O zaman sen... başka bir şey misin?"

Peçeli olan dişlerimi sızlatan bir ses çıkardı. Bunun Vahşi Av'ın gülme versiyonu olduğunu düşünmüştüm ama sanki ölü bir yaratık nasıl gülüneceğini unutmuş ve birisi de bunu onlara tarif etmiş gibiydi. "Biz unseelie'yiz. Ancak kraliçeniz görünmeyenleri engellemeye çalışmadı. O sadece nehri kralımıza karşı korudu. Sarayınıza ancak gücü gibi kan ve ölümle döşenmiş bir yoldan girebilir."

Ofladım, nefesim gece havasında buğulanıyordu. "Geçmeyi her zaman bu kadar rahatsız edici bulmama şaşmamalı." Damarlarımda onun kanı akıyordu, bu yüzden Braea'nın büyüsünün bir tonu üzerimde etkili oldu.

Atının üzerine eğilirken peçesinin ardındaki gölgeler sıkılaştı. "Anneni öldürdü ve bunun için kralımız onun ölümünü istiyor. Bir cana karşılık bir can. Fırsat verilirse onu memnuniyetle teslim ederim."

Braea'nın Sura'nın öldüğü gece bana söylediği ilk sözler birden anlam kazandı. *Benim için geldin. Sonunda.* Gölgeler beni gizlerken, onu öldürmeye gelen babam olduğumu düşünmüştü.

Dizginler avuçlarımda gıcırdadı, gürleyen toynak seslerine rağmen duyulabiliyordu. Artık pek çok şey daha anlamlıydı. "Halkını değil, sadece kendini korumaya çalışıyordu."

"Tiranlar böyle yapar. Kızının kontrolünü kaybetmeyi göze alamadı ama sonuçlarına da katlanmayı reddetti."

Braea gerçekten de bu yüzden kendi kızını öldürmüştü; Katherine'e ne yapabilirdi ki?

Geyiğimi daha hızlı ittim.

Sadece yeterli olacağını umdum.

OceanofPDF.com

59

BASTIAN

Enebris sessiz ve karanlıktı, yeni ay için kilitlenmişti. Şehri kolaylıkla geçtik ve köprüden tek sıra halinde geçtik. Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Kat neredeydi?

Ama sisin içinden hiçbir şey göremiyordum.

Attan indiğimizde Vahşi Av'ın lideri, "Yaptıklarını gizliyor," diye mırıldandı.

Geyikleri ve atları ana girişte bıraktık ve Vahşi Av'a karşılaşabileceğimiz herhangi bir fae'ye karşı ellerini tutmalarını emrettim. Eğer herhangi bir muhafız yolumuzu kesmeye çalışırsa, onları öldürtmeyecektim. Açıklamanın ve geri çekilmelerini sağlamanın bir yolunu bulacaktım.

Ama içeride hiç muhafız yoktu. Hiç kimse yoktu.

Bir çığlık kulaklarımı delerken Vahşi Av beni sarayın Alacakaranlık tarafına kadar takip etti.

Tırpan gibi pençeler her iki taraftan havayı kesti. Durduğum nokta bir çift Korku tarafından saldırıya uğradığında zar zor yuvarlandım.

Kahretsin. İkisi bir arada. Eğer onlardan kaçabilirsem, Vahşi Av geçmem için yeterli bir dikkat dağıtıcı olacaktır.

Ancak hem Vahşi Av'dan hem de Korkular'dan alçak bir ıstırap sesi geldi, sesler neredeyse aynıydı.

Kulaklarım çınlayarak, Korkuların saldırı üstüne saldırılarını engelledim. Yine de yanlış bir şey beni tırmalıyordu ve bunun tek nedeni sarayın içinde, muhafızların yerinde duruyor olmaları değildi.

Farkına varmadan önce eğilip bir açıklık aradığım uzun anlar oldu. Hareketleri. Her zaman kaçamak ve tuhaftılar ama bu farklıydı. Her harekete karşı savaşmaya çalışıyormuş gibi seğiriyor ve geriliyorlardı.

Vahşi Av onları kolayca engelledi ama karşılık vermedi.

"Neler oluyor? Onların nesi var? Neden karşılık vermiyorsun?"

Peçeli kadın bir kişinin dikkatini çekerken, lideri de ona yaklaştı.
Mükemmel bir açılış.

Ancak bıçaklarını canavarın kabuğunun arasına sokmak yerine, ellerini göğsüne koydular. "*Ivunhalem*."

Anlamadığım bir dildi ama Korku bir anda sustu. Tırpan gibi uzuvları alçaldı, bir savaşçı silahını bıraktığı için rahatlamıştı.

Dikkatim çok dağılmıştı, diğer Dehşeti zar zor engelledim. Saldırısı kolumu sarstı ve dişlerimi takırdattı.

Peçeli kadın yaratığın göğsüne dokunarak içeri daldı. "*Ivunhalem*."

Yaratık yine sakinleşti ve bu kez başını eğerek kadının dokunuşuna bastırdı,
Binicisiyle birlikte bir geyik gibi nefesimi kesti.

"Onlar bizim," dedi siyah kabuğu okşayarak. "Sizin...

evcil hayvanlarınız mı?"

"*Bizim insanlarımız*."

Herhangi bir ses çıkmadan önce ağzım birkaç kez açılıp kapandı. "Senin... *ne*?"

"Sizin Korku dedikleriniz bir zamanlar görünmeyen fae'lerdi. Karanlık ritüeller onları Yeraltı Dünyası'ndan sürükledi ve... buna dönüştürdü." Sesi kesildi.

"Yüzey sakinlerinin onları kontrol altında tutmak için kullandığı koğuşlar bizim dilimize dayanıyor." Lider başını eğdi. "Kraliçeniz bu gece onları kontrol etmek için bizim kelimelerimizi kullanan büyüler buldu. Ve anlıyorlar. Bunun hâlâ içeride oldukları anlamına geldiğini umuyoruz."

"Hayır." Başlığını ona doğru çevirirken sesi titriyordu. "Bu daha kötü bir işkence olurdu. Tüm bunları yaşadıklarını ve içeride olduklarını bilmek, tüm o zamanın farkında olmak."

"Onları geri almamız mümkün olabilir."

Aklım karıştı. Canavarlar değil. İnsanlar. *İnsanlar*. Evlerinden çalınmış insanlar. Bedenleri iradeleri dışında değiştirildi. İçinde yer almadıkları bir savaş için *kullanıldılar*.

Bundan daha eksiksiz bir ihlal düşünemiyorum.

Braea biliyor muydu?

"Gelin prensim, zamanın kısa olduğunu söylemiştiniz. Bunun zihninde bir görüntü gördüm" -bir zamanlar bir fae olan yaratığı işaret ettiler- "sevgiliniz Ulu Ağaçlar'ın yanında." Takipçilerinden birine kalmasını işaret ettiler.

Karanlık koridorlar baş döndürücü, korkunç ve korkunç gerçeğin peşimi bırakmadığı bir şekilde önümden geçip gitti. Vahşi Av, akrabalarından daha fazlasını bir dokunuş ve bir sözle bastırdı, biri onları yatıştırmak için kaldı. Gerçekte ne olduklarını bilmeden kaç kişiyi öldürmüştüm?

Tek yapabildiğim hareket etmeye devam etmekti. Bir ayak diğerinin önünde. Birbiri ardına savuşturmalar. Kat'e ulaşmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım.

Vahşi Av'ın kalan son üyesiyle -liderleriyle- birlikte dışarı fırladığımda serin gece havası yanan düşüncelerimi rahatlattı. "Dışarıda akrabalarımdan daha fazlası var. Onları bastıracağım."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu ve sise rağmen yolu iyi bildiğim için Büyük Ağaçlar'a doğru koşmaya başladım.

Ben sisin içinden çıkarken Braea döndü, gözleri yuvarlaktı. "Burada ne yapıyorsun?"

tek soruyu nefes nefese söyledim: "Kat nerede?"

Bakışları düştü ama sırtı dikleşti, sanki Büyük Ağaçlar'ın merkezine giden yolu kapatmaya çalışıyordu. "Açıklayabilirim. Sadece bana bir dakika ver-"

Geçip gittim.

Kızıl saçlar kızıl kanla birleşti. Ağaç uzuvları ve insan uzuvları. Kabuk ve deri.

Dünya parçalandı.

Kırıldım.

Hiçbir şey yoktu, çünkü her şey ayaklarımın dibinde kırık dökük duruyordu.

Dizlerimin üzerine çökmüştüm, damarlarım, kalbim, zihnim donmuştu ve önemli olan tek şeyi kollarımın arasına almıştım.

Kat'in kırık bedeni.

OceanofPDF.com

60

BASTIAN

T Nefes . Nabız yok. Umut yoktu. Hiçbir şey yoktu.

O... gitmişti.

Başımı tekrar tekrar salladım. Dünyada başka her şeyi kabul edebilirdim ama bunu asla. Onsuz bir dünya olmaz.

"Kat?" Yüzündeki kanı temizledim. Umut ederek, arayarak, ihtiyaç duyarak. "Katherine? Aşk?"

Ona fısıldadım, onu çağırdım, göz kapaklarını, dudaklarını öptüm, bakırının ve tuzumun tadına baktım, tanrılardan gerçek aşkın öpücük mucizesini istedim.

Kimse gelmedi.

"Onu durduramadım," dedi Braea .

"Kapa çeneni." Kat'in üzerine , onu kendime sakladım ve tutunacak bir şey aramaya devam ettim. Çünkü o giderse...

Hayır. Reddettim. Kesinlikle reddettim. Tamamen.

Hayır.

"Küllerin Tacı'nın peşinden gitti. Denedi-"

"*Kapa çeneni*!" Bu bir kükreyişti, içimdeki her şey gibi kırık ve öfkeliydi. Yer sarsıldı. Ağaçlar gıcırdadı.

Bana ihanet etmişlerdi. Gücümüzün kaynağına. Toprakla yaptığımız anlaşmanın özüne. Ve onu alarak bana ihanet ettiler.

"girmeye çalıştı," diye Braea, sanki kederinden konuşamıyormuş gibi. "Senin için çok üzgünüm-"

"Bir kelime daha edersen o lanet dilini keserim." Şok olmuş sessizliği, sis gibi yoğun, hissedilir bir şeydi.

Kat'i yere bıraktım. Toprağın soğuk ve nemli olması önemli değildi. O gitmişti. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Sen." Braea'ya döndüm, sesim bana ait değildi ama Vahşi Av'ın sesi kadar yabancı ve soğuktu. "Onu Taç'ın peşinden gitmeye sen zorladın. Onu geri almamız gerektiğini düşündüğünü biliyordun. Bunu *sen* yaptın."

Sisin içinden bir Korku ortaya çıktı - onun tarafından yaratılmış, zincirlenmiş ve kontrol edilen bir görünmez.

İçimden bir öfke dalgası fışkırdı, "I*vunhalem*" diye kükrediğimde gölgeler ona doğru koşuyordu.

Yaratığın hareketsiz düştüğünü görünce yüzü soldu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bu onların dili," ısırdım.

"Ama onlar canavar, onların-"

"her zaman canavar , değil mi?"

İrkildi ve başını salladı. "Ben yapmadım." İhtiyacım olan tek cevap buydu. "Kitabı kullanmayı seçtiler."

"Ve yapacaklarını biliyordun. Tıpkı masum Fae*'leri bu* hale getireceğini bildiğin gibi. Tıpkı Kat'in Kraliyet'in peşinden gideceğini ve öleceğini bildiğin gibi."

Ona baktım - kraliçeme, büyükanneme. Ve ben bakarken, bunca yıldır uğruna çalıştığım şey, uğruna öldürdüğüm, işkence ettiğim, kandırdığım, Kat'i tehlikeye attığım şey, ayaklarımın dibindeki ceset gibi tamamen ve geri dönülmez bir şekilde parçalandı.

O bir hiçti ve ona hiçbir şey borçlu değildim.

OceanofPDF.com

61

KAT

Bıraktığım anda her şey daha kolay oldu. Ruhumdaki o yakıcı gözyaşı durdu. Onun yerine, arkadaşının çekim gücüyle aşağıya doğru kıvrılan bir dere gibi, birleşip genişleyen dar bir yolda aktım.

Sonra daha karanlık bir şeye geçtim -istenmeyen bir karanlığa değil, çevreleyen, güvenli bir karanlığa. Nemli ve zengin. Amcamın beni tekrar gömüyor olmasından duyduğum dehşeti hissetmedim bile.

Bu doğruydu.

"*İşte bu,*" diye fısıldadı sesler, esintideki yapraklar gibi. "*Sen bizimlesin*."

Rahatlatıcı bir kucaklaşma gibi, diğer yollar dallanırken etrafımdaki tüneller sıkılaştı.

Hayır, yollar değil, fark ettim. *Kökler*.

O sesler. Onlar ağaçlardı. Dallarından başladım, kalın gövdelerinden aşağı indim ve şimdi daha derinlerde, toprağın altında arayışa çıktım.

"*Yeraltı Dünyası'na*."

Toprağın içine sızdım.

Ben bir hiçtim.

Bedavaydı. Kolaydı. Düşünmek yok. Eylem yok. Sadece olmak.

Sonra büyük bir nefes içimi yırttı. Soğuk, nemli toprağın üzerinde yatıyordum, tepemde gri bir gökyüzü yükseliyor, siyah bir güneşle işaretleniyordu.

Hayalet gibi beyaz çiçekler etrafımı sardı, kafatasına benzeyen başları neredeyse algılanamaz bir esintiyle sallanıyordu. Düz, yeşil-siyah yaprakları sözsüzce fısıldıyordu, sihir kıpırdanırken, huzursuz ve güçlü.

Doğrulup kendimi kontrol ettim. Kan yoktu. Yaralanma yok. Fiziksel olarak normal hissediyordum, bir ruh ya da hayalet değildim. Kolyem gitmiş olsa da Bastian'ın bana verdiği yüzük parmağımda duruyordu. Kalbim acıyarak onu çevirdim.

Kısa bir mesafe ötede, çiçeklerin arasından şık, siyah bir kaide yükseliyordu ve onun ötesinde dikenli ve geçit vermez bir orman her şeyi silip süpürüyordu.

Ama nefesimi tuttum ve ayağa kalktım, çünkü aradığım şeyin o kaidede olduğundan emindim.

Parlak yüzeyinin üzerinde kömür ve külden bir halka vardı.

"Küllerin Tacı," diye fısıldadım, biraz da onu uçurmaktan korkarak. Ama karmakarışık dalları ve bembeyaz çiçekleri karıştıran esinti bile kaidenin üzerindeki bir kül zerresini bile rahatsız etmedi.

Kaşlarımı çatarak etrafını çevirdim. Mükemmel bir taçtı, yönlü ve karmaşıktı ama uzun süre önce sönmüş bir ateşin kalıntıları gibi cansız ve mattı.

Onu bulmuştum ama nasıl geri alacaktım?

Tabii tüm bunlar kararlılığımı sınamak için değilse. Fae'lere bu kadar yakından bağlı olan Ulu Ağaçlar'dan bu tür bir aldatmacayı hayal edebiliyordum.

Ama tüm o kan. Tüm o acı. Vücudumdaki delikler. Bundan geri dönüş yoktu.

Yine de Taç için gelmiştim ve sonunda buradaydı. Onu Bastian'a götürmenin bir yolunu bulacaktım. Ormanın gölgelerinden bir şekil ortaya çıktığında ona uzandım.

Tüyler ve karanlık, duman ve keskin kumaş ve obsidyen parçaları ve tüm bunların içinden uzun boylu, solgun ve gülen bir adam yükseldi.

Olağanüstü güzelliği ve gözlerinin ışıltısı bana onun kim olduğunu hemen söyledi - Ölümün görünmeyen Krallarından biri.

Soluk, soluk teni saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu, o kadar siyah, o kadar koyu renkti ki, benzerini sadece bir kişide görmüştüm. Bastian'ınkinin aksine, saçları omuzlarına düzgün bir şekilde dökülüyordu.

"Mücadeleyi geçtin. Ruhun hayatta kaldı." Bana bakarak sırıttı. Gülümsemesi kayboldu ve yerini keskin, kalkık bir kaş aldı. "Gereken her şeye sahip olup da eldivene ulaşabilen çok az kişi var ve ulaşabilenler de parçalara ayrıldı. Bir *insanın* ölümü kucaklayan ilk kişi olması ilginç."

"Ölürsem tacı nasıl geri alabilirim?" Aptalcaydı ama içimde küçük bir kor tutuştu, beni hayata döndüreceğini söyleyebileceğini fısıldadı, böylece zafer kazanmış bir şekilde, Taç elimde ortaya çıkabilirdim.

"Sende ne umut var. Ne kadar insani bir acı. Hayatlarınız bunun boş bir duygusallık olduğunu öğrenemeyecek kadar kısa mı?" İç çekerek başını salladı ve yukarı doğru baktı. "Yine de pırıl pırıl yanıyorsun ve böyle bir yaşam gücünün işe yarar yanları var."

Tepemde yeşilimsi beyaz bir çizgi, tek bir şimşek gibi gri gökyüzüne doğru yükseldi. Yine de en tuhafı, ucunun *bende* bitiyor gibi görünmesiydi.

"O iplik vücuduna bağlı. Ya da ondan geriye kalanlar. Eşyalar onun üzerinde seyahat edebilir, ama sadece ölümden sonra bir süreliğine." Uzandı ve onu bir arpın teli gibi kopardı, nota içimde yankılanırken soğuk bir kıkırdama çıkardı. "Ve seninki öyle parlak parlıyor ki, sanki seni kurtarabileceğine inanıyorsun."

Bu şekilde, kalbimdeki umut korunu söndürdü. İşte bu

kadar. Ölüm, tüm kalıcılığıyla.

Uzun süre boyunca içinde bulunduğum koşulları değiştiremeyeceğime, sadece hayatta kalabileceğime inandım. Bu yüzden tek bir şeye odaklandım. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak.

Bu gece her şeyi değiştirmeye çalışmıştım; kendim, Bastian, dostlarımız ve Elfhame halkı için.

Ve beni öldüren de buydu. Ne acı

bir ironi.

Bunca zaman yanılmışım. Koşullarımı ve kendimi değiştirmiştim.

Ama artık her türlü şüphenin ötesinde bir şey biliyordum.

Çenemi kaldırdım ve bu kralın soğuk alaycılığı karşısında gülümsedim. "Önemli bir şey için ölmek, hiçbir şey için hayatta kalmaktan daha iyidir."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Ne güzel sözler. Ama sanırım burada benim krallığımda duruyorsun, bu yüzden buna gerçekten inanıyor olmalısın. Dokunaklı. Yukarıdaki dünyayı gördüm, uğruna ölmeye değecek hiçbir şey yok."

Kibirli pislik. Ödediğim bedel ya da bu bedeli neden ödediğim hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu bedelin acısı, sessiz kalmam, Tacı kabul etmem ve onu iyi bir küçük kız gibi dünyaya geri göndermem için hâlâ çok tazeydi.

"Önemsediğim ve beni önemseyen insanlar var," diye tersledim. "Ama bunun neden senin anlayamayacağın bir deneyim olabileceğini anlamaya başlıyorum."

"*Aşk* mı demek istiyorsun?" Güldü, bu sefer düzgün bir şekilde, başını geriye atarak. Kısa sürdü ve o kadar çabuk buzbir sakinliğe dönüştü ki baş döndürücüydü. "Öyle bir şey yok. Ya da varsa bile dünya aşktan nefret eder. Zaman kaybı. Bu

elini uzatır ve sonra seni pençeler." Dişlerini gösterdi, tıpkı Bastian gibi kalbimi acıttı. "Kurtarmak yerine bıçaklayan, parçalanmış bir tutamak."

"Bu acı bir tecrübenin sesi gibi geliyor."

"Bir zamanlar kendimi aşık sanıyordum. Senin şu anda olduğun gibi bir aptaldım. Ve bunun bana kazandırdığı tek şey, kendi annesi tarafından öldürülen ölü bir sevgili oldu." Yaklaştı, üzerime doğru geldi, öfkesi sesini ürpertiyordu. "Tek yapabildiğim izlemekti. Ve ne o ne de doğmamış çocuğumuz buraya geldi, bu yüzden dünya bizi ölümde bile bir araya gelmekten mahrum etti. Aşkın zaman kaybı olduğunu işte böyle anladım."

Ona baktım. Soluk altın rengi gözler, ama Bastian'ınki gibi parlıyorlardı. Saçları. Cümlelerini neredeyse hırıldayarak söylerken dişlerinin ortaya çıkış şekli.

Ve şu hikaye. Kısaltılmış ama...

"Bu bir kayıp değil. Oğlun... o burada değil çünkü *yaşıyor*." Şok olmuş bir kahkaha attım. "O benim sevdiğim kişi. Bu bağın bu kadar parlak olmasının sebebi."

Ama yüzünü aydınlatan şaşkınlık yerine alay etti. "Ne kadar acınası. İnsanların yalan söyleyebildiğini biliyordum ama geri dönmek için böylesine umutsuz bir girişim beklemiyordum. Böyle bir hikâyenin sana o zavallı küçük hayatını geri vermemi sağlayacağını mı sanıyorsun? Yine de bir yüzey sakininin bu kadar aptal olmasına şaşırmalı mıyım?"

"Hayatım üzgün *değil*." Artık yanan sadece bağlarım değil, tüm vücudumdu. "Dolu ve zengin ve oğlun sayesinde daha da zengin. Seni ona götürebilirim. Kim olduğunu, nerede yaşadığını biliyorum. Onunla tanışabilirsin." Şimdi benim de gözlerim yanıyordu. "Ve o tanımaya değer biri."

Onları tutmaya çalıştım ama gözyaşlarım kaçtı.

Arkamda bıraktığım ailem için ağladım. Homurdanan aşkıyla Faolan için. Rose'un hiç solmayan neşeli gücü için. Şok edici vahşet anları yaşayan sessiz Ariadne için. Perry'nin, üzerine ne kadar pislik yağarsa yağsın, içten gelen sakinliği için. Ella'nın her ikisi de etrafındaki dünyayı aydınlatan taşkınlığı ve sevgisi için.

Bastian için ağladım. Bana hayatta kalmanın ötesinde bir dünya olduğunu gösteren kişi için. Ve babası şimdi karşımda duruyordu, geriye kalan son ebeveyni, ama onun yaşadığına inanmayı reddeden.

Ama en çok kendim için ağladım. Sonunda yaşamaya değer bir hayatım olduğu için. Ve yine de onu kaybetmiştim.

Yine de Taç'ı almanın ötesinde yapabileceğim bir şey daha olabilir.

Ellerimi kalbimin üzerine çenemi kaldırdım ve omuzlarımı dikleştirdim, kralın şüpheciliğini sahip olduğum tüm inanç kırıntılarıyla karşıladım. "Olduğum her şey, eskiden olduğum her şey ve yukarıdaki dünyada sahip olduğum her şey üzerine yemin ederim ki oğlunuz hakkında size doğruyu söylüyorum."

Bana ters ters baktı ama açıklığa vuran ışık bakışlarını yukarı çekti. "*İlginç*."

Yukarıda, ipim bu yerin kara güneşinden daha parlak, şimşekten daha parlak, bir cehennemden daha parlak parlıyordu.

Nefesimi tuttum, elimi tutup onu Bastian'a götürmemi istemesine hazırdım.

"Mükemmel." Yavaşça gülümsedi. "Birlikte seyahat edip Gece Kraliçesi'ne küçük bir ziyarette bulunmam için yeterince parlak."

"Peki ya oğlun?"

"Hayatını geri alabileceğini umduğun icat mı?" Alay etti. "Hayır."

İyi. Yardımımı kabul etmiyorsa, onun yerine benim hediyemi alabilirdi.

"O zaman ölü kalacağım." Kaderimi kabullenmiş gibi başımı salladım. "Will

En azından bana son bir lütufta bulunur musun? Sadece küçük bir şey."

Dikkati ipimden geri döndü, gözleri kısıldı. "Ne kadar küçük?"

"Güzelliğiniz bana büyük bir sevgi beslediğim oğlunuzu hatırlatıyor. Ona veda edemem, ama onun yerine yanağınızı öpebilir miyim, böylece en azından öyleymiş gibi davranabilirim?"

Bir an şişti, o kadar kurnazca ki muhtemelen fark etmedi. Ama onun güzelliğinin bir kibir kaynağı olduğu üzerine kumar oynamıştım ve bu bakış iyi kumar oynadığımı doğruladı. "İnsanlar bize karşı çok hassastır. Arzunuzu yerine getireceğim." Yanağını göstererek aşağı doğru eğilirken kıkırdadı. "Bu yalana olan bağlılığın hem eğlenceli hem de övgüye değer."

Tatlı tatlı gülümsedim, koluna yaslandım ve parmak uçlarıma basarak büyümü çağırdım.

Bana sıçradı, bu dünyanın olmadığı bir şekilde canlıydı, yukarıdaki dünyada hissettiğinden daha güçlüydü. Karanlık bir senfoni.

Bunu hissetmiş gibi gözleri irileşti ama dudaklarım çoktan serin yanağına değmişti.

uzaklaştı, eli üzerinde bıraktığım mor ize gitti. "Ne yaptın sen?"

"Aconite. Seni hemen öldürecek kadar yoğun değil. Yaklaşık beş dakikan olduğunu söyleyebilirim. Belki on."

"*Ne*?" Bu kelime açıklıkta gümbür gümbür yankılandı. "Bana yüzey sakinlerini *sevdirmeye* mi çalışıyorsun? Çünkü birine kendini böyle sevdiremezsin."

"Hayır, beni geri götürmeni istiyorum. Yeni aydayız, yani perde en ince halinde, değil mi? Ve ipimin seni geri götürecek kadar güçlü olduğunu söylemiştin. Eğer kendini ve tacı oraya götürebiliyorsan, beni de götürebilirsin."

"Neden şimdi senin için bir şey yapayım ki?" Yanağından zehirli iplikçikler süzüldü.

"Panzehir bedenimde. Beni geri götür, ben de sana vereyim." Tacı kaptım. Dokunduğumda canlandı, küllerin arasında kiraz kırmızısı közler parlıyordu.

Hafif bir ses çıkardı ve ben de topuklarımın üzerinde döndüm. "Beni geri götürüp yaşayacak mısın? Yoksa kendi inadın yüzünden ölecek misin?"

Alnında ter parlıyordu ve yakışıklı yüz hatları gerilmişti. Zehirimin etkileri. "Aptal yüzey sakini. Eğer doğruyu söylüyorsan ve panzehir bedenindeyse, oraya geri dönüp onu alabilirim. Sana canlı ihtiyacım yok."

Kahretsin. Yüzümün düşmesini zar zor engelledim. Hâlâ üstünlük bendeymiş gibi davranırsam buna inanabilirdi.

"Ama madem bu kadar güzel bir hikâye anlattın, sana bir şans vereceğim. Geri dönüş yolu açık ama zor. Ruhunun buraya gelmesiyle oluşan, bedenine geri dönen bağlantı boyunca seyahat etmen gerekiyor. Yukarı çıkış da aşağı iniş kadar acı vericidir. Ve yaşam mücadelesini bilirsiniz. Kaybetmenin acısını. Belirsizliğin sürekli hayaleti. Eğer geri dönersen, bu seni her zaman rahatsız edecektir." Kenara çekildi ve ağaçların arasındaki gölgeler esnedi. "Ya da bir sonraki yere doğru ilerleyebilirsin. Orada acı olmayacak. Mücadele olmayacak. Kayıp olmayacak. Asla. Bırakmanın ne kadar kolay olduğunu hissettin. Sonsuza dek bu kadar kolay olacak."

Sakin ol.

Hayatımda çok az şey kolay olmuştu.

"Hayatına devam etmen çok doğal. Vücudunuz kırıldı. Bunun bir sonraki doğal adım olduğunu hissedebilirsiniz. Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz. Her şeyin yolu budur."

Karanlık çağırdı.

Daha yakına eğildi, kulağıma fısıldarken nefesi yanağımı yelpazeliyordu, "Artık tehlike yok. Güvende olacaksın. Sonsuza kadar."

Tek istediğim bu değil miydi? Güvende olmak.

Güvende olduğum anlar bulmuştum. Kendimi bırakabildiğim anlar. Önceden plan yapmak zorunda kalmadığım, omzumun üzerinden kontrol etmediğim ya da bir köşeden dönüp yeni bir tehlikeye doğru yürümekten korkmadığım küçük yaşam cepleri.

Robin, Rufus ve hatta Cyrus'tan kurtulmuştum. Ama her zaman vermek istemediğim bir şeyi isteyen yeni bir avcı olacaktı. Braea yukarıda bekliyordu. Ondan sonra daha fazlası olacaktı.

Güvenlik sadece geçici bir şeydi.

"Tacı kimi seçersen ona götüreceğim. Gecenin içinde yürüyüp her şeyi unutabilirsin."

Taç Bastian'ın olacaktı ve hayatta kalmak için hiçbir şeye tutunmama gerek kalmayacaktı.

Sarayları, sarayları ve büyüyü unutabilirdim. Kralları, kraliçeleri ve onların zalimliklerini.

Hiçbir şey olmamanın rahatlığı huzur vericiydi. İçkiden kaçmak kadar huzur verici ve cezbediciydi.

Ve yine de...

Gecenin içine yürümek istemedim.

Başka bir şafağı, başka bir alacakaranlığı izlemek istedim. Daha fazla gül yetiştirmek ve hayal ettiğim o zengin moru elde edip edemeyeceğimi görmek istedim. Güneşin altında uzanıp pasta ve seksle doymak istedim.

Yaşamak istedim.

Ve bunu Bastian'la yapmak istedim.

Ondan bir gülümseme daha, bir kahkaha daha, yüz tane daha kazanmak istiyordum. Adımı binlerce kez söylediğini duymak istiyordum. Teninin tenime dokunmasını, orada olduğunu ve sırf hoşuna gittiği için, sırf bu sıcaklık bir hatırlatma olduğu için, sırf beni sevdiği için bana dokunmak istediğini gösteren küçük jestler istiyordum.

Bir sonraki yer güvenli olabilirdi ama bunların sahip değildi. Ve ben buna razı olmazdım.

Çok uzun zamandır yerleşmiştim.

Yaşayacaktım. Ve bu sefer, bunu düzgün bir şekilde yapacaktım.

OceanofPDF.com

62

KAT

Dünya içimi parçaladı, hava çiğ sinirlerime işledi, parçalanmış kemiklerim birbirine çarptı. Çığlık atmaya çalıştım ama ciğerlerim henüz bütün değildi. Her şey acı veriyordu.

Ama ellerimde Kül Tacı vardı.

Kırık parmaklarımla bile onu kendime yasladım. O kadar çok şeyi riske atmıştım ki, şimdi kaybedemezdim. Kaslarım, hala birbirine örülürken çalışmalarını talep ettiğimde çığlık attı.

Kalbim yerinden fırlayarak ilk nefesi göğsümün içine çekti. Oksijen ateş gibiydi, yakıcıydı ama aynı zamanda parlaktı ve onu içime çektim, hava için açgözlüydüm, yaşamanın tatlı ıstırabı için açgözlüydüm.

Kalktığımda karanlıktı. Tek bir ışık kırıntısı bile yoktu. Görünmez kraldan bir iz bile yoktu.

Elimi uzattım. Kaba kabuk, özsu ile yapışkan.

Sanki dokunmamı bekliyormuş gibi yarıldı ve soğuk ışık içeri süzüldü.

Dipsiz bir nefes daha. Muhteşem, temiz hava. Burnuma, boğazıma, ciğerlerimin köşelerine dokunduğu her yerin aşırı farkındaydım. Kalbimin her atışı, tüm varlığımı titreten gök gürültülü bir davul sesiydi.

Hayattaydım.

Yaşıyor.

Ağaçlar etrafımda açıldı ve içinde uyandığım garip kozadan çıktım. Yer yirmi metre , ama dışarı baktığımda, bir

porsuk dalı önümdeki yeri süpürdü. Bunun üzerine bastığımda, bir meşe dalı bir sonraki dayanağımı sağladı. Bir adım daha, bir dal daha. Hatta yanımda bir tane vardı, destek için kolunu uzatan bir centilmen gibi.

Aşağıda Bastian duruyordu, sırtı bana dönüktü, kraliçesiyle yüzleşirken omuzlarını dikleştirmişti. Konuşmaları tuhaftı, sanki yeni kulaklarım tam olarak alışamamıştı, ama ses seviyesi bana tartıştıklarını söylüyordu. Ayaklarının altındaki toprak kırmızı parlıyordu. Benim kanım. Doymuştu.

Onun yanından geçerken gözlerini bana dikti. Bastian yavaşça

döndü. Sanki bir hayaletmişim gibi dondu kaldı.

Bir bakıma öyleydim.

"Nasıl...?" Kraliçe başını salladı. "Oraya nasıl girdin? Ve nasıl *geri döndün*?"

Gülümsedim ve onun üzerinde durduğumun bilinciyle inişimde durakladım. "Geri dönmemi beklemiyordun, değil mi?"

Yüzünde kısa bir ifade belirdi. Saklamaya çalıştığı suçluluk duygusu. "Tacımı bana ver."

Gülümsemem keskinleşti, sertleşti ve yeryüzüne inen son birkaç adımda acele etmedim. Altımda uğulduyordu, o kadar baş döndürücüydü ki bir an için yanımdaki porsuk dalına tutunmak zorunda kaldım. Ulu Ağaçlar, fae'lere güçlerini veren toprakla olan bağın merkeziydi ve onlar aracılığıyla her şeye bağlanmıştım.

Hissim azaldı ve dengemi sağladıktan sonra çenemi kaldırdım. "Hayır. Sende zaten bir tane var."

Burun delikleri alevlendi ve gözlerinde tehlikeli bir şey parladı.

Dudakları aralandı, Bastian bana baktı, nefesleri sığ ve hızlıydı.

Braea ona doğru yaklaştı, elini kaldırdı, güçlükle bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "*Elbette*. Eldivenleri bu şekilde geçtin. Her şey mantıklı. Ve şimdi kendine ait bir tacın var. Zeki küçük insan, ama... değilsin, değil mi?"

Ne ima ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendini gerçeklerden kurtarmak için son bir çaba.

Adamın omzunu tuttu ve parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıktı. "Sana yalan söylüyordu, Bastian. Tahtımı alabilmek için onu buraya getirmeni sağladı. Bu yüzden onu bana karşı kışkırtıyordun, değil mi? Başından beri bunu sen planladın." Dişleri acı ve soğuk bir gülümsemeyle parladı. "Nesin sen? Bir Dönüşen mi? Fae kanı mı taşıyorsun?"

Bastian gözlerini kırpıştırdı ve ona dönerek kızın elinden kurtuldu. "Sen ne-?"

"Onda *kraliyet kanı* var. Bu sayede eldivenlerden geçebildi." Korkuyla çaresizlik birbirine karışmış, sesi titriyordu. "Tacı ondan alın. Hemen şimdi. Tek yolu bu. Aksi takdirde onu tahtı çalmak için kullanacak. Geçen sefer kaç kişinin öldüğünü biliyorsun, bir veraset savaşı daha yaşayamayız."

Gülmekten kendimi alamadım. Başını bana doğru çevirdi.

"Gerçekten istediğin şeyin ötesini göremiyorsun, değil mi? Burada pençelerini o tahtta tutmaya takıntılı olan tek kişi sensin. Bunun için kendi çocuklarını öldüren sensin. Senin değerli tahtınla ilgilenmiyorum. Tacı aldım çünkü ona sahip olmana izin veremezdim. Sen buna layık değilsin. Torununun aksine."

Bastian'ın önüne çıktığımda göz kapakları titredi. Yüzündeki öfke buruşuk bir şaşkınlığa dönüştü.

"Bana kanını verdi. Eldiveni *bu* şekilde açabildim. Buraya tahtını almaya gelmedim Braea. En azından kendim için."

Bastian'ın göğsü derin, derin bir nefesle inip kalktı ve bana doğru sallandı, eli aramızdaki boşlukta yükseldi, sonra bana dokunmaya cesaret edemiyormuş gibi durakladı. Belki de benim sadece bir hayalet olduğumu anlamasından korkuyordu. Belli belirsiz bir baş sallamasıyla kraliçesine döndü. "Annemi sen öldürdün."

Yüzü düştü, şaşkınlığın gerginliği yerini gevşek bir şoka bıraktı. "Tek istediği sevdiği kişiyle birlikte olmak ve çocuklarını büyütmekti.
beni büyütmek için. Ve sen onu öldürdün. Beni de öldürdüğünü sandın."

Başını salladı, düzensiz nefesler alıyordu. "Olamaz. Çocuk daha doğmamıştı bile. Olamaz-"

"Hayatta kalmak mı?" diye ısırdı. Gölgeleri toplandı, öfkesini dışa vuran sıkı, kaynayan bir kütleUyandığımdan beri hissettiğim uğultu güçlendi - uzaktaki gök gürültüsünün titremesi. "'O' yaptı. "O" *benim*."

Yayılan gölgelerin arasından tökezleyerek geri çekildi, kırpışmayan bakışları Bastian'dan hiç ayrılmadı. "Bana zarar vermezsin. Sen-"

Yer sarsıldı. Dünya parçalanıyordu. Sesi ya da şiddeti tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Tacı göğsüme bastırdım, depremde düşürme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Sonra aramızdaki kana bulanmış zemin patladı. Karanlık, tüyler, büyük kanat çırpışları... Yerden bir şey fırladı.

Ya da bir *şeyler*, diye fark ettim, ışıltılı gözleri yoluna sabitlenmiş bir kuzgunun şeklini seçerken.

Çığlık attı. Ve çağrısı tüm sürüde karşılık buldu, tek bir akılla Braea'nın göğsünden fırladılar.

Çığlığı geceyi deldi, bir an sonra kısa kesildi.

Hava gagalar ve tüylerle, yırtılan pençeler ve çırpınan kanatlarla yoğunlaşırken Bastian beni yakaladı.

"Sen... gerçeksin." Nefes nefese omzuma yaslandı, beni korurken kolları sıkılaştı. "Düşündüm ki..." Kuzgunların sağır edici çığlıklarını ve uçuşlarının uğultusunu duyabilmek için bağırmak zorunda kaldı. "Korkuyordum... Tanrılarım, Katherine, çok korkuyordum." Yüzünü saçlarıma gömerken titrek bir nefes aldı.

"Ben buradayım." Ceketini kavradım, Crown aramızda kaldı. "Yaşıyorum."

Bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi, eli yanağımın soğuk tenini ısıttı. Saçları her yöne savruldu. "Kuzgunlar tarafından parçalanacakmışız gibi göründüğü için bunu şimdi söylemem gerekiyor. Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Bir hata yaptım. Aslında son on beş yıldır aynı hatayı yapıyorum. Bana göstermeye, yardım etmeye, beni bu lanetli rotadan çıkarmaya çalışıyordun... ama ben bunu kabullenemedim. Gözlerimi kapattım ve görmeyi reddettim. Ama şimdi görüyorum." Başını sallayarak, kuzgunlar vahşileşirken beni kendine daha sıkı çekti. Gülümsemesi günün ilk ve son ışığıydı. "*Artık görüyorum*. Yol göstericim olduğun için teşekkür ederim."

Dudaklarıma son bir umutsuz öpücük kondurdu. Sanat yoktu, baştan çıkarma yoktu, sadece saf duygular vardı. Bir teşekkür. Bir elveda. Birlikte yaptığımız son bir duruş.

Birbirimize kenetlenip bekledik. Ölmek için en kötü yol bu olmazdı.

Tekrar. Bekledik. Ve bekledik.

Yerin sarsıntısı hafifleyerek bir titremeye dönüştü.

Bizi yutmak için hiçbir çatlak açılmamıştı. Hiçbir kuzgun bizi paramparça etmedi.

Kuzgunların tek bir karanlık şekle dönüştüğünü görmek için tam zamanında yukarı baktık. Mavi-siyah tüylerin arasından görünmeyen kral ortaya çıktı. Braea'dan geriye kalan kan, irin ve etrafa saçılmış kemiklere bakarken solgun yüzü hiç değişmemişti.

Yavaşça dudakları kıvrıldı. "Bunu yapmak için otuz beş yıldır bekliyordum."

OceanofPDF.com

63

BASTIAN

Tsis dağılıyordu ve uzaklarda şafaktan önceki soluk ışık ufku boyuyordu.

Ama önümüzde duran fae'ye baktım. Yüzünün keskin açıları elmasları, kuzgunlarının Braea'yı kestiği kadar etkili bir şekilde kesebilirdi. Görünürdeki tek kusuru yanağına yayılan karanlıktı.

Kollarını sıvadı, önce Kat'e sonra da bana kaşlarını kaldırdı. "Tanışma faslını hiç yapmadık. Drystan, Ölüm Kralı... diğer şeylerin yanı sıra."

Yanımda Kat sertleşti ve elimden kurtuldu. "Uzun zamandır gecikmiş olan şeyleri nihayet yapabileceğimiz bir gece. Oğlun Bastian'la tanış."

Yüzündeki soğuk sertlik bir anlığına azaldı. Benim yüzümdeki şokun aynısı olmalıydı.

Oğlun. Bu... *O*...

"Sen... yalan söylemiyordun. Sadece hayatını kurtarmaya çalıştığını sanıyordum." Gözlerini kırpıştırdı, parlayan gözleri bana kilitlendi. "Avım - bana yukarıdaki dünyada senin kokunu aldıklarını söylediler... Yanıldıklarını düşündüm." Ofladı ve başını salladı. "Tazılarının böyle bir şeyi yanlış anlamayacağını bilmeliydim. Bastian, ha?" Düşünceli bir ses çıkardı. "Bana bu ismi her zaman sevdiğini ve çocuğumuz için istediğini söyledi. Tabii ki kabul ettim. Bana her şeyi kabul ettirebilirdi."

Benim babam. Nyx'in sevgilisi. Ulaşmaya çalışırken öldüğü kişi. Beni doğuran kişi.

Zar zor nefes alabiliyordum. Bu çok fazlaydı. Bir gece için. Bir ömür için.

"Sevdiğim kadından geriye hiçbir şey kalmadığını sanıyordum, ama gülümsemen onun gülümsemesi - özür dilerken ona verdiğin gülümsemeyi gördüm. Ve kaşların, kaşların da onun." Başparmağını alnıma dokundurdu.

"Ve onun içinde de senden çok şey var." Kat elimi sıkarak beni sersemliğimden uyandırdı.

"Anlıyorum." Onu inceledim, kendi özelliklerimin aniden anlam kazandığı tüm yolları işaretledim - garip ve görünmez değil, ama onun. "Gözler, gölgeler, ikiye ayrılma yeteneği."

Kaşlarını çatarken başını eğdi. "İki kişi mi? Birçok kuzgun, evet, ama bunu yapamam. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"O zaman nerede-?"

Homurdanarak iki büklüm oldu ve karnını tuttu. "Ne yazık ki tanışıklığımız kısa sürecek gibi görünüyor. Sevgilin beni zehirledi."

"Katherine!"

Yüzünü buruşturdu. "Açıklayabilirim. Bir dakika." Büyük Ağaçların arasındaki toprağı eşeledi, sonra eğilip bir şey aldı. "İşte." Zinciri kopmuş kolyesiyle geri döndü ve onu babama uzattı. "Panzehir."

Hâlâ eğilmiş, yukarı baktı. Yüzünde hoş olmayan bir kızarıklık vardı, acının gerginliği açıkça belli oluyordu. Soğuk ışığın altında parıldayan küçük şişeye baktı, ağzının düz çizgisinde güvensizlik vardı.

"Doğruyu söylüyor."

Öfkeyle şişeyi kaptı. "Hepsinin bir yalan olduğunu düşünmüştüm. Hayatta kalmayı beklemiyordum ama en azından *onu* öldürebilirdim. Ve sen..." Kat'e bakarken dudaklarını büzdü. "Kurnazlığını takdir etmem gerekiyordu, bu yüzden sana bir şans verdim."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Kat'e bir kaşımı kaldırdım. "Babamı sen mi zehirledin?"

"Mecburdum. Yeraltı Dünyası'ndan geri dönmeme izin vermeyecekti."

Şişeyi açıp içindekileri yudumlarken ona doğru döndüm. "Sevdiğim kadını elinde mi tutacaktın?"

Cildine yayılan zehir kesilip kaybolurken ellerini iki yana açtı. "Bu uzun bir hikâye. Ama güneş doğuyor ve şafaktan sonra burada kalamam."

"Burada ne işin var?" Sarayı çevreleyen vadiye doğru bir bakış attım. "Nehri geçemeyeceğini sanıyordum."

"Yapmak zorunda değildim. Ruhu ve bedeni arasındaki bağı takip ettim. Niyetim Tacı buraya getirmek ve seçtiği kişinin onu almasını sağlamaktı ama küçük bir insanın başka fikirleri vardı." Gözlerini yan gözle ona dikti. "Gözün bunun üzerinde olsun."

Vahşi Av ortaya çıkarken solmakta olan sis dönmeye başladı. Kat'in nefesi kesildi, içgüdüsel olarak çağırdığı büyüsü uğulduyordu. Elini tuttum ve güven verici bir şekilde sıktım.

"Lordum." Liderleri başını eğdi. "Bu gece oğlunuza hizmet ettik, ama halkımız..." Sisin içinden bir düzine Korku çıktı.

Drystan'ın yüzü buruştu, acısı o kadar keskindi ki hissedebiliyordum. "Onlara ne yapıldı? Kayıp olduklarını sanıyordum, *bu* değil..." Yutkundu ve omuzlarını geri çekerek kendini toparladı. "Perde onları eve götürecek kadar ince. İntikam başka bir geceye kadar bekleyebilir."

Bu arzuyu tanıyordum ve güvenceme eşlik eden vahşi gülümsemenin de onun tanıyacağı bir şey olduğundan şüpheleniyordum. "Bunu yapanlar öldü. Sen sadece sonuncusunu aldın."

Yüz ifadesi benimkiyle aynıydı. *Babamın*. Kendimi biraz daha az yabancı, biraz daha az bu seelie halkına ait değilmişim gibi hissettim.

"O zaman keşke bunu iki kez yapabilseydim. Gelin" - Vahşi Av'ı işaret etti - "bu gezginleri eve götürelim."

"Bekle." Kat bir adım öne çıktı. "Taç - onu nasıl kullanacağız? Aksi takdirde güneş doğar doğmaz Bastian Uyumak zorunda kalacak. Onu sadece... takıyor mu?"

"O mu? Hayır. Sen onu geri aldın ve hayatta kaldın. Sanırım bu senin hakkın." Tacı onun elinden aldı ve sanki ona taç giydirecekmiş gibi kaldırdı. "Hmm. Bu olayda biraz ihtişam olmalı - ne de olsa bu bin yıldır takılmamıştı." Çenesini kaldırdı, uzun bir nefes aldı, enerji ondan nabız gibi atıyordu, toprağın altında derin bir yankılanma. "Bize gelin. Bize tanıklık edin."

Sisin son kısmı da eriyip gitmiş, ortaya yükselen ve şekillere bürünen belli belirsiz şekiller çıkmıştı. Fae'ler, insanlar, hatta genç bir sabrecat ve bir geyik.

Gözlerimi kısarak geyiğe baktım. Beni ve zehirli Kat'ı Faolán'ın kampından buraya taşıdıktan sonra şehrin sokaklarına düşenle aynıydı.

"Fantôme," diye nefes aldı Kat, parmaklarını dudaklarına bastırarak.

Ve tanıdığım başkaları da vardı. Gündönümü saldırısında ölen Fae'ler. Elthea'nın Şifa Salonu'nun altında örtünmesine yardım ettiğim diğerleri. Lara,

Sarı saçları bu hayalet formunda solgun ve parlaktı. Tanımadığım bir başka sarışın insan, onunla sabrecat yavrusu arasında duruyordu.

Drystan, Kat'i Büyük Ağaçların arasındaki orta noktaya götürürken seyircileri süzdü. "Tanıdıklarınız ve burayı tanıyanlar."

Sonraki tanıdık yüzler nefesimi kesti. Babalarım. Uzun zaman sonra tekrar birlikteydiler. Sylen zırhını giymişti ama ona açtığım korkunç yaradan hiçbir iz taşımıyordu. Ve Kaliban bir bütündü, sevgilisine fısıldarken ve Kat'i ona gösterirken gülümsemesi genişti.

Gözlerim yanıyordu. İkisine de söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama hiçbiri çıkmıyordu.

Yine de biliyormuş gibi başlarını eğdiler ve başka bir figüre doğru başlarını salladılar.

Yüzünü hiç görmemiştim, şahsen değil ama Braea'nın kişisel odasında portrelerini görmüştüm. Pek çok yönden Sura'ya benziyordu ama daha yumuşaktı. Aslında Sura onun yanında duruyordu, yüzünde okunamayan bir ifade vardı.

"Buradasın." Drystan'ın soğukkanlı, asil görüntüsü sesiyle birlikte çatırdadı. Sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi, yaklaşırken tacı göğsüne doğru çekti. "Nerelerdeydin? Ruhun geçiyor mu diye diyarımı aradım. Sıkışmış olma ihtimaline karşı Hunt'ıma burayı arattırdım."

"Tam buradaydım. Oğlumuzla birlikte." Bana doğru geldi, adımları yarım ayak havada süzülüyordu, gece durgun olmasına rağmen elbisesi bir esintiyle dalgalanıyordu. "Seni *ondan* korumaya o kadar kararlıydım ki, gücüm o küçücük bedende seninkine bağlandı. Senin için hayatta kalamadığım ya da burada olduğumu sana söyleyemediğim için çok üzgünüm. Sana sadece bir isim verebilmem yanlış görünüyor."

Baktım. Savaşta, yetişkin fae'lerin düştüklerinde anneleri için ağladıklarını duymuştum. Bunu hiç anlamamıştım.

Ama şimdi *buradaydım*, annemle yüz yüzeydim. Beni taşıyabildiği kadar uzun süre taşımış ve beni kurtarmaya çalışırken düşmüş olan annemle. Ölürken bile beni taşımaya devam eden. Bana bir isim veren, kimliğin başlangıcı olan.

Sesi duyduğum her yatıştırıcı sesti. Her yanak okşaması. Birinin ateşli alnımı sildiği her zaman. Geceleri çok sıcak bir yastığın her çevrilişi.

Göğsüm o kadar çok kelimeyle doldu ki hepsini asla söyleyemezdim, ama bir avuç çıkarmayı başardım. "Özür gerektirecek bir şey yok.

Senin sayende bir şansım oldu."

Bana doğru uzandı, ama eli sanki onu şimdi görmeme rağmen, ayaklarının yere değmediği gibi, hala dokunamayacağımızı fark etmiş gibi kenetlendi. "Oğlum." Drystan'a baktı. "*Oğlumuz*."

Anladığım bir özlemle onun bakışlarını ararken gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Şimdi geçecek misin?"

"Annem öldü, bu yüzden gidebilirim. Seninle geleceğim ama bunun geçici olduğunu biliyorsun, öbür dünyaya devam edeceğim."

Çenesini sıktı ve başını öne eğdi.

"Şimdi" -aynada yüzlerce kez gördüğüm bir sırıtışla parladı
-"Sen bir şey yapmayacak mıydın?" Yanıma gelmeden önce onu dürttü.

"Her zaman dikkatimi dağıtabilirsin." Omuzlarını geriye çekerek, küllerden yapılmış bir taç taşısa da mermer gibi soğuk, bir kez daha asilleşti.

Ve orada, ölülerden, Vahşi Av'dan, bağlı Korkular'dan ve benden oluşan bir izleyici kitlesinin önünde Drystan, Katherine'e tacını giydirdi.

OceanofPDF.com

64

BASTIAN

Nyx... Hayır, *annem* elimi sıktı. Ona dokunamasam da varlığının serin fısıltısını parmaklarımın arasından süzülürken hissettim.

Tacın kararmış kömürleri Katherine'e dokunur dokunmaz köze dönüştü, alev alev yandı, ateş saçlarına karıştı ve dakikalar önce ölümün bürünmüş halde yattığı yüzüne sıcak bir parıltı yaydı.

Bir taç onu kraliçe yapmazdı ama o *benim kraliçemdi*. Onu onurlandırır, ona tapar, itaat eder, önünde diz çöker ve gerekirse yalvarırdım. Ne isterse yapardım.

İşim bittiğinde doğudaki ışık daha parlaktı ve uyanık kaldığım saatlerin her birini ve birkaç saat daha fazlasını hissettim.

Vedalaşmaya hazır olmadığım için kaşlarımı çattım ve Drystan'da kaşlarını çattığını gördüm.

"kadar kötüler," diye mırıldandı Nyx.

Homurdanır gibi bir ses çıkardı ve Kat'e dönerken onun elini kolunun kıvrımına çekti. Anlaşılan Ölüler Kralı hayaletlere bile dokunabiliyordu. "Aynam sende." Kat ağzını açtığında parmaklarını kaldırdı. "Seni içinden duydum. Oldukça gürültülüydün. Al onu ve denize at."

"Kırılmaz mı?"

Alay etti. "Ölüler Kralı'na ait bir aynanın kırılabileceğini mi sanıyorsun? Bastian, onun eğitimini ihmal ediyorsun.

Fae eserleri çok kolay yok edilir." Ama başını sallama şekli iyi huyluydu, tıpkı Kaliban gibi, canı yanmıştı ama iyi bir can yanmasıydı bu.

Sevildiğimi söyleyen türden. Her zaman.

"Aynamı denize at. Olması gereken yere ulaşacaktır."

Kaşları çatıldı ve elimi tuttuğu yerde tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Onu suçlayamazdım, "olması gereken yer" kulağa uğursuz geliyordu.

Ama kadın kabul etti ve Drystan geri çekilerek krallığına dönmeye hazırlandı. "Güneş geliyor."

O anda, her zaman yaptığı şeyi yaptığı için ondan nefret ettim. Bu gece fazladan bir saat, hatta fazladan bir on dakika bile hoşuma giderdi.

"Güle güle. Ve... teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Bunu çözmek için yeterli zaman yoktu.

Nyx kendini Drystan'dan sıyırdı ve bana doğru eğildi. "Hayatta kalman için sana ihtiyacım vardı," diye fısıldadı, "ama her zaman mutlu olmanı istedim. Ve şimdi mutlu olduğunu görüyorum, içim rahat."

Bununla birlikte Drystan'a katıldı ve etraflarında, Vahşi Av tarafından sürülen Korkular da dahil olmak üzere tüm konak, gökyüzü daha parlak hale geldikçe inceldi.

O haklıydı. Mutluydum. Bastian Marwood, Piç, Yılan ya da Gölge değil. *Ben*.

Kaliban Kat'e sırıtarak baktı. "Sana gürültücü olduğunu söylemiştim." O ve Sylen ellerini kaldırdılar ve gözden kayboldular.

Drystan onaylayan bir baş hareketiyle gülümseyen Nyx'i yanına topladı ve onlar da hiçliğe dağılan kuzgunların arasında kaybolup bizi doğan güneşle baş başa bıraktılar.

"Uyku," diye mırıldandı Kat aniden, sanki bir büyü bozulmuş gibi. "Drystan zamanı geldiğinde bu şeyi nasıl kullanacağımı bileceğimi söylemişti." Hâlâ orada olup olmadığını kontrol edercesine başının üstündeki taca dokundu. "Bakalım bu doğru mu?" Parmak uçlarına basarak göğsümde dengede durdu ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Bir şeyin koptuğuna dair belli belirsiz bir his vardı; uzaklardan gelen bir iplik ciğerlerimdeki nefesi keserek bana geri çarptı.

Kat irkildi, gözlerini bana dikti. "Sen-?"

"Evet." Güneş ufku yararken elini tutup göğsüme bastırdım ve Uyku gelmedi. "Her şey yolunda."

OceanofPDF.com

65

KAT

Waçıklaması gereken çok şey vardı. Ölü bir kraliçe. Birdenbire ortaya çıkan ve her yerde olduğu gibi *benim* başımda da duran bir taç. Uyku'ya tabi olmayan yeni bir Gece Kralı.

İlk olarak, açıklamak zorundaydık.

Drystan'ın ortaya çıkışıyla sarsılan zeminde ölülerin ev sahiplerini ve benim görünmeyen bir kral tarafından taçlandırıldığımı görmüşlerdi. İçlerinden biri Braea'nın tacını... parçaların arasında buldu ve başka ne yapacağını bilemediği için Bastian'a verdi.

Drystan'ın onu öldürdüğü için tanrılara şükrettim. Bunu Bastian'dan isteyemezdim, onu daha önce o kadar yıpranmış gördükten sonra olmazdı. Ve Cyrus panzehiri alarak beni alt ettikten sonra, onu tek başıma alt edebileceğimden emin değildim. Braea bana zaten güvenmiyordu ve dokunuşlarımdan kolaylıkla kaçabilecek kadar hızlı ve güçlüydü. Cyrus'la aramı açmak için bir ay boyunca zemin çalışması yapmam gerekmişti.

Ardından Sepher ve Zita'nın Bastian'a ve onun artık Gece Tacı'nı taşımasına rağmen gündüz saatlerinde uyanık olmasına bakmaktan kendilerini alamadıkları acil bir toplantı yapıldı. Gün batımından bu yana yaşananların ve Bastian'ın gerçek kimliğinin tüm hikâyesini anlatmak uzun zaman aldı. Bir de sorular vardı, özellikle de Mored'den gelenler.

"Kadim, büyülü taçlarımızdan birinin nasıl olup da onun başında olduğunu hâlâ anlamış değilim. Neden bunu taşıyacak kişi o olsun ki? Sadece beş dakikadır büyüye sahip."

Yanımda Bastian dişlerini sıktı, çenesi kaskatı kesildi ama o konuşamadan ben öne doğru eğildim. "Ah, pardon. Onu almak için öldüğün anı kaçırdım mı?" Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Onun varlığından bile haberin yoktu."

Kocaman gözlerini Sepher'e çevirdi. "Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin? O bir insan, burada ne işi var ki?"

Sepher pençelerini temizledi. "Evet, aslında öyleyim." Gözleri yukarı kaydı, yarık gözbebekleri daraldı. "Karımın bir insan olduğunu da hatırlatmak isterim."

Mored bembeyaz kesildi. "Şey, uh... evet, elbette, ama bu farklı. O sadece onun-"

"*Sadece neyi*?" Bastian'ın alçak sesi odayı böldü ve ardında bir sessizlik ritmi bıraktı.

Bastian'ın artık kraliçenin temsilcisi değil de kendi başına bir kral olduğunu unutmuş gibi, Mored yavaşça döndü, yüzü panik içinde donmuştu. Nefis bir manzaraydı. "Sevgili... dostum?"

"Açık olun, hepiniz"-Bastian ateşi dondurabilecek bir bakışla masayı inceledi-"Bu kadını seviyorum. Kaderlerimiz farklı olsaydı, onunla milyonlarca kez evlenirdim. Ama sözleşmeler ne olursa olsun, ona ben onun kocasıymışım ve o da benim karımmış gibi davranacaksınız. Onu dinleyeceksin. Emirlerine itaat edeceksin. Ona kraliçeymiş gibi davranacaksın. Anladın mı?"

Göğsüm sıkılaştı, sıcak ve parlak bir şeyle doldu. Kalbini açıklamaktan daha fazlasını yapıyordu; onu ilan etmiş ve diğerlerine onun isteklerine göre hareket etmelerini emretmişti.

Masadaki herkes başıyla onayladı ve mırıldandı, sadece Mored sessiz kaldı... ta ki Bastian'ın bakışları ona çevrilene kadar. "Evet, Majesteleri."

Zita arkasına yaslandı ve her şeyi izlerken sırıttı. Fae'ler arasında yaşamın nasıl olduğunu biliyordu.

"Şimdi anlaştık." Sepher bir kaşını kaldırdı ve bakışlarını bana ve Bastian'a kaydırdı. "Güneş doğarken nasıl oluyor da uyanık kalabiliyorsunuz?"

Zita öne doğru eğildi, elini onun elinin üzerine koydu. "Peki o da aynısını alabilir mi?"

"Bu gücü verebilirim." Bastian'la bakıştık. "Ama karşılığında bir şeye ihtiyacımız var."

Sepher'in gözleri kısılırken ağzının bir köşesinde bir sırıtma belirdi. "Pazarlık mı?"

"Elfhame'*deyiz*."

Lucan boğazını temizledi. "Elbette, şu konuların tartışılması gerekiyor-"

"Bu tartışılacak bir konu değil - en azından *seninle* değil," dedi Zita, bakışları benden ayrılmadan. "Uyku, Sepher'in *hayatının* bir parçası, siyasi bir pazarlık kozu değil. Çık dışarı ve bırak da bunu tartışalım."

Lucan tartışmak için ağzını açtı ama Deema ayağa kalktı. "Kadını duydun. Dışarı." Bir kez el çırptı ve Toplantı'nın geri kalanını salondan dışarı çıkardı.

Ortalık sakinleşince Sepher elini çevirdi ve parmaklarını Zita'nınkilerle birleştirdi. "Peki ya senin şartların?"

"Birlikte çalışıyoruz. Cyrus'u yolumuzdan çekmek için yaptığın gibi bizi manipüle edemezsin. Birbirimizin arkasından iş çevirmek yok. *Birlikte* çalışacağız. Tek bir ulus için. Herkesin ya da elimizden geldiğince çok kişinin iyiliği için. Bunu kabul edin, ben de sizi Uyku'dan kurtarayım."

Yanımdaki Bastian doğruldu ama tartışmadı. Tek bir ulusun tam olarak neye benzeyeceğinden emin değildim. Ama eğer Elfhame gün batımı ve gün doğumuyla ayrılmayan iki hükümdara sahip olacaksa, bunun tek yolu buydu.

Masanın altından elini kalçama kaydırdı ve sessiz bir övgüyle sıktı. Bu beni ısıttı ve Sepher'e kaşlarımı kaldırıp sormak için güven verdi.

Uzun bir süre sessizce düşüncelere daldı, parmak uçları alt dudağının üzerinde gezindi durdu. Zita kulağına fısıldadı.

Sonunda uzun bir nefes aldı. "Bunu yapabilirim." Öne doğru eğilip ellerini masanın üzerine koyarken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Şimdi, bu ülkemizi nasıl yöneteceğiz?"

OceanofPDF.com

66

KAT

I Anlaşılan Sepher ve Zita ile pazarlık yapmak işin kolay kısmıydı. Daha sonra karmaşık olan sonrası geldi. Konvansiyon ve diğer çeşitli yetkililerle uğraşmanın yanı sıra
Sepher ve Zita ile yeni hükümet.

Ancak Bastian, tahta çıkışının kamuoyuna duyurulmasını ertelemeyi kabul ettirdi. "Sadece birkaç günlüğüne," dedi, "ortalık sakinleşene kadar."

Bu fikre alışması, duyuru için hazırlık yapması ve istikrar için ona bir şans vermek olduğunu iddia etti. Zaten birkaç ay içinde iki yeni kral olmuştu ve Elfhame'in bir an için huzura ihtiyacı vardı, dedi.

Ama bütün gün birbirimizi görmediğimiz için beni bir koridorda yakalayıp aptalca öptüğünde, tacını takmadığını fark ettim.

"Artık kralsın," diye hatırlattım ona, "herkesin görebileceği bir yerde bir insanı öperken yakalanmak ayıp değil mi?"

Hatırlatmam üzerine bir an için kaşlarını çattı ama kısa süre sonra bunu bir sırıtışla bastırdı. "Kötü Leydi'min küçük bir skandaldan hoşlandığını sanıyordum."

Biz daha fazla skandal yaratmaya fırsat bulamadan Ennet köşeden döndü ve bize bir kalem doğrulttu. "Ah, işte buradasınız Majesteleri. Her yerde sizi arıyordum. Brynan rahatsız edilmeyeceğinizi söylemişti ama ilgilenmeniz gereken bir mesele var."

Bastian derin bir iç çekip yanağıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onunla birlikte gözden kayboldu.

Yine de sarayda farklı türden bir spekülasyon yayıldı ve oradan şehrin ötesine sızdı. Braea'nın öldüğü söylentisi yayıldı. Onu benim öldürdüğüm. Bastian'ı gizlice varisi olarak seçmişti. Onun gerçekten torunu olduğu ya da Asher'in torunu olduğu ya da taç giydirmeden önce başka bir gizli varisin denizaşırı ülkelerden dönmesini bekledikleri.

Elbette bazıları hâlâ hayatta olduğu fikrine tutunuyordu. Ne de olsa son otuz beş yıldır saraydan çıkmamıştı, Velos Nehri'nin korumasından ayrılırsa Drystan'ın onu öldüreceğinden korkuyordu. Halkı onu sadece kraliyet balkonunda görmüştü.

Rose ve Ariadne'yi ziyarete gittiğimde fısıltıları duydum (Ashes'in Tacı'nı takmamıştım - henüz söylentilere katkıda bulunmak istemedim). Görevimi yerine getirerek onları Bastian'a bildirdim.

Küfretti, sonra da "hasar sınırlaması" hakkında bir şeyler mırıldanarak Orpha'yı aramaya koyuldu.

Ertesi gün öğleden sonra, elinde bir çamaşır sepetiyle süite girdi. Ön odadaki kancalardan bir palto aldı ve giydi.

Kitabımdan başımı kaldırdım. "o kadar da soğuk değil, değil

mi?" "Hadi," dedi basitçe ve yatak odasına doğru ilerledi.

"Bir sorun mu var?" diye seslenerek peşinden gittim.

"Hayır, ama acele etmeliyiz. O orada."

"Kim nerede? Ne yapmak için çabuk?"

Yatağın üzerine bir çanta attı. "İlk kısım netleşecek.
Ve hemen çantanızı hazırlayın."

"Ne için?" Kelimeyi uzatarak söyledim. "Ne paketleyeceğimi bilmek için biraz daha ipucuna ihtiyacım var."

"Çok yavaş." Çekmecelerden birkaç parça eşya aldı ve çantaya tıkıştırdı.

"Başımız belada mı? Kaçıyor muyuz?" Süitin girişine doğru bir bakış attım. Barikat kurmamıştı ama bir yanım korumaların içeri dalmasını bekliyordu. Korkunç bir düşünce midemi bulandırdı. Şu söylentiler... "Beni Braea'yı öldürdüğüm için mi tutukluyorlar?"

Çantasını bağlarken gözlerini kırpıştırdı. "Ne oldu? Hayır, *hayır*. Kötü bir şey değil, sadece... Ennet beni yakalamadan çok önce gitmiş olmak istiyorum. Brynan araya girmeye çalışıyor ama onu ne kadar uzak tutabileceğinden emin değilim."

Brynan her zaman olduğu gibi hâlâ onun asistanıydı ama resmen Gece Kralı'nın asistanı olduğu için Ennet'le aralarında küçük bir rekabet oluşmuş gibiydi. Bastian hâlâ Gece Kralı'nın

Gölge'nin ofisleri, gizli geçitlere kolay girişleri nedeniyle. Ennet bunu kabul etmiş görünüyordu ama kral dairesine geçmemiz için bize ısrar etmeye devam etti.

Bastian elimi tuttu ve beni oturma odasına çekti. "İşte."

Fısıltıyla söylediği bir sözle önümüzde havanın parıldamasını sağladı, ardından havada dört karanlık çizgi çizdi ve birleşerek uzun bir dikdörtgen oluşturdu. Açılarak zifiri karanlığı ortaya çıkardı.

Başka biri olsa ışığın yokluğunu korkutucu bulabilirdim ama o öyle değildi. Elini tuttum ve kendimi onun gölge kapısına emanet ettim.

İçeri adım attık ve kendimi kayalık bir uçurumun tepesinde, Faolán'la yüz yüze buldum. Rüzgâr bir anda elbiselerimi delip geçti, nefesimi çaldı ve bulutları hızla sürükledi. "Neler oluyor?" Onun gürültüsüne karşı seslendim.

"Faolán çok nazik bir şekilde öğleden sonrasını buraya at sürerek geçirdi, böylece biz de onun bulunduğu yere atlayabildik." Bastian onu omzundan alkışladı.

Faolan daha önce taktığını gördüğüm bileziği gösterdi. "Bu bir bağlantı noktası. Bana her yerden ulaşabilir. Nadir bulunan bir büyü." Bastian'a alaycı bir bakış attı. "Şanslıyım, ha?"

"O sahadayken başka nasıl iletişimde kalabileceğimizi sanıyorsun? Teşekkür ederim."

Şekil değiştiren homurdanarak gölge kapısının yanında durdu. "Geri döndüğünde bana bir uyarı ver yeter. Ben... *meşgulken* ortaya çıkmanı istemiyorum."

"Hey, biz *meşgul* olmaya çalışırken siz *bizi* böldünüz. Adil olan budur." Bastian ona geniş bir sırıtış attı.

Başını sallayan Faolán gözden kayboldu ve kapı arkasından kapandı. Bir an sonra Bastian'ın büyüsünün dağılmasından kaynaklanan belli belirsiz dalgalanma dışında orada olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Peki, biz neden...?" Ben sorumu tamamlayamadan beni çevirdi ve soluk gümüşi taştan inşa edilmiş küçük bir evle karşı karşıya getirdi. İki katlıydı ve denize en yakın ucunda küçük bir kule vardı. Yabani, rüzgârla savrulan bitkilerden oluşan köhne bir bahçe etrafımızı sarmıştı, hepsi de eğri büğrü, iç kısımlara doğru eğilmişti. Düzgün taşı ve minyatür kulesi bana Tenebris'i hatırlattı ama bu şehirdeki herhangi bir binadan daha sade, daha mütevazıydı.

"Hadi ama, bu hava için giyinmemişsin ve yağmur yağmak üzere." Beni paltosunun içine çekti, sırtımı göğsüne dayadı ve beni içeri götürürken bir kolunu karnıma doladı, kapıyı kapatırken bir öpücük çaldı.

Ayakkabılarımızı ve paltosunu küçük verandada bıraktık, tam o sırada yoğun ve bir yağmur başladı.

"Asher'ın ama buraya gelmeye nadiren fırsat buluyor," diye yarı yarıya açıkladı içeriye doğru ilerlerken.

Zengin, koyu renkli ahşap duvarları kaplıyor, zemini ve tavanı kaplıyor ve odanın en ucundaki merdivenle yukarı doğru yükseliyordu. İşlemeli duvar asmaları ve büyük boy minderlerle kaplı kadife döşemeli koltuklar ve kalın, ekose battaniyeler odayı kapalı hissettiriyordu. Güvenli. Rahat.

Bastian ateşin yakılmasını istedi ve ben de eski atalarımın kış gecelerinde mağaralarında nasıl hissetmiş olabileceklerini anladım.

"Stoklu bir kilerimiz var ve sanırım içindekiler hoşunuza gidecek." Panelli duvarlar arasında fark etmediğim bir kapıya doğru başıyla işaret etti.

O oturma odasında meşgulken ben de başımı içeri uzattım. Füme cam gibi koyu renkli fayanslar her yüzeyi kaplıyordu ve odanın ortasında büyük, gömme bir banyo vardı. Gördüğüm manzara karşısında küçük bir inilti çıkardım. Bastian'ın Lunden'deki odasındakine benziyordu, içinde yüzebileceğim kadar büyüktü, kenarlara dokunmadan yıldızlara bakıyordum. Tam olarak yararlanamadığım bir banyoydu, o günlerde kendimi çok kaybetmiştim.

Oturma odasına döndüğümde Bastian sırıtıyordu. "Hoşuna gideceğini söylemiştim."

"Doğru, ama..." Ellerimi açtım. "Burada ne işimiz var? Banyo yapmak için çok uzun bir yol."

"Öncelikle, akşam yemeği yiyeceğiz." Kenara çekildi ve pencerenin yanındaki küçük masanın üzerindeki tabak ve kâseleri, ortasındaki bir küme mumu (gerçek mumlar, fae ışıkları değil) gösterdi. "Merak etmeyin, hepsi saray mutfağından. Ben yemek yapmadım. Kimsenin buna ihtiyacı yok. Yine de denedim, senin için, sadece..." Yüzünü buruşturdu ve bana bir sandalye çekti.

Onu aldığımda devam etti, "Sonra banyo yapabiliriz, ateşin yanında oturabiliriz... yatağa gidebiliriz. Nasıl istersen. Burada birkaç gecemiz var. Bu yüzden kimse beni çağırmadan önce kaçmak istedim."

"Bütün bunları baş başa vakit geçirebilelim diye ayarladın." Gülümsememin genişlemesine engel olamadım. Ne kadar memnun olduğumu saklamak istemedim. Buna gerek yoktu. Burada değil. Onunla değil.

"Dawn'dan döndüğünden beri işler çok yoğun olduğu için özür dilerim." Karşısındaki koltuğa otururken iç çekti. "Sanki sen oradayken seni daha çok görüyormuşum gibi geliyor."

Kısık bir onay sesi çıkardım. Dawn'dan döndüğümden beri geçen bir ay bana bir yıl gibi gelmişti.

Bastian bana şarap ya da tatlı mürver çiçeği içeceği seçeneklerinden birini sundu. Ben mürver çiçeğini seçtim ve o da aynı şekilde davranarak ikimiz için de bardak doldurdu. Daha az alkol içmek, alkolün iyi ya da kötü her şeyi ne kadar azalttığını fark etmemi sağlamıştı. Artık olmak istediğim yerdeydim ve varlığımı sulandırmak gibi bir niyetim yoktu.

Tabaklarımıza buharda pişmiş fasulye, kavrulmuş havuç ve patates ile kapağı karmaşık bir hamur işi olan peynirli ve ıspanaklı bir börek doldurduk. "Peki burası tam olarak nedir?" Masadaki iki sürahiye bakarken sordum; kremalı sos ya da kalın et suyu seçenekleri vardı. Turtanın kapağından kaçınmaya dikkat ederek sosu seçtim. Kimse vıcık vıcık hamur işi istemezdi.

"Burası bir çeşit tatil evi. Dusk'ın kraliyet ailesi yüzyıllardır şehirden ve siyasi hayattan kaçmak için buraya sahipti. Sura öldüğünde ona geçti, çünkü Braea'nın en yakın akrabasıydı ve o saraydan ayrılmadı." Turta dilimini keserken kaşları çatıldı. "Sanırım teknik olarak benim olması gerekiyor. Merak etme, onu Asher'den almayacağım."

"Artık kral sensin. Sana vermesini emredebilirsin."

Gözlerinde parıltı olmasa da eğlenen bir ses çıkardı. "Dürüst olmak gerekirse... kendimi pek kral gibi hissetmiyorum."

"Söylemiyorsun."

"Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Tıpkı... Braea'nın yasını tutmak gibi." Yüzündeki acı dolu ifade, yemek yerine bir çatal dolusu yemeği bırakmama neden oldu. "Onun gitmesinin daha iyi olduğunu kabul ediyorum, sadece... Sanırım bir zamanlar olduğu kişinin yasını tutuyorum. Benim için yaptıklarının. Anneme ve sana yaptıklarından dolayı dehşete düşsem bile." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Sanki iki kişiydi ve ben bu iki tarafı zihnimde uzlaştıramıyorum. Ve bunu göremediğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Gerçekten o kadar aptal mıyım?"

"Hiç de aptal değilsin," diye mırıldandım. "Ya da aptal. İnsanların bizi şaşırtabilecek farklı yönleri vardır. Son derece düzgün Leydi Katherine'in altında başka bir yanım olduğunu gördün."

"Çünkü önce Kötü Kadın'la tanıştım. Sen elini gösterdin ve ben senin gerçekte kim olduğunu görmeden edemedim - cesur, canlı ve hınzırca zeki. Bunu Leydi Katherine'in ellerini kavuşturup utanmasıyla asla bağdaştıramazdım."

"Peki ya sen? Sen Tenebris'in Piçisin, ama aynı zamanda Bastian Marwood'sun."

"Bastian ve Piç." Yüzünü buruşturdu, yüzünde bir savaş ifadesi vardı. "Bazen kimin daha gerçek olduğundan emin olamıyorum."

İtirafı ve bu konuda bana güvendiği gerçeği karşısında kalbim sıkışmıştı. Ona nasıl yardım edebilirim?

"Ama"-kaşlarını kaldırarak bana baktı, yüz ifadesi çarpık bir gülümsemeye dönüştü-"Bu yemeğin gerçek olduğunu biliyorum ve giderek soğuyor."

Kıkırdadım, ama ağzıma bir lokma yemek aldığımda bu iniltiye dönüştü. Kahretsin, saray aşçıları nasıl yemek yapılacağını biliyorlardı. Turtanın içine ince baharatlar eklenmişti - hindistan cevizi ve tanımlayamadığım başka bir şey - ve üstüne çörek otu serpmişlerdi. Bal, havuçları sırlayarak yapışkan bir tatlılık yaratmıştı. Ve patatesler.

Aman Tanrım, *patatesler*.

Köşeleri çıtır çıtırdı, içleri mükemmel kabarıktı ve sanki tek bir amaç için yapılmışlar gibi et suyunu emiyorlardı.

Yol boyunca bir yerlerde gözlerimi kapatmıştım ve şimdi açtığımda Bastian'ı hafif bir gülümsemeyle beni izlerken buldum. "Kendini böyle kaybetmene bayılıyorum."

Yüzüm utançtan değil ama zevkten ısındı. Onun bana böyle bakması hiç eskimeyecek miydi? Bu mümkün görünmüyordu.

Tek tük çıkan keyif sesleri dışında bir süre hamile sessizliği içinde yemek yedik. Öyle bir yemekti ki, takdirinizi göstermekten kendinizi alamıyordunuz.

Sonunda başımı kaldırdım ve onu bardağının kenarından bana bakarken buldum.

"Sorun nedir?" Elimdeki peçeteyle ağzımı sildim. Çenemde sos mu vardı?

"Yanlış değil. Doğru." İçkisini yudumladı, boğazı çaba harcıyormuş gibi titriyordu. "Kat. O gece. Seni ağaçların yanında bulduğumda, düşündüm ki..." Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Benim dünyam bitmişti. Sensiz var olmayı hayal bile edemezdim. İyi olduğuna emin misin? O zamandan beri bir şey olmadı mı-acı ya da-?"

"Ben iyiyim. İyiyim. *Harikayım*." Elini tuttum ve sıktım. "Ben buradayım. Sağlıklıyım. Ve tek şikâyetim, biraz baş başa kalabilmek için uzak bir kayalığa kaçmak zorunda kalmamız."

İçini çekti ve daha mantıklı bir yudum aldı. "Güzel."

"Yine de size aynı şeyi sormak zorundayım, inkârcı kralım." O sustuğunda bir kaşımı kaldırdım. "Son zamanlarda çok şey oldu. *Sen* iyi misin?"

Nefes vererek başka tarafa baktı. "Zihnim çok... doluydu. Annemle tanışmam... babam... *Athair*'i kaybetmem... Braea'nın ölümü... Taht. Her şey değişmiş gibi geliyor ama hiçbirini kafamda toparlayacak zamanım olmadı. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor." Bir yudum aldı ve başını salladı. "Özür dilerim. Başka birini düşünmek için burada değiliz. Sadece kendimizi."

"Bu seninle ilgili. Özellikle de aklındaysa."

"Öyle. Bunu bir kenara itip işime devam etmeye çalışıyorum ya da senin iyi olduğundan emin olmaya... ve bu küçük yolculuğu planlamaya..." Sırıttı. "Ama bir şekilde kasılıp kalıyor, sanki zapt edilemeyecek kadar büyükmüş gibi."

"Bastian." Bıçağımı ve çatalımı bıraktım. "Hayatın boyunca annen sandığın kadının aslında öyle olmadığını keşfettin. Kraliçen ve patronun büyükannendi. Annen bir prensesti ve tahtın sıradaki varisiydi; babana gitmesini ve *seni* doğurmasını engellemek için büyükannen tarafından öldürüldü. Sonra, görünmez bir Ölüm Kralı baban onu bir kuzgun sürüsüyle öldürdü. Bunun kafanızda çok fazla yer kaplamasına izin verildiğini söyleyebilirim."

"Böyle söyleyince... Gerçi başka bir mesele var." Yüzünü buruşturdu ve aceleyle hazırladığı çantasına gitti. "Bunu buldum." Bir kitap çıkardı.

Çatlamış okkalı kırmızı deri, altın renginde ayın evreleriyle süslenmişti. Kavisli ayın altında bir kapı duruyordu, sanki ötesinde sadece ölüm varmış gibi önseziliydi.

"Korkuları yapmak için kullandıkları şey bu," diye devam etti. "Braea'nın arasında bulduğumdan beri yanımda taşıyorum. Yanlış ellere riskini göze alamam."

Bunların hiçbiri beni şok etmedi. Kitabın bana verdiği huzursuz hissi açıklıyordu. "Hayır. Yapamayız. Özellikle de Korkuların gerçekte *kim* olduğunu öğrendikten sonra. Onu yok etmeyi denediniz mi?"

"Tabii ki. Yakmaz, kesmez ve mürekkep suda akmaz."

Yemek yerken bunu tartıştık ve bir sonraki yeni ayda babasıyla irtibata geçip bir fikri olup olmadığını öğrenmeye karar verdik. Belki de görünmeyen fae'leri Korkulara dönüştürmek için kullanılan kitap onları kendilerine döndürmek için kullanılabilirdi. Korkunç kitap hakkında söyleyecek başka bir şey bulamayınca, sohbetimiz insanların onun kral ilan edilmesine nasıl tepki vereceği konusuna döndü. Bu konuda konuşurken, bunu sadece bir düşünce egzersizi olarak yaptığını biliyordum, ama bu bir

yüzleşmek zorunda kalacağı gerçek. Yardım etmek istiyordum ama yine de onu zorlamak bu değişimin üstesinden gelmesini kolaylaştırmayacaktı. Braea'nın manipülasyonlarını atlatmak ve iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Dışarıda, denizin üzerinde kara bulutlar toplanmıştı ve gündüzün nerede bitip gecenin nerede başladığını söylemek zordu. Şömine rafında da kandil yoktu.

Burası saray siyasetinin yanı sıra zamandan da kaçmak için bir yerdi.

OceanofPDF.com

67

KAT

W Tatlı yedik (tabii ki) ve kanepeye kıvrılıp yemeğimiz bitene kadar kitap okuduk. O banyoya girdi ve akan banyonun şırıltısı oturma alanına geri döndü.

Hayatta karşı koyamayacağım üç şey varsa, bunlar kek, sıcak banyo ve o idi. Ve ben bunlardan ikisine zaten sahiptim. Bu yüzden içeri girdim ve soyundum.

Gözleri üzerime dikilmiş, çıplak tenimin her santimini inceliyordu. Burada daha fazla gerçek mum yakmıştı ve titreyen ışıkları karanlık, gümüşi fayanslara ve saçlarıma vuruyordu.

Pencereden doğuya bakan manzarayı seyrederek zaman geçirdik - dağların üzerinde soluk bir altın rengi şeridi güneşin battığını işaret ediyordu. Göğsüne yaslandığımda, onun rahatladığını hissettim.

"Hala gün batımına gidip ondan bir çağrı beklemem aptalca mı?"

Ellerini tuttum ve önce bir avucunu, sonra diğerini öptüm. "Bu senin on beş yıllık rutinin. Bunun hiç de aptalca olduğunu düşünmüyorum."

Rahatlamış gibi yumuşak bir ses çıkardı ve boş boş göğüslerimle oynadı, meme uçlarımla öyle bir oynadı ki beni dokunuşuna itti.

Yüzümü ona döndüm ve ıslak vücudunun üzerinde kolaylıkla kaydım. "Bana dokunmak için tatlı zamanını kullandın."

"Bu gece seninle vakit geçirmeye niyetliyim, aşkım." Elleri sırtımdan yukarı kaydı. "Seni kırmak istemem."

Bu ifade. Dans ettiğimizde bunu kullanmış ve benimle diğer benliğiyle sevişeceğine söz vermişti. "Yani...?"

"Eğer hala istiyorsan-"

"Evet. *Evet*, biliyorum." Sadece bu düşünce bile kanımı .

"*Güzel*. İkimizi de almanı görmek için sabırsızlanıyorum." Ayağa kalktı ve beni banyodan çıkardı.

Havlu almak için arkamda kayboldu ve beline sardığı bir havluyla tekrar ortaya çıktı. Arkamdan başka bir havlu omuzlarıma dolandı ve nefes nefese kaldım, onun ikizini arkamda buldum. O beni kuruladı, diğer Bastian ise saçlarını havluyla sildi ve beni izledi.

Birlikte beni oturma odasından geçirip üst kata çıkardılar, üzerime kalın bir havlu sarmışlardı. Dövmesindeki karmaşık gölgeler ve yıldızlara kadar her kas ve ben birbirinin aynısıydı. Rahat bir güvenle yürümeleri bile aynıydı. Daha önce açıklamaya çalıştığı şeyi nihayet anlamıştım. Bu Bastian ve bir kopyası değildi; onlar aynı kişiydi, bilinçleri bölünmüştü.

Yatak odası üst katın yarısını kaplıyordu. Büyük, kemerli bir pencere bir duvarın çoğunu kaplıyor, beyaz dalgalarla kaplanmış karanlığa dönüşen denize bakıyordu. Yağmur camlara vuruyor, ötesindeki kara bulutları süslüyordu. Yatağın tentesi yoktu ama pencerenin dibinde, denize bakacak şekilde duruyordu.

Ateşi canlandırdı, pembemsi ışığı odayı sıcaklıkla yıkarken diğer benliği göğsüme bastırarak beni ısıttı. Öpüştük, yavaş ve derin, bağlantının her noktası canlanıyordu.

Sırtımda, beni aralarına aldıklarında daha fazla sıcaklık ve diğeri saçlarımı topladı, boynumun arkasını öperken bir tarafa çekti. Üzerimde iki çift dudak ve bunlardan biri o hassas noktada - bu çok fazlaydı. Titredim, önümdeki fae'ye yapıştım.

Aralarında kaldığımda kendimi kapana kısılmış hissetmeliydim. Ama sanki kollarının arasında garip bir simya gerçekleşmiş, iki yanımdaki bedenlerinin baskısını değerli bir şeye, güvenli bir yere, iki kat el üstünde tutulduğum bir krallığa dönüştürmüşlerdi.

Havlumu hafifçe çözdüler ve düşmesine izin verdiler, böylece sadece ten tene kaldı, banyodan kalma sıcak ve yumuşak. Biri beni öpmeyi bıraktı, diğeri yanağımdan tutup başımı çevirdi ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Eller tenimde gezinirken, her türlü gerginliği gidermek için masaj yaparken, göğüslerimi sıkarken, kalçalarımı ve arka tarafımı hafifçe okşarken, hangi elin hangi Bastian'a ait olduğunu unuttum. Beni paylaştılar, öpücükler birbirine karıştı, başımı geriye yatırmak için saçlarımı sıkıca kavradılar, böylece diğeri beni daha derinden öpebilir, beni daha çok sıkabilir, beni daha çok bunaltabilirdi.

Biri diz çöküp diğeri beni önüne oturtana kadar beni yatağa götürdüklerini fark etmemiştim.

Beklenti varlığımın her zerresini yakıyordu. İki Bastian. Sonunda. Kraliçe Elizabeth'in bize okuttuğu o kitapta üç kişinin aynı anda birbirlerinden zevk aldığını okuduğumdan beri merak içimi kemiriyordu. Bastian'ın sözünden beri de bu kemirme, kemiklerimi kemiren bir arzuya dönüşmüştü.

Arkamdan ellerini kalçalarıma doğru kaydırarak onları birbirinden ayırdı.

Karşımdaki Bastian acele etmedi, bakışları beni başımdan göğüslerime ve ayrılmış bacaklarıma kadar süzdü. Bakışları ağrıyan merkezime ulaştığında başını salladı. "O kadar enfes ki. Tapılmayı hak ediyorsun, biliyorsun."

"Bunu yapmalıyız," diye mırıldandı arkamdan, göğsü sırtıma doğru gürlüyordu.

Biri önümde diz çökerken, diğeri kalçalarımı sıktı, parmakları tenimi çukurlaştırırken onları kaldırdı ve gidebildikleri kadar açtı.

Nefesim o tatlı beklentinin, bekleyişin, isteğin olduğu yerde sıkıştı.
İhtiyacım var.

Bastian yavaş bir saygıyla eğildi ve dilini içimde gezdirdi. Tuttuğum nefes yumuşak bir iniltiyle içimden fırladı.

"*Sanırım* bundan hoşlanıyor." Arkamdan ve gölgelerinin kalçalarımı tutmasına izin verdi.

Bacaklarımın arasından geri çekildi ve karanlık gözlerle bana baktı. "Eğer sadece *düşünüyorsak*, yeterince çabalamıyoruz demektir. *Bilmek* istiyorum." Hınzırca bir sırıtışla başını eğdi ve beni yalayıp yuttu, bu sırada iki eliyle tatlı kokulu bir yağı masaj yaparak göğüslerime sürdü.

Kalçalarımı, boynumun arkasındaki hassas noktayı öptüler. Parmakları meme uçlarımda ve merkezimde gezindi. Dilleri içimde, tenimin üzerinde, dudaklarımın arasında gezindi.

Takip edemedim. Kesinlikle akıl sağlığımı koruyamadım.

Beni kemerli, açık, merhametlerine, etrafımda ve içimde tuttular, ben haykırana kadar vücudumun her parçasıyla oynadılar, titreyen, her şeyi tüketen zevk içinde kayboldum.

Nefesimi tuttuğumda beni dudaklarından yalayarak geri çekti. "*İşte*. Artık biliyoruz." Bakışları beni hiç terk etmeden geri çekildi ve küçük bir yan masaya oturdu.

Kaşlarımı çattım. "Sen ne-?"

"Şşş." Arkamdan, başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi. "Senin için planlarımız var, aşkım. Merak etme. İstediğin her pis şeyi alacaksın."

Yutkundum, tenim kızardı, sözünün verdiği heyecan ve aklımın gittiği yerleri bildiği için duyduğum utanç arasında kaldım.

Yine de bir zamanlar beni rahatsız eden eski utanç değildi. Bir parçam hâlâ bunu istememem gerektiğine, başka birinin ihtiyaçları uğruna buna katlanmam gerektiğine inanıyordu. Yine de burada, Bastian'ın kollarında, onu sahiplenebiliyor, alabiliyor, dönüştürebiliyordum.

Bunu o kadar çok istiyordum ki damarlarımı yakıyordu ve utancın yankısı bu alevleri daha da körüklüyordu. Çenemi kaldırdım.

"*İşte*." Masada kendine bir viski doldurdu, ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlayarak arkasına yaslandı ve başını salladı. "Siktir et onu."

Sözlerindeki çiğlik beni ele geçirdi ve diğer benliği kıçımı kaldırıp altımdan kayarken, tavrındaki rahatlık utancımı daha da artırdı.

Kehribar rengi viskisini yudumlarken, diğer benliği girişime doğru durakladığında bakışlarını dikti. Beni üzerine çekerken hınzır bir gülümseme ağzını kıvırdı.

Sızlandım, göz kapaklarım yavaşça dolduğunda çırbaşım omzuna düştü.

"Gözlerini ondan ayırma aşkım," diye fısıldadı kulağıma, piercing'inin baskısı beni tuttuğu yerde kamburlaştırırken. "Bize ne kadar iyi itaat ettiğini göster. Sadece bizim için ne kadar iyi olduğunu göster." Bununla birlikte benden uzaklaştı, bu sırada diğer benliğinin gümüş bakışları hep üzerimdeydi.

Becerilmek ve izlenmek bana yasadışı geliyordu. Caelus'un daha önce beni izlediği yerde, bu Bastian'dı ve beni tatlı tatlı dolduranın o olduğunu bilmeme rağmen, sanki başka biriymiş gibi hissediyordum. Bu beni dehşete düşürmeliydi. Beni iğrendirmeliydi. Ama o olduğunu bilmek bunu güvenli kılıyordu.

Hiçbir kuralı çiğnemiyordum, *iyi* davranıyor ve onun övgüsünü kazanıyordum.

övgülerini. Tanrım, ondan iki tane varken dünyayı düzene .

"Yine bizim için boşalacak mısın, küçük kor?" diye kulağıma mırıldandı, kalçalarımı kendisiyle buluşacak şekilde yönlendirirken ve orta parmağını tepemin üzerinden geçirip beni kıpırdatmaya yetecek kadar baskı uygularken kelimeler sırtımda yankılandı.

"Bence ikimizi de alacaksa daha fazlasına ihtiyacı var," dedi izleyen kişi, bardağını masaya koyarken.

"Onu kırmak istemeyiz." Arkamdaki parmağını sabit, çıldırtıcı bir ritimle çevirdi.

"İşte bu," diye mırıldandı masadan. "Sen mükemmelsin, aşkım. Bu manzara..." Başını salladı, bakışları bana kilitlenmişti, içkiyi unutmuştu. Sanki bizim çabalarımız onun çabalarıymış gibi göğsü kabardı.

"Çok iyi hissediyorsun," diye kulağımı tırmaladı. "Çok kaygan. Çok sıkı. Seni hayatımın sonuna kadar becerebilirim ve bu yeterli olmaz."

Kamburlaştım, inledim, korkunç bir gerilim beni gerdi, onun inatçı tutuşuna karşı ittim.

Karşısında oturan Bastian, yırtıcı bir yarım gülümsemeyle öne doğru eğildi ve başparmağını köpek dişinin ucunda gezdirdi. "Ona bak. *Bak ona*."

Onun beni görmesi, içimde, üzerimde hissetmesi, dokunuşunun sert ve hızlı bir şekilde dolaşması - birbirlerinin üzerine katlandılar. Hiç şansım yoktu.

Bedenim parçalandı, titredi, kamburlaştı. Haykırdım, tüm varlığımı saran güzel, parlak bir unutuşun içinde kayboldum.

Geri döndüğümde kendimi hâlâ ona sürtünürken buldum, bedenim içgüdülerimle hareket ediyordu. İçimi titreten derin, çakıllı bir inilti çıkardı, ancak diğer benliği hala oturmuş, izliyordu.

"Lütfen, Bastian." Ona uzandım. "Seni istiyorum."

"Çok açgözlüsün," dedi kara bir kahkaha atarak. "Bana zaten sahipsin, *Katherine*. Bundan zevk aldığını görebiliyorum. Yanakların çok sevdiğim o güzel pembe renge büründü."

"Ama... söz vermiştin." Sırtımdaki Bastian beni üzerinden indirip dizlerimin üzerine çökmeme izin verirken kaşlarımı çatarak ona baktım.

Önümdeki ayağa fırladı ve ben omzumun üzerinden diğerinin ne yaptığına bakmaya gittiğimde çenemi yakaladı. "Gözlerini benden ayırma, aşkım."

"Evet, Bastian." Tenine yayılan zevk kızarıklığını görmek için söylemeye değerdi.

Başparmağını alt dudağımın üzerinden yukarı kaydırırken itaat ettim. Onu ağzıma aldığımda, diğer benliği sikinin kör ucunu girişime yerleştirdi.

Şehvetle kararmış gözleriyle, dilimi başparmağının etrafında kıvırarak onu emmemi izledi. "İkimizi birden mi istiyorsun, aşkım?" Sesi kendi arzusuyla çakıllı ve çiğ bir hal almıştı.

Bir sonraki sözümün onun üzerinde yaratacağı etkiyi bildiğim için gülümsemeye karşı koyarak geri çekildim. "*Lütfen*."

Her ikisi de inledi ve benden önceki dudağını ısırdı. "Allah belanı versin, kadın. Bunu söylerken ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?"

"Belki."

Başını salladı, zaten sertleşmiş olan boyunu okşadı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök o zaman."

Yine itaat ettim. Ağzımın içine girerken bakışlarını üzerimden ayırmadım, ancak göz kapaklarım titredi ve aynı anda girişime girerken küçük bir ses çıkardım.

"İstediğin bu muydu? İkimizin aynı anda içinde olması mı?"

Her iki tarafı da uzun ve yavaş bir ritim tuttururken, sadece sikinin etrafında inleyerek cevap verebildim.

Bu yasadışı olmanın ötesindeydi. Skandalların ötesinde. Bu fantezinin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Onu içime çekmek, dilimi başının üzerinde gezdirmek, piercinginin etrafındaki deriyle oynamak için bildiğim her numarayı kullandım ama diğer benliğinden gelen her itişte odaklanmak daha da zorlaşıyordu. Nefeslerim ağırlaştı, tenim yandı ve bir elim yatakta, diğer elim onun etrafında yumruğumu sıkarken dengemi zar zor koruyabiliyordum, onu tamamen içine alamadığım gerçeğini telafi etmeye çalışıyordum.

Onu memnun etmeye odaklanmaya çalışmak, beklenmedik bir şekilde diğer tüm hisleri güçlendirdi. Parmakları kalçalarımı ısırıyor, başka bir eli başımın arkasındaki saçları kavrıyordu. Yağmur camı döverken tenimdeki serin hava. Aleti sonuna kadar kayarak dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor ve beni baş döndürücü bir hızla boştan doluya götürüyordu.

"Alevimiz bunu da kaldırabileceğini düşünüyor mu?" Yağdan kayganlaşan başparmağı kalçalarımın arasından kayarak o daracık girişle alay etti.

Kıpırdandım, dokunuş beni bir kez daha boğmakla tehdit duyguya bir katman daha ekledi. Belki dayanamıyordum ama istiyordum. Yukarıdaki yıldızlar, bunu istiyor muydum? *Lütfen* diyemediğim için kaşlarımı birleştirerek dikkatlice başımı salladım.

"Öyle." Benden önceki Bastian diğer benliğine başını salladı ve başparmağını yavaşça içime sokmasını izledi.

Bu çok fazlaydı. Beni mutluluk parçalarına ayıran son şeydi. Çığlıklarım ağzıma pompaladığı uzunluğu tarafından engellendi, ama övgülerini duydum. "İşte bu, aşkım. Daha fazlasını alabilirsin. Çok iyi gidiyorsun."

Başparmağının yanında daha fazla dolgunluk eklemek için gölgelerini kullanıp beni nazikçe gererken övgü devam etti. Bir öncekinin artçı şokları üzerine inşa edilen başka doruk noktası o kadar hızlı yükseliyordu ki, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmiyordum.

Sarktığımda, nefessiz kaldığımda beni yakaladı ve bedenimden uzaklaşırken bana tatlı pislikler fısıldamaya devam etti.

"İşte, sanırım artık hazırsın." Bana gülümseyerek terden kayganlaşmış alnımdaki saçları düzeltti. "Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım.

"Çok heveslisin," diye kıkırdadı.

Beni öpmek için sırayla manevra yapıyorlardı, böylece yatağın kenarına yakın bir yerde onlardan birine biniyordum, diğeri de arkamda duruyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordular hep bir ağızdan. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz, biliyorsunuz."

"Biliyorum. Ve istediğim zaman buna bir son verebileceğimi de biliyorum. *Eğer* istersem." Onu girişime doğru yönlendirirken bir elimi göğsüne koydum. "Ama şu anda bunu istiyorum."

Boyunun sonuna kadar battığımda inledi. "Orada dur." Boynumun arkasını öperken diğer benliğinin kalçalarımdaki tutuşu sıkılaştı, göğsü bana yaslandı. "Şimdi benimle birlikte nefes al."

Burnundan yavaşça nefes alıp ağzından verirken ben de ona katıldım, sonra bir tane daha. Bedenimdeki son gerginlik de uçup gitti ve başımı salladım.

Arkamdaki Bastian kendini arka girişime yerleştirirken, diğeri başparmağıyla klitorisimin etrafında tembelce dolaşmaya başladı. Yavaşça içeri girdi.

Aman Tanrım. Çok fazlaydı. Çok fazlaydı. Sığ bir nefes aldım ve o da durdu.

"Benimle kal." Bastian altımda kalçamı sıktı ve uzun ve yavaş bir nefes aldı. Ben de bu ritmi takip ettim ve gerginlik azaldı.

" bu," dedi kulağıma.

Ben rahatladıktan sonra yavaşça girişine devam etti. Şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde bir baskı oluştururken nefeslerimi bile tutmak bir savaştı.

Sonunda durdu, tamamen oturdu. Orada durdu, bu kadar dolu olma hissine alışmama izin verdi. Daha uzun, yavaş nefesler vücudumun onun etrafında rahatlamasına yardımcı oldu. Acımıyordu ama çizginin bu tarafındaydık ve Bastian bana dikkat etmezse beni çizginin ötesine itebileceğini biliyordum. Birden neden acele etmemekten ve hazır olduğumdan emin olmaktan bahsettiğini anladım.

"Tek yapman gereken olabildiğince rahat olmak, geri kalan her şeyi bana bırak. Bu çok fazla olacak." Bakışlarını hiçbir alay iması olmadan, ölümcül bir ciddiyetle üzerimde tuttu. "ya da durmak istersen bize söyle ya da konuşamıyorsan iki kez dokun. Anlaşıldı mı?"

Yutkundum ve yavaşça başımı salladım, vücudum böylesine hassas bir dengede sallanırken hareket etmeye cesaret edemiyordum. Zevk içimde kaynayıp taşmak isterken kontrolü bu şekilde sağlamak çok daha zordu.

Kalçalarımdan tutarak beni siklerinden kaldırdı. Ani, mutlak boşluk karşısında nefesim kesildi ve sanki sonunda daha dolu bir nefes alabildim.

"İyi misin?" diye mırıldandı kulağıma. "Evet.

Evet. Sadece... biraz bunaldım."

"Durmak istiyor musun?" dedi önümdeki, yine ciddiydi, başparmağı hareketsizdi.

"Hayır. Lütfen yapma."

"Bu haksızlık aşkım," dedi inleyerek beni tekrar üzerlerine çekerken. "Bu kelimenin bana ne yaptığını biliyorsun ve şu anda kendimi kontrol etmek zorundayım."

"Eminim başaracaksın." İnmenin dibine ulaştığımda sesim nefes nefese çıkmıştı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Katherine," dedi altımda, kalçalarımı tutmayı devralırken ve arkamdaki ellerini göğüslerimin üzerine kaydırırken. Acımasızca sıktı ve kulağımı ısırarak ikisine de doğru eğilmemi sağladı.

Boğuk bir çığlık attım, tüm vücudum zonkluyordu.

"Böyle olduğumuz sürece sana vurmayacak olmam, seni cezalandırmak için başka yollarım olmadığı anlamına gelmiyor, aşkım."

Övgülerinden her zaman hoşlanmıştım ama cezasından da hoşlanabilirmişim gibi görünüyordu. "En kötüsünü yap."

Her iki tarafı da kara bir kahkaha attı.

"Ne dilediğine dikkat et." Kavrayışı boğazıma doğru kaydı, ikisi de içime girerken nefes almama izin vermenin ve emretmenin mükemmel dengesini kurdu. Beni geri çekti, vücudumu kavislendirdi, böylece ağzıma sahip olabilir ve benden zorla çıkardıkları inlemeleri tadabilirdi.

Diğer zamanlarda ikimiz de bir kreşendo kovalarken seks daha sert, daha hızlı hale geldiğinde, beni yavaşça, duyusal olarak, olabildiğince derinden aldılar, sanki dünyadaki tüm zamanımız varmış ve her dakikayı kullanacaklarmış gibi. Sabit uzunluklarının her santimini hissettim, içeri ve dışarı ilerlemenin her bir parçasının farkındaydım, ritim mükemmel bir şekilde eşleşti.

Bir keresinde, üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir kâğıt parçası sayesinde, kanun Robin Fanshawe'un bana sahip olduğunu belirtmişti. Yine de o ana kadar kendimi hiç bu kadar sahiplenilmiş hissetmemiştim. Bastian Marwood benim her parçama sahipti, bedenime, kalbime, ruhuma ve aradaki tüm tanımlanamaz iplikçiklere.

Ve karşılığında bana her parçasını verdi.

Bana sarıldılar, beni el üstünde tuttular ve kendimi iki kat daha değerli, iki kat daha sevilmiş hissettim. Gözyaşlarının eşiğinde sallanıyordum, tıpkı mutluluğu yok etmenin eşiğinde sallandığım gibi. Böyle bir şey yoktu ve onun gibisi de yoktu.

Ve o benimdi.

Kalçalarımın onlarınkine her vuruşunda dünya soluyordu. Nefesleri beni çevreledi. Elleri beni tam istedikleri yere yerleştiriyor, güzelce kullanıyorlardı. Ağızları beni övdü, ısırdı, sıçrayan nabzımın noktasını emdi ve sıcak bir nefeste kulağıma lezzetli pislikler söyledi.

"Kahretsin, inanılmaz görünüyorsun. Bunu seninle yapmayı kaç kez hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin." Sesi çiğdi ve kaşları birbirine yaklaşırken altımdaki Bastian'ın yüzündeki gerginliği görebiliyordum.

Durgun bir dalga üzerime gelirken tek yapabildiğim tutunmaktı, o kadar büyüktü ki yavaş hareket ediyor gibiydi, o kadar eziciydi ki tamamen yok etti.

Hiçbir şey yoktu. Sadece dalga. Sadece her şeyi tüketen mutluluk.

Uzak sesi beni anlamsızlıktan geri çağırdı. "Benim görkemli orman yangınım. Sen benim ölümüm olacaksın."

Altımda ve arkamda gerildi, nefesleri sertleşti, hareketleri titreyerek kontrolü zar zor elinde tuttu, ta ki iki parçası birden haykırana kadar. İçimde seğirirken, kalçaları sarsılırken aldığı zevki hissedebiliyordum, sıcak ve tüketiyordu.

Bana sarılırken onu zar zor öpebildim, nazikçe benden çekilirken zar zor hareket edebildim.

"Kat?" Doğrulup yanağımı okşadı. "Sen-?"

Küçük bir onaylama sesi çıkardım, başımı sallayamayacak ya da konuşamayacak kadar gevşemiştim. Sanki parçalara ayrılmış ve tekrar bir araya getirilmiştim, ama bu yeni formun, yeni ortaya çıkan bir kelebeğin kanatları gibi sağlamlaşması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Birlikte beni yatak odasının hemen dışındaki banyo odasına götürdüler. Burası daha küçüktü ama banyo yine de lüks bir şekilde büyüktü ve üçümüz içine girdik. Banyoyu sevdiğim şekilde sıcak tuttu ve kokulu buhar göz kapaklarımı çekiştirdi.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki göz kırpışımda su daha soğuktu ve beni sudan çıkarıyordu. "İşte orada. Gördün mü? Yaşıyor."

"Hmm, güzel." Etrafımı sardılar, kelimeler sıcak bir koza içinde birbirine karıştı. "Endişelenmeye başlamıştım. Bu çok fazla değildi, değil mi aşkım?"

Etrafıma bir havlu daha dolanırken başımı salladım ve onların endişeli bakışlarına gülümsedim. "Mümkün olan en iyi şekilde."

Yatak odasına döndüğümüzde kısık bir ses çıkardı. Uykulu halimle yürümeye çalıştım ama beni aralarında taşırken sadece ayak parmaklarım yere değdi. Bu, sarhoş olmanın en iyi kısmından daha iyiydi - dünyanın bulanık ve yumuşak hale geldiği ve neyin gerçek olup olmadığından tam olarak emin olamadığım yer. Çok hafif adımlar attığım için bulutların üzerinde yürüyor olabilirdim.

Beni yatağın ortasına yatırdıklarında kendimi hafifçe gülerken buldum, gerçi beni bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum. "Bastian," diye nefes aldım onlar iki yanıma uzanırken. "Ben... aşk hakkında okudum... hayalini kurdum... ama böyle olacağını hiç bilmiyordum. Sensiz hayatta kaldım ama bu yaşamak gibi hissettiriyor."

Kollar etrafıma dolandı, biri saçlarımı okşadı, alnımı, yanaklarımı, hatta burnumu öptüler, ben yatağın ve göz kapaklarımın ardındaki karanlığın daha da derinliklerine gömülürken.

Kendimi tamamen kaybetmeden önce, yumuşak cevabını yakaladım.

"Öyle, değil mi

Bu mu?"

BIR BAŞLANGIÇLA UYANDIM. Beni bu kadar derin bir uykudan neyin çekip çıkardığını anlamaya çalışarak ağrıyan bedenimi gerdim. Bastian yoktu. Ama pencerede bir siluet vardı, kara bulutlardan daha derin bir karanlık.

Soğuktan irkilerek yataktan kaydım ve üzerime bir battaniye çekerek ona doğru ilerledim. Birlikte yaptığımız onca şeyden sonra, kollarımı ve battaniyemi ona doladığımda ve o da bana sarıldığında heyecan duymak aptalcaydı ama görünüşe göre Bastian Marwood söz konusu olduğunda aptaldım. Ona dokunmama izin verilmesi hâlâ eskimemişti.

baktım. Dışarıda, devasa beyaz şapkalar denizi kaba şekillere sokuyor ve karşı burnun kayalıklarına çarpıyordu. Şimşek gökyüzünü ikiye böldü, hemen ardından gök gürültüsü patladı. Beni uyandıran buydu.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Döndü ve bir kolunu bana doladı, bakışları azgın denizdeydi. "Sadece fırtınayı izliyordum."

Bir şimşek çizgisi daha geceyi yararak gözlerine yansıdı ve bir saniyeden kısa bir süre sonra gök gürültüsü pencereyi salladı.

Rüzgâr çığlıklar atıp evi ve küçük bahçesini pençelerken titreyerek onun yanına sokuldum. "Yaklaşıyor."

Başını salladı, beni daha sıkı sıktı. "Zaten burada."

OceanofPDF.com

68

KAT

Fırtınaya rağmen, küçük evde keyifli bir konaklama geçirdik.

Ertesi gün güzel ve bulutsuzdu, bu yüzden koya indik ve plajın tadını çıkardık, suda sıçradık ve uyukladık Güneş.

Kulübeye döndüğümüzde, Drystan'ın aynasını uçurumdan aşağı attım- Bastian önceden düşünmüş ve aceleyle paketlemişti. Sonra birlikte yemek pişirdik, ikimiz de eşit derecede kötüydük ama yahniye benzer bir şey yapmayı başardık. Güzel değildi, gurme mutfağı da değildi ama doyurucu ve basitti. İhtiyacımız olan tek şey buydu.

Ama tabii ki Tenebris-Luminis'e dönmek zorundaydık.

Ve bir anda hayat üzerimize çullandı.

Bastian Brynan'dan bilgi almak için sürüklenip götürüldüğünde Faolán'ı daha yeni selamlamıştık. Tacımı bir çantaya sakladım ve şekil değiştiriciyle karısının nerede olduğunu kontrol ettim - Ari ve Ella ile en sevdiğimiz restoran olan Moonsong Spire'da öğle yemeği.

Ari ve Rose'a görünerek sürpriz yaptım ve Ella'nınki şimdilik boş dursa da fazladan bir sandalye çektiler. Çekiciliğin bir parçası da Fluffy'nin bize eşlik etmesine izin vermeleriydi. Ayaklarımın arasında uzanarak yerini aldı. Bastian'ın babasını artık biliyorduk, bu çok mantıklıydı. Ona tanıdık geliyordum, tıpkı bir zamanların efendisi gibi.

Tabii ki Ella geldiğinde bana şöyle bir baktı ve bilmiş bir bakış attı. "*Çok* rahatlamış görünüyorsun... ve tabiri caizse iyice sikilmişsin." Yerine otururken kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Rose, sunucu şarabını doldurmaya gittiğinde kadehini kapatarak, "Konuşmayı seven birisin," diye mırıldandı.

Ari, Ella'ya dirsek atarken sırıtmasını güçlükle engelledi. Yemek yerken, Ella'nın iki fae kadınla nasıl eğlendiğinin hikayesini dinledim, ama birbirlerine çok aşık oldukları ve Ella'nın onlar için bir yenilik olduğu açıktı.

"Onları suçladığımdan değil." Ella gözlerini büyüttü. "Benim için de aynılar. Fae bedenleri çok ilginç... aynı ama farklı. Yine de..." Bakışları başka yöne kaydı.

Koyu renk gözlerini kısan Ari başını eğdi. "Sesin... hüzünlü geliyor. Sevdiğin birini bulmak istemiyor musun?"

Ella şarabının içine doğru homurdandı, böylesine onursuz bir hareketi her nasılsa güzelleştirmişti. "Hayır, teşekkür ederim! Annem bir keresinde ne demişti? Şehirde *fahişelik* yapmanın tadını çıkarıyorum. Ayrıca, Fae'lerle sevişmek ve hamile kalma endişesi duymamak harika bir şey. Ayrıca, aşk insanı kör eder." Sanki kiminle konuştuğunu yeni fark ediyormuş gibi masanın etrafından bize göz kırptı. "Seninle değil! Yani *ben*. Bu şekilde çok daha basit ve ben seksimin güzel ve basit olmasını tercih ederim."

Bu yorumu daha sonra sadece ikimiz olduğumuzda tartışmak üzere bir kenara koydum ve kahve fincanımı kaldırdım. "Dilediğimiz kadar basit ya da karmaşık sekse."

İşimiz bittiğinde tok ve yorgundum. Kulübede pek uyumamıştık, gecelerimizi geçirecek çok daha ilginç şeyler bulmuştuk.

Ancak saraya varır varmaz Ennet tarafından durduruldum ve Bastian'ın Kral ilan edilmesinin görüşüleceği bir toplantıya götürüldüm. O da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu ve planların üzerinden geçerken gözlerimizi zar zor açık tuttuk.

Bittiği zaman, ayaklarımız yerden kesilmişti. Ama tabii ki orada bitmedi. Toplantı odasından çıktığımızda, Ennet ve Brynan kapılarda bekliyordu; Ennet güvenilir not defteriyle, Brynan ise dikkatimizi çekecek bir düzine konuyla. Görünüşe göre isteksiz krallarıyla başa çıkmak için takım olmaya karar vermişlerdi.

Koridorlarda yorgun argın ilerliyorduk, o hızla geriye doğru yürürken notlar alıyordu, bunu daha önce yüzlerce kez yapmış olmalıydı. Toplantı onu Bastian'ın beni dinlemesiyle ilgili sözleri konusunda uyarmış olmalıydı, çünkü benim yorumlarıma da onunkiler kadar dikkat ediyor, Brynan bizi bir sonraki maddeye geçirmeden önce onun onayını almadan düşünceli bir baş hareketiyle bunları deftere işaretliyordu.

"Evet, işte geldik. Diğer konular sen biraz dinlenene kadar bekleyebilir." Brynan'la birlikte kenara çekilirken kitabın kapağını kapattı.

Ama arkalarındaki çift kapı bizim odalarımıza açılan kapı değildi.

Bastian kaşlarını çattı, gözlerini ovuşturdu. "Burası Braea'nın süiti."

"*Aslında* burası kral dairesi. Siz toplantılarınızdayken temizlettik ve eşyalarınızı getirdik."

Bastian ağzını açtı ama sadece ofladı. Bu bakışı biliyordum. Tartışamayacak kadar yorgundu ve onu suçlayamazdım. Gözlerim kumda yuvarlanıp kavrulmuş gibi hissediyordu.

Ben de elini sıktım ve ona gülümsedim. "Ne kadar verimli. Yardımlarınız için ikinize de teşekkür ederim." Başlarını sallayarak koridorda kayboldular ve bizi içeride bıraktılar.

Kapıyı kapatırken kapıya yaslandım ve "Burada uyuyabilir miyim?" diye inledim.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Omuzları çökmüş olsa da beni kapıdan çıkardı ve içeri götürdü. "Ama biraz kestirmek harika bir fikir."

Sessizlik bir nimetti; onu süitten perdeleri çekilmiş bir yatak odasına kadar takip ederken fark ettiğim tek şey buydu. Soyunmayı yarıda bırakıp yatağa girdik, taçları attık.

"Sadece bir saat." Elimi tuttu, öptü ve sonra göğsüne bastırdı. Gözleri kapanırken "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Perdelerin arasından süzülen yumuşak gün ışığında onu izledim.

Gece Kraliçesi'nin perdeleri. Gece Kraliçesi'nin yatağı. Gece Kraliçesi'nin odaları.

Kemiklerimi ağırlaştıran yorgunluğa rağmen, rahatsızlık üzerime çöktü.

Bastian özür dilemişti ama Braea'nın dönüştüğü şeyi gerçekten ne kadar kabul ettiğini ve kabul edip etmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Babası onu öldürmemiş olsaydı, bunu yapabilir miydi?

Yine de onu suçlayamazdım. Rufus Amca'ya karşı nihayet harekete geçebilmem için çok şey gerekmişti. Hepimizin zihnimize kazınmış, iyi aşınmış yolları vardı - kemiklerimizin içine işlenmiş inançlar. Daha fazlasını istemediğimizde bile bunlardan sapmak zordu.

Seçim yapmasını istememem için bana yalvarmıştı ve neyse ki buna gerek kalmamıştı.

Riverton Sarayı'ndaki o gece, benim için Rufus'u seve seve öldürebilirdi. Eğer ihtiyacı olursa, onun için o güç ben olurdum.

Bu düşüncenin rahatlığına sarıldım ve sonunda uykunun beni ele geçirmesine izin vermeye yetti.

Bir saatten fazla bir süre sonra uyandığımda hava neredeyse üzereydi. Yeni bir pozisyonun yardımcı olacağını umarak yuvarlandım ama huzursuzluğumun rahatsız bir yatakla ilgisi yoktu. Kürek kemiklerimin arasında bir içgüdü belirdi. Bir şeyler ters gidiyordu.

Tek ses saray hayatının uzaktan gelen sesleriydi. Sıra dışı bir şey yoktu. Beni uyandıracak hiçbir şey yoktu. Kül Tacı bıraktığım yerde, komodinin üzerinde uyukluyordu, yani sorun bu da değildi. Parmağımla üzerine bastırdım ve siyah küllerin arasında kıpkırmızı parlayarak canlandı.

Uzun bir gün olmuştu... Uzun birkaç ay. Ve Gece Kraliçesi'nin süitine taşınmıştım. Tüm bunlardan sonra garip hissetmek doğaldı.

Bastian'ın duyuları benimkilerden daha keskindi ama orada mışıl mışıl uyuyordu. Her iki tarafıyla da benimle sevişmek için iki kat çaba harcadıktan sonra öyle kalması daha iyiydi, bu yüzden yataktan kaydım, bir sandalyenin arkasına düşünceli bir şekilde örtülmüş olan bornozumu aldım ve odalara doğru ilerledim. Gürültü onu uyandırır diye en-suite banyodan bir içecek almak istemedim, bu yüzden başka bir banyo bulmam ve balkona götürdüğüm soğuk bir bardak suyu almam biraz zaman aldı.

Güneş ufku öptü, daha derin gölgeler bıraktı, gün ışığına son bir veda olarak gökyüzünü pembe ve mor renklerle aydınlattı. En azından yarına kadar.

Aşağıda şehir, her akşam olduğu gibi uzayan gölgelerle birlikte Luminis'ten Tenebris'e dönüşüyordu. Halk işe, sosyalleşmeye ya da ev işlerine koşuşturuyor, bazıları bir kez daha izin verildiği için sokaklarda toplanıyordu.

Her şey çok normal görünüyordu ama Bastian'ın da söylediği gibi her şey değişmişti.

Tek umudum bir şeyleri daha iyi hale getirmiş olmaktı; Elfhame ve Biz.

Yine de ihanet, casusluk, cinayet, Korkular, gerçekler ve çok daha fazlasını atlatmıştık ama hâlâ buradaydık. Elimi göğsüme götürdüm ve öptüğü noktayı kalbime bastırdım.

Hepsini atlattık. Bu hiçbir şey olmazdı.

Kendi kendime gülümseyerek bardağın geri kalanını boşalttım ve içeri doğru döndüm.

Kapının girişinde bir şekil duruyordu.

Bastian değil. Ennet ya da Brynan değil. Gölgede bile olsa omuzlarının şeklini ve kıvırcık saçlarının siluetini biliyordum.

"Braea." Adı dudaklarımdan dökülürken bardağı düşürdüm. Çınlayarak paramparça olan bardak, kulaklarımda uğuldayan nabzın üzerine zorlukla kaydedildi. "Nasılsın...?"

"Yaşıyor musun?" Alaycı bir gülümsemeyle güneşin son ışıklarına doğru adım atarken dişleri parıldıyordu. "Yani zeki küçük insan ailemin büyük sırrını çözemedi mi? Beni hayal kırıklığına uğrattın."

O yaklaştıkça ben geri . Bir silaha ihtiyacım vardı. Hayır. Onunla dövüşemezdim. Fae hızına ve gücüne sahipti ve ben savaşçı değildim. Kaçmam gerekiyordu.

"Büyük sır mı?" Kıkırdamam boğazımda düğümlendi. "İşte şimdi meraklandım."

İşte bu, açıklamak için acele etmeyin, bir plan yapmam için bana bir şans verin.

"Onu Ulu Ağaçlar'da görene kadar Sura'ya geçtiğini fark etmemiştim ama kafasının kesilmesinden kurtulmasının tek yolu buydu."

"Onun bir Dönüşen olduğunu söyledi."

"Öyle mi? Peki onunla ne zaman tanıştınız?"

Ağzımı kapattım. Lanet olsun. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Gözleri ince bir gülümsemenin üzerinde daraldı. "Görünüşe göre sır saklayan tek kişi ben değilim. Yine de seninkilerin yakında bir önemi kalmayacak. Düşünsene, Sura sana gerçekten Bastian'ın bir Dönüşen'i idam ettiğini söyledi mi? Yoksa bunu varsaymana izin mi verdi?"

Bize bir Dönüşen'in onun için çalıştığını ve onu uğruna ölecek kadar sevdiklerini söylemişti. Hayır, bize bilgi vermiş ve bağlantıyı kurmamıza izin vermişti. Yanlış bir şekilde.

"Şimdi anlıyorsun ya da en azından anlamaya başlıyorsun. İnsanların sırf doğru olmayan bir şeyi söyleyemediğimiz için yalan söyleyemeyeceğimizi düşünmesi çok sevimli." O ilerledi, ben de onun adımlarına uyarak geriye doğru hafifledim.

kırık camın üzerinden. "Sura darbe sırasında kendini ikiye bölmüş olmalı. Görünüşe göre akıllıca bir hareket. Nesiller boyunca ailemi birden fazla kez hayatta tutmuş bir hareket."

Bastian'ın babasından aldığı bir unseelie özelliği değildi bu. Ama bu şu anlama geliyordu... "Peki ya Nyx? Neden senden kaçmak için ayrılmadı?"

Yüz hatlarına hüzün çöktü ve sırıtışını silikleştirdi. "Çok ağır hamileydi. Çocuğu doğurmakta ısrar etmesi onu öldürdü."

"Onu *sen* öldürdün." İçimden bir ses patladı ve ona "o çocuğun" tam olarak kim olduğunu hatırlatmak için duyduğum beyaz sıcak arzuya karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Ama Sura darbe sırasında Amaya'ya hamileydi ve henüz erken bir yaştaydı - ayrılmak için yeterince erken. Zamanlamasının nedeni de bu olmalıydı; böylece işler ters giderse kendini güvenli bir şekilde bölebilecekti. Eğer daha fazla bekleseydi, kız kardeşi gibi sıkışıp kalacaktı.

Kız kardeşinin kaderini görmüş ve bunu paylaşmayı reddetmişti.

Braea gerçeği hatırlatmak tatsız bir rahatsızlıkmış gibi burnunu kırıştırdı. "Tahtlar fedakârlık gerektirir."

"Cyrus'un öldürdüğü insanlar gibi mi? Yoksa *senin* teşvikinle öldürdüğü insanlar mı demeliydim? Kendi pis işlerini hiç yapmazsın, değil mi? Çıkarcı olduğunu biliyordum ama bunları yapmak için neden ona ihtiyacın vardı?"

"Hâlâ bunun için mi sızlanıyorsun?" Gözlerini devirdi ve bir adım daha yaklaştı.

Bir adım daha geri attım.

"Birkaç hata yapmasına ve aptal gibi görünmesine ihtiyacım vardı."

Yani doğru tahmin etmiştim. Bu beni zaferle doldurmalıydı ama onun yerine sadece bu balkondan canlı çıkmamı istemediğine dair soğuk bir kesinlik vardı.

"Yöntemlerinin bu kadar... öngörülemez olmasını beklemiyordum," diye devam etti. "Yine de sen onu öldürmeden önce işe yarıyordu. Dawn halkı bile onları kendi krallarından kurtarmam için bana bakıyordu. Küllerin Tacı'na sahip olduğumda, Cyrus açıkça yönetmek için uygun olmadığından, bana daha fazla güç vermek bir sonraki mantıklı adım olacaktı." İçini çekti, yaklaştıkça ifadesi keskinleşiyordu.

Sırtım korkuluklara çarptı. Omzumun üzerinden baktım. Taşa oyulmuş yüzler yoktu, Zita'nın içinde saklanabileceği salkımlar da. Bu sefer tek başımaydım.

"Uzun zamandır Cyrus ve Kraliyet'e o kadar odaklanmıştım ki asıl sorunu göremedim. *Seni*."

Nefes nefese kıkırdadım. "Senin için nasıl bir sorun olabilirim ki?
Sen lanet bir kraliçesin."

Gidecek başka bir yerim olmadığından, avını köşeye sıkıştırmış bir sabrecat gibi sinsice yaklaştı. "Oh, evet, zavallı, savunmasız küçük insan rolü. Çok güzel. Bastian'ı böyle mi kendine çektin? O kadar korumacı, kendini kendine yardım edemeyenlere yardım etmeye adamış biri ki, bu zaafını kendi lehine kullanman çok kolay."

"Sen bilirsin," diye tükürdüm ve hareket ettiği anda hazır olması için büyüme uzandım.

"Şanslıyım ki, zavallı, savunmasız küçük bir insan çözülmesi kolay bir sorun. Özellikle de zehirli dokunuşunu etkisiz hale getirecek bir panzehir varken." Gözleri parlıyordu, içimi kaplayan dehşet kadar soğuktu. "İşte sen busun, biliyorsun, *zehirli*. Bastian'ın kulağına damlatıp duruyorsun, onu bana karşı kışkırtıyorsun. Sen gelmeden önce beni hiç sorgulamadı. O benimdi. Benim Gölge'mdi."

Neredeyse bir kol . Bir adım daha atarsa .

Korkulukların üzerinden geriye baktım. Tek çıkış yolu atlamaktı ama yer çok ama çok aşağıdaydı ve Cyrus'un olacakları anlatması beni olduğum yere sabitledi.

"O artık kral. Ben aradan çıkınca Gölgen olmaya geri döneceğini nereden çıkardın?" Zamana ihtiyacım vardı. Zaman bana bir cevap verecekti. Bir çıkış yolu. *Bir şey*.

"Aptal kız. Sözde ölümümden beri bu duvarların içinde yaşıyorum ve fırsatımı bekliyorum. Yaptığı ve yapmadığı her şeyi gördüm, kral olarak yerini almak gibi. Bunu istemiyor. Muhtemelen bir parçası hâlâ burada olduğumu biliyor ve bundan memnun."

Haklı olmasını istemediğim için yutkundum ama yine de...

"O on beş yıldır benim," diye devam etti. "Sen ise sadece on beş dakikadır buradasın. Sen gittiğinde, sadakatini hatırlayacak. Hizaya girecek ve her şey senin kısacık hayatın benimkine karışmadan önceki haline dönecek. Hatta daha iyi olacak." Gülümsemesi yayıldı, muhteşemdi. "O benim için başka bir şans. Başka bir varis. Zaten benim suretimde şekillenmiş biri. Hükümdarlığın bir bedeli olduğunu biliyor. Her zaman zor kararlar olduğunu biliyor. Bedelini ödemeye hazır."

Son boşluğu da kapattı. Şansımı denemek zorundaydım - panzehiri aldığını açıkça söylememişti...

"Ben o kadar emin olmazdım." Boğazına yapıştım.

Bileğimi korkunç bir kolaylıkla yakalarken gözünü bile kırpmadı. Ama cüppemin kolu yukarı kalkmıştı; elinin çıplak teni benimkinin üzerindeydi.

Sahip olduğum her enerji kırıntısıyla gücümü oraya ittim. Derimin üzerinde kararmış mor çiçek açarken sinirlerimdeki karıncalanma dayanılmazdı.

Kavrayışı sıkılaştı.

Dişlerini göstererek beni kendine doğru çekti, boğazıma bir hançer dayarken tırnakları etime batıyordu. "Benim için kendi babasını öldürdü. Onunla kıyaslandığında sen kendini ne sanıyorsun? Ondan her şeyi yapmasını isteyebilirdim ve o da itaat ederdi."

Kesinlikle panzehiri almıştı. Bu yoğunluktaki zehirle çoktan ölmüş olmalıydı.

Bastian'a gelince.

Belki de haklıydı. Tacını takmıyordu. Onu zorladığım bir şeydi. Benimle Braea arasında seçim yapmaması için bana yalvarmamış mıydı? Ona sırtını kadar çok şey yapmamış mıydı? Korktuğum şey bu değil miydi?

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

OceanofPDF.com

69

KAT

Kapı aralığında duruyordu, artık güneş tamamen kaybolduğu için bir gölgeden biraz daha fazlasıydı. Etrafında karanlık birikmişti, çatırdıyordu, tedirgindi.

"Bastian." Braea'nın gülümsemesi parlaktı, dönüp sırtım göğsüne gelecek şekilde beni kavradığı gibi döndürdü. Bıçak boğazımdan hiç ayrılmadı. Etime saplanmadan yutkunamıyordum bile. "Benim torunum. Benim kanım. Bunu daha önce nasıl göremedim?"

Bakışları belime doladığı koluna sabitlendi. "Getir dedim. Senin. Siktiğimin.

Eller. Çekin. O'ndan."

"Bana saldırdı. Ben sadece kendimi korumak için bir bıçak çektim. Sevgilim, böyle olmak zorunda değil. Zaten bir kralı öldürdü. Lucius'un ölümüyle ilgisi olmadığını gerçekten biliyor muyuz?" Başını sallayarak beni ona doğru götürdü.

Yavaşça, yumuşak bir sesle, sanki sadece yatıştırabileceği vahşi bir hayvanmış gibi konuştu. "Sana ne yaptığını göremiyor musun? *Bize*? *Krallığa*?"

Gözleri bana kayarken kaşları birbirine çarptı, sanki değişim arzumla neden olduğum kaosu görebiliyordu.

"Biz her zaman bir takımdık, değil mi?" diye mırıldandı. "Sağlam. İstikrarlı. Her zaman Dusk Court için en iyisini yapmaya çalışırdık. Peki ya şimdi?" Yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Belime doladığı kolunu bıraktı ama ben ikisinin arasında sıkışıp kalmıştım, kemiklerimi sızlatan bir batma hissiyle kapana kısılmıştım.

Onun elini tuttu. "Şimdi bana ölmemi istiyormuş gibi bakıyorsun. Yukarıdaki yıldızlar, bizi zehirlemek için iyi bir iş çıkardı, değil mi?" Hüzünle karışık, yumuşak bir kahkaha attı. "Ama buna bir son verebilirsin Bastian. Eski halimize geri dönebiliriz. Daha iyisine. Kral olmak ve tüm o ağır sorumluluğu üstlenmek zorunda değilsin - istemediğin bir ilgi. Benim varisim olabilirsin. Seni ışığa kavuşturabilirim, Gölgem olmak yerine Dusk'ın kahramanı olman için seni yavaş yavaş hazırlayabilirim."

Yavaşça çenesini eğdi.

Bu bir baş sallama mıydı?

Görüş alanımın kenarında gölgeler belirdi. "Hayır, Bastian. Pl-"

Bıçağının baskısı beni kesti. Sıcaklık boynumdan aşağı süzüldü. Biraz daha devam edersem ölecektim.

Ona baktım, sözlerinin arasında saklanan yalanı görmesini istedim.

Elbette, söylediklerine inanıyordu. Ve belki de söz verdiği her şeyi yapacaktı. Bir süre için.

Ama Bastian'ın yanlış bir adım atması ve onun isteklerine aykırı bir şey yapması ne kadar sürer? Onun tahtına göz diktiğinden şüphelenmesi ne kadar sürer?

Başka bir varisi öldürmesi ne kadar sürer?

Sanki bir karara varmış gibi göz kapakları titredi. Bu sefer kesin bir baş sallamaydı. Elbette. Kararını vermişti. "Çok şey değişti. Hiç istemediğim şeyler." Aramızdaki dar alanda onun elini sıktı, sonra bıraktı. Parmaklarını yavaşça hançerin kabzasına doladı. "Bırak da şunu bitireyim."

Bıçağı ona teslim etti ve Bastian'ın bıçağı boğazıma dayamasını izleyebilecek kadar geriye kaymadan önce yanağıma karşı gülümsediğini hissedebiliyordum.

Yutkunmak için yerim vardı, ona bakıyordum. Bunu kastetmiş olamaz.

Ağzında hüzünlü bir gülümseme belirdi - zaten yastaydı. Diğer eli beni sabit tutmak istercesine kalçama bastırdı.

Nabzım sıçradı, bıçağa doğru itti.

"Özür dilerim, biliyorsun." Bakışları onunkilere kaydı. "Beni aydınlığa çıkarmak istediğini söylüyorsun. Ama bunu yapmak için on beş yılın vardı ve yapmadın. Beni en karanlık yerlerde tuttun, kirli işlerini yaptırdın. Şimdi başka biri seni alt etti."

Göz ucuyla baktığımda Braea kaşlarını çattı ve göğsünün sırtıma yaptığı baskı azaldı. "Sen ne-?"

Elini kalçamdan çekti.

Nefes nefese kalarak omzumu tuttu ama Bastian hançeri boğazıma dayadı ve beni onun ulaşamayacağı bir tarafa götürdü.

Varlığımın her parçası önümdeki sahneyi anlamak için savaştı.

Onu omzundan tutmuş, bıçağı karnına dayamış ve yukarı doğru kaldırmıştı. "Zor seçimler yapmak zorunda kalmaya, daha büyük iyilik için yapılan fedakârlıklara, halkımızı güvende tutacak bilgileri elde etmek için düşmanlarımıza işkence etmek zorunda kaldığım zamanlara katlanabilirdim."

Bu bir oyundu. Sadece güvende olduğumdan emin olmak ve üstünlüğü ele geçirmek için onunla birlikte oynamıştı.

Duvara yaslandım, nefesimi tutarken ani gözyaşları gözlerimi yaktı.

Adam onu balkondan geçirdi ve kadın da onunla birlikte sendeledi. "Gerçekten inandığın bir şeyi korumak için sevdiğin birini öldürmeyi herkes gibi ben de anlayabilirim. Şekil değiştiricilerle, *athair*'imle, Cyrus'la sana bir şans verdim. Her zaman doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Her şeyden önce istikrar. Ben de *senin* istikrarı kastettiğine inandım."

Korkuluklara çarptığında boğuldu ve adamın elinden kurtulabilecekmiş gibi geriye doğru eğildi. Ama yüzünde donmuş bir ifadeyle adama baktı, sanki asıl dehşeti, halkına yaptığı yanlışları açık bir şekilde duymaktı.

"Onlara Korkuları çağıran kitabı verdiğini öğrendikten sonra bile." Ağır bir nefes verdi, başını sallarken kaşları aşağıya çekildi. "Yıllar önce orada olsaydım seni ikna edebileceğime inandım. Her seferinde kendime, verdiğin zararın tam boyutunun farkında olmadığını söyledim. Senin için bahane üstüne bahane ürettim."

Kıpırdamadan durdu, bakışlarını uzun süre Katherine'in üzerinde tuttuktan sonra ölüm kadar yumuşak ve nihai bir sesle devam etti. "Ama Katherine'e tek bir parmağını bile sürmene katlanamam, *katlanmayacağım*." Bıçağı çevirirken korkunç, ıslak bir et parçalanma sesi duyuldu. "İşte bu yüzden bir an daha yaşamana katlanamam. Hayatımda ya da krallığımda başka hiçbir şeyi zehirleyemeyeceksin. Ben artık senin Gölgen değilim." Geriye doğru yarım adım attı, bıçağı çekip çıkardı ve elini kadının omzuna koydu, açıkça onu korkuluktan aşağı itmeye hazırdı.

Ama onu son kez itmedi.

Onun yerine, dişlerinde kanla ona gülümsedi ve adam irkilerek homurdandı. Sendeleyerek geri çekildi ve ben o zaman gördüm.

İkimizin de fark etmediği bir bıçağın kabzası. Ondan akan kan.

Kadın onu geriye doğru iterken ona baktı ve dünya önce yavaşça, sonra daha hızlı, daha hızlı döndü.

"Hayır. Bunu benden alamayacaksın. Tahtımı alamayacaksın. Sarayımı. Gücümü korumak için çok çalıştım. Hain. *Hain*."

Kat. Kafamın içindeki benim sesimdi, düzgün, aklı başında, emredici. *Çekil.*

Onu kılıcından iterek yere yığılmasına izin verdi.

Hızla ileri atılıp yanına yığıldım, kalbim öyle hızlı atıyordu ki canım acıyordu. "Bastian?"

Yaraya bastırdığımda göz kapakları titredi, kanı ellerime bulaştı. Etrafımızda biriken çok fazla kan vardı.

". O güvende, değil mi?"

"Ayrılacak zaman yok... Burada olduğunuzu duyar duymaz geldim. Güvende olduğundan emin olmak için tüm dikkatimi toplamam gerekiyordu." Yavaşça uzanıp yanağımı avuçlarken ağzı biraz kıvrıldı. Gözlerindeki parıltı söndü. "Eğer şimdi ayrılırsam, o da benim gibi yaralanacak. Kat, ben... ben..."

Gözleri kapandı. Eli düştü. Artık

hareket etmiyordu.

"Bastian?"

Hiçbir şey.

Hayır. Hayır. Hayır.

Hareket etmiyordu. Hareket etmiyordu.

Başımı salladım, bu korkunç, mide bulandırıcı enerji içime doldu ve beni ayağa kaldırdı. Onun gibi hareketsiz kalamazdım. Eğer hareket etmeye devam edersem, belki de bu onun yapabileceği anlamına geliyordu.

Vücudunun diğer tarafından Braea'nın omuzları çökmüş, kaşları düşük, gözleri geniş bir şekilde ona bakıyordu. Yüzünde memnun olmuş gibi küçük bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim.

Ne de olsa başka bir varisi öldürmüştü.

Ve işte o zaman bıçağı kaburgalarımın arasına sokmuş gibi tamamen battı.

O gitmişti.

Onu öldürmüştü.

Bir silah aradım.

Hiçbir şeyim yoktu. Sadece kendim. Bedenim. Yağ ve kas ve kemik, sinir ve , ölümlü ve zayıf. Değiştirmeye çalışmak için elimde kalan son şey

Hiçbir şey.

Ona doğru koştum.

İçimden bir kükreme geldi, öfkeden daha derin bir şey, acıdan daha derin, içimde kabaran ilkel öfkenin bitmeyen bir damarı. Bastian'ın hareketsiz formunun yanından geçtim ve durmadım.

Braea'ya çarptığımda ve parmaklarımı karnındaki yaraya sapladığımda durmadım.

Acı çığlığı vahşi bir zaferdi.

Benim gibi zayıf, küçük bir insanın onu kendisinden uzaklaştırmasına izin vermek dengesini bozmuştu. Uzun boylu değildim, hayır, ama kalçalarımda güç vardı ve hayatımda bir kez olsun ağırlığım bir avantajdı.

Korkuluklara çarptığımızda ve dünya devrildiğinde durmadım.

Kraliçe düştü.

Düştüm.

Buraya kadarmış. Hayatta kalmak yok. Ama buna değerdi. Bastian'ı öldürmüştü.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yeraltı Dünyası'nda ona katılacaktım.

Onu bıraktım ve gözlerimi açtım - bu finalin her anını izleyecektim.

Ayakları sarayın Dusk'a ait bölümünü Dawn'dan ve dış dünyadan ayıran perdeye çarptığında havayı kırmızı bir sis kapladı.

Çığlık attı.

Ve sonra yapamadı.

Çünkü yüzümden birkaç santim ötede, tenime sıçrayan bir kan bulutu içinde parçalandı.

Bir haftadan kısa bir süre olmuştu, ayrılması için çok erken. O ölmüştü. Bu sefer temelli.

Sıradaki ben olacaktım. Buna hazırlandım. En azından çabuk olacaktı. Ama sonra her şey durdu.

Nefes nefese, Gece Kraliçesi'nden geriye kalanlar yere serpilirken aşağıya baktım. Ama yerçekimi bana işlemiyor gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırarak vücuduma baktım. Gölgeler beni tutuyordu.

Korkuluğun alt kısmıyla aynı hizadaydım ve beni nazikçe korkuluğun üzerinden geri çektiler.

Beni, balkonun taş zemininde kendi kanıyla dolu bir havuzun içinde oturan ve böğründeki yarayı tutan Bastian'ın yanına götürdüler.

Kısmen sızlanma, kısmen hıçkırık gibi sözsüz bir ses çıkardım.

Çünkü bana dönüp bakıyordu, sanki kendimi balkondan aşağı atarak onu rahatsız etmişim gibi gergin bir ifade vardı yüzünde.

Ve eğer bana bakıp yüzünü buruşturuyorsa, bu hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Gölgeleri beni yere bıraktı ve ben de onu yakaladım. "Senin öldüğünü sanıyordum."

Bir kolunu bana sararken yumuşak bir homurtuyla yetindi. "Biraz güç toplamak için şansım oldu." Etrafımızdaki dünya tükenmiş gibiydi - daha sessiz, sanki büyüsünden çekilmiş gibi. "Her şey yolunda. Asher daha kötü iyileşti."

"*Lütfen* Asher'ın iyileştirme yeteneklerini test etmeyi bırakabilir miyiz?" Braea'nın kılıcından düştüğü anın görüntüsünü silmek için gözlerimi sıkarak kapattım ve yüzümü boynuna gömdüm; metalik, kirli kan kokusunun kokusunu bozmasından nefret ediyordum. Uzun bir süre orada kaldık, göğüslerimiz birbirine çarpıyordu, karşılıklı bir güvence.

Hayatta kalmıştık.

Kendimi sürükleyerek uzaklaştım ve muhafızlara bir şifacı getirmelerini söyledim; Elfhame'in büyüsünden biraz güç almıştı ama hâlâ yaralıydı.

Yanına çöktüğümde yüzümü omzuna gömdüm. "Bir an için... beni gerçekten öldüreceğini sandım. Ama sen beni kurtardın."

Avuç içi kanla kayganlaşmış yanağımı avuçlarken başını sallayarak geri çekildi. "Katherine. Benim güzel aptalım. Seni onun yerine -herhangi *birinin yerine*- bin kere seçerdim. *Sen beni* kurtardın."

OceanofPDF.com

70

BASTIAN

Samfi tiyatronun sahnesine çıkmak bir gürültü duvarının içine girmek gibiydi. Gevezelikler, tezahüratlar, dedikodular, hepsi bir araya toplanmış, hareket halindeki insanların donuk uğultusuna karışıyordu. Şehrin yarısı gösteri için buradaydı.
duyuru ve diğer yarısı dışarıda kalabalık.

Planlamamızda kraliyet balkonu yerine amfitiyatroyu seçmiştik, böylece halkımızın üstünde değil, onlarla birlikte olacaktık. Bu daha önce yapılmamıştı ama yine de bugün duyuracağımız diğer şeyler de yapılmamıştı. Sepher, Kat'in hükümdarlar ve balkonlar konusunda kötü bir sicili olduğuna dair bir şaka yapmıştı. Haklıydı da.

Amfi tiyatronun ön sıralarında Meredine ve Konvansiyon üyeleri vardı. Duyurumuzun ikinci bölümüyle bir sürprizle karşılaşacaklardı. Ancak bazıları rehavete kapılmıştı; onları biraz sarsmak için tam da ihtiyaçları olan şey bir sürprizdi.

Bir sıranın sonunda Ari ve Ly, Amaya'nın yanında duruyordu; diğer tarafta Rose ve Faolán, arkalarında da Perry ve Asher vardı. Braea'nın gitmesiyle onun şehre gelmesini güvenli bulmuştuk ama arkadaşlarımızın onu koruduğunu bilmek daha iyi hissettiriyordu.

Kat onun hazırlanmasına yardım ederken bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum. Sura'nın darbeden önce ayrıldığı, bir parçasının sarayın Dawn tarafına sığındığı, çünkü Cyrus'un ona aşık olduğuna ve onu güvende tutacağına inandığı ortaya çıktı. "Sanırım o zaman... yaratıldım." diye itiraf ederken sesindeki yaltaklanmayı duymuştum.

Kızıl saçları olmasa Krae'yi kaçırırdım. Cyrus'un işkencesinden tamamen iyileşmiş bir halde, bir çıkışın yanında durdular. Sarayda biraz zaman geçirmişlerdi ama çoğunlukla Sepher onlarla buluşmak için yola çıkmıştı. Birlikte ne yaptıklarından emin değildim ama kardeşini tanımaya çalıştığı izlenimini edinmiştim.

O ve Zita sahnenin etrafında dönerken el sallıyorlardı, rollerinden emin ve rahattılar. Sanırım biz de aynısını yapmalıydık, artık kral bendim. Gölgeden ziyade bir yüz. *Gerçek*.

Bunu önermek üzere Kat'i dürttüm ama aşağı baktığımda çoktan gülümsüyor ve bir uzman gibi el sallıyordu.

Tabii ki öyleydi. Muhtemelen küçük bir kızken ona öğretilen bir şeydi bu. Her ne kadar babasının derslerinden nefret etsem de, rolüne uygun görünüyordu. Başında parlayan Kül Tacı. Elbisesinin en koyu kırmızısı. Kendini taşıma şekli, omuzları geride, başı yukarıda, yer kaplıyordu. O buraya aitti. Benden bile daha çok.

Yine de dün gece Braea ile yüzleştikten sonra burada durmak bana doğru geldi. Yıllardır krallığıma hizmet ediyordum ve şimdi bunu kral olarak yapacaktım. Kat bunu anlamama yardım etmişti.

"Biliyor musun," diye mırıldandım kulağına, "sen ve ben hüküm sürebiliriz. Sen kraliçe olabilirsin."

Adımlarını bozmadan ya da dalgasının bir ritmini bile kaçırmadan bana yan gözle baktı ve şöyle cevap verdi: "Ben vezir olmak istemiyorum. Hayatımı başkalarının oyunlarında bir piyon olarak geçirdim. Ve bir vezir hala tahtadaki bir taş. Başkasının oyuncağı olmak istemiyorum. Oyunu etkilemek istiyorum." Bana döndü, kararlıydı. "Ben bir oyuncu olmak istiyorum."

Etrafımızdaki onca insana ve başımdaki taca rağmen, o anda dizlerimin üzerine çöküp ayaklarını öpmekten başka bir şey istemiyordum.

Ancak ben daha böyle bir şey yapamadan sahnenin ortasına ulaştık ve tezahüratlar yerini tuhaf bir gürültüye bıraktı. Birden fazla kez "Neden taç takıyorlar?" sorusunu duydum. Haberleri bastırmaya çalışmıştık ama söylentileri susturmak, bir nehre dileklerle set çekmeye benziyordu.

"Uyanmışsın," diye fısıldadı Sepher.

Ellerimi sıktım ve açtım, avuçlarımın terden nemli olduğunu fark ettim. Tanrı aşkına, gergin miydim? Daha önce yüzlerce kez kalabalıkların önünde konuşmuştum ama bu farklıydı, değil mi? Braea'nın temsilcisi olarak değil, kendi adıma konuşuyordum. İnsanlar nasıl tepki verecekti? göre ben Yılan'dım, Piç'tim, Gölge'ydim.

Bu parlak gün ışığında karşılarında duracak biri değil. Kabul biri değil.

Kim olduğunu hatırla.

O da Bastian'dı. Piç, yapılması gerekenlerle başa çıkmak için bir araçtı, ancak ona çok fazla güvenmeye başlamıştım ve bu süreçte neredeyse kendimi kaybediyordum.

Braea'nın bu diyarı daha fazla suiistimal etmesini engellemek için Bastian Marwood'un sevdiği kadınla birlikte hareket etmesi gerekmişti.

Kat bir adım uzaklaşıp sahnenin merkezini bana bırakmadan önce dirseğimin kıvrımını sıktı.

Elini tutup onu tekrar yanıma çekmek istedim.

Ama bunun yerine gölgelerimi yakınıma çektim ve çenemi kaldırarak izleyicilerimizi inceledim. "Tenebris-Luminis halkı. Sorduğunuz soruyu duyuyorum ve sorduğunuz için sizi suçlayamam. Kısa bir süre önce beni Gecenin Tacı'nı takarken görseydiniz ben de sizin kadar şaşırırdım. Ancak kısa bir süre önce çok uzun zamandır saklı olan bir gerçeği öğrendim."

Kulağa çılgınca gelen bir iddiayı dile getirmenin bende yarattığı tuhaflığı yutkundum. "Merhum Prenses Nyx benim annemdi."

Kalabalık patladı. Nefesler, sorular, sözlerim tekrarlandı. Reddetmeler. Yüz hatlarım işaret edildi - kahverengi tenim, gözlerimin şekli, kaşlarımı çatışım.

Yeni bir soru yayıldı. "Bunu daha önce nasıl görmedik?"

Nefesimi tutup sessizlik beklerken tartışmalar patlak verdi ve birbirine karıştı. *Onun oğlu olması, iyi bir kral olacağı anlamına gelmez. Korkuları öldürdü. Saray saldırıya uğradığında kız kardeşimi kurtardı. Şekil değiştiren amcama yardım etti.*

Kat cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Bu iyi bir başlangıç."

Sonunda, öne doğru eğilmiş, daha fazlasını bekleyen yüzlerce insanın yumuşak sessizliği vardı.

Eğer kim olduğumu itiraf etmek zor geldiyse, bundan sonraki kısım daha da zordu. Hepimizin Braea tarafından nasıl kandırıldığımızı ve Nyx'i öldürenin Unseelie Lordu değil, kendi annesi olduğunu anlattım.

Tiyatroda sessizlik hüküm sürüyordu.

Yalan söyleyememenin bir faydası mı var? Muğlaklığa ya da gerçeği yalana çevirmeye yer bırakmayan bir dille apaçık gerçeği dile getirdiğimde kimse beni sorgulamadı.

Yine de utanmama engel olamıyordum. Braea'ya bu kadar uzun süre izin verdiğim için utanıyordum.

Gerçeği görmek yerine kendimi bahanelere gömdüğümü.

Tüm bunları Kat'e söylemeye cesaret etmiştim ve şimdi onun verdiği güvenceyi kalbimde saklıyordum. Braea'ya ve onun düşündüğüm şeylere tamamen güvenmekle hata yapmıştım ama hatalar yaşamanın bir parçasıydı. İyi ve kötüydü. Zevk ve acı. Aşk ve kayıp.

Tıpkı Sylen'i sevdiğim ve onu öldürmenin acısını taşıdığım gibi, Braea'yı da sevmiştim ve şimdi onun sevgisinin korkunç bir bedeli olduğunu bilmenin acısını taşıyordum.

Her ne kadar sık sık kontrolü elimde tutsam da, artık onu kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Kesinlikle *her şeyi* kontrol edemezdim. Ve tüm bunlar ne kadar tehlikeli gelse de, dünyanın sonu gelmemişti.

Yenilenmiş bir güçle, şok olmuş sessizliğin içinde konuştum. "Ve böylece, Adalet'in kılıcıyla yapılmamış olsa da, Braea'nın ölümü adil oldu."

Kafalar birbirine eğilmiş, fısıltılar gidip . Parçacıklar yakaladım

-Onu benim mi yoksa Kat'in mi öldürdüğüne dair spekülasyonlar. Şehir zaten Cyrus'u öldürenin o olduğuna dair dedikodularla doluydu, dolayısıyla tüm bunlar bu anlatıya uyuyordu. Spekülasyon yapmalarına izin verdim. Braea'yı ortadan kaldırmak için birlikte çalışmıştık, kimin övgü aldığı benim için önemli değildi.

"Bununla birlikte, Kraliçe Braea ve Kral Lucius'un hükümdarlıklarında adaletsiz olan çok şey vardı," diye devam ettim, Sepher öne çıkarak Şafak'ın sözlerime destek vermesiyle.

"Ve çok fazla bölünme var," diye ekledi. "Mahkemeler arasında. Yöneticileriniz arasında. Liderleriniz ve kendiniz arasında."

"Böylece yeni bir yol üzerinde anlaşmaya vardık. Elfhame'in eski bölünmelerden ve kırılgan barıştan kurtulup *herkes* için refah ve güvenlik çağına geçmesini sağlayacak bir yol." Omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi bir sonraki bölüme hazırladım. Konvansiyon bundan nefret edecekti, ama bir seçenekleri olacaktı - belirsizliğin içinde eriyip gitmek ya da yeni yolda yer almak. "Bu amaçla, size *hükmetmek* yerine, sizin tarafınızdan seçilen bir konseyle birlikte çalışacağız."

Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu, ardından heyecanlı fısıltılar bir kez daha patladı.

Dürüst olmak gerekirse, Sepher'in bunu kabul etmesine şaşırmıştım.

Ama Toplantı Odası'nda kral olmakla ilgilenmediğini itiraf etmişti. Sadece değer verdiği insanları güvende tutmak için güç istemişti. Cyrus'un nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu ve

Eninde sonunda dikkati Celestine'e ve hatta belki de Zita'ya yönelecekti. Özellikle de Zita'nın o gün kraliyet balkonunda onu gerçekten lanetlediğini fark ettiğinde. Kardeşini yönetim kurulundan uzaklaştırmak için motivasyonu buydu.

Kendimle bağdaştırabileceğim bir şeydi.

Sepher dinleyicilerini mükemmel bir şekilde değerlendirdi ve ancak konuşmalar kesildiğinde sesini yükseltti. "Bu yeni bir hizmet ve geçiş dönemine işaret ediyor."

"Hizmet" deyişinden planımızın bu kısmına tam olarak ikna olmadığını anlayabiliyordum, ancak sonunda geri adım atabilmemizin tek yolunun bu olduğunu açıkladığımda, "Yani hayatlarımızı geri alabileceğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu. Bunu teyit eder etmez, her şeyi kabul etmişti.

"Güç çok yoğunlaştığında, sıklıkla kötüye kullanılır, bu nedenle konsey kurulana kadar kralınız ve kraliçeniz olarak kalmaya devam edecek olsak da" - bir hareketle onu ve Zita'yı kuşattım, ancak bunun Kat'in de dikkatini çektiğinden emindim- "güç devredildiğinde ve yeni süreçler kurulduğunda, tahttan çekileceğiz. Artık varis yok. Artık taht yok. Ve Kül Tacı sayesinde artık birbirinin yüzüne bakamayan hükümdarlar olmayacak."

Bu kez kalabalığın tepkisi bir patlamadan ziyade yavaş yavaş kaynayan bir fokurdamaydı.

İtiraf etmeliyim ki Kat'in önerisi ilk başta beni de şaşırtmıştı ama Elfhame'e döndüğümden beri gördüklerimden sonra ülkeme daha farklı bakmaya başlamıştım. Belki de uzakta geçirdiğim zamandı. Belki de Kat'in bakış açısıydı.

Gücün çok fazla kötüye kullanıldığını gördük. Çok fazla güvensizlik içinde yaşadık. Ve şahsen ben, eskiye ve yerleşik olana tutunmuştum, bunu istikrar ve huzur sanmıştım, oysa gerçekte unutulmayı hak eden kötü tanrıların bir anıtıydı.

Ön sırada oturan Celestine neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayarak yanındaki boş alana doğru eğiliyordu. Nefes nefese sorduğu soru bana ulaştı: "Bu yeni işbirliği çağı, artık mahkemeler arası evliliklere izin verileceği anlamına mı geliyor?"

Ancak bunun boş bir alan olmadığını fark ettim. Ağrıyan gözlerimi oraya çevirmeye zorladığımda, Orpha'nın Celestine'e temkinli bir gülümsemeyle baktığını gördüm.

Tam bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum ki başka fısıltılar duydum. Tam cümleleri yakalayamıyordum ama bir kelime defalarca tekrarlanıyordu.

Ve bununla birlikte daha fazla göz Kat'e çevrildi.

Parçaları birleştirip kendi sonuçlarına vardılar. Cyrus ve Braea'yı öldürmüştü. Benim ve Sepher'in önünü açtı. Küllerin Tacı'nı ve bunun gerektirdiği tüm gücü taşıyarak Gündüz ve Gece'nin bir arada durmasını sağladı.

Fısıltılar tezahürata dönüşürken onun yanına kaydım. "Artık bir oyuncu olduğunu söyleyebilirim."

Başını eğerek bana şaşkın bir bakış attı.

"Ne dediklerini, *size* ne dediklerini dinleyin."

Bir süre sonra gözleri büyüdü ama yine de eğilip kulağına mırıldandım. "Kingmaker."

OceanofPDF.com

71

KAT

Baha önce hiç seçim yapılmamış bir ülkede seçimlerin nasıl yönetileceği ile ilgili günlük işlerin yanı sıra, Kingmaker olarak ilk görevim güneye, sınıra gitmek oldu.

Elbette bundan önce de müzakereler vardı. Asher ve Perry diplomatlarımız olarak Kraliçe Elizabeth'in temsilcileriyle irtibat kurdular. Albion ve Elfhame arasında ticaret ve seyahati açmayı kabul .

Pazarlıklar arasında Robin Fanshawe'un hiçbir akrabasının bulunmadığı teyit edilmişti. Markyate Hücresi bana aitti. Gerçi Perry, Albion tarafında bazı rahatsızlıklar olduğunu doğruladı. Yabancı bir kraliçenin Albion topraklarına sahip olması? Bu olmazdı. Bu çözmem gereken bir sorundu.

Aksi takdirde geriye sadece bir araya gelmek ve anlaşmayı imzalamak kalıyordu.

Tam şehirden ayrılırken endişe verici bir an oldu ve bir grup atlı geldi. Bastian savaşmak için hazırlandı ve ben de onların işaretlerini görür görmez Vespera'nın eyerinde asılı duran porsuk yayına uzandım.

Kızıl ve altın hidralar. Bu sefer gerçek Hydra Ascendant, Cyrus'un sahte versiyonu değil.

Bastian'ın kafasında da benimkiyle aynı sorular dönüyor olmalıydı. Amaya'yı tahta oturtmak için mi gelmişlerdi? Bu Sura'nın intikamını almak için bir saldırı mıydı? Bugün kaç kişi ölecekti?

Ama gerilim mırıldanarak büyümü harekete geçirirken, önlerinde at süren kadın yaklaştı ve Bastian'ın önünde diz çökerek kılıcını yere bıraktı.

"Dusk Court'un gerçek hükümdarına silahlarımızı ve bağlılığımızı sunuyoruz... eğer Majesteleri kabul ederse."

Yola çıkışımızı bir gün geciktirdi ama herkesin bir cevap için Bastian'a nasıl baktığını ve onun onları affedip hizmetine almakta nasıl tereddüt etmediğini görmek buna değdi. Gölgelere hükmediyor olabilirdi ama artık onlar tarafından gizlenmiyordu.

Tenebris-Luminis vatandaşlarının temkinli olması anlaşılabilir bir durumdu; ne de olsa çoğunun bildiği kadarıyla bu insanlar onların düşmanlarıydı. Gündönümü saldırısı ve kanlı düğün hemen unutulacak anılar değildi.

Rose, Drystan'ın kendisine verdiğimiz kitabı kullanarak onları gerçek benliklerine döndürebileceği Yeraltı Dünyası'na geri götürmek için kalan Korkuları toplamaya yardım etmeleri gibi iyi bir fikir ortaya attı.

Bunu da hallettikten sonra nihayet sınıra doğru yola çıktık. Diyarlarımız arasındaki duvardan son taşlar da sökülüp ticareti kolaylaştıracak bir boşluk yaratılırken vardık.

Genç bir çınar ağacı dikilmeye hazır duruyordu, kökleri yumaklanmıştı, ancak yakında Albion ve Elfhame arasında yayılarak pazarlığımızı mühürleyecekti. Fae canavarları da dahil olmak üzere kötü niyetli kişilerin her iki yöne geçişini engellemek için büyülenmişti, ancak halkın uluslarımız arasında biraz daha kolay seyahat etmesine izin verecekti.

Kraliçeyi yaz güneşinden korumak için kurulan çadırın önünde durakladım. Midemde bir endişe yumağı dönüp duruyordu.

Sıcak bir el omzuma kapandı. "İyi olacaksın. Seninle anlaşmayı reddedebilecek pek fazla insan görmedim, ben de dahil." Kolunu uzatmadan önce bana sırıttı. "Özellikle de *o lanet çizmeleri* giydiğinde."

Evrakları imzalamamız gerektiği sırada ek bir madde sunmak muhtemelen kirli bir taktik olarak görülüyordu - zehirin bir kadının silahı olmasına benzer bir şey. Ama ben bunu bir mesajdaki soğuk metin satırlarına emanet etmedim. Bunu istemeliydim, bizzat *talep* etmeliydim.

Ben de onun koluna girdim, Kül Tacı'nı düzelttim ve birlikte çadıra girdik.

Kraliçe her zamanki gibi muhteşemdi, Lunden'de hayran olduğum o zahmetsiz zarafetle oturuyordu. Kıpkırmızı saçları solgun teninde her zamanki gibi şok ediciydi.

Gerçi şimdi onu gördüğümde, Elfhame'de geçirdiğim zaman içinde benimkinin ne kadar parlaklaştığını fark ettim; onunkiyle aynı imkânsız renk. Onun gibi fae kanıyla doğmamıştım ama onların büyüsü arasında yaşayarak ve yemeklerini yiyerek değişmiştim.

Bundan daha fazlası beni değiştirdi.

Böylece ona istediğim gibi yaklaşabildim. Bir hanımefendi rolü oynamadan. Ellerimi kavuşturmadan. Yeterince ağırbaşlı olduğumdan emin değildim.

Ama kendim olarak, yüksek çizmelerim ve vücudumu fazlasıyla gösteren gece ve yıldız ışığında bir elbisemle.

Kraliçenin bilmiş gülümsemesine karşılık verdim ve Lord Cavendish'in bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsememi yüzümde tutmayı başardım. Bu sefer gerçek bir bakıştı. Onun omzunda duruyordu, biraz fazla yakındı. Kolunun onunkine değme biçiminde, Lunden'de fark etmediğim bir yakınlığı ortaya çıkaran bir şey vardı.

Onlar sevgiliydiler.

Onun adına sevindim. UnCavendish'ten daha iyi biri olmasını umuyordum.

Bastian'ın eli güven verici bir sıkmayla benimkini sardı ve bana kötü davranan yüzü görünce iyi olup olmadığımı sordu. Başımı salladım. Artık o yerde değildim. Panik ve travma fırtınalarını atlatmama yardımcı olacak desteğim, direncim ve hayatın tüm zevkleri vardı. Ve bunlar başarısız olduğunda, beni şimdi ve burada tutmak için sayılan nefeslerim ve numaralandırılmış hislerim vardı.

Artık gitmeme gerek yoktu.

İnsanların taç taktığınızda gösterdikleri hürmete hâlâ alışmaya çalışsam da nezaket kuralları vardı. Dürüst olmak gerekirse, bitmeleri için sabırsızlanıyordum.

Sonunda anlaşmaya vardık.

Sepher, yaklaşan seçimlere yardım etmek üzere şehirde kaldığı için vekili olarak imzalamamı istemişti. Kalemi kâğıdın üzerinde gezdirirken durakladım. "Bir şey daha var." Telaşlanmadan kağıdı yere bıraktım ve Cavendish'in kaşlarını çatmasına neden oldum. "Evliliğe böylesine arkaik bir şekilde yaklaşan ve pek çok kişiyi en iyi ihtimalle mutsuz, en kötü ihtimalle de tehlikeli eşleşmeler içinde bırakan biriyle müttefik olamayız."

Kraliçe dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet, *çaldığınızı* duydum.
son birkaç aydır deneklerim. Buna izin veremeyiz."

Kahretsin. Haberlerin bu kadar hızlı yayılacağını
hesaba katmamıştım.

"Bu kadınlar 'çalınmıyor'," diye araya girdi Bastian ben tereddüt ederken. "Elfhame'e kendi rızalarıyla geliyorlar."

"Ve" diye devam ettim, "kraliyet kararnamesine ihtiyaç duymadan boşanmak için dilekçe verebiliyor olsalardı gelmelerine gerek kalmazdı."

Önce Bastian'a, sonra da bana keskin bir bakış fırlatırken burun delikleri alevlendi. Cavendish onu yansıtarak öne eğildi ve kulağına fısıldamaya hazırlandı.

"İnsanların evlenecekleri kişiyi seçmelerine izin verilmesi gerekmez mi?" İkisine de baktım, böyle bir dünyada gizli sevgili olmak yerine evlenmelerine izin verileceğini çok iyi biliyordum. "Bu yaşamak için adil bir yol değil mi?"

O da aynı fikirde homurdandı.

"Bu nedenle boşanacakları kişiyi seçmelerine de izin verilmemeli mi?" Kendi Robin'ine zincirlenmiş her kadın için nefesimi tuttum. Kendi korkularım sesimi yakaladı. Ben şanslıydım, korkularım eskiydi ama diğer pek çokları için taze ve günceldi.

"İnsanlar değişir... ya da başından beri gerçekte kim olduklarını ortaya çıkarırlar." Bastian'ın acı gerçekleri dile getiren tonu kalbimi sızlattı. "Kadınları böyle erkeklerle evliliğe mahkûm etmek... bu akıl almaz bir zalimlik."

Cavendish'in kaşları birbirine yaklaştı. "Ama ulus-"

"Elfhame'de boşanmaya serbestçe izin verilir. Her zaman da öyle olmuştur. Krallığımız dağılmadı. Dünyanın dokusu parçalanmadı. Albion iyi olacak."

Kraliçe Bastian'ı düşündü ve anlaşmanın kıyısında sallanıp durduğunu görebiliyordum.

Tacımı çıkardım. " senden bir Kral Yapıcı olarak değil, o eski yasalar altında acı çeken biri olarak istiyorum. Onları siz koymadınız ama değiştirebilirsiniz."

Derin bir nefes alırken çenesi yükseldi. "Pekâlâ. Ama yeni yasaları yürürlüğe koyduğumuzda, kocalarından kaçan kadınları barındırmayı bırakacaksınız."

"Yeni yasaların onları güvende tutacağını varsayıyorum."

Homurdanarak kâtibin gelmesini işaret etti ve ben de sessizce zaferimi kutladım.

ANLAŞMA güncellendikten ve imzalandıktan sonra kraliçe bana baktı, ağzında eğlenen bir ifade vardı. "Şiddetle dilekçe veren biri vardı-"

"Talep edildi," diye mırıldandı Cavendish.

"-Bu kuzey yolculuğunda bize katılmak için. Sizi görmek isteyen biri." Çadırın kapağını açan bir muhafıza eliyle işaret etti.

Gri saçlı, eski bir yün palto kadar tanıdık, sert ve rahatlatıcı Morag içeri girdi. Horwich ona yaslanmıştı, ben gitmeden öncekinden daha kötü topallıyordu.

Benden kaçan ses Kral Yapıcı'nınki değildi. Hepsi Kat'in sesiydi.

Bacaklarıma hareket etmelerini söylemedim ama bir şekilde çadırı geçiyordum. Morag eğilerek selam verdi. "Majesteleri-"

"Kes şunu. Hemen kes şunu." Onu kucakladım ve cesaret edebildiğim kadar sıktım. "Sen buradasın. Ama malikaneden hiç ayrılmıyorsun!"

"Senin için yaptım." Her zamankinden biraz daha yumuşak bir şekilde sırtımı sıvazladı, sonra geri çekildi ve bana her zamanki bakışını attı. "Sen..."

"Bu sadece bir elbise. Ve evet, saçımı taradım." Hıçkırıklara boğulmak üzere olsam da güldüm.

"*Mutlu* görünüyorsun." Bunu söylerken başını salladı, sanki sadece sesinin değil vücudunun da bu kelimeyi vurgulaması gerekiyordu.

Onun ve Horwich'in elini tuttum. "Öyleyim." Tanrım, gözlerim yandı. Çünkü öyleydim. Mutluluk beklediğim bir şey değildi - bir kadına dönüştüğümden ve bununla birlikte gelen gerçekliği keşfettiğimden beri değil. Umut etmeye cesaret edemediğim bir şeydi. Ama yine de bir şekilde içine düşmüştüm.

Hayır. Bu doğru değildi. Bazı tökezlemeler oldu, doğru, ama aynı zamanda mutluluğumu büyüttüm, kendimle birlikte besledim.

Kâğıt gibi derilerini okşadım, Horwich'in çenesinin benim için nasıl titrediğini görünce gözlerim yandı. "Ben de senin mutlu olmanı istiyorum, ikinizin de." Başımı bir yana eğdim ve sesimi yükselttim. "Albion Kraliçesi, Markyate Cell'in yabancı bir taç giyen biri yerine kendi tebaasından iki kişinin elinde olduğunu görmekten memnun olur mu?"

Düşünceli bir duraklama oldu. "Bu aramızdaki son sorunu da çözecektir, evet."

Morag yüzündeki kırışıklıklar derinleşerek bana baktı.

Horwich soluk soluğa bir kahkaha atarak onun omzunu sıktı. "Kaşlarını öyle çatma. Mülkü bize veriyor." Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Öyle, değil mi?"

Sırıttım ve ellerini sıktım. "Siz ikiniz yeterince uzun süredir bensiz işletiyorsunuz. Artık borçlu değilsiniz.

Kâr edersiniz ve siz ikinizi tanıyorsam, tüm kiracıları da gemiye alırsınız. Ya da belki onlara bütün arazilerini verirsiniz ya da satarsınız. Bilemiyorum. İstediğinizi yaparsınız."

Morag göğsüne dokundu, keskin gözleri ağlayacakmış gibi parlıyordu. "Benim evim."

"Senin evin."

Evraklar hazırlanıp imzalandıktan sonra (ancak Morag durup kalemi havada tutarak emin olup olmadığımı kontrol ettikten sonra) Bastian ve ben öğleden sonra güneşine çıktık.

Genç çınar ağacı için çoktan bir çukur kazılmıştı ve Asher ile Cavendish'in kök yumağını zengin toprağa indirişine tanık olduk. Kraliçe Elizabeth öne çıktı ve üzerine bir kepçe toprak döktü. "Bu ağaç ittifakımızın bir nişanesi olarak dursun."

"Ve her iki halkımızın da koruyucusu." Bastian ondan el malasını aldı ve çukura biraz daha toprak ekledi.

Kenarında durdum, beni aşağı çekecekmiş ya da toprak beni yutup diri diri gömecekmiş gibi hissetmeden köklerin ve zengin toprağın karmaşasına bakabildim. Çukurdan çıkarılan yığından bir avuç aldım, tanecikli nemini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Albion'dan ve Elfhame'den gelen toprağı, tanıdık gelen hafifçe mırıldanan büyüyü karıştırdı. Çağlar bu bir avuç toprakta birleşmişti; ölmüş hayvanlar ve bitkiler, hiç yaşamamış soğuk mineraller.

Zehir ve ağaçlar arasında birkaç kez ölmüştüm. Ama şimdi? Şimdi yaşıyorum.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

KAT

Bastian ve ben acele etmeden akşam yemeği için Rose ve Faolán'a yürümeye karar verdik. Sınıra yaptığımız yolculuktan bu yana yoğun bir ay geçmişti ve yaz en yoğun dönemini yaşıyordu. Ancak bu gece havada bir esinti vardı, sonbaharın çok yakında geleceğini hatırlatan bir esinti, ama içimde şikayet edecek bir şey yoktu. Bu, ikimizin de haftalardır boş geçirdiği ilk geceydi ve hiçbir şey ruh halimi bozamazdı.

Saray koridorlarından geçerken sohbet ediyor, günü değerlendiriyorduk. Çalışma odasını yeniden düzenlemeyi bitirmiş, sadece kırık şeyleri onarmak yerine orada yeni yaratımlar yapmaya hazırlanıyordu. Braea'nın eşyaları arasında Nyx'in eskiz defterlerini bulmuştuk; Nyx'in bir heykeltıraş olduğu ortaya çıkmıştı ve bu da ona bu fikri vermişti. Plan, onun kullandığı gibi kil ve Sylen gibi ahşap oymacılığını denemekti, ancak başlayabilmek için hala bazı malzemelerin gelmesini bekliyordu. "Onları kullanacak vaktim olduğundan değil," diye mırıldandı ve biz şehre giden köprüyü geçerken sessizleşti.

Yol boyunca nefesimi tuttum ve sokağa adım attığımızda kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Eee?"

"Hiçbir şey. Sanırım işe yaradı."

O ve Lysander, Braea'nın nehir üzerindeki büyüsünü nasıl kaldıracaklarını araştırmışlardı ve artık nehri tatsız hissetmeden geçebilirdi.

Şehrin içinden Rose ve Faolán'ın evine doğru ilerlerken ona sarıldım.

Kapılarına vardığımızda kısık bir sesle kıkırdadı. "Hâlâ bir otoban kadınısın, değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne şekilde?"

"Önce kehanetimi çaldın, sonra da bir yerlerde geri kalan her şeyimi çaldın. Bu gece, benim sıcaklığımı." Hafif ceketini üzerime çekerek sırıttı. "Benim kötü leydim."

Boğazımdan gelen memnun mırıltıya karşı koymadım. Parmak uçlarıma basarak ona yaklaştım ve dudaklarından birkaç santim ötedeki savunmamı bir davete dönüştürdüm. "Suçlu olduğum kadar suçluyum."

Eğildi, teslimiyetimi kabul etmeye hazırdı ki kapı açıldı, ışık ve sıcaklık üzerimize ve sokağın ötesine yayıldı.

"Seni duyduğumu biliyordum." Rose bizi içeri aldı ve kaşlarını kaldırarak elleriyle büyük önlüğünü düzeltti. "Ama birkaç dakikaya daha ihtiyacınız varsa...?" Kapıyı kapatacakmış gibi eliyle işaret etti.

"Hayır," diye kıkırdadım ve içeri girdim.

Bastian da peşimden geldi, ellerini omuzlarıma koyarak, "Cezanı sonra çekeceksin," diye mırıldandı.

İçimi bir sıcaklık kapladı. Suçu ocaktaki neşeli ateşe attım ama bu kesinlikle bir yalandı.

Biz önce selamlaşmalar oldu ve Rose sobanın başında koşuşturmaya devam etti.

"Peki bütün bunlar ne için?" Bastian mutfak masasının etrafına sıkıştırılmış sandalyelere baktı.

Faolan sarsılarak doğruldu. "Seni yemeğe davet ettik," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. "Akşam yemeğinin nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hmm, ama aynı zamanda Lysander, Ari, Ella, Perry ve Asher." Sırayla her bir koltuğu işaret ettim.

Bastian'la bakıştık ve o da kolunu sandalyemin arkasına dayayarak başını salladı. "Bizi *hiç aynı* anda burada ağırlamamıştınız. Eğer bu kadar büyük bir toplantı olacaksa, bunu genellikle sarayda yaparız. Hâlâ oradayken en iyi şekilde değerlendirebiliriz. Tabii bunu düzenli hale getirmek isterseniz size daha büyük bir ev inşa edebiliriz; krallığa verdiğiniz hizmetle bunu fazlasıyla hak ettiniz." Omuz silkti ve asıl soruyu sormadan önce onları sahte bir güvenlik hissine soktu: "Peki neler oluyor?"

Faolan ayağa fırladı ve Rose'a yardım etmeye gitti. "Bir tatile ihtiyacın var. Paranoyaklaşıyorsun."

Rose, "Doğru," diye alay ederek geri çekildi ve kocasının fırından bir tepsi turta çıkarmasına izin verdi. "Arkadaşlar arkadaşlarını akşam yemeğine davet edebilir. Hatta *tüm* arkadaşlarını bile."

"Hmm." Bastian ve ben hep birlikte Faolán'ın kendine özgü sesini mükemmel bir şekilde taklit ettik.

Ama onlardan bir şey öğrenemedik, bu yüzden Bastian saçlarımla oynarken sohbet akşam yemeğinde ne olduğuna (haşhaş tohumu ile doldurulmuş tavuk ve sızıntı turtaları, kereviz püresi, bezelye ve bir fıçı sos gibi görünen bir şeyle servis edilir) geçti.

Rose'un menüyü özetlemesi üzerine "Aman Tanrım," diye inledim. "Sadece açıklamayla bile beni öldürüyorsun."

Gülerek etrafıma bakındım ve Bastian'ın bana durmamı sağlayan bir bakış attığını gördüm. Hüzünlü değildi ama belki de hüzünle bitişikti, kaşlarını kaldırdığında aniden kendimden utandım. Parmakları hareketsiz kaldı.

"Ne?" Başımın tepesine dokundum. "Saçlarım yukarı mı çıkıyor?"

Başını yumuşak bir şekilde sallayarak nefes verdi. "Hayır. Saçın mükemmel. Aslında bu mükemmel. Tıpkı hayal ettiğim gibi."

Ne demek istediğini soramadan kapı çalındı ve diğer arkadaşlarımız içeri doluştu.

"Tanrılara şükür buradasınız." Rose herkesi içeri soktu. "Bu ikisi bizi kızartıyordu ve daha fazla sessiz kalamayacağım." Kerevizi ezmeyi bitirip ellerini havluya silen Faolán'a katıldı.

Birdenbire ciddileşerek boğazını temizledi ve bir kolunu Rose'un omzuna doladı.

Bastian'a baktım ama o da onları izliyordu, kaşları biraz çatılmıştı.

"Bir bebeğimiz olacak... şey... *bebekler*."

"Bebekler mi?" Ella ciyakladı.

Bu duygu odanın içinde yankılandı. Ayağa kalktım, kollarımı ikisine de sararken gözlerim yanıyordu. Rose bir gün ailesi gibi büyük bir aile kurmak istediğinden bahsetmişti ama fae hamileliklerinin ne kadar nadir olduğunu düşününce bir, belki şansları yaver giderse iki çocuğa razı olduğunu söylemişti. "Bebekler - birden fazla mı?" Bastian'ın onu kucaklamasına izin verirken sordum.

"Faolan bana bir sürü çocuk sahibi olacağımı hiç söylememişti." "Şifacılar onu kontrol . Üç kalp atışının yanı sıra
Rose'un." Dev, gururlu sırıtışını gizlemek için sakalını ovuşturdu.

"Ve sana söyledim, sevgili çiçeğim. Birçok kez."

"İyi ama sana hiç *inanmadım*. İkiz belki, ama üçüz? Sanırım kurtların yavruları oluyor." Bastian kollarını Faolán'a dolayıp onu ezmeye çalışırken omzunu okşadı. "Daha büyük bir ev teklifini kabul etmemiz gerekebilir."

Faolán'la girdiği savaşı kaybederken, "Olmuş bilin," diye mırıldandı.

"Artık onu bırakabilirsin canım, kabul etti. Hepiniz şahidimsiniz." Göz kırptı.

Böylece Rose ve Faolán'ın evinin sıcak ortamında yedik, içtik ve eğlendik.

Çok, çok neşeli.

Yemeğimizi bitirip Faolán Rose'un gözetiminde yaptığı pastayı sunarken kadehimi kaldırdım. "Geleceğe ve teyzeleri ve amcaları tarafından çok şımartılacak üç çocuğa."

"*Çok* şımarık." Ari gözlerini

büyüttü. "Ve mutlu," diye ekledi

Perry.

"Geleceğe, bizi nereye götürürse götürsün." Ella sıkı bir gülümseme

takındı. Kadehler tokuşturuldu, birkaç damla gözyaşı döküldü.

"Geleceğe... ve pastaya," diye duyurdu Bastian mükemmel kreması olan kahveli süngerin üzerinde. Bakışlarımı özel bir gülümsemeyle karşıladı.

Herkes zarif küçük bir tabakta bir dilim aldı - özellikle Faolán'ın devasa parmaklarıyla bu kadar hassas bir şekilde tutmasını izlemekten zevk aldım - ve grup birkaç küçük sohbete ayrıldı.

Ella beni bir kenara, kapının yanına götürdü. "Mutlu çiftin duyurusunu gölgelemek istemedim ama... Ben gidiyorum."

"Bu kadar erken mi? Ceketini unutma, bu gece hava serin."

Kadeh kaldırırken takındığı o tuhaf gülümsemeyi takındı. "Odama geri dönmekten bahsetmiyorum, demek istediğim... Albion'a geri çağrıldım."

Ağız dolusu kekimi neredeyse tükürüyordum, ona göz kırptım. Yanlış duymuş olmalıyım. Öyle olmalı.

"Herkese söylemeyi erteliyordum, çünkü bu her şeyi gerçek kılıyor, ama yarın Zita'nın eski gösteri grubuyla birlikte geri dönüyorum. Kraliçe buraya geçici olarak gelmeme izin verdi, böylece senin iyi olup olmadığını kontrol edebilecek ve Albion adına diplomasiye yardımcı olabilecektim. Bir anlaşma yaptım. Buraya gelirsem ona bir iyilik borçlu olacaktım. Ve teknik olarak hala Cavendish için çalışıyorum."

"O zaman gidemezsin," diye kaçırdım. "Her türlü ulusal sırrı biliyorsun. Gitmene izin veremem." Tabağı yere bıraktım ve ellerini tuttum. "Sadece yarısını mı yedin? Sen pastanı bitirene kadar beklemeliydim. Ama ben gitmeli. UnCavendish'e yardım etmek vatan hainliğiydi. Onlara gerçekten *çok şey* borçluyum." "Benim bir şey yapmama gerek yoktu. Ben de onun için çalıştım."

"Evet, ama bir savaşı durdurmak için neredeyse ölüyordun." Ellerimi sıktı. "Sanırım Majesteleri sizi ödeşmiş sayıyor."

"Bunu sensiz yapamazdım. Ve bu... bu kalman için pazarlık yapmaya çalıştığım anlamına gelmiyor, bu gerçek. Beni sen kurtardın. Para kazanmaya çalışan yorgun bir kadından daha fazlasını gören ilk kişi sendin."

"Çünkü sen hiçbir zaman 'sadece' bir şey olmadın. Bunu şimdi fark etmene sevindim."

Kapının yanında biraz daha konuştuktan sonra diğerlerine haber vermek üzere onu gönderdim. Pastanın geri kalanını duygularımla birlikte iki ısırıkta yedim.

"Gidiyor o zaman?" Bastian'ın sözleri saçlarımı karıştırırken elleri omuzlarımda durdu.

"Ve pastamı bitirdim." Yutkunduğum kederin beni huysuz gösterdiğini biliyordum. Ama nasıl hissettiğimi saklamam gerekmediğini de biliyordum. İstediğim kadar büyük, gürültülü, duygusal olabilir ve istediğim kadar yer kaplayabilirdim.

"*İşte* bu bir trajedi." Başımın tepesini öptü ve yüzümü ona çevirdi. "Ziyaret edeceğiz. Faolán'ın bileziğini yapan kişiyi bulup başka bir tane yaptırabilir miyiz diye bakacağım. O zaman onu her zaman görebilirsin."

Gözyaşlarımla kaybettiğim bir savaş verirken çenem sallanıyordu. Bana sarıldı ve nefes almaya hazır olana kadar kendimi bırakmama izin verdi. "Bunun şanslı olduğum anlamına geldiğini biliyorum. Yani bu kadar üzgün olmam."

"Öyle." Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Bu da endişelenmen gereken bir geleceğin olduğu anlamına geliyor. Bundan çok memnunum, özellikle de zehir içmek ve kendini balkonlardan atmak gibi şeylerden hoşlanıyor gibi göründüğün için."

Bunun üzerine gülümsemeden edemedim. "Hayatını kurtarmak için bunları yapmam gereken durumlara kendini sokmakta ısrar ediyorsun."

Ofladı, elleri sırtımda geziniyordu. "Bu adil. Ama geleceğimizde başka ne var? Elfhame için yapmamız gereken işler var, evet, ama bir gün, belki gelecek yıl, bunlar bitmiş olacak. O zaman ne olacak?"

"Gelecek yıl mı? Çok iyimsersin." Alaycı ses tonuma rağmen, *geleceğimizden* bahsediş şekli karanlık bir gecede pencereye bırakılmış bir ışık gibi içimi sıcak ve umut dolu bir şekilde doldurdu.

"Beni şımart, Katherine."

"Adaylık ve seçim lojistiğini tamamlamamız gerekiyor - konsey koltuklarının sayısı henüz belirlenmedi. Ardından kampanyaları adil hale getirmenin bir yolunu bulmamız gerekecek, böylece sadece zenginler seçilmeyecek çünkü kendilerini tanıtmaya güçleri yetiyor. Bir de seçimlerin kendisi ve yeni konseyin göreve başlaması var." Sadece bunları düşünmek bile çarpıntı geçirmeme yetti. "Yapacak çok işimiz var, bunun ötesini düşünebileceğimden emin değilim."

"Demek aklında olan buydu, neden yatakta dönüp durduğunu merak ettim." Saçlarımı okşadı ve alnımdan öptü. "Bu gece seni biraz yormamız , böylece doğru düzgün uyuyabilirsin."

O kadar rahat söyledi ki, imayı anlamam bir anımı aldı. Farkına vardığım anı görmüş olmalı ki hınzırca sırıttı.

Gözlerimi açtım ve bilgece başımı salladım. "Bu arkasına sığınabileceğim bir plan."

Sessiz bir bekleyiş içinde bir süre öylece kaldık, ama benim sorulmamış sorum ortaya çıktı. "Daha önce bunun tam hayal ettiğin gibi olduğunu söylemiştin. Ne demek istedin?"

"Ah. ." Gözlerini kaçırırken sırıtışı çarpıklaştı ve yanaklarında hafif bir pembelik olduğuna yemin edebilirdim. "Gerçekten aptalca... ama benim için bir anlamı var. Sen Şifa Salonu'nda hâlâ baygınken ve ben haklı olarak uyandığında benden nefret edeceğine inanmışken, ben..." İçini çekti ve başını salladı. "Bir an için buraya gelip arkadaşlarımızla rahat bir akşam yemeği yediğimizi hayal ettim. Sen gülüyordun, gülümsüyordun, mutluydun ve ben saçlarınla oynarken kolumu sandalyenin arkasına atmıştım. Kısaydı ama çok canlıydı. Ve tanrılar aşkına, bunu istedim."

İtiraf, içimde kalan tüm sert şeyleri eritti. Böylesine umutsuz bir zamanda bu kadar basit ve saf bir şey istemiş olması, *beni*... onu... bunu istemiş olması. Boğazım konuşmak için çok kalın ve ağrılıydı, bu yüzden onun yerine gömleğini düzelttim, her eski acıyı yatıştırmak ve geçmişteki benliğine umudun tutunmaya değer olduğunu söylemek istedim.

Sonunda bakışlarımla buluştuğunda kaşları çatıldı. "Bu gece orada otururken fark ettim ki... o an tam da hayal ettiğim gibiydi ve yine de çok fazla

Daha fazla. Lunden'de yaşananlardan sonra bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama işte buradayız."

Gülümsedim, sesimi buldum ve emin bir şekilde başımı salladım. "*İşte geldik.*"

BASTIAN BELKİ DE O KADAR İYİMSER DEĞİLDİ. O yemekten neredeyse bir yıl sonra seçimler yapılmış, konsey kurulmuş ve ilk zorlukların üstesinden gelmelerine yardımcı olmuştuk. Her şey mükemmel değildi. Tartışmalar vardı. Ama Elfhame halkı tarafından yönetiliyordu.

Kampanyasına rağmen, Mored konseye seçilemedi. Ne kadar yazık. Ama Deema ve Tor seçildi ve ben de diyarın emin ellerde olacağından memnun oldum.

Tek umudum Bastian'*ın* da emin ellerde olduğundan emin olmasıydı. Gözleri bağlı bir şekilde, Dusk'ın batan güneşe doğru bakan sokaklarından birindeki mütevazı evin kapısının önünde onu manevra yapmama izin verdi.

Kaliban'ın eski evinin hemen köşesinde, Cyrus'un yönetimi sırasında kaçmalarına yardım ettiği genç bir şekil değiştiren çiftin yaşadığı yeri birlikte seçmiştik.

Ön kapının önünde durduğumuzda Bastian'ın omuzları gevşemişti. Konseyin sorumluluklarını üstlendiği son birkaç aydır o kadar meşgul değildik ve bu onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi. Hatta yüklerini benimle, arkadaşlarımızla ve konseyle paylaştığı için söylenecek bir şey olduğunu bile itiraf etmişti.

Peki ya ben?

Ben...

memnundum.

Drystan'ın beni uyardığı gibi hayat kolay değildi ama mükemmele oldukça yakındı.

Karnımda yuvarlanan endişe dışında.

Gelecek hafta Bastian, Sepher ve Zita resmen tahttan çekilecek ve hepimiz saraydan taşınacaktık. Yine de endişelenmemin nedeni bu değildi.

Buraya, Bastian'ın satın aldığımızdan beri içini görmediği bu eve taşınacaktık... ki bu evi onun hiçbir katkısı olmadan yenilemiştim.

Ellerimi sıktım, dudağımı kemirdim. Kahretsin. Ya nefret ettiyse?

Planım ona sürpriz yapmaktı ama aynı zamanda, bencilce, ilk kez bir evi dekore ediyordum. Çocukluğumuzun geçtiği ev tamamen babamın kontrolündeydi. Markyate Hücresi Robin'e aitti ama onu yenileyecek parası yoktu ve bir ev haline getirmek için çok fazla tatsız anısı vardı. Sonra Riverton Sarayı'nda, sonra da Bastian'ın Tenebris'teki odalarında yaşadım. Dawn'da geçirdiğim zamanı yaşamaktan saymadım, sadece geçici bir hapishaneydi.

Her zaman başkalarının mekanlarında bulunmuştum ama burası en başından beri bizim mekanımızdı.

İşi yapmak için yardım almıştım elbette; doğramacılar, duvarcılar ve her türden uzman. Ari, Elfhame'de biraz tanındığımız için bize mahremiyet sağlayacak perdeler dikmişti. Rose ve Faolán da benimle birlikte duvarları boyamış, üçüzlerle hokkabazlık yapmaya çalışmışlardı.

Ama Bastian içeride ne yaptığım hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve yine de her konuda bana güvenmişti.

Başını eğdi. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Kelimeyi ağzımdan çıkardım ve yutkundum. Belki de bu henüz hazır değildi.

Belki de her şeyi beyaza boyayıp yeniden başlamalıyım.

"İçeri girecek miyiz?"

Derin bir nefes aldım. Ön kapının üzerine tırmanan güllerin baharatlı kokusu, dallarıyla iç içe geçmiş tatlı hanımeli ile karıştı. Birlikte beni sakinleştirdiler.

O bana güveniyordu, ben de kendime güvenebilirdim. Kapının kilidini açtım ve onu içeri aldım. Fae ışıkları ve ateşin varoluşa çağrılmasıyla, mekânı sıcak bir ışıltıya büründürürken, geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Parmak uçlarımda göz bağını çözdüm.

Gözlerini kırpıştırdı ve dönerek odayı inceledi.

Ellerimi sıkıca kavradım, nefesimi tuttum. Şöminenin arkasındaki duvarı zengin bir mürdüm eriğine boyamıştım ve koyu gül ağacından raflar iki yanda sıralanmıştı. Çok mu kalabalıktı? Çok mu karanlıktı? Doğal ışıktan en iyi şekilde yararlanmak için beyaz ya da krem rengi tercih etmeliydim.

"*Babanın* oymalarını raflara koydum." Kitapların arasında gururla duran ahşap geyik ve arka ayakları gösterdim. "Kız kardeşimin gemisi burada, Kaliban'ın orreryasının yanında, şöminesinin üzerinde duruyor." Avice bize gemisi *Venatrix*'in ayrıntılı bir modelini vermişti. Şöminenin üzerinde duruyordu ve geminin büyülü doğası sayesinde yanmaktan korunuyordu.

Fae yangınları. Ayaklarımızın altında, Kaliban'ın evindeki kanımdan temizlenmiş halı vardı.

"Sonra mutfakta" -aceleyle odanın diğer ucuna gittim- "ametisti sevdim." Lavabonun üstündeki duvarı fayans yerine büyük, ince bir dilim kaplıyordu. "Bir de Kaliban'ın çaydanlığı var." Yontulmuş kapağına dokunduğumda gözlerim yandı.

Açıkçası, eşyaların tam olarak nerede olduğunu görebiliyordu, ama gevezeliğe başlamıştım ve duramıyordum. Kendimi düşündüğüm kadar onu da düşündüğümü anlamasını istiyordum.

"Sen de üst katı görmelisin." Umarım bu hoşuna gider. Üst katın büyük bir bölümünü kaplayan yatak odamıza doğru ilerledim. Beni en çok endişelendiren kısım burasıydı. Ariadne yatağın etrafına, perdeler dalgalandıkça parıldayan küçük siyah değerli taşlarla tül perdeler dikmişti. Tavan gece mavisiydi, üzerinde altın yıldızlar ve gümüş bir ay vardı. Bu tamamen çok fazlaydı. Çok abartılıydı.

"Pencere," diye ağzımdan kaçırdım. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama Asher'ın kulübesindeki ile aynı şekilde. Onu çok sevmiştim ve batan güneşe bakıyor, bu yüzden..." İşe yaramaz bir şekilde işaret ettim.

Kır evi, koyu renkli ahşap ve erik rengi duvarlarıyla alt kattaki dekorasyonuma ilham vermişti. Bizim için de aynı şekilde rahat bir yer yaratmak istedim. Banyo fayanslarını benzer bir dumanlı ayna efektinde seçtim ve odaya sığdırabileceğim en büyük bakır küveti seçtim, ikiye bölündüğü durumlar için üç kişilik yer vardı.

Ona bakmaya cesaret ettim. Gözleri kocaman, kaşları kalkıktı.

Tanrım, bu çok fazlaydı.

"Panik yapma. Çalışma odanı unutmadım." Elini tuttum ve onu aşağıya indirdim. Küçük bir koridor, henüz başlamadığım ama ileride eğlenceli bir proje olacak bahçeye açılırken, başka bir kapı da çalışma odasına açılıyordu. "Beyaz bıraktım," diye açıkladım onu içeri götürürken. "İstediğin gibi dekore edebileceğini ya da en azından... *koyu* renklerden kaçabileceğin bir yer olabileceğini düşündüm."

O çalışma odasının ortasında dönerken ben orada durdum ve yüzümü buruşturdum. "Ya da tamamen beyaza veya griye boyayabiliriz ya da-"

"Bu kadar endişelendiğin şey bu mu?" Bana döndü. "Renkleri beğenmeyeceğimden mi?"

"Öyle mi?"

"Katherine Ferrers," diye iç geçirdi odanın karşısına geçip ellerimi tutarken. "Bu kesinlikle, tamamen..." Başını salladı, gözleri biraz parladı. "Bu mükemmel. O kadar inanılmaz ki, bunca zamandır nutkum tutuldu. Buraya sadece boya badana yapacağını sanıyordum ama sen... sevdiğimiz insanlardan dokunuşlar kattın ve bir şekilde benzersiz bir şekilde bizim olmasını sağladın." Ellerimi birbirine bastırdı ve parmak uçlarımı öptü. "*Teşekkür ederim*."

Tüm endişemi içime attım ve onun kucağına gömüldüm. *Bize* bir ev yapmayı başarmıştım ve gelecek hafta taşınacak ve onu hayatlarımızın zenginliğiyle dolduracaktık. Burası birlikte büyüyebileceğimiz ve hatta belki de yaşlanabileceğimiz bir yerdi.

Uzun bir süre orada kaldık, odaları dolaştık, evimizin huzurlu sessizliğini içimize çektik. Ay ışığının banyo penceresinden süzülüp koyu renkli fayanslara ve bakır banyoya vuruşunu. Saray şöminelerinin gürültüsünden daha yumuşak olan ateşin çıtırtısı. Sanki her yer bizim onu canlandırmamızı bekliyormuş gibi bir sessizlik.

Sonunda kendimizi dışarı attık ve saraya geri dönmeye başladık. Köprüye vardığımızda hâlâ konuşmamıştı, kolunu çektim. "Biliyorsun, eğer sevmiyorsan ya da herhangi bir şeyi değiştirmek istiyorsan sorun değil. o."

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Beni daha önce duymadın mı?" "O zaman neden bu kadar sessizsin?"

"Oh, anlıyorum." Kıkırdadı ve başıyla onaylarken bir kolunu belime doladı muhafızlara. Ancak onları geçip köprüden geçtikten sonra kulağıma eğildi ve mırıldandı: "Bize böyle mükemmel bir ev yaptığın için sana borcumu nasıl ödeyeceğimi merak ediyorum. Seni tahta oturtmak zorunda kalabilirim."

Kulağıma söylediği sözlerin sıcak nefesi beni zevkten titretti ama son kısımda kaşlarımı çatmak zorunda kaldım. "Sana söyledim, kraliçe olmak istemiyorum."

Gülüşü alçak ve karanlıktı, beni tamamen aptal yerine koyan bir şekilde baştan çıkarıcıydı. "Kastettiğim bu değildi. Albion'da ne dediğimi hatırlamıyor musun?" Boynumdaki saçları geriye doğru iterek kulağımın arkasındaki hassas deriyi gıdıkladı. "Tahtın üzerinde seni becermemi isteyip istemediğini sordum... ve sen asla hayır demedin."

Küçük, keskin bir nefes çektim. Yutkundum. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve onun düşüncesini bölmek istemiyordum.

"Unuttuğumu sanma. Bir kraliçe olmayabilirsin Katherine, ama bence tahtta muhteşem görünürdün... çıplak... tamamen soyunmuş... adımı haykırırken. Benim korum parlıyor."

Küçük bir onaylama sesi çıkardım.

"Aynı fikirde olmanıza çok sevindim. Belki tahtları tamamen ortadan kaldırmadan önce bunu yapabiliriz." Ve böylece, hiçbir şey olmamış gibi köprüden inip saray bahçesine adım atarak ayağa kalktı.

Tanrım, bu fae benim dengemi nasıl biliyordu. Ve ben onu bunun için sevdim.

Boğazımı temizledim ve bahçelere doğru ilerlemeye başladım, ancak onun çakıllı ses tonunun tüm karanlık vaatlerinden sonra kendimi uzaklaştırmak zor oldu. "Odalarımızda görüşürüz, önce serayı kontrol etmek istiyorum." "O zaman sana eşlik etmeme izin ver." Rotasını değiştirdi ve bana kolunu uzattı.

"Bana yeni evimiz dışında başka neler üzerinde çalıştığını gösterebilirsin. ev."

Sarayın etrafından dolaştık ve seradaki çalışmalarımı sordu. Gül deneylerim için bana orada bir oda verilmişti ve taşındıktan sonra da kullanmaya devam edecektim. Şu sıralar uğraşmaktan başka pek vaktim yoktu ama her zaman hayalim olan koyu mora giden yolda ilerleyip ilerleyemeyeceğimi görmek için umut vaat eden birkaç yeni çeşidi melezlemeyi başarmıştım.

Her deney için nasıl iki çiçek seçtiğimi, tohumları taşıyacak olan gülün tozlaşabilmesi için taç yapraklarından nasıl sıyrılması gerektiğini, hasattan önce kuşburnunun oluşmasını ve olgunlaşmasını nasıl beklediğimi anlattım. Sonra kurutuldular, tohumlar çıkarıldı ve çimlendirildi, fideler beslendi.

Sera bana daha uzun bir büyüme mevsimi sağladı ve Elfhame'in büyüsü her şeyin daha hızlı ve daha büyük büyümesini sağladı, ancak yine de zaman gerektiren bir süreçti.

"Ve tüm bunlardan sonra, çiçeklenene kadar hala kesin sonuçları bilmiyorsunuz. Aylarca süren çalışma bir hiç uğruna olabilir. Ama bu tomurcuklar umut verici görünüyor - koyu, ahududu pembesi olan bir tane var. Sonunda mora ulaşmama yardımcı olabilir."

Resmi bahçelere girdiğimizde kafamı kaldırdım ve yine sessizleştiğini fark ettim.

Küçük bir gülümseme takındı, memnun ve... başka bir şey. "Seni seviyorum Kat, ama işin konusunda ne kadar tutkulu olduğunu duymaya *bayılıyorum*."

Yanaklarım beğenilmenin verdiği zevk ve biraz da algılanmanın verdiği mahcubiyetle sıcacık kızardı.

Beni yakaladı. Beni öptü. Her parçama sahip olmak istediğini söyleyen bir şekilde beni tüketti. Sanki dudaklarımdaki tutkuyu içebilecekmiş gibi.

Tam serayı atlayıp süitimize gitmeyi önermek üzereydim ki gökler açıldı ve bizi soğuk bir yağmurla ıslattı. Gülüşerek ve gözlerimizdeki suyu silerek birbirimizden ayrıldık.

El ele, en yakın sığınağımız olan seraya koştuk.

Parlayan bitkilerin ışığı altında, zehirli bitkilerin ve güllerimin bulunduğu daha küçük odaların olduğu en uca doğru ilerledik. "Muhtemelen yarına ya da ertesi güne kadar açılmaz ama..."

Yanağımdaki ıslak saç tutamını okşadı ve omuz silkti. "Göreceğiz. Ve eğer olmazsa, yarın tekrar geliriz. Zamanımız var."

Çalışma alanıma ve önüme geldiğimizde tam da bunun gerçekliğini soluyordum-

"Ah!" Çiçeğe doğru son adımları koştum -*açık* çiçeğe- daha net görebilmek için bir fae ışığını takip etmeye çağırdım. Dolgun, yuvarlak bir gül, yaprakları kadifemsi ve gür, dışı koyu ahududu, ortası daha koyu.

Bir yaprağın kenarına dokundum. Yumuşak. Gerçekti. Ortasını daha net görebilmek için ışığı daha yakına çağırdım.

En koyu dut moru.

Boğuk bir ses çıkardım.

Mordu.

"," diye mırıldandı omzumu sıkarken.

"Tam olarak hayal ettiğim gibi değil ama... daha güzel olabilir."

"Hayatın böyle bir şey olduğunu öğreniyorum."

Güldüm ve bir çığlık atarak kollarımı ona doladım. "Başardım." Aptalca bir nedenden ötürü, yağmurla karışan gömleğine birkaç damla mutluluk gözyaşı döktüm.

Başımın tepesini öptü ve geri çekildi. "Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem gülleri yetiştirdin, sırada ne var? Son sorduğumda, yapılması gereken şeylerin bir listesini vermiştin. Neredeyse hepsi yapıldı. Sırada ne var?"

"Birlikte olacağız."

"*Elbette*. Yine de senin onayını almak hoşuma gidiyor."

Başımı eğdim. "Ve yeni çalışma odanızda pek çok güzel şey yapacağınızı öngörüyorum."

"Güzel mi?" Kaşları kalktı. "Kullanışlı değil mi?"

Burada, bir fae sarayının güzel çiçekler ve ışıldayan bitkilerle dolu serasında, yetiştirdiğim mor bir gülle, tanıdığım en muhteşem insanın kollarında, bir zamanlar faydalılığa tapmış olmam aptalca geliyordu. Tanrılara şükür, o geçmişte kaldı.

"Evet," diye cevap verdim geçmişteki aptallığımı kabul eden bir edayla. "Güzel. Ve tek bir amaç için varlar - bize yaşamak ve savaşmak için bir neden veriyorlar." Tıpkı bu serada söylediği gibi.

"Mm." Ses aramızda gürledi, memnun. "Güzel. Başka ne var?"

Övgüsü sıcaktı, güvenliydi, arzuladığım bir şeydi, hak ettiğim bir şeydi. "Ben de yemek yerken bakabileceğimiz güzel, kullanışsız, işe yaramaz güller yetiştireceğim."

"Benim favorim." Orantısız gülümsemesi sesinin tonunu ısıttı ve dudaklarıma bir öpücük kondururken bunu hissettim. "Bundan sonra taht odasına bir ziyareti hak ettin. Diğer herkesi göndereceğim."

Ona doğru bastırırken vücudum daha da sıkılaştı ve bu lezzetli vaat karşısında dudağımı ısırdım.

"Heykellerimiz, çiçeklerimiz ve o tahtla bir randevumuz var." Şakacılığı azaldı, gözlerindeki bakış yoğunlaştı, ciddileşti. "Geleceğimizde başka ne var, aşkım?"

"Ben..." Gözlerimi kırpıştırdım ve başımı salladım. "Aslında emin değilim." Yağmurdan ıslanmış gömleğini düzelttim, ilk tanıştığımızda onun kıyafetlerinin de nasıl sırılsıklam olduğunu hatırladım.

Omuzlarının duruşu, tıpkı o gece olduğu gibi, onun tüm dikkatinin bende olduğunu ve her zaman da olacağını gösteriyordu.

"Eskiden sadece hak ettiğim korkunç seçeneklere sahip olduğumu düşünürdüm. Daha iyi bir şey için çok kırılmıştım. Daha fazlası için. Ama şimdi önüme baktığımda sadece seçenekler görmüyorum. Bir hayat görüyorum. Ne olacağını bilmiyorum ama bildiğim bir şey var." Parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdim, ona yaslanabileceğime güvenerek çenemi kaldırdım ve parlayan bakışlarını tuttum. "Gerçekten yaşanmış bir hayat olacak ve gerçekten yaşanmış bir hayat."

SON

Kat ve Bastian'a veda etmeye hazır değilseniz, Kış Gündönümü'bültenimden nü kutladıkları sıcacık bir kısa öykünün yanı sıra bonus sahneler ve diğer güzellikleri edinebilirsiniz.

OceanofPDF.com

AUTHOR NOTE

Bu serinin arkasındaki ilham kaynağı ve çeşitli paskalya yumurtaları hakkında daha fazla bilgi edinmek için *Yalanların Sözü*'nün yazar notunu burada bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGEMENTS

Oof. Bu kitabı yazmak çok zordu, o yüzden çok teşekkür ederim...

İlk olarak Carissa, Lasairiona ve Tracie'ye - iş eşlerime. Tüm desteğiniz, anlayışınız ve sevginiz için ve Tracie'nin güvenilir kronometresi için teşekkür ederim!

Alyssa-AKA gelmiş geçmiş en iyi asistan/sağ kol. Özellikle bu yıl çok zorlu bir yolculuk oldu ve beni doğru yolda tutmak için burada olduğun için çok mutluyum.

Alyssa (tekrar) ve Andrew, Andra, Clare, Karolina, Laura, Mariëlle, Michelle, Noah ve Tempest - muhteşem beta okuma/editör ekibim! Zamanınız, emeğiniz ve sabrınız için çok ama çok teşekkürler.

Bibi-müthiş menajerim! *Shadows of the Tenebris Court*'u desteklediğiniz ve Kat ile Bastian'ın hikâyesinin duyulmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarım; desteğiniz, anlayışınız ve dertleşmeniz her zaman hayati önem taşıyor. Meg ve Sacha'dan özellikle bahsediyorum - sizi seviyorum çocuklar. <3

Charlie Arpie, Agnieszka Gromulska, Stephanie Hulsebus ve Nate Medeiros'a bu kitabın içinde ve üzerinde yer alan çarpıcı sanat eserleri için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak büyük bir keyifti ve çalışmalarınızı paylaşmaktan heyecan duyuyorum.

Maria Spada, bu serinin muhteşem kapakları için. Tasarımlarınızın bu kitaplarda yer alması büyük bir zevkti.

Catherine ve sevgili arkadaşı Deema'ya -birincisi Filistin İçin Kitaplar açık artırmasında bu kitaptaki bir karaktere isim vermek için cömertçe teklif verdiği için, ikincisi ise ona ilham vererek Elfhame'in haznedarının ismini bulmasını sağladığı için.

Arkadaşlarım ve ailem için... bilirsiniz... *her şey* için. Gelecek yıl daha iyi bir program yapacağıma söz veriyorum!

Deedee ve Dash - benim küçük canavarlarım, sonsuz eğlenceleri ve mırıltıları için.

İnanılmaz okuyucularım ve Hype Ekibim - kitaplarımı paylaştığınız, mesaj attığınız, yorum yaptığınız, eleştirdiğiniz ve genel olarak sevdiğiniz için. Bu gerçekten bir fark yaratıyor ve desteğiniz için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.

NHS'ye ve çalışanlarına - dizim yanlış yöne bükülmeye karar verdiğinde bana yardım ettikleri ve tedavi ettikleri için... ve bunların hepsi kullanım noktasında ücretsiz. Siz bu ülkedeki en değerli şeylerden birisiniz.

Her zaman olduğu gibi en iyisini sona sakladım, bu yüzden son olarak Russ'a teşekkür ederim.

En iyisi. Sadece, en iyisi. Beni her zaman kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. <3

OceanofPDF.com

ALSO BY CLARE SAGER – SET IN THE SABREVERSE

TENEBR'IN GÖLGELERİ S COURT

Aldatma, arzu ve karanlık sırlarla dolu, yürek burkan bir romantizm.

1. Kitap *Demirden Bir Öpücük* - *Sesli olarak da mevcuttur* 2. Kitap - *Zehirden Dokunuş Bir Yalanlardan Bir Söz* - *Sesli olarak da mevcuttur* 3. Kitap - - *Çok yakında seslendirilecek*

BIR FAE BARGA TARAFINDAN BAĞLANMIŞ Nİ

Zeki fae'lerle pazarlık yapan, farkında olmayan insanların yer aldığı ateşli fantastik romanslar. Karakterler birbiriyle bağlantılı olsa da her kitapta farklı bir çift yer alıyor.

Çalıntı İplikçi Gelin (Ariadne & Lysander)

Bu Nazik Kurtlar (Rose & Faolán)

ÖLÜMLÜ ENEMİ ES CANAVARSEVERLERE

Her biri farklı yazarlara ait, kendi dünyalarında geçen beş fantastik aşk romanı. Bu düşmandan aşığa hikayeler, "seni öldürmeye geldim" endişesi, insanlık dışı, ahlaki açıdan gri kahramanlarla kavurucu aşklar ve sonsuza dek mutlu sonlar sunma vaadinde birleşiyor.

Şekil Değiştiren Prensi Öldürmek, yazan Clare Sager (Zita ve Sepher ile birlikte) - *Sesli olarak da mevcut*

Serinin tamamını buradan keşfedin:

www.mortalenemiestomonsterlovers.com

SIYAH SA'NIN ALTINDA LSİ

Korsanlık, sihir ve ihanet üzerine düşmandan aşığa bir hikâye. Kat'in kız kardeşi Vice'ı da içeriyor. Serinin tamamı. 2025'te seslendirilecek.

Kitap 0 - *Across Dark Seas - Ücretsiz*

Kitap Kitap 1 - *Beneath Black Sails*

Kitap 2 - *Against Dark Tides*

Kitap 3 - *Kara Gökler Altında*

Kitap 4 - *Karanlık Fırtınaların İçinden*

OceanofPDF.com

4I 2 2

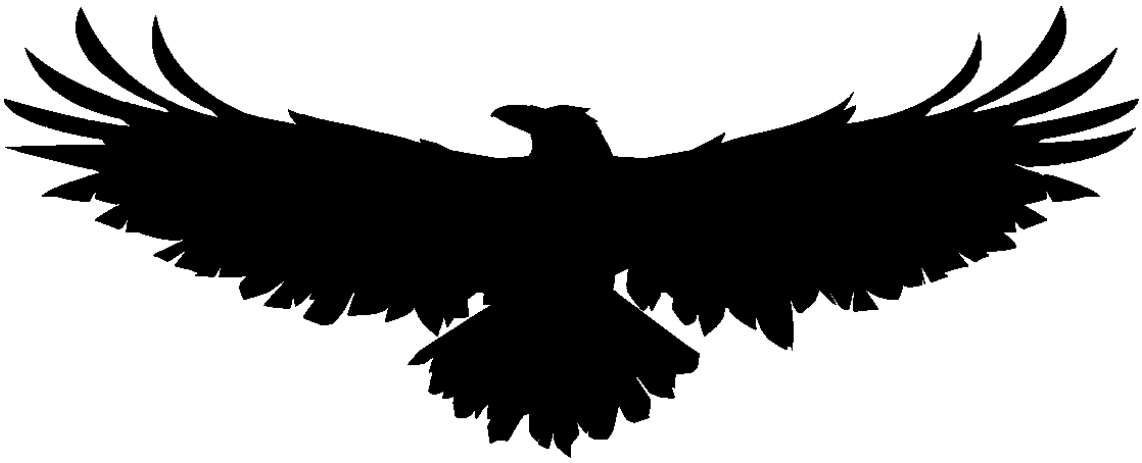

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Clare Sager aksiyon, entrika ve romantizm dolu fantastik maceralar yazıyor. Robin Hood'un ülkesi Nottingham'da yaşıyor, bu yüzden her zaman kurallara göre oynamayan karakterler hakkında yazması şaşırtıcı değil.

Kendisini www.claresager.com adresinde bulabilir veya aşağıdaki bağlantılardan sosyal medyada ya da clare@claresager.com .adresinden e-posta yoluyla iletişime geçebilirsiniz

OceanofPDF.com

Yalanların Sözü
tarafından Clare Sager

İlk olarak 2024 yılında Büyük Britanya'da yayımlandı
CLARE SAGER, T/A WICKED LADY PRESS tarafından
İlk olarak 2024 yılında CLARE SAGER, T/A WICKED LADY PRESS tarafından yayınlanan
e-kitap Telif Hakkı © Clare Sager 2024
Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitabın hiçbir bölümü, satın alındığı form dışında ve yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz. Bu e-kitabın hiçbir bölümü yapay zeka eğitim verilerinde kullanılamaz. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.
Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına tüm lisans haklarını saklı tutar.
www.claresager.com
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Maria Spada'ya aittir.
Map Effects Fantasy Map Builder'daki fırçalar kullanılarak oluşturulmuş harita.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.